ÖLÜME
FISILDAYAN ADAM

ÖLÜME FISILDAYAN ADAM

Yazarı: Büşra Yılmaz
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Yağmur Yavaş
Kapak Tasarım ve İllüstrasyonlar: Esma Yıkılmaz
Ayraç İllüstrasyon: Ceren Ekinci
Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu
Düzenleme: Dilara Kavaklıoğlu

7. Baskı: Nisan 2018

ISBN: 978-605-173-170-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© Büşra Yılmaz / Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü / İSTANBUL
Matbaa Sertifika No:28640
Tel:(0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 50

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ÖLÜME
FISILDAYAN ADAM

BÜŞRA YILMAZ

Epsilon®

"Eğer bu ölümse, ölümden korkmamalı.
Onun güzel yüzünde, ölüm bile güzeldi."

Francesco Petrarca

Bu kitabı, yirmi bir yıllık hayatım boyunca
kafamda öldürdüğüm yüzlerce kişiye ithaf ediyorum.

BÖLÜM 1

ARI KOVANINA GİREN KELEBEK

♪ Damien Rice – Elephant ♪

"Ölmek için fazla ölüsün."

Ölüme Fısıldayan Adam

Bazı geceler vardır; gözlerin kapalıdır, aklın bulanık... Uyumazsın, ama uyanık da değildir zihnin. Kendi hayatının kâbusundan uyanmak için uyursun. Kulaklarımı kanatan bir ses odama dolarken öyle bir gecenin sabahındaydım. Uyumamama rağmen, gözlerim sımsıkı kapalıydı. Gözlerimi açmadan elimi komodine doğru uzattım. Fakat uzattığım yer boşluktu. Biraz yana kayıp tekrar denedim. Çalar saatin sesinden her zaman nefret ederdim, ama o gün başım ağrıdığı için iki kat nefret ediyordum. Sinirlenip gözlerimi hafifçe aralayarak saate doğru savurdum kolumu. Bakır saat düşüp zeminle buluştuğu saniye sustu.

Sessizliğe tekrar kavuştuğum an gözlerimi daha sıkı yumdum. Yatmadan önce ağlamıştım. Dün makyajımı temizlemediğim için gözlerim kapalıyken bile canım yanıyordu. Ama gerçeği reddedebilecekmişim gibi sımsıkı yumuyordum gözlerimi.

Ancak, gözlerimi kapatmam yeterli gelmedi. Çünkü pencereden süzülen yakıcı altın renk, zaten acıyan gözlerimi iki kat daha rahatsız ediyordu. Yorganı tek hamleyle, yüzümü örtecek bir şekilde yukarıya çektim. *Karanlık geceyi terk edip zihnime doluştu,* diye geçirdim içimden. Gündüzlerden tam da bu sebepten nefret ediyordum. Tüm acılarımız günışığında... Saklayamıyoruz ve saklanamıyoruz.

Gözlerimi usulca açtım. Çocukken korkunca sığındığım yorganımın altında o gün kendimi çırılçıplak hissediyordum. Korunmasız ve çaresiz... Yutkundum. "Burası yeterince karanlık değil," diye kendi kendime mırıldandıktan sonra yorganı bir çırpıda üzerimden attım. Mor çarşafımdan destek alarak yatağımda doğruldum. "Selam ruhsuz duvarlar, merhaba sevgili dolabım. Sana da günaydın aynam." Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttığım an, bir önceki gece ağrı kesici içmek için yanıma koyduğum ancak sonra unuttuğum içi dolu su bardağımı devirdim. "Sana da merhaba." Halıya doğru akan suyun üzerine basarak yatak odasından ayrıldım.

Banyonun kapısı aralıktı. Ayak parmağımın ucuyla kapıyı açtım. Buz gibi fayansların, parmak uçlarımdan saç diplerime kadar üşümeme sebep olması gerekirken, tam tersi bir ısınma hissettim vücudumda. Üzerimdeki hırkayı çıkarıp yere bıraktım. Ayaklarımın ucuna düştü. Ayak parmaklarımla kenara itip küvete doğru yürüdüm. Küvetin kenarına yarım yamalak oturup musluğu çevirdim. Soğuğu mu, sıcağı mı açtığımı bilemeden ve pek de umursamadan öylece suyun doluşunu seyrettim bir süre. Küvet dolmak üzereyken ayağa kalkıp üzerimi çıkarmaya yeltendim. Ancak tişörtün uçlarını henüz birkaç santim yukarı kaldırmıştım ki, küvetin tam karşısındaki aynada acınası yansımamı gördüm. Parmaklarım istemsizce gevşedi ve ağır ağır aynaya doğru yürümeye başladım.

Aynayla yüzüm arasında birkaç santim kala durdum ve parmaklarımı yüzümde gezdirdim usulca. Sanki akmış makyajım, siyaha boyamıştı yüzümü. Arasına gözyaşları dolsun diye kuruyan dudaklarım, yüzümün siyahına inat pespembeydi. Gözlerim ise, kıpkırmızı. Ne acı bir renk cümbüşüydü bu. Kader tanrısının acı paletine renkleri boşaltması gibi... Ve yüzümde, görünmez ayak izleri vardı sanki. Biri, çiğneyip geçmiş ve en yukarı tırmanmış gibiydi. Alnımı biraz geçince tam yukarıda durup kendini aşağı bırakmış... Yani gencecik yüzümde, ölü bir ruhun ayak izleri vardı sanki.

Parmaklarım, tam bir yıldır düğümü çözülmeyen boynuma kaydı. Sanki ağlasam, tam oradan biri konfeti patlatacak ve gözyaşı yerine simsiyah konfetiler süzülecekti yanaklarımdan. Küvetin taşan suları ayaklarıma değerken içimin taşan suları yanaklarımdan sessizce akıverdi. Beklediğim gibi konfeti değildi akan, tabii ki. Parmaklarımı, yanağımdan akan gözyaşına dokundurup sağa döndüm. Banyonun dünden beri hiç sönmemiş olan lambasına doğru uzattım elimi. Parmağımın ucundaki ıslaklık, hiçbir anlam ifade etmedi bana. "Ne tuhafsın..." diye fısıldadım kendi kendime. "Terlemek bile, ağlamandan daha olağandışı bir durum oldu." Başımı iki yana sallayıp önüme döndüm.

Manzaram yine taşan küvetti. Ona da alışmıştım. Çünkü küveti doldururken sık sık dalar, ayaklarım ıslanınca geri gelirdim kendime. Acele etmedim o yüzden. Usulca gidip musluğu kapattım. Küvetin içine girmek yerine, dizlerimin üzerine çöktüm. Küvetin yanlarından sımsıkı tutup alnımı küvete dayadım. Eklem yerlerine kadar ıslanan parmaklarımın, canımı yakan bu rutine bir son vermesi için boynuma dolanmasını ve nefesimi kesmesini arzuladığım an, derin bir nefes aldım. İçimden, *ne kadar ertelersen ertele, hayatına bir mucize dokunmayacak,* diye geçirip gözlerimi son bir kez daha öfkeyle kapattım.

Birkaç saniye daha öylece kaldıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi gözlerimi açıp ayağa kalktım. Bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı arkadan topladım. Lavabonun önündeki ıslak mendilden bir tane alıp aynaya bakmamaya özen göstererek yüzümdeki karayı temizledim ve banyodan ayrılıp salona geçtim. Kapıyı açar açmaz bana göz kırpan avizeye doğru, "Selam intihar ipim," diyerek el salladım. Ayaklarımı sürüyerek odanın köşesindeki masaya ilerledim. Boğazım kurumuştu. Masanın üzerindeki bayat suyu içmek için bardağı sımsıkı kavradım. Su bardağını avizeye doğru uzatarak, "Şerefine..." dedikten sonra tek yudumda hepsini içtim ve boş bardağı masaya geri bırakıp salonun ortasına doğru yürüdüm.

Avizenin tam altına gelince, küçük ve hafif sehpayı ayağımın yardımıyla iterek ortaladım ve üzerine çıktım. O an, ayaklarım daha önce hiç olmadığı kadar ilgimi çekti ve kaşlarımı çatarak beyaz sehpanın üzerindeki parmaklarımı inceledim. *Başparmağım ne kadar da tombul, ikinci parmağım ne kadar uzun, küçükparmağımın tırnağı ne kadar da tuhaf...* Başımı iki yana sallayıp kafamı kaldırdım. Kim bilir, bu yirmi bir yılda kendime dair fark etmediğim neler vardı. "Ne kadar sinir bozucu..." diye mırıldandım ve birkaç saniye öncesini yok sayarak ipi sımsıkı kavradım. Yalnızca birkaç saniye karşımdaki pencereye bakıp klasik intihar rutinim tekrarlanmasın ve vazgeçmeyeyim diye gözlerimi kapatıp ipi aniden boynuma geçirdim. Ve o an, ilk kez gülümsedim.

"İşte şimdi gerçekten karanlık..." Sağ gözümden bir damla yaş aktığını hissettim. Ben ağlamıyordum. Sanırım ağlayan, içimde hâlâ yaşamaya direnen o küçük parçamdı. *Aptal olan...* İçimdeki o küçük parçama ufak bir özür gönderdikten sonra ayak başparmağımdan destek alarak sağ ayağımı kaldırdım. Tam da o an, kulağıma bir uğultu doldu. Ölüm uğultusu gibi... Sağ ayağımı iyice kaldırdım. Ayağımın altındaki sehpaya vurup devirmek üzereydim ki kulağımdaki uğultuya başka bir ses daha karıştı. Kapı sesi...

Kaldırdığım ayağımı tekrar sehpaya koyup gözlerimi açtım ve kaşlarımı çatarak sesi algılamaya çalıştım. Biri ısrarla hem zile basıyor hem de kapıyı yumrukluyordu. Başta tüm sesleri yok saymak istedim ama gitgide şiddetlenen sesler sinirlerimi bozdu ve boynumdaki ipi çıkardım. Usulca aşağı inip kapıya doğru yürüdüm. Kapı deliğinden kim olduğuna bile bakmadan öfkeyle açtım kapıyı.

Karşımda saçları karışmış, nefes nefese kalmış genç bir adam vardı. Uzunca boyluydu ve omzunda bir gitar kutusu asılıydı. Dudaklarının arasında sigarası vardı. Daha ben tek kelime etmeden hızlıca içeri dalıp kapıyı kapattığı gibi sırtını kapıya dayadı. Olduğum yerden hafifçe ittirmek zorunda kalmıştı beni. Ağzındaki sigarasını parmaklarının arasına sıkıştırıp, "Sadece birkaç dakika... Birkaç dakika burada saklanmama izin ver..." dedi. Nefes nefese olduğundan zor konuşuyordu. "Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok, korkma benden..." Düzene girmeyen nefesiyle bana açıklama yaparak kendini boşa yoruyordu. Ben zaten sakindim ve ondan korkmuyordum. *Ne olacaktı ki? Öldürecek miydi beni? Gelmeseydi ben zaten ölecektim...* Son derece sakin bir şekilde, "Olur, git bir yerlere saklan. Benim ufak bir işim var," dedim. Sanırım bu onu fazlasıyla şaşırttı. Önce kaşlarını kaldırıp baktı bana. Sonra omzundaki gitar kutusunun sapını tutarak yaslandığı kapıdan bedenini geri çekti. Bir şey söyleyecek gibi olduğu an, onu umursamadan arkamı dönüp salona gittim. Ruh halimin tam bir çöplük olmasından mıdır,

yoksa ölüme doğru gittiğimden mi bilmiyorum ama evimde bir yabancının olmasını zerre kadar umursamıyordum o an.

Salonun kapısını kapatıp tekrar avizenin altına doğru yürüdüm. Her ne kadar, evime gelen yabancıdan korkmasam da soğukkanlılığımı biraz olsun yitirmiş olacaktım ki, sehpaya tekrar çıkarken bacaklarımın titrediğini hissettim. Yutkundum, boğazımdaki düğüme takıldı her zamanki gibi. Derin bir nefes alıp tekrar kavradım ipi. Tam o saniye, kapattığım salon kapısının açıldığını hissettim. Başımı çevirmeden, "Lütfen gidip diğer odaların birinde saklanıyor musun, ne yapıyorsun onu yap ama beni rahatsız etme. İşim var biraz..." dedim. O kadar rahat söylemiştim ki bunu, onun az önceki gibi şaşırması gerekiyordu. Ama hiç bozuntuya vermedi. Salonun ortasında, avizeye asılı bir ipi tutmuş, intihar edecek biri değildim sanki ona göre. Alelade bir iş yapan biriyle konuşur gibi konuştu. "Ah, pardon. Bölmeyeyim ben. Devam et lütfen." Bu, biraz sinirlerimi bozdu nedensizce. Çıkıp gitmesini bekledim fakat gitmedi. Aksine... Ayak seslerinden anladığım kadarıyla bana doğru ilerliyordu.

Odanın ortasına gelince, sehpanın tepesindeki bana doğru baktı. "Lütfen ben yokmuşum gibi davran," deyip parmağıyla karşıdaki pencereyi işaret etti. "Şuradaki pencereden peşimdeki adamları kontrol etmem lazım. Diğer odalardan görünmüyorlar da." Küçüklüğümden beri, ilgisizliğe ve şeffaf bir bedene sahip olmaya alışık büyüdüğüm için, herkesten ilgi veya merhamet bekleyen biri değildim. Ama nefesimi kesecek ip avuçlarımdayken onun bu kadar umursamaz oluşu ve beni yok sayması karşısında öfkelendim. Birden onun, tüm dünyayı temsilen karşıma dikilen biri gibi olduğunu hissettim. Ve öfkeyle ipi boynuma geçirdim. Biraz daha oyalanırsam yapamayacaktım.

Sehpayı devirmek için ayağımı kaldırdığım an, dağınık saçlı adam omzundaki gitar kutusunu yere fırlattı ve fermuarını açtı hızla. Kutunun içi ağzına kadar para doluydu. Gördüğüm manzara karşısında bir hayli şaşırdığım için kendi işime değil, ona bakıverdim tek bir saniyeliğine. Ve o an dikkatsizliğim yüzün-

den birden ayağım kaydı ve istemsizce ayaklarım yerden kesildi. Aslında istediğim buydu ama o an irademle değil, dikkatsizliğim sonucu olmuştu bu.

Boğazımdaki ip iyice acıtmaya başlayınca dağınık saçlı adama bağırmaya çalıştım. "H-heey... Dağınık Saç..." Nefesimi kesen ip yüzünden sesim çıkmıyordu. Boynumdaki baskı, canımı o kadar yakıyordu ki gözümden acıyla birkaç damla yaş düştü. Paraları kontrol edip ayağa kalkan Dağınık Saç, kafasını hafifçe bana doğru çevirdiğinde gözleri kocaman oldu. "Ku... Kurtar..." Ağzındaki sigarayı açık pencereden aşağı fırlatıp koşarak yanıma geldi. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?! Ölmek istiyor musun istemiyor musun?!" diye bağırdı ve beni belimden tutup yukarı kaldırdı. İpin baskısı biraz azalmıştı ama yine de kurtulamıyordum. "Şşş, sakin ol, kıpırdama!" Dağınık saçlı adam tek eliyle beni yukarı kaldırmaya devam ediyor, diğer eliyle boynumdaki ipe erişmeye çalışıyordu. Birkaç dakikalık boğuşmanın ardından avizenin kopmasıyla sert bir şekilde yere düştük. Vücudunun yarısı benim üzerimde olduğu için avize onun sırtına düştü. Ben şok içinde olanları izlerken Dağınık Saç acıdan yüzünü buruşturarak halıda yana devrildi ve sırtüstü uzandı. Bana kendimi berbat hissettirecek bir ses tonuyla, "Senin gibilerden nefret ediyorum," dedi. Kastığım bedenimi gevşetip olduğum yere bıraktım kendimi ve yere uzandım. "Gerçekten nefret ediyorum..." Kafamı yana çevirip ona doğru baktım. *Minnettar olmam mı gerekiyordu o an? Aslında ölmek istiyordum. Neden kurtulmak için çırpındım ki? Kendi isteğim dışında bir anda nefesimin kesilmesi mi hoşuma gitmemişti acaba?* Kafamın içindeki kuyruklu soruları def eden yine onun öfkeli sesiydi. Tavana bakarak, "Gerçekten... Fazlasıyla nefret ediyorum," diye tekrarladı. Kafamı onun baktığı tarafa çevirip sözlerini duymazdan geldim. Çünkü haklıydı. Ben de kendimden nefret ediyordum.

Bir süre susup tavandaki kopmuş avizenin bıraktığı izi seyrettikten sonra dayanamayıp kendimi konuşmaya zorladım. "İç dünyamı yansıtıyor," dedim çok kısık bir sesle. Cevap vermedi.

"Tavan... İç dünyamı yansıtıyor. Kocaman ışıltılı bir avize... Yaşantım. Bir anda paramparça oluyor. Kalan şey ise kocaman bir boşluk... Doldurmaya çalışıyorsun, olmuyor. Parçaları birleştireyim desen, boşuna... Ölmeyi bile beceremedim. Hem de bu kadar yaşamak istemediğim halde." Aslında cevap beklemiyordum, sanki kendi kendime veryansın ediyordum. Ancak beni şaşırtarak cevap verdi bana. "Sen ölemezsin zaten," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ölmek için fazla ölüsün."

Cevap veremedim, sustum. Boğazımdaki kelimeleri bir bir yutarak, içimden deli gibi çığlık atarak sustum. Karnımda dolaşan siyah kelebeğin, heyecana benzeyen iğrenç bir hisle içimde dolaşmasını hissettiğim an, biraz daha susmak geldi içimden. İlk kez biri yaşamadığımı fark etmişti. Bu... kalbimi öyle bir titretti ki, göğsümün sol kısmı uyuştu sanki. Yapabildiğim tek şey, başımı tekrar tavana çevirmekti. Gitgide bana daha çok benzeyen sinir bozucu, sessiz, boş tavana...

İkimiz de uzun süre konuşmayınca gizlice dağınık saçlı adama baktım. Gözlerini tavandan ayırmadan cebinden bir paket sigara çıkarıp dudaklarına götürdü. İçinden bir dal alıp paketi bana doğru uzattı. Sigara içmezdim ama o an onu reddetmek istemedim. Paketin en köşesinde duran sigarayı usulca çektim. Ben sigarayı alınca paketi arkaya fırlattı ve diğer cebinden yeşil bir çakmak çıkarıp sigarasını tutuşturdu. Derin bir nefes çekti içine ve kusursuz dudaklarıyla içine çektiği dumanı dışarı bıraktı. Dudaklarından çıkan duman, dağınık saçlarının arasından süzülüp benim içime aktı sanki. Sigara dumanından kanatları olan siyah kelebeğin, yeniden midemde kanat çırpışını hissettim.

Parmaklarımın arasına yakışmamış sigara sol elimde dururken yine bana doğru dönüp bileğimden tuttu ve parmaklarımı yüzüne doğru yaklaştırdı. Dudakları arasına sıkıştırdığı sigarasını diğer eliyle alıp benim sigaramı dudaklarına yerleştirdi ve elimi bıraktı. Kendi sigarasının ateşinden, benim sigarama küçük

bir parça hediye edip onu tutuşturdu. Ve bana hiç bakmadan geri uzattı. Ukala bir tavırla, "Daha önce hiç içmedin değil mi?" diye sordu. İki parmağımın arasına sıkıştırdığım sigarayı yıllardır içiyormuşum gibi hızlıca dudaklarıma götürüp, "Hayır. İçerim genelde," diyerek bir yalan uydurdum.

Bir nefes çektiğim an, on dakika kadar önce beceremediğim şey gerçek oluyordu az kalsın. Ciğerlerime dolan dumanı dışarı atmak için tüm vücudum sarsılarak öksürmeye başladım. Dağınık saçlı adam kafasını bana doğru çevirdi bu defa. Güldü. Ama öyle bir güldü ki, sanki daha önce hiç kimse gülmemişti. Gülmek sanki ona özel bir şeydi ve başka kimse gülmemeliydi.

Dumandan yaşaran gözlerim onun gözlerine takılı kaldı. Bu, tuhaf bir histi. Adını tam koyamasam da, içimdeki siyah kelebeğin midemden uçarak kalbime dokunduğunu hissettim. İlk görüşte aşk ya da onun gibi aptal bir duygu değildi bu. Tuhaf bir merak, ilginç bir içgüdüydü yalnızca. Siz hiç birisinin gülüşünü gördüğünüzde onu tüm hücrelerine kadar tanımak istediniz mi? Ben istedim. O an. "Kimsin sen?" diye sordum içimdeki o hisse karşı koyamayıp. Gülümsemesi, yerini tekrar aynı soğuk yüz ifadesine bıraktı. Sigarasından büyükçe bir lokma alıp dumanı usulca yüzüme doğru üfledi. "Gerçekten tanımak istemeyeceğin biri..."

"Seni tanımak istemiyorum zaten. Sadece..."

Sadece'sini ben de bilmiyordum, çünkü yalan söylemiştim. Kafamı geri çevirip kutsal manzaramız olan tavana bakmaya devam ettim. "Gitar kutusundaki paralar... Hırsız mısın? Banka falan mı soydun?"

"Hayalgücü sınırlarının bu kadar olması, kendini evinin avizesinde asmaya çalışmandan belliydi zaten. Üçüncü sayfa haberlerindeki gibi bir ölümü seçen sıradan bir kızın benim işlerimi anlamasının imkânı yok."

"Kabasın."

"Realistim."

"Kaba bir realist."

"Az önce intihara kalkışan biri için fazla gevezesin."

"Kimlerden kaçıyorsun? Polisten mi? Söz, ihbar etmeyeceğim seni."

"İstersen et." Dudağının yanında belli belirsiz bir gülümseme oluştu bunu söylerken. İçinden benimle dalga geçtiğine emindim. Onun açısından o anda aptal durumuna düştüğümün ben de farkındaydım. Ama... Elimde değildi. Birazdan... Elimde olmadan birazdan çıkıp gidecek bu dağınık saçlı adamın kim olduğunu deli gibi öğrenmek istiyordum. "Her neyse. Ben kaçayım artık," derken doğruldu ve sigarasını kanepenin üzerinde söndürdü. Tek kaşını kaldırıp, "Öleceğin için sorun olmaz değil mi?" diye sordu cevabı umursamadan. Ben de yattığım yerde doğruldum. "Ah bu arada..." Tamamen ayağa kalkıp para dolu gitar kutusuna doğru yürüdü. "Eğer taktik istersen, bir balık olduğunu düşün. Kendini buna inandır ve kafanı suya daldır. Kafanı sudan çıkardıktan bir süre sonra ölürsün. Her şey o küçük beyninde başlar ve orada biter. Tamam mı küçük aptal balık?"

Yaşamadığı için ölmeyi beceremeyen, küçük aptal balık... En fazla yirmi dakikadır hayatımda olan biri için, fazla vurmamış mıydı sözleriyle beni on ikimden?

Başka bir şey demeden kapıya doğru ilerledi. Güç bela yerden kalkıp peşinden gittim. Tam kapıyı açacakken birden durdu, kulağını kapıya dayadı. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda parmağını dudaklarına bastırdı. Ve sessiz harfler seçerek, "Sanırım hâlâ buradalar," dedi. O gün gerçekten anlam veremediğim şeyler yapıyordum. Ama birkaç dakika sonra hayatımdan sonsuza dek gidecek olan dağınık saçlı tuhaf adamın ne işler karıştırdığını veya kim olduğunu öğrenmeden onu göndermek istemiyordum. Bu yüzden, aklıma ilk gelen şeyi yaptım. Dağınık Saç'ı ittirip kapıyı açtım ve, "Aradığınız kişi burada!" diye bağırdım. Dağınık Saç, elini ağzıma bastırıp diğer eliyle belimi kavradı ve içeri çekti beni. Belimdeki elini çekip hızlıca kapıyı kapattı ve beni sert bir şekilde kapıya yasladı.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırdı dişlerini sıkarak. Bu, geldiğinden beri ne yaparsam yapayım yok sayan Dağınık Saç'a verdirdiğim ilk elle tutulur tepki olduğu için beni tatmin etmişti. Doğru yoldaydım. Elimle ağzımın üzerindeki eli indirdim. "Kimsin dedim. Bana kim olduğunu ve kimden kaçtığını söylemezsen, buradan çıkamazsın." Söylediklerim hoşuna gitmemişti. Birkaç adım geri gidip duvara yaslandı ve kayarak yere çömeldi. "Duygusal bir ergenin aksiyon açlığı yüzünden götümü çizdiriyordum az kalsın."

"Kaba şey... Ben ciddiyim!" Biraz bağırmıştım. Hemen yerinden kalkıp yanıma geldi. Elini başımın yanına attı. "Kibar bir dille mi konuşayım? Peki." Kapı önünden sesler yükselmeye başladı o an. Kaşlarını çatıp önce kafasını kapıya çevirdi. Sonra yüz kaslarını gevşetip bana döndü. "Birazdan sıçtığın işi temizleyeceksin. Beceremediğin şeyi, peşimdeki 'kötü amcalar' sana katbekat acı çektirerek yapacaklar." Kötü amcalar kısmını, beni bir hayli aşağılayarak söylemişti sanki. Sinirlendim. Geri çekildiğinde, "Sence ölümden korkan biri gibi mi duruyorum oradan bakıldığında?" diye sordum kibirle. "Sen gelmesen şu an ölmüş olacaktım zaten. Beni ölümle korkutmaya çalışma. Hem... Altı üstü ismini ve neler karıştırdığını merak ettim. Seni saklamak için evine alan birine en azından bu kadarını-" Başını yere eğip sağ elini bana doğru uzattı, lütfen sus der gibi.

"Bilmek istiyorum."

Cevap vermedi. "Ben gidiyorum," deyip hızlıca gitar kutusunu da alarak koridorun soluna doğru ilerledi. *Ne planlıyordu? Onuncu kattan atlamayı mı?* "Nereye?" diye bağırınca, attığı üç adımı geri aldı ve kızgın bir yüzle yanıma geldi. "Bak... Ölüp ölmemen ya da içindeki saçma sapan merakın gram umurumda değil. Sadece işimi mahvetmeni istemiyorum. Şimdi git..." Sinirlenmesi gerekenden daha sakin olsa da, yüzünde gergin bir ifade belirmişti. Eliyle, salonun kapısını işaret etti. "Yerdeki ipi boynuna dola ve ölü gibi yat yerde. Tamam mı?" Kapıdaki seslerin iyice yükseldiği an, "Tamam mı?" diye sorusunu tek-

rarladı. Onu başımla onaylayıp odaya girdim. Sebebi, onunla bir oyuna dâhil olmak istememden ibaretti o an. Çünkü kapıdaki adamların beni öldürüp öldürmemesi ya da onun planının mahvolması pek umurumda değildi.

İçeri girince hemen yere yatıp yerde duran avizenin ucundaki ipi boynuma geçirdim. Dağınık Saç'ın, "Gözlerini kapa!" diye fısıldadığı an gözlerimi sımsıkı kapadım. Komiğime gitmişti bu durum. Gülmek istedim ama sanki o bunu tahmin etmiş gibi, "Sakın gülme!" diye uyardı beni. Yüz kaslarımı serbest bırakıp olacakları görmek için beklemeye başladım.

Birkaç saniye sonra, bir silah patladı ve birkaç çift ayak sesinin bulunduğum odaya doğru yaklaştığını duydum. *Bir saat önce ölmek için uğraşırken şimdi yaşamak için uğraşıyorum. Deli miyim acaba,* diye geçirdim içimden. Ama o an vücudumda dolaşan adrenalini sevmiştim. Yirmi bir yıldır ot gibi geçen hayatımda, belki de ilk büyük heyecandı bu. Adamlardan birinin "Odalara bak" dediğini duyar gibi oldum. O sırada sanırım diğeri beni gördü. "Siktir... Hasan Abi, biri intihar etmiş burada!"diye bağırdı.

"Ne? Ne intiha-" Adamın cümlesini bitiremediği yerde, benim rol kesen cansız bedenim vardı. "Siktir!" diye bağırdı. "Çabuk, odalara baktıysanız defolup gidelim, bir de bu kalmasın üstümüze!" O an, yanıma gelip ölü olup olmadığımı kontrol etmesinden korktum. Ama koktuğum olmadı. Biri, hızlı ayak seslerinden anladığım kadarıyla odaları dolaştı ve hemen geri geldi. "Abi banyoyla tuvalete de baktım, kimse yok."

"Emin misin?"

"Balkona, dolaplara, dondurucuya bile baktım abi. Yok..."

"Hangi cehennemde bu şerefsiz?!" Nefret dolu cümlesindeki "şerefsiz" sanırım Dağınık Saç'tı. Adam pes edip, "Çıkalım..." dedi. Benden uzağa doğru giden ayak seslerini işittiğim an derin bir nefes aldım. Ve saniyeler içinde ev tekrar sessizliğe büründü. Gözlerimi açmak istedim ama emin olamadım. *Tuzak olabilir miydi?* Birkaç dakika bekledim. Gözlerimi aralamaya niyetlendiğimde alnımda bir baskı hissettim. Sanırım, "kötü

amcalar" beni sobelemişti. Gülümseyerek gözlerimi açtım ve, "Sobe!" diye bağırdım. O an, Dağınık Saç kafamdaki parmaklarını çekip, "Hastasın sen," dedi.

Yerden destek alarak doğruldum. "Gittiler mi?"

Dağınık Saç, tam da bu sorumun cevabından emin olabilmek için gizlice pencereden dışarıya bakıyordu. "Gittiler mi?" diye tekrarlardım. "Sanırım..." dedi.

"Daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim kendimi," dedim gülerek. Bana cevap vermek yerine yeni bir sigara yaktı ve rahatlamış gibi kendini tekli koltuğa bıraktı. "Dış kapının arkasına bir şey koy, kapanmaz yoksa."

"Sen nereye saklandın?"

Salonun balkonunu eliyle işaret edip, "Oraya," dedi.

"Nasıl yani?"

"Basbayağı."

"Oraya bakmayacaklarını nereden biliyordun ki?"

"Basit. Çünkü burada intihar edip öldüğü düşünülen biri varken asla bu odadaki balkona bakmayı akıl edemeyeceklerdi."

"Bence riskliydi."

Tek kaşını kaldırıp, "Senin benim yöntemlerimi anlaman imkânsız," dedi ukala bir tavırla. Ve sigarasını içmeye devam etti. Aniden anlamsız bir şekilde, odaya üflediği dumana karışıp toz olacak diye korktum. Hızlıca ayağa kalkıp, "Kapının arkasına şunu koyayım," diyerek tekli koltuklardan diğerini dizlerimle ittirmeye başladım. Kapıdan çıkaramayınca, tekli koltuğun üstünden atlayıp kapıyı kontrol etmeye gittim. Gerçekten sonuna kadar dayalıydı kapı. "Ne koyabilirim ki arkasına..." diye sordum kendi kendime. Kapıya biraz daha yaklaşıp kolunu tutarak kendime çektim ve sanki anlıyormuşum gibi incelemeye başladım.

Birden, "Ölü kız canlanmış," diye fısıldadı bir ses. Korkuyla irkilip bir adım geri attım. Kapıda ellerinde silahlarıyla dikilen adamlar, az önceki yüzlerini hiç görmediğim kötü adamlar olsa gerekti. Gözlerimle ağzım aynı anda kocaman açıldı ancak çığlık atamadan adamlardan biri beni tutup eliyle ağzımı kapadı.

Vücudumu kendi vücuduna bastırdı ve kolayca kontrolü altına aldı beni. Kocaman elleri olan kirli görünümlü bir adamın kollarında tanımadığım dağınık saçlı bir adamı kurtarmak için çırpınırken, içimden ne geçireceğimi dahi bilemedim. Ama tek yapmak istediğim, içeride belanın gittiğini düşünen dağınık saçlı adama haber uçurmak ve onu kurtarmaya çalışmaktı. Fakat beceremedim. Yaşı büyük olan, elindeki silahı önüne uzattı. Diğeri ise benim kafama...

Kapı önündeki koltuğa bir tekme atıp içeri daldılar. Yani, onlar daldılar ve beni de peşlerinde sürüklediler. Odaya girer girmez, yaşça büyük olan, silahı Dağınık Saç'a doğrulttu ve, "Bizi atlatabileceğini mi düşündün şerefsizin evladı!" diye bağırdı. "Sen bizi aptal mı sandın?!"

Dağınık Saç, hiçbir şey olmamış gibi rahattı. Elindeki sigarayı, koltuğun kenarında söndürüp pozisyonunu hiç bozmadan alaycı bir tavırla, "Öyle olmasaydınız bu parayı bana kaptırmazdınız," dedi. *Canına susamış olmalı,* diye geçirdim içimden. Ben önemli değildim ama sanki o da ölmek istiyormuş gibi deli cesaretiyle kafa tutuyordu az önce kaçtığı adamlara. "Paralar nerede?" diye sordu genç olan. Bu soru üzerine gözlerim gitar kutusunu aradı. "Gitar kutusu vardı kaçarken, nereye sakladın onu lan?!"

Dağınık Saç, hatalı bir refleksle balkonun olduğu tarafa doğru baktı. Konuşabilsem, "Bu kadar mıydı cidden?" diye bağırırdım herhalde. *Zeki görünmeye çalışıp böyle basit bir hatayı nasıl yapabiliyordu?* Büyük olan, durumu anlamış gibi güldü. "Kızı ver," dedi genç olana. "Git balkona bak." Diğeri onayladı ve beni hızla büyük olana doğru itti. Adam, ağzımı kapamaya gerek görmeden sadece sımsıkı tuttu beni. Çünkü tek bir hamleyle beynimi dağıtacak bir silah dayalıydı kafama ve Dağınık Saç da köşeye sıkışmıştı. Bağırsam ne olacaktı ki?

"Kendini akıllı sanıyorsun değil mi? Ama burnu havada bir züppeden başka bir bok değilsin," dedi adam. Dağınık Saç, tedirgin olmuş gibi bir tavır takındı ve oturduğu yerde toparlandı.

O sırada, genç olan çıktı balkondan. "Hasan Abi, aşağıdaki balkona atmış çantayı."

Adının Hasan olduğunu öğrendiğim yaşlı adam kahkaha attı o an. "Kendini zeki sanan ama liseli kafasına sahip parlak bir çocuk..." Dağınık Saç'a baktı, bir hayli gergin görünüyordu. Bu durum, onu tatmin etmiş gibi daha güçlü bir kahkaha attı. "Fevzi, git ve aşağıdaki evden çantayı al oğlum. Sonra gel, burada bir ceset paketleme işimiz olacak." Fevzi, başıyla onaylayıp koşarak odadan çıktı.

Fevzi'nin çıkışının ardından Dağınık Saç gülerek sırtını geriye yasladı. "Aşağıdaki dairede yaşayanın polis olduğunu genç arkadaş öğrenince biraz şoke olacak." Yalan söylüyordu. Aşağıda yaşayan, yalnız yaşlı bir kadındı. O an, sabahtan beri takındığı gergin tavrın da, o anki ukala tavrı gibi rol olduğunu anladım. Ve bu şifreli oyun hoşuma gitti. Tabii sadece benim hoşuma... Hasan, birden öfkelendi ve, "Ne saçmalıyorsun lan sen?" diye bağırmaya başladı. Birkaç adım attı ve beni yana fırlatıp silahı Dağınık Saç'ın alnına dayadı. "Ne polisi?!" Adamın beni duvara fırlatmasıyla kendimi birden yerde buldum. Ama kalkmak için acele etmeyip kendimi unutturmak ister gibi bir süre sinsice bekledim yerde. "Bildiğimiz polis, Hasan Abi," dedi, abi kısmını bastırarak. Küçük hareketlerle ayağa kalktım. Bu, bana zaman kazandırmak için yaptığı bir oyun gibi geldi o an.

Ne yapacağımı, bir dakikadan az sürede o iri adamı nasıl alt edebileceğimi düşündüm. Aklıma gelen tek şey, yerde devrili duran sehpaydı. Önce onları kontrol ettim. Adam, silahı Dağınık Saç'ın alnına dayamış, saçma sapan şeyler söylüyordu. O an, kelimeleri benim için çöptü sadece. Yapmam gerekeni yaptım ve sessiz birkaç adım atarak sehpayı iki elimle hızlıca kaldırıp iki adım önümdeki adamın sırtına geçirdim.

Hasan, sadece sendeledi. O anlık boşluğundan faydalanan Dağınık Saç, adama bir tekme atarak onu yere düşürdü ve elindeki silaha vurarak odanın diğer tarafına fırlattı. "Kaç!" diye bağırdı bana. Dediğini yapıp çıplak ayaklarımla koşmaya başladım.

Onun ayak seslerini arkamda duymasam, durup ne olacaksa olsun diyebilirdim ama... O da peşimden koşuyordu. Merdivenlerden yalınayak inerken, zorlandığım için elimden tutup beni kendi hızına uydurmaya çalıştı. İlk merdivenleri bitirdiğimiz an, Hasan peşimizden küfrederek bağırıyordu. Birkaç el ateş etti, ama ıskaladı.

Apartmandan birkaç kişi kapıyı açıp panikle geri kapattı. Ortalık saniyeler içinde iyice karıştı. Fevzi de girdiği daireden çıktı biz koşarken. O da ateş etmeye başladı. Merdivenleri üçer beşer inerek en alt kata ulaştık. Ne bacaklarımda derman kalmıştı ne de ciğerlerimde nefes almaya yer... Biz kapıdan çıkarken, asansörden inen Hasan son bir kez ateş etti ama yine ıskaladı.

Ne tuhaftı her şey. Bir saat dahi olmamıştı dördüncü kez intihara kalkışalı. Birden hayatıma giren, garip bir adamla evimden kaçmış, yalınayak onun koşuşuna eşlik ediyordum. Pijamalarımla...

Ara sokakların birinden geçip diğerine koşarken, bir evin bahçesine girip duvarın dibine eğildik. "Sakın sesini çıkarma," diye uyardı beni sessizce. Dediğini yapıp ağzıma görünmez bir fermuar çektim. Gerçekten de kimsenin gelip gittiği yoktu. Peşimizdekileri atlattığımızdan emin olduğumuz an, tetikte olan oturuşumuz rahatladı ve ikimiz de yere çöktük.

Gözlerim acıdan kavrulan çıplak ayaklarıma kaydı. Biri kanıyordu, ama pek de umurumda olmadı bu durum. O an tek umursadığım, hissettiğim garip yaşama arzusuydu. Azıcık da olsa... "Nasıl bir oyundu bu? Nereden anladın ben kapıya bakarken o adamların geldiğini?"

"Anlamadım ki."

"Ee, ne ara attın çantayı aşağıdaki balkona?"

"Sen ölü taklidi yaparken," dedi dalga geçerek.

"Paralar peki?" diye sordum. "Bunca şamataya rağmen paralar onlarda mı kaldı?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun küçük aptal balık."

"Neymiş bilmediğim?"

"O çantanın içini de, sen yerde öylece yatarken boşalttım. Sence bende paraları onlara kaptıracak göz var mı? Her ihtimale

karşı, tekrar gelirlerse diye küçük bir önlemdi. Düşündüğüm gibi de oldu, baksana."

"Nereye koydun ki paraları? Şu an ev boş, didik didik ederler her yanı."

"Apartmandakiler polis çağırmışlardır çoktan. Merak etme, geri dönemezler bir süre."

"Ama..."

"Güvenli bir yerde," diye doldurdu ama'dan sonraki üç noktamı. "Zaten bir saat kadar bekleyip sanki evine rasgele silahlı adamlar dalmış gibi polisi arayıp durumu izah edeceksin ve eve gidip sakladığım yerden parayı alıp bana getireceksin."

Alaycı bir gülücük attım Dağınık Saç'a. "Bunu neden yapacakmışım?"

"Yarım saat önce yaptıklarını neden yaptıysan, o yüzden yapacaksın."

"Kendine çok güveniyorsun değil mi?" diye sordum, ama cevap zaten belliydi. Kendine güvenden öte bir şeydi ondaki. Kaşlarımı çattım. "Ne senin olayın? Gerçekten... Yani bu gizemli tavırlar, peşinde silahlı ve tehlikeli adamlar, elinde para dolu çanta... Yani yaşadığımız coğrafya en fazla neye gebe kalabilir ki? Aklıma ucuz hırsızlıklar dışında pek bir şey gelmiyor."

Dağınık Saç, bedenini benden tarafa çevirdi ve alaycı bir merak ifadesi yerleştirdi yüzüne. "Senin olayın ne?" diye sordu. "Yani bu korkusuz edalar, evine rasgele giren birini umursamamalar, silahlı ve tehlikeli adamlara meydan okumalar... Kendini neden öldürmek istedin? Bu coğrafya en fazla nasıl bir acıya gebe kalabilir ki? Aklıma ucuz sebepler dışında bir şey gelmiyor."

İşte, onu çözdüğüm an... Kelimelerini eğeye sürtüp biliyor ve keskinleştiriyordu dudaklarından dökmeden evvel. Ve insanların zihnine saplıyordu. Kime ne diyeceğini ve karşısındakini nasıl bir anda savunmasız hale getireceğini çok ama çok iyi biliyordu. Ona istediğini vermemek için öfkelenmedim ve sakin tavrımı korudum. "Adın ne Dağınık Saç?"

Kendinden emin bir şekilde, "Polisi arayıp dediklerimi yaptığında ismimi söyleyeceğim," dedi.

Direnmedim. Gurur yapmadım. Ya da kendime, "Gerçekten ne yapıyorum ben?" diye sormadım. Karşımda beni çok iyi manipüle eden ancak bunu yaparken beni saniyesinde tüm hücrelerime kadar çözdüğünü hissettiğim biri dururken öyle aptal duygulara yenik düşmek istemedim. Dediğim gibi... Eğer kapımı çalmasaydı, katranlaşmış kalp kırıklıklarım ruhu içinden kaçıp giden cansız bedenimle tavanda sallanıyor olacaktı. Ama o an, damarlarım bile sonuna kadar açılmıştı ve bana yaşadığımı her salise hissettiriyorlardı. Dedim ya... birazcık... çok azıcık yaşayasım gelmişti. Ve bu hissi kaçırmak istemiyordum. Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Kaybedecek bir şeyim ise zaten hiç olmamıştı.

"Pekâlâ," dedim Dağınık Saç'a. "O zaman şöyle yapıyoruz. Sen bana evinin adresini veriyorsun, ben parayı alıp oraya geliyorum." Kendimden emin tavrım ona komik gelmiş olacak ki acımayla gülme arasında bir ifade yerleşti suratına. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "Hayır, öyle bir şey yapmıyoruz," dedi. Nasıl yapıyordu bunu, anlayamamıştım ama sanki her cümlesi gelecekten gelen haberlerdi ve karşı çıkmak mümkün değildi.

Pes ettim ve başımı önüme çevirdim. Kafamı usulca arkaya atıp bahçe duvarına dayadım. Gözlerimi kapayıp kafamın içindeki sesleri takip ettim bir süre. *Pes ettiğim bir anda, kapımı çalan mucizeden mi etkilenmiştim aklı havada bir romantik gibi, yoksa sözleri ile beni o duvardan bu duvara çarpmasından mı? Ne için uğraşıyordum ki? Evini öğrenince ne olacaktı? Benim yüzümden işi mahvolmuştu ve ona parasını geri verince ben ne olacaktım? Biraz yaşayasım dediğim birkaç gün müydü? Yoksa...* Ellerimi başımın arasına alıp karnıma kadar çektiğim dizime yasladım alnımı. "Ölmeye çalışan bir kızı etkilemek veya manipüle etmek... Doğru kelime neyse işte... Senin için bu çocuk oyuncağıydı değil mi?" diye sordum. Cevap vermedi ama susacakmış gibi de hissetmedim. O yüzden, dizlerime gömdüğüm başımı kaldırıp ona doğru baktım. Teh-

likeli durmaktan bir hayli uzak, temiz ve güzel yüzü, keskin bakışlarıyla birleşince o kadar çelişkili bir görüntü oluşturuyordu ki... Sigaranın ucu ağzına değmeden bir saniye evvel, dudaklarının kenarı yana kıvrıldı. Konuşması için, bir lokmalık sigara molası vermiş gibi, ağzına doldurduğu dumanı havaya bıraktığı an, "Çocuk oyuncağıydı," diye cevapladı sorumu. "Ama seni etkilemek değil. Seni seçmek..."

Kaşlarımı çatıp, "Seçmek?" diye sordum. "Ne seçimi?"

"Apartmana doğru koşarken hangi daireye gireceğime on saniyede karar vermem gerekiyordu. Ufak bir talihsizlik, peşimdeki adamlardan daha büyük bir tehlikeye sebep olurdu çünkü. İçeri dalmadan birkaç saniye pencerelere baktım. Bir tek senin evinde bütün perdeler sonuna kadar örtülüydü ancak küçük bir aralık vardı kenarlarında. Şey gibi düşün... Günışığındansa karanlığı tercih eden, ama aynı zamanda karanlıktan korkan... Gizli gizli küçük bir aralıktan günışığını izleyen ama onu evine davet edemeyen... Kafan karıştı değil mi aptal balık?"

Dağınık Saç'a hayran hayran bakarken büyük bir şaşkınlıkla, "Gerçekten bu yüzden mi benim evime girdin?" diye sordum. Elindeki sigarayı söndürüp başını bana doğru çevirdi. "Yalan söyledim," dedi gülerek. "Rasgele girdim."

Yüzümdeki hayran ifade, yerini ifadesiz bir surata bıraktı. "Şimdi kulağını aç beni iyi dinle... Aptal bir hareketinde hem benim paralarımı yakarsın hem de kendini... Hoş, ölüp ölmemen ne benim umurumda ne de senin ama..." derken duraksadı. *Bu cümle acıtmalı mıydı Dağınık Saç? Etkilenmedim,* diye geçirdim içimden. Yüzümdeki boş ifadeyi fark edince, "Her neyse..." diyerek pes etti. "Beni iyi dinle ve dediklerimi harfi harfine yap. Ben paramı alayım, sen de merak ettiğin ne varsa öğren. Ve... Ölmek istersen bile, bunu kendin yapabilmek için bir fırsatın olsun. Anladın mı küçük aptal balık?"

"Önce polisi arayacaksın. Ankesörlü telefon mu bulursun, yoksa birinden ödünç mü alırsın, orası sana kalmış."

"Neden senin telefonundan aramıyorum?"

Dalga geçerek, "İstersen sonrasında da, bu arada size telefon ettiğim adam da bir haltlar karıştırıyor, gelmişken onu da tutuklayın, de. Olur mu?" deyince, ağzıma görünmez bir fermuar çektim. Ben susunca devam etti. "Telefondaki polislere evine birilerinin girdiğini, silahlı olduklarını ve onları görünce korkup evden kaçtığını anlatacaksın. Bunu yaparken biraz korkmuş ve paniklemiş havası verirsen iyi olur. Sonra bulunduğun yeri tarif edip, gelip seni almalarını isteyeceksin. Onlar gelip seni yalınayak, pijamalarla ve bu halde bulunca, işin kolaylaşacak zaten. Sonrasında onlar seni yönlendirir. Ama birkaç küçük tüyo vermeliyim sana. Özellikle ifade için..."

"İfade mi?" diye homurdandım. "Çok meşakkatli işler bunlar. Ben doğruca eve gidip, paranı alıp sana getirsem olmaz mı? Gerçekten o adamlardan gram korkmuyorum."

"Sen ölmekten korkmuyor olabilirsin ama ben yakalanmak, özellikle de paramı kaptırmak istemiyorum. O yüzden, işimi mahvettiğin için bu 'meşakkatli' işleri yapacaksın. Ayrıca iste ya da isteme... Komşuların çoktan polise haber vermişlerdir. Bir şekilde onlara bir açıklama yapman gerekecek. Ben sadece bunu avantaja çevireceğim, o kadar."

Bakışlarımı yana çevirip, "Devam et," dedim.

"Öncelikle bu sabah olanları unut. Polislere olayı şöyle anlatacaksın." Bedenini iyice bana doğru çevirdi. Ve sanki benim ağzımdan, polislerle konuşuyormuş gibi anlatmaya başladı. "Bu sabah, hâlâ alamadığım uykumdan ayılmak için salonda oyalanırken aniden bir silah patladı ve içeri üç adam girdi."

"Üç mü?" dedim anlamayarak. "Neden üç?"

"Eğer susup dinlersen anlarsın," diye yanıtladı. Sonra emin olamayıp, "Anlama kısmından emin değilim," deyince, sinir olduğumu belli ederek yalandan güldüm. "Tamam, bölmeyeceğim, anlat lütfen."

Tekrar, benim ağzımdan anlatmaya devam etti. "Başta üçünün de kar maskesi vardı, yüzlerini tam göremedim. Sadece biri iri yarıydı, diğer ikisi daha zayıf, o kadar. İkisinde silah vardı, birinin elinde kocaman bir çanta... Sanırım bir şey arıyorlardı, ama ne olduğunu anlayamadım. Beni hemen çantalarından çıkardıkları bir iple bileklerimden bağladılar."

Ne yapmaya çalıştığını hafiften anlıyordum. Elimi şıklatıp, "İntihar ipi..." dedim. Sanki bunu anlamak marifet değilmiş gibi kibir dolu bir bakış attı ve anlatmaya devam etti. "Bu arada aradıkları neydi derlerse, insan olabileceğini düşündüğünü söyle. Eğer tehlikeli bir şey aradıkları izlenimi uyandırırsan, evi ararlar ve parayı da bulurlar. Tamam mı?" Başımı sallayarak onu onayladım. "Sonra içlerinden biri, aradıkları şeyi evimde bulamayacaklarına ikna olunca diğer şüphelendikleri daireye bakmak için evden çıktı de. Silahlı olan..."

"Anladım."

"Sonra şöyle devam edecek hikâye..." dedi, yeni bir sigara yakmak için bekledi. Sigarasını yakıp ilk dumanı içine çekince devam etti. "İki kişi kaldıklarında, iri yarı olanla zayıf olan arasında tartışma çıktı. Korkudan neden bahsettiklerini anlayamadım. Ama sanırım benimle ilgili bir mevzuydu. Beni işaret ediyorlardı... Evet, kesinlikle konuyu tam anlamadığını ama konunun seninle ilgili olduğunu hissettiğine dair bir dokundurma yap."

Ben, "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum yavaştan," deyince güldü. Bunu, onu etkilemek için söylediğimi anlamıştı sanırım. Bana cevap vermeden, anlatmaya devam etti.

"Tartışma hararetlenince birden zayıf olan eline geçirdiği orta sehpayı iri olana fırlattı. Sehpa avizeye çarpıp avizeyi adamın üzerine düşürdü. Adam bocalayıp yere düştü ve o anlık boşluktan yararlanıp zayıf olan adamın silahına bir tekme atıp silahı ileri savurdu. O sırada, zayıf olan ne olduğunu anlamadan benim bileğimdeki ipleri çözmeye başladı. Kollarım serbest kaldığında 'Koş!' diye bağırdı bana. Dediğini yaptım. Ben tam

kendimi dış kapıya atmıştım ki, beni iplerimden kurtaran adam da peşimden yetişti ve elimden tutup benimle birlikte koşmaya başladı. Sırtına avize düşen iri adam arkamızdan ateş etti. Bu beni korkuttuğu için, o adamın elimi tutmasına ve birlikte kaçmamıza izin verdim. Yarı yoldayken kafasındaki kar maskesini çıkardı ama ben korkudan ve panikten bakamadım bile. Apartmanın dış kapısından kendimizi fırlattıktan sonra arka bahçeye koştuk, beni orada bırakıp demirlerden atlayıp kaçtı. Ben de onun gittiği yolun tam ters istikametine bakan demirlere koşup güç bela kendimi sokağa attım ve arkama bile bakmadan koşabildiğim kadar koştum. Sonrasını biliyorsunuz zaten... Peşimden gelmediklerine emin olduğum an, durup size telefon ettim. Bildiğim bütün her şey..."

"...bu kadar polis bey."

"Aferin balık."

"İsmim Yosun."

"Umurumda değil."

"Peki."

"Devamında senden adamları aklında kaldığınca tarif etmeni isteyecekler. Kar maskesi dedin ancak komşular adamların yüzlerini görmüş olabilir. O yüzden, o herifleri de bulamayacakları şekilde geliştirmemiz lazım bu tarif olayını. Onları bulmaları demek, beni bulmaları demek çünkü. "

"Nasıl yapacağım bunu?"

"Olmayan ayrıntılar ekleyerek ya da ayrıntıları değiştirerek... Örneğin, dövme gibi ya da göz rengi gibi... Komşuların üç saniyelik panikle göremeyeceği ve senin kar maskesine rağmen görebileceğin ne kadar ayrıntı varsa işte. Değiştir hepsini. O kısımları halledebileceğini düşünüyorum."

"Tamamdır, halledebilirim sanırım."

"Sonrası ise, polislerin nasıl bir politika izlediğine bağlı olarak yapacağın birkaç doğaçlamadan ibaret. Ama sen olabildiğince koruma istemediğini, polislerin sadece eve kadar eşlik edip birkaç parça eşyanı alana kadar beklemelerini istediğini söyle.

Onlarla birlikte gidip büyükçe bir çantaya sadece uzun bir mont ya da pardösü gibi bir şey koy. Dibine de paraları..."

Yüzüme şeytani bir gülüş yerleştirmek istedim o an. Becerebileceğime emin olsam da bozmadan, "Paralar nerede ki?" diye sordum.

"Tahmin etmeni isterdim ancak bulabileceğini sanmıyorum."

Yüzümdeki yapmacık şeytani ifadesi silindi. "Peki, oyun oynamayacağım. Nerede paralar?"

"Dondurucuda."

Kaşlarımı çatıp, "Efendim?" diye sordum. Şaşırmamıştım. Çünkü yanlış duydum sandım. "Dondurucu derken?"

"Kilerdeki."

"Paraları kilerdeki dondurucuya mı sakladın?"

"Bir daha tekrar edersen, sana cevap vermem," dedi düz bir sesle. "Sen gözlerin kapalı beklerken, adamlar gitti mi diye kontrole çıktım hole. O sırada gördüm. Ne olur ne olmaz diye paraları bir yere saklamam gerekiyordu, aklıma orası geldi birden. En alta, dondurulmuş yiyeceklerin altına dizdim. Kapağı açsalar bile bulamazlardı yani."

"Zekice..." diye mırıldandım kendi kendime. Bu övgüme ihtiyaç duymadığı belli olan Dağınık Saç, beni yok sayıp konuşmaya devam etti. "Bildiğin bir otel var mı? Yani sürekli gittiğin?"

"Sanırım... Bir yer var."

"Güzel... Evden çıktıktan sonra polislerden seni oraya bırakmalarını isteyeceksin."

"Sonra?"

"İçeri girip bir oda tutacaksın. İstersen odanın ücretini benim muhtemelen ıslanmış olan paralarımla ödeyebilirsin." Elimle geç o kısmı der gibi bir hareket yaptım. "Sonra odana çıkar gibi asansöre bineceksin ve asansördeyken çantandan çıkardığın montu giyip şapkasını kafana geçirerek tekrar aşağı inecek, hiçbir şey olmamış gibi otelden çıkacaksın ve kapının önünde seni bekleyen taksiye binip yanıma geleceksin."

Gülümsedim. "Adres?" diye sordum kazanmış gibi. Tek kaşını kaldırıp bana kaybettiğimi gösteren bir bakış attı. "Taksici seni nereye götüreceğini biliyor olacak. Merak etme."

Plan aslında basitti. Evimi izleyip doğru anda aramaya gelecek o iki adama karşı alınmış bir önlem ve beni onlardan kurtaracak bir yöntemdi. Hem de, apartmanda yer yerinden oynadığı için benden hesap soracak polislerden de kurtaracaktı beni. Bir taşla bir sürü kuş...

Dağınık Saç'ı onayladım ve dediğini yapmak için yanından ayrıldım. O an düşünmek istemedim. Kendimi ve yaptıklarımı sorgulamak da... Yalnızca, ne olacağını görmek için Dağınık Saç'ın dediklerini harfi harfine yapmaya karar verdim.

Dedim ya... Kaybedecek hiçbir şeyim yokken, en fazla ne olabilirdi ki?

Dağınık Saç ne dediyse yaptım. Olayı polise açıkladım, peşimdeki olası adamlardan kurtulmuş oldum. Dağınık Saç'ın parasını kurtardım, hem de bunları çorap söküğü gibi art arda kolayca yaptım. Onun planı sayesinde... Adını öğrenmek için bile can attığım dağınık saçlı adamın, zeki biri olduğu barizdi. Ancak bana söylediklerini harfi harfine yaparken anladım ki tahmin ettiğimden de fazlasıydı kafasında dönenler.

Planın son evresi, yani işi garantiye alma kısmı için, ara sıra gittiğim otelin ara katlarında bir oda tuttum. Asansöre yalnız binmek için biraz oyalandım. Asansörün önü boşalınca içeri girip oda katının numarasına bastım. Asansör hareket ettiği an, para dolu çantayı yere attım ve içinden uzun yeşil montu çıkarıp üzerime geçirdim. Önümü kapatıp şapkayı kafama geçirdikten sonra odanın kata ulaştı asansör. Dışarı çıkmadan, tekrar lobi tuşuna bastım. Kapının kapandığı an, yerdeki çantanın fermuarını çekip koluma taktım. Asansör lobiye vardığında ise, dikkat çekmeyecek ama yavaş olmayan bir hızda kapıya doğru yürümeye başladım.

Otelden dışarı adımımı atar atmaz bir taksi çekti dikkatimi. Şoför, taksinin boş olup olmadığını soran bir kadını başından savuşturur gibi yanıtlamıştı ve müşterisi var gibi de durmuyordu. Merdivenlerden bir adım aşağı inip taksi arıyormuş gibi etrafa bakmaya başladım. Şüpheli taksici eliyle ufak bir işaret yaptı. O an, Dağınık Saç'ın gönderdiği taksicinin o olduğunu anlayıp çaktırmamak için, "Ah, geldiniz demek," dedim. Sesimi olduğundan daha kalın çıkarmıştım becerebildiğim kadar. Hoş... Peşimde olmaları muhtemel adamlar, beni duyacak mesafede olsaydı, çoktan yakayı ele vermiştim ya... Kendimi yok sayma kararı alıp başım önümde hızlı hızlı yürümeye başladım. Taksinin yanına ulaşınca, "Sizsiniz değil mi?" diye sordum işimi garantiye almak için. Küçümseyen bir bakışla, "Sence?" diye sorup cevabımı beklemeden kapımı açtı. "Buyurun efendim."

Taksiye bindiğimde doğal bir refleksle çantayı kucağıma alıp sımsıkı tutmaya başladım. Agresif sahte taksici, koltuğuna oturup emniyet kemerini takarken dikiz aynasından bana baktı ve rahatlamanın verdiği etkiyle yüksek sesle konuşmaya başladı. "Korkma. Seni birazdan ona götüreceğim."

Uyanıklık yapmak istedim bir an. "O derken..." dedim dudağımı hafifçe ısırıp. "Adı?"

"Bunu soracağını bana söylemişti. Ama üzgünüm," deyip taksiyi çalıştırdı. "Bunu söyleme iznim yok."

Kaşlarımı çatıp sırtımı geriye yasladım. Neden bir insan böyle bir şeyin uyarısını yapardı ki? Biraz yana kayıp pencerenin dibine soktum kafamı. Adamla konuşmamak için yolu izliyormuşum gibi yapmaya başladım. Taksi, ağaçların dizili olduğu bir yolda ilerliyor, hızla geçtikçe ağaçlar beni koştuklarına inandırıyor, herkesin yaptığı gibi beni kandırıyorlardı. Benim aklımdan koşarak geçen şeyler ise son yirmi dört saatimdi. Kucağımda yüklü miktarda para... Şoför koltuğunda normalde görsem korkudan yanına yaklaşmayacağım, huysuz bir adam... Mimlendiğim, ne işler karıştırdıklarına hayal dünyamın yetmediği birkaç tehlikeli adam... Ve... O...

Ona geçince, satırbaşı yaptı zihnim. İçimde, tekrar harekete geçti o duman kanatlı kelebek. Her kanat çırpışında, duman altı oluyordu içim. Nasıl yaptı ki bunu bana, bu kadar kısa sürede? Nasıl bu kadar cezbetti, ölümü için her gün erken bir saate alarm kuran kızı? Bu, yüksek puanlı bir soruydu iç dünyamdaki sınavda. Ama her zamanki gibi, kırmızı bir çarpı vardı üzerinde. Düşünmenin, her zaman olduğundan daha da zor gelmeye başladığı an, pes edip gözlerimi kapadım ve başımı taksinin camına dayadım. Başımın sürekli cama çarpması kafamdaki arsız soruların midesini bulandırdığı için sanırım, düşünmek ne zaman can sıkıcı hal alsa, bunu yapardım.

Huysuz sahte taksici, "Birkaç dakikaya orada olacağız," dediğinde gözlerimi açıp başımı camdan çektim. "Pekâlâ," diye yanıtladım meraklı sorularımı yutarak. Camdan dışarı baktım, nereye geldiğimizi anlamak için. Ama daha önce hiç gelmediğim, hatta varlığından haberimin dahi olmadığı bir yerdeydik. Kendi halinde evler, marketler, az insanlı sokaklar... Kendinizi aşağı bırakmak isteyeceğiniz hafif bir yokuş... Taksici, o yokuşu tırmandıktan sonra sola çekti aracı. Arkasına dönmeden, benimle dikiz aynasından göz teması kurup "Buradan dümdüz yürü, orada seni bekliyor olacak. Görürsün..." dedi. Cevap vermeden, teşekkür dahi etmeden taksiden inip yürümeye başladım. Kalbim birden o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki... Kucağımdaki çantaya, beni Dağınık Saç'a götüren araç olduğu için onu kutsar gibi daha sıkı sarıldım.

Issız sokak, benim şüpheli davranışımla daha tehlikeli görünüyordu sanki. Elindeki siyah çantaya sıkı sıkı yapışmış, son hızla yürüyen, rengi atmış tuhaf bir kadın... Yanımdan geçen okul formalı birkaç çocuğun benden korktuğunu hissedince, hızımı düşürüp elimdeki çantayı saplarından tutmaya başladım. Kendimi, "Sakin ol... Sakin..." diyerek yatıştırmaya çalışsam da, yürüdüğüm sokağın ucunda Dağınık Saç'ı fark edince tekrar panikledim. Sokak lambasına yaslanmış, sigara içiyordu. Durdum. *Acaba daha önce onu kaç kez yok sayıp geçmişimdir yanın-*

dan, diye geçirdim içimden. Hayır, değildi işte. Görüntüsünde değildi. Saçlarının dağınıklığında da... Sürekli sigara içişinde de değildi büyüsü. Ya da taşıdığım parayı kazandığı tehlikeli işlerinde de... Mıknatısın zıt kutupları gibi, ona karşı konulmaz çekilişim, tamamen başka bir sebeptendi.

Yüzü bana dönünce, panikleyip düşüncelerimi sağa sola savuşturdum ve tekrar yürümeye başladım. Yaklaştıkça netleşen görüntüsü, her bir adımda mideme bir yumruk olarak geri dönüyordu. Bunu hissetmiş gibi, yanına varmama birkaç küçük adım kala diğer tarafa doğru yürümeye başladı. Sanki, gelecekten bir ön izlemeymiş gibi hissettim o anı. O önde kocaman adımlarla yürüyor, ben ona yetişemiyordum. Kocaman adımları, her hareketinde biraz daha gerisinde bırakıyordu beni. Bağırıp beni beklemesini istemek yerine, koşmaya başladım. Dün yalınayak koşarken kestiğim ayağım acıdığı için, çok hızlı koşamasam da aramızda mesafeyi eritmeye yetti bu. Tam arkasındayken durup ceketinden yakaladım. "Biraz yavaşlar mısın?"

Başını hafifçe arkaya çevirip bana tam dönmeden, "Neden?" diye sordu. "Çünkü yetişemiyorum," diye cevaplayınca, "Cümledeki özne sensin," deyip yürümeye devam etti. Sinirlenmeden, kendimi sakin kalmaya zorlamadan, cevabını kolayca hazmettim. Çünkü onun cümlelerini, normal kalıpların biçimlendirdiği tepki silindirinden geçirmenin yanlış olduğunu bir önceki gün anlamış ve kendimi hazırlamıştım. Hatta bu hoşuma bile gitmişti. Çünkü aynı zamanda bana da yüksek oranda bir özgürlük sunuyordu. Hiçbir zaman bana verildiğini hissetmediğim...

Arkasından koşar tempoda bir yürüyüş hızı tutturunca, "Daha ne kadar yürüyeceğiz Dağınık Saç?!" diye bağırdım. Ellerini cebine atıp hızını biraz düşürdü benim sorumla birlikte. "Bilmem... Ne kadar yürüyelim?"

"Bana sorarsan şu an duralım derim."

Arkasını dönüp, "Peki," dedi. "Duralım." Hiç beklemediğim bu hareketiyle, ikimiz de durduk. Şaşkın ve alık bir ifadem

olduğundan emindim ama yine de rol yapma gereği duymadan gözlerimi kırpıştırıp, "Eee?" diye sordum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Sen söyle. Duralım diyen sendin."

"Ama..."

"Duracağın yerden emin değilsen durmayı arzulamayacaksın." Bu cümlesi, bariz bir kamçıydı. Ölünce acılarımın geçeceğinden emin olamayıp ölmeyi arzulamak gibi... Demek istediği, böyle bir şeydi. Anlayıp sustum. Birkaç saniye gözlerimin içine bakıp elini uzattı. "Koşalım. Elbet duracak bir yer buluruz," dedi. Elini tuttum ve düşüncelerimdeki çıkmaz sokağı ve ayaklarımdaki yaraları umursamadan onunla beraber koşmaya başladım.

Dedi ya, *duracağın yerden emin olmadan durma,* diye. *Koşalım, elbet duracak yer bulunur. Evet, ben buldum Dağınık Saç. Birkaç nefeslik, birkaç dakikalık ya da birkaç günlük...*

Benim duracağım yer, onun durağıydı.

BÖLÜM 2

SUDAN KORKAN BALIK

♪ P.T.P. X TAKA – Voice ♪

"Saçlarımın uçları,
geçmişimin uçurtmasına düğümlüydü.
Ben de geçmişimi makastan geçirdim."

Ölüme Fısıldayan Adam

Ciğerlerim patlayana, nefesim göğüskafesimi acıtana kadar koştuk. Geçmişimizden uzaklara koşar gibi, peşimizde hayal kırıklıklarımız varmış gibi koştuk. Hayat bize tur bindirmiş gibi, yarını yakalamak istiyormuş gibi koştuk. Bacaklarımdaki bütün kaslar cayır cayır yanana kadar, onu söndürecek rüzgâr önümüzde bizimle yarıştaymış gibi koştuk. Pes etmek üzere olduğum bir anda, bir uçurumun kenarında durduk. Kendimi frenlemekte güçlük çektiğim için az kalsın yuvarlanıyordum. Ancak Dağınık Saç'ın umurunda bile olmadı bu. Ben bayırın kenarındaki ağacın dalına tutunup kendimi toparlarken o çoktan yere yığılmış, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

Derman kalmayan bacaklarımı sürükleyerek Dağınık Saç'ın yanına gidip çöktüm. Ne kadar yorulduğumu çökünce daha iyi anladım. İçimden deli gibi onunla konuşmayı geçirsem de yapamadım. Çünkü nefesim göğüskafesime dardı hâlâ. Cümlelerimi, göğüskafesimde yer tutmamasını umarak yuttum ve etrafa göz gezdirmeye başladım. Yemyeşil otlarla kaplıydı her yer. Uçurum gibi olan yokuşun en alt kısmı çiçeklerle dolup taşıyordu. Kendini aşağı bırak, bize emanetsin der gibiydiler. Az önce, kollarına tutunduğum anne ağaç tüm bu manzaranın tek sahibi gibiydi. Dallarından biri, bize doğru eğilmişti. Gülümsedim. Sanki bizi misafir ediyordu bu haliyle. Konuşmayı becerebildiğim ilk anda, "Harika..." kelimesi düştü dudaklarımdan. Çocuksu bir heyecanla ona doğru baktım. Çoktan sırtüstü yere uzanmıştı bile. Ben de aynısını yapıp yanına uzandım.

Bir süre, hiç konuşmadan gökyüzünü seyrettik. Tıpkı, bir önceki gün kopuk avizenin bıraktığı izi seyrettiğimiz gibi... Derin bir iç çekip, "Tavan manzarasından iyi, ha?" diye sordum.

"Gökyüzünün bir tavan olmadığını mı düşünüyorsun?" dedi kısık bir sesle. "Yanılıyorsun."

"Gökyüzü dünyamızın tavanıdır geyiği mi yapacağız?"

Ellerini ensesinde birleştirirken, "Hayır," dedi. "Dünyanın tavanı değil. Benim tavanım." Hafifçe tebessüm etti, ama hemen soldu yüzü. Ben ona hayran hayran bakarken ciddi bir

tavırla devam etti konuşmaya. "Kafam tavana değecek kadar büyümek isterdim küçükken. Sonra tavanların küçülmesini istedim. Ama..."

"Ama?"

"Kendimi, insan eli değmiş aptal tavanlarla kapıştırmanın saçma olduğunu fark ettim. Sonra, gökyüzünün benim tavanım olmasını istedim ve oldu."

"Her istediğin olur mu öyle?" dedim dalga geçerek. "Eğer öyleyse, tavanını intiharımda kullanmak için istiyorum." Parmağımı havaya kaldırıp gökyüzüne bir intihar ipi çizdim. "Harika olurdu."

Başını, oraya geldiğimizden beri ilk kez bana doğru çevirdi. "İpini neye geçireceksin?"

Tek kaşımı kaldırıp düşünüyormuşum gibi yaptım. "Bulutlara?" diye sordum kendimden emin olmayarak. "Yanlış cevap," dedi. "Bulutlar zaten yıldızlara intihar ipi takmış ölüler."

"Efendim?"

"Bulutlar, ölü."

"Nereden çıkardın bunu?"

"Tavan benim. Ben karar verdim. Gün boyu ölü varlıkları tavanda sallanıyor işte..."

"Peki... Gri bulutlar?"

"Ölürken pişman olanlar."

"Yağmur?"

"Ölürken pişman olan bulutların ağlaması..."

Tekerleme gibi giden sohbete daha iyi katılabilmek için dirseğimi yere dayayarak onun yattığı tarafa doğru kafamı kaldırdım. Elimi yanağıma koyup, "Peki ya-" diyerek yeni bir soru soracaktım ki, "Susacak mısın artık?" dedi bezgin bir ses tonuyla. Onu umursamadan devam ettim. "Adın ne bu arada? Paranı getirdim, söyleyeceğine söz vermiştin."

"Adım neden bu kadar önemli senin için?"

Tekrar sırtüstü uzandım yere. "Sadece," dedim. "Senin gibi bir adamın ismini tahmin edemedim."

Yeni bir sigara yaktı bana cevap vermeden önce. Sigarasından kopardığı dumanı, kelimeleriyle aynı anda düştü dudaklarından. "Merak edilmeye değecek bir ismim yok."

"Ona ben karar vereceğim. İsmin ne Dağınık Saç?"

"Özgür..." dedi. "İsmim, Özgür."

Rüzgârın dansa kaldırdığı dağınık saçları, kalbimdeki duman kanatlı kelebeği büyüten sigara dumanına karışırken, isminin ona ne kadar yakıştığını düşünebildim sadece.

Özgür olmak istiyorum. Ben de, diye geçirdim içimden. *Ona olan hayranlığım, ismiyle iki kat artmıştı birden. Kayaların altına saklanmış, kimsenin istemediği Yosun; sonsuza kadar, Özgür...*

"Keşke ben de özgür olabilsem."

Elindeki sigaraya dikkat ederek yattığı yerden hafifçe doğruldu. "Daha önce de dediğim gibi," dedi yerden aldığı destekle ayağa kalkarken. "Balık ol."

Kaçacağından korkup panikle ayağa kalktım ben de. "Nereye?"

Yerdeki çantayı alıp arkasını döndü. "Gidiyorum."

"Ben ne yapacağım?" Korkum, onu bir daha göremeyecek oluşumdandı ama başka bir şeye vurgu yapmak istedim. "O adamlar... evime tekrar gelirse ne olacak?" Cevap vermeden yürümeye devam etti. Bir adım öne atıp, "Korkuyorum!" diye bağırdım.

Ağzındaki sigarayı ince kemikli parmaklarının arasına sıkıştırıp arkasını döndü. "Yalan söyleme, korkmuyorsun."

"Nasıl korkmayabilirim ki?" diye yalan söyledim. "Yani," dediğimde sözlerimi yutturacak bir şekilde öyle bir bakış attı ki, pes edip doğruları itiraf etmek zorunda kaldım. "Tamam, peki. O adamlar umurumda değil. Hiçbirinden korkmuyorum da. Ölmenin benim için küçük bir ayrıntı olduğunu anlamışsındır zaten. Ama..." Birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. "Biraz... seninle kalsam olmaz mı? Hem, bunca yaptığım şeyden sonra, bu kadarı sorun olmaz senin için diye düşünüyorum."

"Şu an neden böyle düşündüğünü anlıyorum," dedi yüzünü yüzüme yaklaştırıp. Koyu kahverengi, doğuştan kısık gözlerini gözlerime kenetledi. "Ölecekken, tesadüfen hayatına giren gizemli bir herife tutulman ya da ondan etkilenmen çok normal. Lütfen bu durum sanki çok anormal bir çekimmiş gibi bunu kutsayıp peşime takılma sebebin olarak sunma bana. Tamam mı?" Acımasızca gelen cümlelerini sineye çekmek bu defa daha zor olmuştu. Dudaklarımı ısırıp gözlerimi keskin bakışlarından kaçırdım. "İyi günler dilerim balık," deyip arkasını döndü ve yürümeye başladı. Öfkelendim. "İsmim Yosun!" diye bağırdım arkasından. Gitmesine engel olmak için bir şeyler söylemek istedim ama onu neyin durduracağını bilemedim. Söyledikleri doğru olsaydı bile, umurumda değildi. O an hissettiğim tek şey, yapabildiğim kadar onun yanında kalmak istememdi. Bir dakika, bir saat, bir gün fazladan... Onun tuhaf ve anlaması güç lügatını biraz daha keşfetmek istiyordum.

"Bak Dağınık Saç!" diye bağırıp ellerimle gözlerimi kapadım. "Gözlerim kapalıyken yürüyeceğim. Bakalım, tekrar bir mucize olacak mı?" deyip arkamı döndüm ve uçuruma doğru yürümeye başladım. Yaptığım ucuz bir numara mıydı? Emin değildim. Tek istediğim, ya beni tekrar durdurup biraz daha onunla vakit geçirmeme izin vermesiydi ya da o berbat eve tekrar dönmeme gerek kalmadan önce ölmek...

Küçük adımlarla, ölmek istemekten çok, onun bana yetişmesini umarak yürürken bir sonraki adımımın boşluk olabileceği gerçeği umurumda değildi. *İçimdeki boşluğa basıp çıkmaza düşeli uzunca bir zaman olmuştu ya... Benzerinin fizikseli tekrarlansa, ne olurdu ki? Daha çok yakar mıydı canımı?* Her bir adım, kafaya sıkılan bir el ateş gibiydi ruletimde. Her adımımı içimden usul usul sayarken sekize geldiğimde ayağım bir taşa değdi sandım. Üzerinden geçip gitmeye çalıştığımdaysa bedenim başka bir engele çarptı. Gözlerimin üzerindeki eli aşağı indirip baktığımda, çarptığım şeyin Özgür'ün bedeni olduğunu fark ettim. Uçurumun tam önündeydik. Kafamı usulca kaldırıp gözlerine

baktım. "Bir balığa yürüyemezsin demişler. O da, yürüyemiyorsam uçarım, demiş. Sen de öyle düşündün sanırım," dedi. "Yürüyemiyorum, o zaman uçmalıyım."

Birden, yaptığım çocukça şeyden öyle büyük utanç duydum ki, yüzümü hemen önümde duran göğsüne bastırdım. "Çok... acınası bir kızım, değil mi?" Beni hafifçe ittirip uçurumdan uzaklaştırdı. Ama bunu yaparken başımın göğsünden ayrılmaması için eliyle destek oldu. "Gerçekten... Dünyadaki en acınası insanım."

"İnsan olmayı reddedersen, böyle dertlerin olmaz. Utanmak, kendini aciz hissetmek, yok oluşuna veya var oluşuna fazla anlam yüklemek..." Göğsündeki başımı kaldırdığım an, çenemden tutup yüzümü yüzüyle aynı hizaya getirdi. "Sana dedim. Balık ol ve hayatın tadını çıkar. Eğer sıkılırsan yine, dün söylediğimi yap ve öl. Ama böyle değil... Tamam mı?"

"Tamam... Bir balık olup senin yanına gelsem? Birkaç günlüğüne?"

Gülüp, "Benim balıklarım hep üç günde ölüyor," dedi. "Hem... Eğer bu kadar ısrar etme rahatlığına paraları bana getirdiğin için sahip olduysan..." derken yana dönüp elindeki çantayı uçuruma doğru uzattı ve ben şok içinde bakarken onu aşağı bıraktı. "İşte şimdi bundan kurtulmuş olduk. Oldu mu?"

Bir adım geri atıp, "Gerçekten... O kadar mı kötüyüm senin için?" diye fısıldadım. Bu reddediliş, diğerlerine benzemiyordu. "Pekâlâ," deyip kollarımı göğüslerimin altında birleştirerek yürümeye başladım. *İşte bu acıttı, Dağınık Saç.* Birkaç kocaman adımda, ileride yerde duran poşeti gördüm. Benim paraları içine koyup çantaya öyle yerleştirdiğim poşet... Yaklaşıp poşeti ayağımla dürtünce içinin doluluğundan emin oldum. Kaşlarımı çatıp arkama döndüm. Bana doğru yürüyen Özgür, konuşmama fırsat vermeden, "Yalan söyledim!" diye bağırdı.

Tekrar arkamı dönüp yerdeki poşete bir tekme savurdum. Pek fazla ileri gitmedi. Bana doğru yürüyen Özgür'e dönüp, "O zaman bütün söylediklerini yalan olarak kabul ediyorum. Bir!" diye bağırdım. "Adın ne?"

Mimiksiz bir yüzle, "Özgür," dedi tekrar. Yanımdan geçip yerdeki poşeti alarak yürümeye devam etti. "İki!" diye bağırdım, benim yanımdan geçerken. Ceketinin bel boşluğundan yakaladım. "Beni de götür yanında..." Bunu, isteğimin aksine bağırarak söyleyemedim. Biraz durdu. Sonra usulca arkasını döndü. Gözlerinde, kafasında dönüp duran kırk küsur tilkinin kurnazlığının toplamını gördüm bir an. Bir şeyler ölçtü tarttı kafasında sanki. Başını hafifçe sağa yatırdı. "Pekâlâ... Çok istiyorsan eğer, gelebilirsin."

Aklından neler geçiyordu, ne düşünüp kabul etmişti isteğimi bilmiyordum ama umurumda da değildi. Bir gün, iki gün... En fazla bir hafta. Onunla bir daha yaşayıp gerisini sonra düşünecektim.

Sonra düşünmekte iyiydim çünkü.

Evi, soluklandığımız uçurum kıyısından çok uzakta değildi. Muhtemelen, rasgele buldum deyişi de yalandı. Ailelerin yaşamayı pek tercih etmeyeceği, üç katlı, eski bir apartmanın giriş katında oturuyordu. O anahtarı kapı deliğine sokmaya çalışırken, "Kaç yıldır burada kalıyorsun?" diye sordum merakla. Bana cevap vermeden içeri girdi. Ben de peşinden...

İçeriye girdiğimde karanlık bir ortam beni karşıladı. Evin karanlık ortamı, gündüzleri çok ışık almadığının bir kanıtı gibiydi. Ben koridorda meraklı gözlerle etrafı inceleyip oyalanırken, "Salona geçebilirsin," deyip kendisi koridorun ilerisindeki bir odaya girdi ve arkadan kapıyı kilitledi. Orada ne yaptığını merak etmemeye kendimi zorlayarak omuz silkip salona girdim. Benim bilinçaltımdan daha da çöplük bir yer hayal edemezdim orayı görene kadar. Etrafta boş pizza kutuları, bira şişeleri ve sigara paketlerinden oluşan yığınlar vardı. Zeminde, sigara küllerinden ince ince yollar oluşmuştu, yolları süsleyen izmaritler de bu yolların cabasıydı.

Kendime oturacak yer bulmam zor oldu. Kanepenin kenarında küçük bir yer bulup kedi gibi sıkıştım oraya. Sanırım Dağınık Saç, paraları bir yere saklayıp üzerine rahat bir şeyler giyip gelecekti. Ben aklımdan bunu geçirirken odaya girince tahminin fazla olduğunu fark ettim. Üzeri çıplaktı ve altına sadece gri bir eşofman geçirmişti. Ağzına yeni bir dal sigara yerleştirmişti, elinde ise birkaç parça kıyafet vardı. Elindekileri üzerime doğru fırlatıp, "Yeşil montunun içinde hâlâ pijamaların olduğunu hissediyorum," dedi.

Ayağa kalkıp montumu çıkardım ve zaten dağınık olan odanın rasgele bir köşesine fırlattım. "Senin paralarını kurtarırken üzerimi değiştirmeyi akıl edemedim, üzgünüm," diye mırıldandım. Zaten yüksek sesle de söylesem duymazdan gelecekti. Yere düşen kıyafetleri alıp, "Nerede değiştirebilirim?" diye sordum.

"Az önce girdiğim oda hariç her yerde değiştirebilirsin."

"O odada ne var ki?" diye sordum merakıma yeni düşüp.

"Seni ilgilendirmeyen şeyler," diyerek kestirip attı. "Ben mutfağa gidiyorum zaten, değiş üstünü burada." Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Tam çıkacakken birkaç saniye durup, "Hoş... İstersen yanımda soyun ve çırılçıplak kal, benim için hiçbir şey değişmezdi," dedi ve kapıdan çıktı.

O çıkar çıkmaz, pijamamın üstünü bir çırpıda üzerimden sıyırıp fırlattım ve bana verdiği mavi, bol tişörtü üstüme geçirdim. Alt pijamamı acele etmeden çıkardım çünkü tişört kalçamın iki karış altında olduğundan rahatça hareket ediyordum. Muhtemelen Dağınık Saç'a ait olan, siyah eşofman altının tek bacağını ayağıma geçirdiğim an Özgür tekrar kapıda belirdi. Paniklediğim için geriye, kanepeye düştüm. "Aç mısın?" diye sordu karşısındaki saçma manzarayı yok sayıp. Tişörtün uçlarını indirip onun gibi davranmaya çalışarak, "Biraz..." dedim. Bahsettiği "çıplaklığın umurumda değil" olayını anlamıştım sanırım. Asla, ne tek ayağı geçirilmiş eşofmana baktı ne de bacaklarıma. Geldi, yüzüme bakarak bir soru sordu ve geri gitti. Ayağa

kalkıp eşofmanı tamamen giydiğimde ise mutfaktan, "Oraları biraz toplarsan iyi olur, yemek için!" diye bağırdı. "Bu odanın gerçekten toplanabileceğini düşünüyor musun?" diye cevap verince, "En azından ortada yer aç!" diye bağırdı.

Üzerime beş beden büyük kıyafetlerimi rahat edeceğim şekilde bedenime uydurup dağınık topuzumu da düzelterek işe koyuldum. Ne yaparsam yapayım, orası düzene girmeyecekti ama en azından dediği gibi küçük bir boşluk yaratabilirdim. Ayağımla ortadaki çöpleri önce kenara ittirdim. Daha sonra o gelene kadar bir kısmını bulduğum boş poşete doldurdum. Oda hâlâ pis, hâlâ dağınıktı ama en azından ortada oturmak için yer açılmıştı.

Özgür, üç-beş dakika sonra elinde iki şişe içecek ve iki sandviçle geri geldi. Birkaç adımda yanına gidip elindeki şişeleri aldım. Yere bağdaş kurdu. Ben de tam karşısına oturdum. Sandviçi gördüğümde gerçekten acıktığımı hissettim. Hiç çekinmeden, o vermeden uzandım elindeki sandviçe. Sandviçten aldığım ilk ısırıkta, etrafı daha net görmeye başlamıştım. "Çok lezzetli!" dedim ağzımdaki lokmaları yutmak için sabredemeden.

"Seninkinin içine tükürdüm," dedi en sakin ses tonuyla.

Ağzımdaki lokmayı zorla yutup, "Ne?" diye sordum. Kendi sandviçinden bir lokma ısırdı. Lokmasını yuttuktan sonra, "Yalan söyledim," dedi aynı sakinlikle.

Omuz silkip, "Tükürsen de yerdim," dedim.

"Tükürdüm zaten."

"Yalancı."

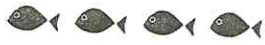
O yaşıma kadar, her türlü yiyeceği tatmıştım. Tatmadığım tek şeyin cennetteki yasak elma olduğunu düşünüyordum. Ama Dağınık Saç'ın yaptığı ve içine ne bulursa koyduğu o sandviç, ağzımda bambaşka bir tat bırakıyordu her ısırığımda. Saçı dağınık, odası dağınık, sandviçi bile dağınıktı sanki. Farklı ve güzel oluşundaki her imzada dağınıklığı var gibi...

Ona baktım, sessizce yemeğini yiyordu. O an bana hüzünlü

geldi nedense. Birden, ağzındaki lokmasının yanağında oluşturduğu şişliğe koydum elimi. Şaşırmış bir şekilde yüzüme baktı. "Seni koruyacağım."

Dalga geçer gibi bir bakış atıp, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu. Ama biraz da korkmuş gibiydi.

"Hiç... Sadece, yalan söyledim."

Yemekten sonra, evin yasaklı olmayan yerlerini keşfetmek için evde dolaşmaya başladım. En çok merak ettiğim yer yatak odasıydı. Odaya girdiğimde yine salona benzer bir manzarayla karşılaştım. Olabildiğince dağınık, olabildiğince karanlık... Zihni gibi.

Ortalığa kabaca göz gezdirirken köşede duran boy aynasında birden kendimi gördüm. Bu defa, içimden ağlamak değil gülmek geldi. Çünkü üzerime üç beden büyük kıyafetlerle ve saçma sapan topuzumla komik görünüyordum. Aynaya yaklaşıp topuzumu çözdüm. Belime kadar uzandı saçlarım. Altımdaki eşofmanı da çıkardım. Tişört yeterince uzundu. "Bir şey daha fazla..." diye mırıldandım kendi kendime. Yüzümdeki gülümseme düştü. Saçlarım, aklımdan geçen bu fikirle birden ağırlaşıp bir ton oldu sanki. Etrafıma bakındım hemen. Aynanın sağındaki komodin benzeri bir şeyin üzerinde makas buldum ve Özgür'ün yanına gittim. Özgür elinde kâğıt kalemle anlamadığım birkaç işle uğraşıyordu yine. Onu rahatsız etmekle etmemek arasında gidip geldikten sonra cesaretimi toplayıp omzuna dokundum.

"Saçlarımı keser misin?"

"Ne yapayım?"

"Saçlarımı... Keser misin?"

Elindeki defteri kapatıp, "Gerçekten... Sadece biraz rahat bırakamaz mısın beni?" dedi. Duvardan duvara çarpar gibi değildi ses tonu. Nahif ve yumuşak... Defteri yanına koyup ayağa

kalktı. "Ama bu, son. Bundan sonra tek bir soru dahi sormak yok. Tamam mı?" Başımı salladım. Elimdeki makası uzatıp önden yürümeye başladım. "Balkon mu, banyo mu?" diye sordu arkamdan. "Hava biraz esiyor. Banyo olsun," diye yanıtladım.

Banyo, sararmış ama mide bulandırmayan taşlarla kaplıydı. Sanki, yaşanmışlıkların kiri akmış ama siyah olacak kadar kötü olmayan anılar gibi... Ne yapmam gerektiğine emin olamayıp tam arkamda duran Özgür'e baktım. Eliyle yeri işaret etti. Dediğini yapıp hemen diz çöktüm.

O da aynısını yaptı. "Bu defa hakkını yemeyeceğim, klasik bir kadın depresyonu ve değişiklik açlığı gibi hissetmedim bu isteğini." Başımı salladım, haklısın der gibi. Saçlarımı geriye doğru aldı ve bir şeyler yapmaya başladı. Aynı zamanda da konuşuyordu.

"Küçükken ablamın saçlarını hep annem keserdi. O kadar zevkli bir şey gibi görünürdü ki gözüme... Bir gece gizlice ablamın saçını kesmiştim ben de. Ama o kadar boktan bir hal aldı ki görmen lazımdı." Eliyle başımı öne doğru ittirdi. "Eğ biraz başını... Hah evet... Ne diyordum. Ablam... Sabah uyanıp saçının o halini görünce tabii deli gibi ağlamaya başladı. Ama nasıl bir ağlama... Tabii suçlu bendim. Onun öyle ağlamasından korkup evden kaçtım. Akşam eve döndüğümde babam kapıda beni bekliyordu. Hiçbir şey demeden içeri soktu beni. Önce yeni bebeğiyle oynayan, kısacık saçlı ablamı gösterdi. Sonra da beni aldığı gibi banyoya soktu. Peşimizden de ablamı çağırdı. Ablamın eline tıraş makinesini verdi. 'İstediğin gibi kes biç kızım,' dedi. 'Öyle gidecek okula bu sıpa.' Ablam saçımın bir sağından girdi bir solundan. İşini bitirip banyodan çıktığında ben hâlâ dizlerimin üstünde öylece oturuyordum şu an senin oturduğun gibi. Kendime yediremesem de bildiğin ağlıyordum öyle... Ayağa kalkıp aynaya baktığımda ise ablamın kalan saçlarımdan bir futbol topu yarattığını gördüm." Kıkırdadım. "Hayatımda kendimden bu kadar nefret etmemiştim. Ceza olarak bir hafta öyle gittim okula." Parmağını omuzlarımın en üstüne dokundurdu. "Saçının boyu omuzlarında olsun mu?" Cevap vermeden, sade-

ce başparmağımı havaya kaldırmakla yetindim. "Tamam."

"Yine yalan söyledin değil mi?"

"Bilmem."

"Biraz daha kısa olabilir," dedim, az önce anlattığı hikâyenin yalan ya da doğru olduğunu umursamadan. "Şimdilik omuz hizası iyidir," dedi. "Bitti sayılır zaten. Dön bakalım bana," deyip omzuma dokundu. Dizlerimin üzerinde onun önüne doğru döndüm. Gülerek, "İşte şimdi kafanın dışı da içi gibi oldu," dedi.

Yüzümde endişeli bir ifade olmadan, sadece merak edip, "Çok mu çirkin oldum?" diye sordum. Elimi, yarısından çoğu giden saçlarıma dokundurdum. "Acıtmadı."

"Sanırım biraz yamuk kestim. Neyse, kuaföre gidip düzeltirsin bir ara."

"İstemem. Böyle kalsın. Yamuk olsunlar."

Elini başımın üzerine koydu. "Yamuk saçlarınla bu eve daha çok yakıştın," dedi.

Kafamın üzerindeki elini alıp sıkıca tuttum."Adım Yosun."

"Peki Yosun," deyip ayağa kalktı. Banyo kapısının önüne geldiğinde ise elini yana koyup arkasına döndü. "Bu arada yamuk saç... Benimle bir ortak iş daha yapmak ister misin?"

İşte bu beni heyecanlandırmıştı. Ne haltlar karıştırdığını bilmediğim Dağınık Saç'ın, yamuk saçlı yardımcısı olmak... İkinci defa. Fazlasıyla şüphe uyandırması gereken bu isteğin bendeki etkisi, yalnızca yanında birkaç günden daha fazla kalacak olmamın verdiği mutluluktu.

"Ben hazırım patron." Elimi alnıma yerleştirip asker selamı verdim. Sanırım yeni yamuk saçlarımla eskisinden daha komik görünüyordum bunu yaparken. Bir kez daha güldü ve banyodan çıktı.

O gittikten sonra yerdeki saçlarıma bakıp duygulanmak istedim. Ama nedense hiç duygulanamadım. Ben de içeri geçip Dağınık Saç'ı izledim. İşte bu manzara gerçekten fazla duygusaldı. Duman kanatlı kelebek yeniden içimde kanat çırpmaya başlamıştı bile...

BÖLÜM 3

YARINA ÂŞIK KELEBEK

♪ Damien Rice – The Greatest Bastard ♪

"Ruhumu aldın, uçak yaptın kendine.
Ama uçamadım... Kat izleriyle kalakaldım."

Ölüme Fısıldayan Adam

Kanepede bir köşeye kıvrılıp Dağınık Saç'ı izlerken aklımla cebelleşiyordum. Kafamda bir sürü soru, cevapları flu... *Acaba ben ölmek istemiyorum da o bahane miydi? Yoksa o ölümün ta kendisi mi? Kaçış mıydı yoksa direniş miydi benim için...* Doğru cevabı bulamıyordum. Safını sahtesinden ayıramadığım ve yirmi bir yıl boyunca beklediğim umut ışığının, simsiyah bir sis içinde bana gönderildiğini düşündüm. *Tanrı var mı bilmiyorum. Bana Tanrı'nın varlığından bahsedecek kimse olmadı hayatımda. Ama eğer varsa, ölüme beş kala ışığı göndermiş olmalı bana. Belki de ben Dağınık Saç'ın hayatına ışık olmak için gönderilmişimdir. Kim bilir?*

Ama emin olduğum tek şey, Tanrı ya da başka bir güç... İsmi her ne olursa olsun, bizim karşılaşmamızı istedi. Belki ben ölürken onu, belki de o ölürken beni onun hayatına soktu. O dakikalarda bunları düşünmek istemediğimi fark ettim. Kafamdakileri bir kenara itip o bu kadar dinginken ve fırsatım varken yüzünü dikkatlice incelemeye başladım.

İlk dikkatimi çeken, boynunun kenarındaki dövmesi oldu. Gözlerim çok iyi görmediği için tam olarak seçemedim ama farklı bir alfabedeydi sanki. Biraz yukarı kaydırdım gözlerimi ve kulaklarının kıvrımlarına baktım uzun uzun. *Ne kadar da karışık bir yapı...* Saçlarına baktım. Onu kapımda bulduğum ilk anda dikkatimi çeken o dağınık, koyu renk dalgalı saçlarına... Hüzün ilmek ilmek işlemişti sanki onları. Yutkundum. Kaşları, gözleri, burnu... Her şeyini bir an önce zihnime kazımak ister gibi, bundan sonra bu fırsatı bana hiç vermeyecekmiş gibi inceledim yüzünü. Kaşının altında belli belirsiz bir ben vardı sanırım. Kendi bile bilmiyordu belki... Boynunun sağ tarafında da vardı bir tane. Âdemelması, o her yutkunduğunda denizin üzerindeki bir kayığın dans edişi gibi bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

Ne güzel bir tablo olurdu ondan, çizseydi azıcık duyguları olan bir ressam...

Dudaklarından düşürmediği sigarasından çaldığı duman, uzun kirpiklerinden süzülüp odaya yayılırken o dumana sardığı gizemin bana ulaşmaması, oradan içime akmaması ne mümkündü.

Dağınık Saç'ın güzel yüzünde kaybolurken bir süre sonra gözkapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Hüznünü sarıp üflediği dumanı tonlarca ağırlıktaymış gibi, gözlerimi aşağıya çekiyordu sanki. Bir önceki gece hiç uyuyamamamın da etkisi vardı sanırım. Ne kadar direnseme de karşı koyamadım ve onun mabedinde ilk uykuma daldım.

Gözlerimi araladığımda tanımadığım, ruhsuz avizeyle göz göze geldim. Zihnim hafif bulanıkken nedense uyumadan önce yaşadıklarım rüyaymış da, az sonra bakıştığım avizeye kendimi asacakmışım gibi hissettim birden. Yatakta doğrulduğumda odaya o loş havasını veren ışığın içerideki odaların birinden yansıdığını fark ettim. Kısık gözlerimle etrafa bakınırken zihnimde bir anda bütün parçalar yerli yerine oturdu. Muhtemelen kanepede uyuyakalmıştım, o da beni yatağa taşımıştı. Nedense bu beni üzdü. *Beni taşıdığı zaman uyanık olmak isterdim,* diye geçirdim içimden.

Ayağa kalktım. Önce aynada kendime baktım. Cılız ışık yettiğince, kendimi seçmeye çalıştım aynada. Uzun mavi tişörtüm, uyumaktan şişmiş yüzüm, yamuk saçlarım... Sevdiğim bir tablo olmuştu bu. Kendime bakmayı kısa kesip yavaş hareketlerle odadan çıktım. Salondan yansıyan ışık, gözlerimi aldı ilk başta ama salonun kapısına gidene kadar alıştım.

İçeri girmeden, kapı önünde beklerken salondan sesler geldiğini işittim. Sanırım ben uyuduktan sonra birisi gelmişti eve. İçeri girmeye uygun bir zaman olup olmadığını kontrol etmek için sesleri dinlemeye çalıştım. Başta öyle bir niyetim yoktu

fakat konuştukları konu ben olunca, istemeden de olsa kulak misafiri oldum.

"Yeme beni de, doğruyu söyle. Niye peşine taktın o kızı?"

"Öylesine dedim ya."

"Başlatma yalanından Özgür. Ne yapacaksın ulan evinde bir kızla? Satacak mısın?" Kahkaha sesi duydum ardından.

"Aptal aptal konuşma." Karşısındaki kişinin neşesinin aksine Özgür sakin ve soğuk bir tavırla konuşuyordu.

"Kıza acıdım ama. Kim bilir ne umutlarla geldi buraya. Ölmekten vazgeçip ölümün kucağında yaşam arıyor. Ölümden daha beter-"

"Anıl, defolup gider misin artık?"

"Yalan mı?"

"Halit işi için..."

"Ha şöyle... Dökül bakalım."

"Kadın aradı, Halit hafta sonu için istemiş birini. Planı devreye sokma vakti yaklaştıkça oraya göndereceğim kız için biraz endişeleniyordum, biliyorsun. Boşuna kimsenin canı yansın istemiyordum. Bu kız... İntihar edecekken ben mahvettim işini. Yani ben olmasam, muhtemelen ölmüş olacaktı. Hatta ben yanıma almasam da... Israrla benimle gelmek isteyince aklıma bu iş geldi. Bir taşla iki kuş... Hem, ölürse de bir şey değişmiş olmaz. Boşuna riske girmemiş olurum. Öyle düşündüm..."

"Aklındaki tilkilerin kuyruğu nasıl birbirine dolanmıyor, anlamıyorum."

"Belki de tilki bizzat ben olduğum içindir."

"Eee... Kızın işten haberi var mı, yoksa tamamen sürpriz mi olacak?"

"Yarın biraz bahsederim ama korkmasın diye tam anlatmam. Korkarsa işi bok edebilir."

Konuşmaları daha fazla dinlemeden yatak odasına geri döndüm ve yatağa girdim. Ayaklarımı karnıma kadar çekip yorganı yüzümü örtecek şekilde kafama çektim. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve... gülümsedim. Az önce duyduklarımdan hiç ama hiç korkmamıştım.

Aptal bir balık olmamı istemiş ve hayatına davet etmişti beni. Eğer birkaç gün sonra, beni gönderdiği o yerde ölürsem balık olarak değil de, bir kelebek olarak dokunmuş olacaktım onun hayatına. Birkaç gün fazladan yaşamak...

Yirmi bir yaşındayım. Ortalama olarak yedi bin gün bu dünyada var olmuştum. Birkaç gün, yedi bin günün içinde önemsizmiş gibi durabilir. Ama değildi. Onun yanında yaşadığımı hissettiğim için belki de ömrümün en kıymetli günleri olacaktı. İçimden bana bu birkaç günü verdiği için Dağınık Saç'a teşekkür edip tekrar uykuya daldım.

Birbirinin benzeri, ama bana bir ödül gibi gelen dört şahane dingin günün ardından plan günü gelip çatmıştı. Her ne kadar işin tehlikesi umurumda olmasa da, ölürsem Özgür'ü görebileceğim son gün olduğunu bildiğimden gece geç saatlere kadar uyku tutmamıştı.

Güç bela daldığım uykumdan, vücudumda bir ağırlığın etkisiyle uyandım. Her zamanki gibi, kafamda uydurduğum bir ağırlık olduğunu düşünsem de, gözlerimi hafifçe araladığımda ağırlığın sebebinin Özgür'ün üzerime attığı kolu olduğunu fark ettim. Üzerinde kıyafet adına pek bir şey yoktu. Siyah bir şort dışında... Diğer birkaç gece, salonda uyumayı tercih ettiği için uyanınca onu yanımda bulmayı pek ummuyordum. Yanımda uyumuş olması, onunla uyuma şansını tadamadığım için beni üzmüştü ama aynı zamanda onun gibi biriyle aynı rüya bulutunun altına girmiş olmak bile içimi ürpertmişti. Kolunu yavaşça üzerimden çekip yatakta doğruldum. Saçlarımı her zamanki gibi geriye atıp esnemek istedim ama ellerim saçlarımın olması gerektiği yerde bir boşlukla karşılaştı. Artık saçlarım bunu yapamayacağım kadar kısaydı. Geriye atmak yerine elimle karıştırdım ben de. Bu, kendimi iyi hissettirdi.

Yatak odasından Dağınık Saç'ı uyandırmamaya özen göste-

rerek çıktım. Mutfağa gidip garip görünüşlü bir bardaktan su içtim. Üç-beş sabah önceki susuzluğum geldi aklıma. Ölüm susuzluğu diye geçirmiştim içimden. Sanırım bugünkü de ona benzer bir şeydi. Bir bardak daha doldurup tek seferde içtim hepsini. Bardağı tezgâha bırakıp buzdolabına bakındım kahvaltı hazırlayabilmek için. Soğuk hava beyin hücrelerimi uyuşturana kadar bakındım, ama pek bir şey yoktu dolapta. O sırada bir kol sol omzumun üstünden geçip dolabın yan bölmesindeki süt şişesini aldı. Özgür... Bir dikişte koca şişe sütü bitirip dudaklarının kenarından akan sütü sol elinin tersiyle sildi. Üzerine hâlâ bir şey giymediği için ona bakmamaya özen göstererek, "Kahvaltı için bir şeyler hazırlayayım dedim ama bulamadım," dedim.

"Dışarıda yeriz bir şeyler. Uzun zamandır alışveriş yapmıyorum."

"Peki."

Önceki günlerdeki enerjimden sonra bu sakin tavrım ona tuhaf gelmiş olacak ki, kolumdan tutup beni kendine çevirdi. "Bir şey mi oldu?" diye sordu merakla.

"Hayır patron. Sadece çok uyumuşum." Gülümsedim ve boşta olan elimle bir asker selamı daha çakıp hızlıca mutfaktan çıktım. Hazırlanmam gerekiyordu ve ben dört gündür evden çıkmadığım için üzerime yapışan tişörtü çıkardıktan sonra ne giyeceğimi tahmin dahi edemiyordum. Yatak odasına gidip Özgür'ün pek alternatifi olmayan giysi dolabını karıştırmaya başladım. Elle tutulur tek şey, diğerlerinden bir tık daha uzun kareli bir gömlekti. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp gömleği geçirdim üzerime. Elbise gibi olmuştu. Uçlarını hafifçe kaldırarak bir prenses edasıyla kendi etrafımda dönmeye başladım. "Üzerime montumu da giyersem... Tamamdır."

O sırada Özgür girdi içeri. "Benim gömleğim değil mi o? Yakışmış," dedi.

İşaretparmağımı ona doğrultup, "Yalan söyledin," dedim gülerek.

"Galiba..."

Aynadan bana doğru yaklaştığını gördüm. Tam arkamda durdu, saçlarımı iki eliyle birleştirip toplar gibi yaptı.

"Hmm... Bak böyle hiç fena olmadı. Giderken sana toka alalım, unutturma."

Kahvaltı için bahçeli bir mekâna oturduk. Eve yakın bir sürü yer varken iki saatlik yol gelip buraya oturmuştuk. Sanırım gideceğim yere yakındık. Özgür bir yandan kahvaltısını yapıyor, bir yandan da bana yapacağım işi anlatıyordu.

"Herif kırk iki yaşında. Adı Halit Taşdelen. Sübyancı pisliğin teki... Bir klinikte staj yaparken ben, bir kız anlatmıştı. Para karşılığı o herifle birlikte olmuş. Sağlam para vermiş kıza. Ama sadist herif iş sırasında kıza işkence etmiş. Anlarsın ya... Mosmordu her yeri. Ama kız şikâyetçi olamadı korkusundan tabii." Çatalına taktığı domatesi ağzına atıp öfkesini ondan çıkarırmış gibi çiğnedi. "Bunun gibilerin donuna kadar alacaksın elinden. Hatta yetmez, gerekirse canını alacaksın. Neyse..." Çatalını masaya bırakıp son lokmasını yuttu ve geriye yaslandı. "Herif bankada çalışıyor. Zengin bayağı... Tabii paranın çoğunu çalıştığı bankadan hortumlamış. Şimdi de parasını katlamak için mafyayla iş yapıyor. Pis adamların hesaplarındaki şüphe çekecek aktarmaları bir yoluna uydurup diğer sahte hesaplara aktarıyor ve orada saklıyor. Sonra azar azar tekrar o hesaba gönderiyor. Bu iyiliği karşılıksız kalmıyor tabii ama bu yetmemiş. Hesaplardaki parayı bu sahte hesaplara aktarırken paralardan azar azar tırtıklıyor her defasında. Tam üç yılda inanılmaz para kaldırmış." Şaşkın yüz ifademden anlaması gereken "Benim yapmam gereken ne?" sorusunu yüzümden cımbızla çekip sandalyesini bana doğru yaklaştırdı. "Şimdi planın asıl kısmına geliyorum, iyice dinle beni..."

Yolda aldığımız tokayla saçlarımı topladı. *Sanki beni eliyle ölüme hazırlıyormuş gibi...* Üzerimdeki montu çıkarıp içime giydiğim gömleği düzeltti. "Mont bende kalsın. İşe pek uymuyor, anlarsın ya..." Başımla onayladım onu. Birkaç saniye gözlerime bakıp omuzlarımdan tuttu birden. "Ölmekten korkuyor musun?" diye sordu.

Az da olsa vicdan mı yapıyorsun Dağınık Saç? Yakışıyor mu sana?

Sorusunu, dudağımın kenarıyla gülümseyerek, "Senden bile korkmuyorum," şeklinde yanıtladım. Sağ elimi alnıma koyup bir asker selamı daha verdim dağınık saçlı patronuma. Bana anlamsız gözlerle bakarken o, ben çoktan görev yerime koşar adım ilerlemeye başlamıştım bile.

Bana o herifin gardını bir tek otel odalarında düşürdüğünü, bu yüzden rolümün liseli bir fahişe olduğunu anlatmıştı. Cebime kâğıda sarılı bir şey koymuş, bir yolunu bulup onu odamın içkisine karıştırsam her şeyin yolunda gideceğinden de bahsetmişti. Herif sersemleyince anahtarı bulup aşağıda bekleyen Özgür'e attığımda, görev tamamlanmış olacaktı. Ondan sonra ise işim bitiyordu. Güya... Birkaç gece önce, arkadaşına söylediği gibi bana korkmamam için yarım yamalak anlatmıştı her şeyi. Bu bariz belliydi. Devamında beni ne bekliyordu kim bilir...

Otelin kapısının önüne gelince karşı kaldırımda bekleyen Dağınık Saç'a son kez baktım ve gülümsedim. Sanırım bu içini acıttı. Çünkü sigarası daha yarımken ağzından çıkarıp beton duvarın üzerinde söndürdü. Sigara onun için nefes demekti. Sanırım, benim bu korkusuz halim onun nefesini kesmişti. Ancak bu, birazdan benim nefesimin gerçek anlamda kesileceği gerçeğini değiştirmiyordu.

Bunu bile bile içeri girdim. Tek saniye tereddüt etmemiştim hem de.

BÖLÜM 4

OKYANUSUN İSTEMEDİĞİ BALIK

♪ One Ok Rock- Beginning ♪

"Başlangıç ile bitiş çizgisi birbirine çok yakındı. Ama ben, bütün zamanımı iki çizginin tam ortasında bekleyerek harcadım."

Ölüme Fısıldayan Adam

Otele girdiğimde arkama dönüp Özgür'e bir kez daha bakmak istedim. Ama yapmadım. Bu istek işimi zorlaştırsa da, kendime engel olup lobide adama bakınmaya başladım. *İşte orada...* Elimi kaldırıp zoraki bir gülümseme attım adama. Midemi bulandıran bir gülümsemeyle karşılık verdi. Doğuştan kırmızı yanakları, rengini şeytandan almış gibiydi. İşimin kolay olmadığı açık seçik ortadayken, ne pahasına olursa olsun, o anahtarı Özgür'e ulaştıracağıma dair kendime söz verip birkaç adımda adamın yanına ulaştım. Gülüşü yakından daha mide bulandırıcıydı. Karşısına oturdum hemen.

O bira içiyordu, ben ise meyve suyu istedim. *İçki seçimime bıyık altından güldüğüne eminim.* Liseli kız tavırlarım muhtemelen hoşuna gitmeye başlamıştı bile. Bir süre havadan sudan muhabbet ettik. Ne yapıp edip cebimdeki tozu içkisine karıştırmam gerektiğini bildiğimden, fırsat kolluyordum. Adamla yukarı çıktığımda buna şansım olacağını sanmıyordum çünkü.

Adam, belden aşağı konuşmaya başlayınca vaktimin iyice daraldığını anladım. Önce, meyve suyumu tek dikişte bitirdim. Daha sonra, tozun büyük bir kısmını masanın altından sağ elime döktüm. "Biliyor musun, bizim okulda yeni bir moda başladı. Dolaylı öpücük... Mesela şimdi ben senin içtiğin bardağı alıp bir yudum alırsam ve sen de o bardaktan içersen tekrar, biz dolaylı yoldan öpüşmüş sayılıyoruz."

"Liselilerin yeni fantezisi mi? Yeni nesil tuhaf... Biz o yaşlardayken bizim mahallenin orospusunun evinin önünden ayrılmazdık." *Pislik herif.* Her cümlesi gerçekten tüm hücrelerime kadar geriyordu beni. O sırada garson boş bardağımı almaya geldi. Garson bardağımı alırken Halit'in bir anlık boşluğunda, garsonun da beni yarım yamalak kamufle etmesinin yardımıyla, sağ elimdeki tozu ağzıma doldurdum. Garson çekilince vakit kaybetmeden karşımdaki herifin bira bardağını alıp tepeme diktim. İçmiyor, yalnızca içer gibi yapıp ağzımdaki tozu biraya karıştırıyordum. Tabii birazını da kendim yutarak... İşim bittiğinde kalan birayı karşımdaki adama uzattım ve gülümsedim.

"Sen de iç şimdi. Tam bir lise randevusu gibi olacak!"

"Salak salak işler yapma. Senin saatine ne kadar para ödüyorum ben, haberin var mı?"

"On yedi yaşındayım ben. İşleri benim açımdan kolaylaştırsan olmaz mı?" Köprüyü geçene kadar bana iyi davranacağını biliyordum. Tahmin ettiğim gibi, yalandan gülümseyerek elimdeki bardağı aldı ve tiksinerek içti. O kadar belliydi ki... Kendinden tiksinmesi gerekirken beni bir fahişe sandığı için benden tiksiniyordu. *Hoş, öyle olsam bile ondan kat kat daha temiz olacağıma eminim.* İçimden geçenlerin yüzüme yansımasına engel olmakta zorlansam da, birasını son damlasına kadar içince gülümsedim. En azından tozun bir kısmını ona içirmeyi başardım. Tek sorun, benim kanıma karışmak üzere olan tozdaydı. Özgür, kâğıda sarıp elime tutuşturduğu şeyin kana hızlı karışan bir madde olduğundan bahsetmişti. Aklıma bu gelince panikleyip ayaklandım hemen. "Ben lavaboya gidiyorum. Sonra odaya çıkarız, olur mu?" Adam bana yine küçümseyen gözlerle baktı. Kafasıyla "hemen git gel" tarzı bir hareket yaptı. Kafasını koparmak istedim...

Lavabo tek kişilikti. Bu işime gelirdi. Önce, içtiğim tozu midemden dışarı atmak için parmağımı boğazıma sokup kusmayı denedim. Kahvaltıda yediğim ne var ne yoksa hepsini klozete çıkardım. Kafamı klozetten kaldırmadan, elimi tuvalet kâğıdına uzatıp bir parça kopardım ve ağzımın kenarını sildim. Kendime gelince ayağa kalkıp aynaya baktım. *Acaba kusmak yeterli mi? Kanıma karışmış mıdır?* Bir filmde görmüştüm, bu tarz maddeler kana karışınca, etkisini ancak vücuttan kan çıkışı sağlandığı zaman yitiriyordu.

Ne olduğunu tam bilemediğim için, her türlü ihtimali düşünmem gerekiyordu. Uyku ilacı değildi bana verdiği toz. Sersemleyecek adam, demişti Özgür. Bir tür uyuşturucuydu ga-

liba. Bu da benden bir şeyleri sakladığının kanıtıydı ya... *Uyku ilacı olsaydı işim daha kolay olmaz mıydı?*

Evet. Özgür'ün kafasındaki tilkilerin dansında ritim kaçırıyordum.

Kafamdaki sorulara bir dur deyip sabunluğu aynaya geçirdim. Görünmeyen bir yerimi kesmem gerektiğini düşünüp kolumun üst kısmını kesmeye karar verdim. Gömleğimi tamamen çıkarıp kapının arkasındaki askıya astım. Ve bir an bile tereddüt etmeden camı koluma bastırdım. *Tek bir an bile olsa hissediyorum... Yaşadığımı...* Yaşadığımı en çok bir cam parçasıyla kolumu kanatırken hissettim belki de. Acıdı. Hem de çok. Ama dedim ya, yaşıyordum işte. Bu, hislerin en güzeliydi.

İçimdeki beyaz atleti çıkarıp dişimin yardımıyla bir parça kopardım ve koluma sardım. Geriye kalan parçayı çöpe atıp hızlıca gömleği giydim. İçimde bir şey olmadığı için sanırım eskisinden daha çok fahişeye benziyordum. Hızlıca lobiye döndüm. Beni daha girişte görür görmez ayaklandı pis herif, masaya yüklüce bir bahşiş bırakıp bana doğru ilerledi. Ortada buluştuğumuzda gözleri göğüslerime kaydı. Sanırım o an aklından kötü kötü şeyler geçiriyordu. Bir yandan karşımdaki pisliğin iğrenç bakışları, bir yandan da kanayan kolum beni oldukça rahatsız ediyordu ama kendimi gülümsemek için zorladım yine de. Adama içirdiğim şey etkisini göstermezse, herifin elinde kalacağım kesindi.

Asansörle yukarı çıkarken iyice belden aşağı konuşmaya başlamıştı. Odaya girdiğimizde duşa gireceğini, benim gelip gelmeyeceğimi sordu. İstemeyince biraz pisleşti ama sanırım ilacın ilk etki evreleri, beyni bulanmış olacak ki, o da girmeyip yanıma oturdu. Birkaç ufak taciz, birkaç itici gülüş, biraz da küfrün ardından ilk on beş dakikayı hasarsız savuşturabildim.

"Utangaç bir liseli fahişenin nazına gideceğiz..." derken sesindeki sersemlik biraz daha belirgindi. "Ben duşa giriyorum, çıktığımda tamamıyla soyunmuş bir halde bulmazsam seni, kendini ölmüş bil." Gömleğinin düğmelerini açа açа banyoya doğru yürümeye başladı. Düğmeleri tamamen açınca o iğrenç

gömleğini benim olduğum tarafa doğru fırlattı. Banyonun kapısının önüne geldiğinde ise tek hamleyle pantolonunu çıkardı ve hafifçe yalpalayarak banyoya girdi. Tamamen uzaklaşınca biraz küfrettim ve hemen işe koyuldum.

Anahtarı bulmam gerekiyordu.

Ceketinin cepleri, pantolonunun cepleri, gömleğinin cebi, her yere baktım ama hiçbir yerde Özgür'ün bahsettiği tekli anahtar yoktu. Anahtarlığı tarif etmişti, tahtadan, oymalı bir şey bulmam lazımdı. Ama yoktu işte. Sinirle üçüncü kez kontrol ettiğim ceketi yere attığımda, bir ses duydum. Az önce baktığımda ceplerinde yalnızca kâğıtlar vardı oysa... Aceleyle ceketin her santimetrekaresine bakmaya başladım. Cebin biraz üstünde, astarın iç kısmında minik, gizli bir bölme keşfettim. "İşte buradasın!" Gerçekten de bulmuştum. Hemen Özgür'ün ayakkabılarıma sıkıştırdığı diğer anahtarı alıp yer değiştirdim, anahtarlığı yeni anahtarla birlikte tekrar gizli bölmeye koyup ceketini eski yerine bıraktım ve hemen pencereye koştum.

Özgür gerçekten de aşağıdaydı. Banyo kapısını kontrol ettikten sonra hemen anahtarı aşağı fırlattım. Özgür yine karşı kaldırım bakışı attı bana. Ben anahtarı ona ulaştırabildiğim için mutluydum ve gülüyordum ama o sevinmiş gibi değildi. Banyodan su sesinin kesildiğini duyunca Özgür'e meşhur asker selamımı verdim. O an onun boğazındaki düğüm yemin ederim benim boğazımdaydı. *Hissettim.* O bakışı, o kadar tuhaftı ki... Birazdan belki tecavüze uğrayacak, belki öldürülecektim. Belki önce tecavüze uğrar, sonra öldürülürdüm. Bilemiyorum. Ama o an bunu düşünmek istemedim. Perdeyi kapatıp sadece beklemeye başladım. Özgür, anahtarı attıktan sonra bir süre daha orada kalmam gerektiğini söylemiş ancak sebebini geçiştirmişti. İşte tehlike de oradaydı zaten. *Ne olduğunu henüz anlamadığım...*

Banyodan çıktığında adamın kafasının iyice gittiğini anladım. Ben de çok az sersemlemiştim ama en azından kendimi kontrol edebiliyordum. Kâfiydi. Beni hâlâ giyinik bir vaziyette görünce belindeki havlusuyla yanıma doğru yalpalayarak geldi

ve bana sağlam bir tokat attı. Yere düştüm. Ama acımadı. Birkaç dakika önce, Özgür'ün o bakışını görmüştüm ya, o an kesseler de acıtmazdı. Güldüm. Sanırım daha da sinirlerini bozdu bu. Kafası yarı gitmiş olsa da pislik tarafı hâlâ ayıktı.

"Sana kaç para ödedim lan ben, haberin var mı?!" Omuzlarımdan tutup ayağa kaldırdı ve yatağa fırlattı beni. *İşte hikâyenin sonu,* diye geçirdim içimden. Gözlerimi kapadım. *Ne oluyorsa olsun ama mümkünse o iğrenç suratı görmeyeyim...* O sırada büyük bir gürültüyle kapının açıldığını duydum ve gözlerimi açtım. Havaya bir çift el ateş eden, takım elbiseli iki adam gördüğümde, oyunun yeni başladığını tüm benliğimle kavradım. Islak havlusuyla karşımda duran pisliğin rengi attı silah seslerini duyunca. Takım elbiseli adamlardan yaşça büyük olduğunu düşündüğüm, elindeki silahı Halit'in kafasına dayadı. "Demek bizden para indirmek ha? Ulan senin götün nasıl yer lan böyle bir şeyi!?" Diğer silah bana doğrultulduğu halde ben eğlenerek izliyordum karşımdaki gösteriyi.

"Söyle lan puşt, nerede paralar?!"

"Abi ne para-" Adam, Halit'i iterek duvara yapıştırdı. İşte bu beni güldürmüştü. Kendinden küçük kızlara aslan kesilen iğrenç herif, karşımda adeta kedi gibi ezilip büzülüyordu. Konuşmasından iyice sersemlediğini anlıyordum. Bu, izlemeyi daha keyifli hale getiriyordu.

"Lan bana maval okuma pezevenk! Söyle dedim, beynini patlatırım yoksa. Tek bir saniye bile düşünmem!"

"Abi ne pa-"

"Başlatma abine lan! Beni kandıramazsın Halit. Herkesi kandırsan bile beni kandıramazsın! Bana paraları sakladığın yeri söyle. Son kez söylüyorum." Dişlerini sıkarak konuşmuştu takım elbiseli adam.

"Abi..."

"Bir..."

"Abi valla-"

"İki..."

"Kayınvalidemin Polonezköy'deki evinde, çeyiz sandığında saklıyorum kasayı. Bütün paralar orada."

"Kayınvalidenin adı?"

"Kadriye. Kadriye Polat. Geçen sene öldü. Evi boş, kimse kalmıyor."

"Kasa anahtarı?"

"Ceketimin cebinde. Astarın altındaki gizli yerde..."

"Vay puşt... Akıllara bak sen... Lan Ömer bak bakalım doğru mu söylüyor." Bana silah doğrultan genç çocuk silahı indirip ceketi aramaya başladı. Anahtarı bulunca ise diğer adama doğru sallayarak, "Buldum abi," dedi. Nedense bu bana kendimi hatırlattı. Güldüm. O çocuk tam bir Yosun'du. *Genç, tam olarak ne yaptığını anlamayan, şaşkın...* Gördükçe gülesim geliyordu.

"Aferin sana Halit," dedi büyük olanı. Ardından, gözünü bile kırpmadan Halit'in beynini patlattı. İşte bu görüntüye gülemedim. Halit'in gördüğüm ilk andan beri midemi bulandıran iğrenç, ıslak bedeni yere düştü. Beyin parçalarını görmek istemediğim için, yüzümü buruşturarak kafamı hemen önüme çevirdim.

"Anahtarı al git, hemen arabayı hazırla. Kaybedecek vakit yok." Mafya Yosun, yani takım elbiseli olanların küçüğü, başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Eline yakışmayan silahı beline koyarken bana baktı. Sanırım o da biliyordu birazdan benim de beynimin patlayacağını. Bana bakınca güldüm. Şaşırdı. Ama bir şey demeden hızlıca odadan çıktı. Ben de başımı bana doğru çevrilmiş namluya çevirdim. Adam, birkaç adımda yatağın başına gelip durdu.

"Halit'in nesisin sen? Manitası mı?" diye sordu.

"Sence?" dedim yapmacık bir gülümseme eşliğinde.

"Parayla mı tuttu seni?"

"Benim onu parayla tutacak halim yok herhalde."

"Dalga mı geçiyorsun lan sen benle sürtük?!" diye bağırdığı an, gerçek anlamda güldüm. Çünkü o sırada Özgür parmağını dudağına bastırıp bana sessiz ol işareti yaparak aralık kapıdan

içeri girmişti. Masanın üzerindeki vazoyu alıp takım elbiseli adamın kafasına geçirdi arkadan. Adamın başını tutarak yere yığıldığı an, "Yosun koş!" diye bağırdı. *Minik bir dejavu?* Yataktan hızlıca aşağı inip Özgür'ün yanına doğru koştum. Adam bayılmamıştı. Ayağa kalkmaya uğraşırken Özgür kolumdan yakalayıp odadan çıkardı beni. Gelecekte hep yapacağımız gibi yine koşmaya başladık birlikte.

Koşmak sadece bedensel bir olay değil, aynı zamanda ruhsal bir doyumdu sanki onun için. Gideceğimiz bir yer, varılacak bir bitiş çizgisi olsun olmasın. Hep koşmak isterdi o... Koşuşunu sevdiğim adam... O kendinden kaçmak için koşardı hep, ben ise nefesim kesilene kadar ona koşardım...

Biz tam koridorun köşesini dönerken kapıdan da adamın çıktığını gördüm. "Daha hızlı Yosun!" dedi Özgür panikle. Ben ise, yüzümde aptal bir gülümsemeyle koşuyordum. *Peşimizde eli silahlı bir herif varken neden bu kadar mutluyum ki?* Şansımıza, asansör bulunduğumuz kattaydı. İçine uçar gibi girip rasgele bir sürü tuşa bastık. Eğlenceli gelmişti. Peşimizdeki adam asansör tam kapanırken elini uzatsa da yetişemedi. Asansörün hareket ettiği an ikimiz de yere çöktük. Birbirimize baktığımız an kahkaha attım. *Komiktik. Trajikomik...* O da güldü. Lobiye inmeden, ikinci katta inip merdivenlerden aşağı koşmaya başladık.

Dışarı ulaştığımızda kapıda benim Mafya Yosun'u gördüm. Koşarak yanından geçerken yüz ifadesi gerçekten çok komikti. Ne olduğunu anlayamamıştı. O haliyle tam olarak bana benziyordu. Caddenin karşısına geçerken trafikteki arabaları birbirine kattık. Korna seslerine peşimizdeki adamların sesleri karıştı. Kısa süreli bir kedi-fare oyununun ardından ciğerlerim patlamak üzereyken onları atlatıp dar bir sokağa girdik ve ilk bulduğumuz çöp konteynırının yanına çöktük. Nefes nefese, peşimizdeki adamların bizi bulamadan gitmesini beklemeye başladık. Sokağın yanından gelen sesler, peşimizdekilerin yanlış yöne gittiğini, izimizi kaybettirdiğimizi gösteriyordu. Birkaç dakika içinde ayak sesleri azalarak tamamen kayboldu. İşimizi

garantiye almak için, on dakika kadar hiç ses çıkarmadan sindiğimiz köşede bekledik. Kimsenin gelmeyeceğinden emin olunca, "Atlattık galiba?" dedim. O kadar kasmıştım ki kendimi, cümlemin rahatlığı beni rahatsız etmişti. Ayaklarımı uzatıp sırtımı geriye yasladım. Özgür cebindeki paketten aldığı bir dal sigarayı dudaklarının arasına koyup, "Galiba," dedi. Çok bile beklemişti.

"Neden geldin beni kurtarmaya? Planda bu yoktu, değil mi?"

"Öylesine..."

"Doğru söyle. Gelmesen hiçbir aksiyona gerek kalmadan paralar senin olacaktı. Ama şimdi hem o heriflere mimlendin, hem boşuna işe bulaşmış oldun, hem de paraları riske attın."

"Böyle söyleyince pişman olmadım değil bak," dedi dalga geçerek.

"Yalancı..." Gülümsedim. O otel odasında ölseydim de üzülmezdim ama o an yaşadığım için fazlasıyla mutluydum. Cebindeki paketi çıkarıp bir sigara da ben aldım. Özgür'ün dudağındaki sigarayı, kendi sigaramı tutuşturmak için dudaklarının arasından çektim. Bunu yapınca bana sert bir bakış attı. Sigaramı tutuşturup adeta bir organı haline gelen sigarasını dudaklarına geri yerleştirdim. Özgür'ü taklit ederek, sigara dudaklarımın arasındayken konuştum. "Nasıl? Yakıştı mı sigara bana?"

"Yakışmadı."

"Bence yakıştı."

Sigara içmezdim önceden. Hatta kokusu bile rahatsız ederdi beni. Ama şimdi ciğerlerime doldurduğum o siyah duman, benim için en mükemmel ilaçtı. Çünkü içimdeki duman kanatlı bir kelebeği besliyordu.

"Bana yarım anlattığın şu olayı... baştan anlatır mısın? Az kalsın ölecek olmamı umursadığımdan değil. Kafandaki tilkilerin kuyruklarını bu defa nasıl düğüm yaptın, onu öğrenmek istiyorum."

"Kafamdaki tilkiler..." Sigarası ağzındayken konuşmuştu yine. O haliyle dünya üzerindeki en çekici erkekti. Ben meraklı bir ifadeyle yanına sokulunca anlatmaya başladı. "Aslında planda biraz değişikliğe gittiğim doğru. Eğer oraya gelmeseydim şu an evde paraları sayıyor olacaktım." Gülümsedi. O an anladım ki, yaptığından pişman değildi. Kalbimdeki duman kanatlı kelebek, dans ederek mideme doğru hareketlenmişti bile. "O zaman baştan alalım..."

"Halit'i bir açığını yakalamak için uzun süredir takip ediyordum. Girdiği çıktığı bütün deliklerde peşindeydim. Ama herif öyle biri ki, günde sekiz farklı eve girdiği oluyordu. Haliyle sadece küçük bir kısmını öğrenebildim. Evi, sürekli gittiği otel... Bir gün müşteriymişim gibi bankaya gittim. Aniden bürosuna girdim ve beni görür görmez, araba ve ev anahtarı da dâhil olmak üzere diğer anahtarların açıkta olmasını önemsemeden, masadaki sadece tek bir anahtarı çekmecesine koydu. O an anladım o anahtarın bir yerlerdeki parayı açtığını. Ne parası, ne parası derken de son birkaç yılda o mafyayla iş yaptığını öğrendim. Bankadan tırtıkladığını alayım derken, kısmet mafyadan tırtıkladıklarıymış deyip başka bir plan yaptım. Bunun çalıştığı mafya çok büyük falan değil ama mafya lideri... Neydi adı... Hah, Yaşar. Emrinde çalıştırdıkları gözü pek adamlar. Hani böyle adamın vur dediklerini alnının çatından vurup da, gözünü dahi kırpmayan tiplerden. Ufak bir araştırmadan sonra mafya liderinin sağ kolu Sami'yi öğrendim. Sami yıllardır Yaşar ne dediyse yapmış. Tek bir ihaneti, tek bir yanlışı olmamış. Ama sonra bir herif katılmış aralarına, okumuş da bir şey. Sami ilkokul mezunu, ezilmiş altında haliyle. Adam, Yaşar'ın gözüne girerek Sami'nin yıllardır geldiği yere üç-beş ayda gelmiş. Ben de bu psikolojiden yararlandım. Bir ay boyunca Sami'ye bilinmeyen bir numaradan mesajlar gönderdim. *Hakkın ödenmiyor Sami... O herif senin yıllardır hakkın olanı alıyor elinden Sami...*

Hakkını almak ister misin Sami? Psikolojisi zaten bozuk Sami, iyice psikopata bağladı mesajlardan sonra tabii.

"O yanındaki Ömer vardı ya küçük olan... Bir şekilde onun kulağına Halit'in para tırtıkladığının gitmesini sağladım. Ömer'i de araştırmıştım. Sami işe aldırmış yedi ay önce. Köyden akrabasıymış. E son durumlar da karışıkken, Sami dururken gidip bu dedikoduları başkasına anlatacak değildi. Tabii Sami ona bir ay boyunca yolladığım mesajların etkisi altındayken, bunu kimseye haber vermeden halletmeye kalkacaktı. Hakkını da kendi yöntemiyle alacaktı. Neredeyse emindim bundan. Ufak psikoloji hileleri... Halit'in çalıştığı bankada çalışan bir tanıdığın yardımıyla," derken güldü. "Gerçekten tanıdık... Yani birkaç gün tanıştık, kaynaştık..." İşin, rotası değişmesin diye elimle o kısımları geçmesini rica ettim.

"Neyse, o arkadaşın yardımıyla Halit'in telefonundan gizlice Sami'nin numarasını engellettim. Teknoloji nelere kadir değil mi? İşte Sami, Halit'i arayıp arayıp ulaşamayınca daha da delirdi tabii. İlk kez Yaşar'dan gizli iş yapmanın da verdiği telaş var. Neyse... Senin bulaştığın kısma gelelim.

"Halit'in fahişe ayarlamak için her zaman kullandığı bir kadın var. Ona biraz para verip 'Halit ne zaman kız isterse bana haber ver, kızı ben göndereceğim,' dedim. Yani seni... Tabii başta sen olacağın belli değildi ama neyse. Geçenlerde kadın aradı beni. Cumartesi bir kız istiyor, haberin olsun diye. O an plan zamanı geldi.

"Şans ve psikoloji iki anahtar. Sami'nin psikolojisi... Ve benim şansım.

"Şimdi ayrıntılara gelelim. Ona verdiğin uyuşturucu ne içindi? Neden uyku hapı değil? Çünkü amacım anahtar değildi sadece. Kasanın yerini bilmiyordum. Beyninin biraz uyuşması hem Sami'ye yalan söyleme riskini en aza indirirdi. Çünkü beynini tam kullanamayan biri yalan söyleyemez bilirsin. Hem de senin anahtarı bana ulaştırmanı kolaylaştırırdı. Anlarsın ya... Sami'ye ben haber uçurdum bir şekilde. Halit şu an şu otelde,

şu odada diye. Telefonlarına cevap vermeyen Halit'i basmaya geleceğini biliyordum. Yani yüzde doksan... Amacım, hem Halit gibi bir pislikten kurtulmaktı çünkü Sami'nin onu gebertece-ğinden adım gibi emindim, hem de kasanın yerini öğrenmek ve Sami'den önce gidip paraları almaktı."

Şaşırarak, "Bir dakika... Sen nasıl...?" diye sorduğumda güldü. "Oda numarasını önceden bilmek bazen işe yarıyor," dedi. Sanırım, dinleme cihazı ya da onun gibi bir şeye gönderme yapmıştı. Umursamadım ve devam etmesi için kırpıştırdım gözlerimi.

"Yani böylece ben olaya hiçbir şekilde karışmadan paraları alacaktım. Halit geberecek, Sami de elinde yanlış anahtarla kalakalacaktı. Plan iki türlü işleyebilirdi tabii. Bir, Sami gelmeseydi? Öyle olsaydı ben yine anahtara sahip olacaktım. Ama Halit muhtemelen önce sana saldırmaya çalışacaktı, hatta zamanı yeterse işkenceye kadar varacaktı bu. Sonra gitgide beyni daha da uyuşacak ve sızacaktı. Sen de hasarlı da olsa kurtulacaktın. Ben ise elimde anahtar, şansıma Halit'in daha önce girdiği evlere tek tek giderek kasayı bulmaya çalışacaktım ki şansım yüzde on bile değil... Planımı kusursuz kılan ikinci olasılık, yani Sami'nin geldiği kısımdı. Kusursuz bir plan ancak senin de beyninin patlayacağı..."

"Ne ilkinin olmasını istedin ne de ikincisinin, değil mi?" Sustu. Üstüne gittim. "Kusursuz zekânın ürünü muhteşem planını ben yaşayayım diye bozdun değil mi? Dayanamadın. Pişman oldun. Beni öyle korkusuz görünce için gitti, değil mi?" Yine sustu. "Geçen gece de yalan söyledin arkadaşına... Beni yalnızca bugünkü iş için takmadın peşine. Sadece... Biraz daha yaşayayım istedin, değil mi? Bugün olduğu gibi..." Gözlerinin içine bakarak çocuksu bir merakla soruyordum art arda soruları. Elini yanağıma dokundurup, "Ağlama," dedi.

"Ağlamıyorum," dediğim an, parmağını yanağıma dokundurup ıslanan parmak ucunu gösterdi. Elini ittirip, "Cevap versene!" diye bağırdım. "Beni sadece bugünkü işe yem yapmak için takmadın peşine, değil mi?"

Gözü kanayan koluma kayınca, "Kolun kanıyor," dedi. "Yaralandın mı?"

"Kolum umurumda değil."

"Yosun lütfen... Beynim patlıyor zaten. Halit'i, mafyası... Ayrıca ne biçim iş bu, bildiğin kanıyor, çıkar gömle-"

"İçimde bir şey yok. Çıkaramam!" diye bağırınca, hızla ayağa kalktı. Elimi tutup beni de ayağa kaldırdı. Üzerindeki tişörtünü çıkardı ve alttan üste doğru iki parçaya ayırdı. Kolumun alt kısmını sıkıca sardı. Sonra birkaç dakika ona dudaklarından çıkacak tek bir kelime için bakan bana baktı ve hiç beklemediğim bir anda, kollarıyla beni sardı. *Çok mu sıkı sarılmıştı, ben mi çok heyecanlanmıştım da nefessiz kalmıştım?*

"Yaşa Yosun. Seni ölümden kurtaran bir ben olmasam da yaşa. Dünyada bir tek sen kalsan da, tüm dünya yok olsa da yaşa. Sonsuza... Hatta hayır... Sonsuzluktan da öte yaşa. Olur mu?" Kulağıma fısıldadığı şeyler beni mutlu etmedi. Çünkü bir vedaydı bu, anlayabiliyordum. Bunları söyledikten bir dakika sonra arkasını döndü ve çekip gitti. Tek bir an tereddüt etmeden... Beni öylece arkasında bırakarak gitti. Öyle bir gitti ki... Benim de içim gitti. Gözümden akan yaşları elimin tersiyle kurulayıp onun gittiği yönün tam tersinde yürümeye başladım.

BÖLÜM 5

UÇMAKTAN KORKAN KELEBEK

♪ Girugamesh – Crying Rain ♪

"Gözyaşlarım sende kırılıp gökkuşağını doğurur mu bize?"

Ölüme Fısıldayan Adam

Göğüskafesimde kocaman bir ağrı, kafamın içinde sorular ve dudağımın kenarında biriken gözyaşlarımla hızlı hızlı yürüyordum. Özgür'ün beni terk edip gittiği uzun dar sokakta, ben ve terk edilişim yarışıyor gibiydik. Adımlarımı, aksi istikamette giden Özgür'den daha büyük atabilmek için uğraşıyordum sanki. Sebepsizce...

Özgür, yaşamam için beni serbest bırakmıştı kendince. Hayatına sokmak gibi bir niyeti zaten hiç olmamıştı. Bana, "Ölmek için fazla ölüsün," demişti intihara kalkıştığım gün. Haklıydı. Ölebilmek için en azından biraz yaşamak lazımdı. O da o gün bunu istemişti beni peşine takarken. Biraz olsun yaşamamı... Birkaç gün de olsa... Ama evdeki hesabı çarşıya uymamış olsa gerek ki, beni eliyle süsleyip ölüme gönderdikten sonra gelip Azrail'ime çelme takmıştı. Kulağıma, "Sonsuza dek yaşa," diye fısıldamıştı hayatımdan çıkmadan yalnızca birkaç dakika önce... Nedensizce dilim tutulmuştu o an. Özgür'ün "yaşa lütfen"lerine karşılık, hiçbir kelime düşememişti dudaklarımdan. Kilitlenip kalmıştı dilim de, kalbim gibi...

"Ben ilk kez yaşadığımı hissediyorum," diyemedim mesela. Boğazımdaki düğüme takıldı. "Ölmekten korkmuyorum, yaşamaktan korkuyorum" da diyemedim. Göğüskafesimdeki bin tonluk yükün altında kaldı diyemediklerim. "Gitme hiç," diyemedim. Çünkü gideceği, sesindeki terk edişten belliydi. Onu durduramazdım. Yapabildiğim tek şey, çıplak sırtının benden uzaklaşmasını izleyip ağlamak, daha sonra da arkamı dönüp gitmekti... Nereye gideceğimi bilmeden...

Uzun sokak bitmiş, geniş bir cadde çıkmıştı önüme. *Araba sesleri, kadınların topuklu ayakkabılarından çıkan ses, okuldan dağılan öğrencilerin gürültülü sesleri, sokak satıcılarının sesleri...* Kaldırımda durdum öylece. O an fark ettim. Ben dar sokaklara aittim. *Parlak, geniş, cıvıl cıvıl caddeler bana göre değildi.* Durdum. "Yaşamaktan korkuyorum..." diye fısıldadım. Çıkan sesin aksine, haykırış gibiydi bu benim için. "Yaşamaktan korkuyorum..."

Yanaklarımdan süzülen yaşları elimle kurulayıp tekrar hızlı hızlı yürümeye başladım. Sesleri duymamaya, insanları görmemeye çalışarak... Özgür'ü görünce neden ona sığınmayı seçtiğimi daha iyi anlıyordum o an. *Ben... Yaşamaktan korkup ölüme sığındım. Gerçek ölüme... Özgür'e...* Karşıdan karşıya kırmızı ışıkta geçtim. Arabaların korna sesleri, insanların bağırışları... Umursamadım hiçbir şeyi. Hiçbir kırmızı ışıkta durmak istemiyordum artık. Yürüdüm... Saatlerce... Ama olmuyordu. O, yürüyerek gidilecek biri değildi çünkü. *Ölüme yürüyerek gidilmiyormuş...* Koşmaya başladım. Koştum, koştum, koştum... Sanki yanımda Özgür varmış gibi... Göğüskafesimdeki anlamsız acı yerine nefesimi doldurdum. Düşe kalka, ruhumdaki yaralara fiziksel dostlar edinerek koştum. Ona bir kere daha dokunmak için... Tüm varlığımla...

Yanlış sokaklara gire çıka, akşama doğru bulabildim evi. Yorgunluktan bacaklarım tir tir titrerken, nefes alabilmek ciğerlerim için lüks olmuşken girdim içeri. Apartmanın içi benim girmemle aydınlandı ancak onun aksine gözlerim kararmıştı bile. Yorgunluk, kanayan kolum ve sabahtan beri bir şey yememiş ve yediklerimi de çıkarmış olmamın etkisi büyüktü anlaşılan. Ama en önemlisi, terk edilişin sersemletici yumruğuydu.

Vücudumdaki anormal tepkileri yok sayarak dairenin kapısının önüne doğru ilerledim. Onun daha önce çaldığı gibi, hızlı hızlı çalmaya başladım kapısını. Bir elimle zile basıyor, diğeriyle kapıyı yumrukluyor ve ayağımla tekmeliyordum. O bana nasıl geldiyse bu defa da ben ona öyle gelmiştim. Ancak kapı açılmadı. Yine de ben pes etmeden zile basmaya ve kapıyı yumruklamaya devam ettim dakikalarca. Ta ki gözlerim, içimdeki karanlığa teslim olup ikinci defa güçlü bir şekilde kararana ve kendimi kaybedene kadar...

Güçlü bir baş ağrısı, yoğun bir kol sancısı ve ağır bir göğüskafesi ağrısı ile araladım gözlerimi. Bakıştığım, yabancı bir tavandı. Doğrulmaya çalıştığımda kolum o kadar acıdı ki başım yastığa geri düştü. *Kolum...* Gözlerim, sargılı olan koluma kaydı. Daha sonra üzerime başkası tarafından geçirildiği bariz beyaz, erkek tişörtüne... Yüzümü hem acıdan hem de başıma neler geldiğini hatırlayamadığımdan buruşturdum. Derin bir nefes alıp tekrar doğrulmayı denedim. Bu defa zor da olsa başarmıştım.

Ayağa kalkmadan, ayaklarımı yataktan sarkıtıp etrafı inceledim. Özgür'ün evinde olmadığım belliydi. Onun yatak odasından daha ferah ve daha sade bir odadaydım. Detaysız ve yormayan bir oda... Ayağa kalkmaya çalıştığım an, içeriye uzun boylu, soluk beyaz tenli ve uzun saçlı bir adam girdi. Kim olduğunu bilmediğim bu adamı görmek, vücuduma korku pompalamıştı aniden. Panikledim ve korkuyla yatağın başlığına doğru geriledim. Elinde bira şişesiyle kafasını kaşıyarak bana doğru yaklaştı. "Kendine geldin demek..." diye mırıldanıp birasından bir yudum aldı. "İyi misin şimdi?" *Bu ses... Nereden tanıdık geliyor ki?* "Kimsin?" diye sordum kaşlarımı usulca çatıp. "Nasıl geldim buraya?"

Güldü ve yatakta yanıma oturdu. Bunu yapınca istemsizce biraz daha geriye çekildim. Elini başımın üzerine koyup, "Ben Profesör Danny. Senden sabun yapacağız küçük kız..." dedi. Tuhaf bir ses tonuyla konuşmuştu. Dalga geçtiği barizdi ancak bu beni rahatlatmadı. Salak salak yüzüne baktım. Bu bakışım ona komik gelmiş olacak ki sağlam bir kahkaha attı. O an anladım bu sesin kime ait olduğunu. *Bu kahkaha ve bu ses, kesinlikle Özgür'ün evinde duyduğum ses...* İşaretparmağımı yüzüne doğru uzatıp, "A-anıl?" diye sordum.

"Adımı da biliyorsun demek. Özgür mü söyledi?"

"Demek gerçekten o sensin... Birkaç gece önce sesini duymuştum sadece."

"Hmm, bizi dinledin yani."

Panikledim. Hızlıca elimi hayır der gibi sallayarak inkâr etmeye çalıştım. "Hayır, hayır! Dinlemedim! Sadece... Tuvalete giderken duydum o kadar. Ne konuştuğunuzu bilmiyorum. Dinlemedim. Duymadım yani. Duydum da sadece se-"

"Tamam tamam, sorun değil." Güldü. Evet. Hobilerim arasında Özgür ve onun türevleri gibi çocuklara rezil olmak vardı sanırım. Elindeki şişeyi tek dikişte bitirip yere bıraktı ve hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. Ardından sanki benim odada kalmamı umursamıyormuş gibi o garip adımlarıyla çıktı. Ne yapacağımı bilemeyip ben de peşinden gittim. Yürümek, hâlâ güçtü benim için. Üstelik altımdaki mavi şort belimden düşerken... Sanırım kolumu sarmak için üzerimdeki gömleği çıkarmak zorunda kalmıştı. Beni yarı çıplak görmek zorunda kalmasını göz ardı etmeye çalıştım. Bu beni deli gibi utandırsa da yok saymak en azından daha az kızarmamı sağlayacaktı. Oturma odasına girdiğimizde orasının da yatak odası gibi olduğunu hemen fark ettim. Ferahtı ve bir bekâr evine göre derli topluydu. Masanın üzerinde duran bira şişelerinden yenisini alıp açtı ve siyah deri koltuğa kuruldu. Ben de aynı koltuğun uzak köşesine yarım yamalak oturdum. Gözlerimle detaysız odada, aklımda kalacak bir ayrıntı ararken, "Bu arada ne oldu bana? Yani... En son Özgür'ün kapısını yumrukluyordum. Gerisini hatırlamıyorum," dedim.

"Birkaç saat önce Özgür'ün evinden bir şey almak için oraya gittim. Kapının önünde tesadüfen buldum seni. Baygın bir halde..." Dilini dışarı çıkarıp kafasını yana düşürdü. "Böyle..."

Dalga geçişini yok sayıp fısıltıdan farksız bir ses tonuyla, "Anladım..." dedim. Hayal kırıklığımı hissetmiş olacak ki, zorlamadı o da. Hafifçe yana dönüp küçük bir umutla, "Özgür? Haberi var mı?" diye sordum.

"Genelde iş sonraları gitmez evine, bunu bildiğimden hemen onu aradım. Tahmin ettiğim gibi bir süre eve gelmeyeceğini söyledi. Senden bahsedince, yaralı kolunla ilgilenmemi, sonra da seni göndermemi istedi. Ben de Özgür'ün evi tehlikeli olabilir, ne olur ne olmaz diyerek buraya getirdim seni."

"Demek öyle dedi..."

"İstersen bu gece burada kalabilirsin. Biraz dinlen burada. Bayağı kan kaybetmişsin. Saat geç oldu zaten."

Anıl'ın söylediklerini umursamadan pencerenin önünde duran geniş siyah koltuğa yürüdüm. Hiç düşünmeden bacaklarımı kendime çekip perdeleri olmayan pencereden dışarıya baktım. Düşünmem lazımdı. Ne yapacağımı düşünmem ve ona göre hareket etmem... Ama balık olma işini abartmıştım, hiçbir şey gelmiyordu aklıma. Boş yolu izlerken bile, zihnimin çizdiği resim oydu. Benim sessiz halim, Anıl'ı rahatsız etmiş olacak ki sessizliği bozdu. "Ne oldu bugün?" diye sordu merakla. "Yani... Yaşadığına göre bir şeyler ters gitmiş olmalı."

"Sanırım..." diye yanıtladım ruhsuz bir sesle. Yerinden kalkıp bana yakın olan köşeye oturdu. Merakla, "Sami gelmedi mi?" diye sordu. Ama ben yine aynı ses tonuyla, "Geldi..." dedim. Gözlerini devirip, "Eee?" dedi.

Kafamı çevirip ruhsuz sesim ve donuk bir yüz ifadesiyle ona doğru baktım. "İşte Halit'e paraların yerini falan sordu..." Sanırım sesim ve yüzüm onu sinirlendirdi, ayağa kalkıp bir şişe bira getirdi ve şişeyi elime tutuşturdu. "Şunu iç, kendine gel biraz. Sonra da doğru düzgün anlat şu olayı. Baştan..."

O sabah ne olduysa, tek bir virgül dahi atlamadan anlattım Anıl'a. Anlattıkça daha da netleşiyordu bir şeyler çünkü... Hiçbir şey demeden öylece dinledi beni. Belli etmemeye çalışsa da sık sık şaşırıyordu ayrıntılara. Özellikle Özgür'ün beni kurtarmaya geldiğini anlattığım kısma çok daha fazla şaşırmıştı. Konuşmam bittiğinde eliyle çenesini sıvazlarken, "Demek öyle..." dedi. "Özgür böyle bir aptallık yapmazdı. Kim bilir ne geçiyor yine aklından..." Bir yudum daha içti birasından. Ben de ona yetişebilmek için şişemdeki son yudumu hızla içerken, "Evine dön," dedi. Şişeyi indirip şaşkın gözlerle ona baktım. "Bu sana

Özgür'ün son iyiliği olmuş belli ki."

"İstemiyorum."

"Az kalsın ölüyordun. Aptal mısın?"

"Ölmekten korkmuyorum."

"Ölmekten korkma zaten. Ama Özgür'den kork. Bir günlük iş için seni peşine taktı, sonra da acıyıp seni kurtardı diye aklında masum genç kız hayalleri kurma. Heyecan arayışını anlıyorum ama Özgür bunun için uygun biri değil."

"Özgür'den korkmuyorum. Aradığım heyecan falan da değil. Sadece..."

"Sadece?"

"Sadece tuhaf bir içgüdü... Ölmek isterken bir anda gelen bir yaşama isteği..."

"Özgür'leyken yaşayabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Onun yanında yaşadığımı hissediyorum."

"Sen boku yemişsin."

"Ne?"

"Âşık mı oldun iki günde ona?"

"Benim hissettiğim şey aşk gibi salak bir duygu değil."

Kahkaha attı ben böyle söyleyince. "Tam da onun gibi bir duygu bence," dedi.

"Değil. İki günde aşk mı olur... Sadece altıncı hi-"

"Kendini kandırma çabana hayran kaldım doğrusu. Ama umarım kendini kandırırken buna kendin de inanırsın." Boş şişeyi yere bıraktı. Şişe yan devrildi. Dibinde kalan birkaç damla bira yere düşerken o da kanepede yana döndü ve gözlerime bakarak konuşmaya başladı. Gözaltları mosmordu. O ana kadar yüzüne tam bakmadığımı fark ettim. Yakışıklı bir yüzü vardı. Özgür'e göre daha beyaz tenliydi ve daha yorgun görünüyordu. Saçları düzdü. Hafifçe uzun... Bir tutam saçını kulağının arkasına atmış, diğer tutamı gözünün önüne düşüyordu. Kuru dudaklarını ıslatıp, "Bak küçük kız," dedi. "Özgür gibi bir herifin büyüsüne kapılmamak imkânsızdır. Senin gibi, hislerinin herkesten farklı olduğunu iddia eden bir sürü kız gördüm ben.

Sen şanslısın ki seni özgür bırakmış. Daha fazla kendini kaptırmadan eski hayatına geri dönebil diye. Şunu kabul etmen lazım ki, Özgür'ün dünyasında sana yer yok."

Gözlerim doldu Anıl konuşurken. Ama ağlamadım. Cevap da vermedim. Veremedim.

O, ağlamak ile haykırmak arasında olan surat ifademi fark edince, "Ağla" dedi. "Şimdi ağla... Daha sonra ağlamamak için."

Gözyaşlarımı serbest bırakmak yerine içime çekmeyi seçtim. Ağlamadım. "Daha sonra ağlamak istiyorum."

"Söylediklerimi asla takmıyorsun değil mi? Kusura bakma ama tam bir geri zekâlısın." Anıl'ı sinirlendirmiştim. Ağzını bozunca nedense daha samimi geldi.

"Ne olursa olsun. Benim kaybedeceğim bir şey yok. İster arsız de, ister yüzsüz... Ben onun hayatına giren diğerleri gibi olmayacağım."

"Bok olmayacaksın."

Ayağa kalktım ve sanki kendi evimdeymişim gibi masanın üzerinden iki şişe bira alıp tekrar yerime geçtim. Anıl'ın anlattıklarıyla yüzleşebilmem için beynimin uyuşması lazımdı. Birini ona uzattım, diğerini kendim içmeye başladım.

"Bu arada sen ne kadar diretirsen diret... Özgür yalnızca bugünkü iş için yanına almıştı seni. Şimdi ise geri gönderiyor. Telefonda buraya çağırdım, istersen gel yarası ciddi gibi diye... Ama umursamadı bile. Kendine gelince evine yollarsın deyip telefonu yüzüme kapattı. Yani sana yalnızca biraz merhamet gösterdi diye kendini özel sanma."

Cümlelerindeki acımasızlığı sindirebilmek için, susup sadece içmeyi tercih ettim. Ben susup içtikçe, o da konuşmadı ve eşlik etti bana. Bir süre sonra ayrıntıları eksik sade odasının halısında boş şişeler yuvarlanmaya başladı. Normalde hiç o kadar içmezdim ama o an uyuşana kadar içmek istedim. Saate baktığımda akreple yelkovan birbirine karışmış gibiydi. Bu da ufaktan sarhoş olduğumu gösteriyordu. *Zihnim uyuşsa, kalbim uyuşmuyor bir türlü,* diye geçirdim içimden ve elimdeki yarım şişeyi

yere fırlattım. "Saat kaç... Ben gideyim artık..." Yalpalayarak ayağa kalktığımda Anıl kolumdan tutup beni çekti. Popomun üstüne geri oturdum. O da hafiften sarhoş olmuştu sanırım. "Bu gece burada kal. Bu halde gidemezsin," dedi.

"Ne demek gidemezsin?" deyip iki elimi kanepeye vurdum. "Özgür'e gitsem yasak... Özgür'ü sevsem yasak... Evime gitsem o da yasak... Yaşayım desem yaşatmıyorlar, öleyim diyorum beceremiyorum. Bu sıçtığımın dünyasında neden hiçbir istediğimi yapamıyorum ben?!" Sarhoşluğumun ve ruh halimin yarattığı etkiyle az önce tuttuğum gözyaşlarımın verdiği yetkiye dayanarak kendimi saldım. Bir yandan söyleniyor, diğer yandan çocuk gibi ağlıyordum. Bu durum, Anıl'ın hiç hoşuna gitmemiş olacak ki, o da benimle birlikte söylenmeye başladı. "Özgür sıçsın kızların ağzına, ceremesini ben çekeyim... Ne güzel dünya be!" Elindeki şişeyi yere bırakıp kanepede yanıma ilişti. Eliyle yanaklarımdan süzülen yaşları silip, "Şşşş, ağlama tamam," diye fısıldadı. Elleri hâlâ yanaklarımdayken, ağlayarak, "Ne yapacağım şimdi ben..." diye sordum. Fısıltıdan farksız bir ses tonuyla, "Hayatına devam edeceksin..." dedi.

"Benim bir hayatım yok ki..." dediğimde, yanaklarımdan süzülen yaşların şiddeti arttı. Anıl'ın elleri hâlâ yanaklarımdaydı. Gözyaşlarım onun parmaklarından geçip aşağı akıyordu. Bir süre öylece bana baktı. O an aklından neler geçtiğini deli gibi merak ettim.

"Özgür'ü çok kıskanıyorum," dedi bir anda. Benim şaşkın suratımı, yorgun yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sarhoşluğumun verdiği sersemlik yüzünden sanırım, karşı koyamadım. Elini belime dolayıp biraz daha yanına yaklaştırdı beni. Tepki veremesem de, kollarından kurtulmaya da çalışmadım. Gözyaşlarımın tuzlu tadının, içinde hiçbir duygu olmayan o öpüşle onun boğazına akıp orada düğümlendiğini hissettiğim an, kendimi pişmanlıkla geri çektim. Tam o sırada, kapıda birinin olduğunu fark ettim. Sarhoştum ama kim olduğunu seçebiliyordum. Dudaklarımdan, az önce beni öpen Anıl olmasına rağmen inadına onun adı döküldü.

"Özgür..." Gelen oydu.

BÖLÜM 6

UÇMAYI ARZULAYAN BALIK

♪ One Ok Rock – Heartache ♪

"Hoşça kal'larına hazır bir şekilde,
hoş buldum hayatına."

Ölüme Fısıldayan Adam

Kapıda bize bakan Özgür'ü görür görmez ayağa kalktım. Sarhoşluğun verdiği etkiyle başım biraz dönse de dengede durmayı başardım. O ise dudaklarının arasındaki sigarayı kapının kenarında söndürüp gözünü bizden ayırmadan bize doğru yürümeye başladı. Hareket edemedim. O bana geliyor, benim içim ona gidiyor ama bir türlü buluşamıyor gibiydik o an. Ya da sarhoşluğumun etkisiyle o beş saniye uzadıkça uzuyordu. Bir türlü kapanmayan boşluk kapandığında, yüzü yüzümün tam önündeydi. Bir milim yaklaşsam ona karışabilecekmişim gibi... Kalbim yine göğüskafesimi acıtırcasına atmaya başladı. Aptal bir balığa yakışacak şekilde onu nerede, ne zaman veya ne haldeyken görsem tekrar tekrar büyüsüne kapılıyordum. İntihar ederken, beynime silah dayanmışken ya da bilincim yerinde değilken... Ne fark eder ki... Ben hikâyede etkisiz elemandım. Bana ne olursa olsun, Özgür hep Özgür'dü ve kendiyken ona kapılmamak sanırım imkânsızdı.

Dengede güçlükle duruyordum ama Özgür'ün kanayan kolumdan tuttuğu an düşecek gibi olduğumun farkına vardım. Kolumun acısıyla suratımı buruşturunca hatasını fark edip belimden tuttu ve kendine doğru çekti beni.

"İçtin mi sen?"

"Yoo... İçmedim ki..." Kelimelerim beynimde toparladığım gibi dışarıya çıkmıyorlardı da, sanki ağzımın içindeki girdaptan tuhaf sesler olarak çıkıyorlardı. Özgür'ün ne dediğimi anlayıp anlamadığına emin olamadığım için salak salak yüzüne baktım bir süre. O ise bana bir duvarın ardından bakıyor gibiydi. Yüzünden ne düşündüğüne dair tek bir şey anlayamıyordum. Delici gözleri benden Anıl'a kaydı. Anıl'a anlayamadığım bir bakış atıp yürümeye, beni de peşinde sürüklemeye başladı. Sola dönüp kapıdan çıkacak sanırken sağa döndü ve balkona çıkardı beni. Omuzlarımdan ittirip soğuk betona oturttu ve, "Burada beni bekle," dedi. O an sesindeki sakinliğin serinliği, dışarıdaki havadan daha çok üşüttü beni.

Özgür balkonun kapısından kaybolana kadar, gittiği yöne baktım. Birkaç dakika önce ağladığım için gözlerim hâlâ dolu doluydu. Esen rüzgâr yüzüme her vurduğunda, gözlerimin içindeki gözyaşlarımı dansa kaldırmak ister gibi hareket ettiriyordu. Daha sonra dizlerimi karnıma kadar çekip avuçlarımı birbirine kenetledim. Başımı önüme çevirip kafamı geriye attım. Başım felaket derecede ağrıyordu. *Neden gelmişti ki birdenbire...*

Onu beklerken dakikalarca uyuşmuş beynim ve adım gibi yosun tutmuş kalbimle anlayamadığım duygularımı tarttım kafamda. *Bu kadar kısa sürede nasıl bu hale geldim ben? Yıllarca âşık olduğumuz adamlara "aslında âşık değilmişim" dediğimiz bir dünyada ona üç-beş günde bu kadar tutulmam pek de sorun olmazdı herhalde. Ya da daha büyük bir sorun muydu bu benim için?* İçinden çıkamadım.

Ben yarım düşüncelerimin arasında boğulurken can simidim Özgür, bir battaniye attı başıma. Başımdaki battaniyeyi hafifçe çektiğimde yanıma oturduğunu gördüm. Gitgide ayılıyor olmalıydım çünkü artık Özgür daha netti. Elindeki fincanı bana uzattı. Alıp avuçlarımın içine sıkıştırdım. Sıcaktı. Özgür, üzerime tam örtemediğim battaniyeyi düzeltti önce. Sonra, cebine sıkıştırdığı küçük bir kutu birayı çıkardı ve açtı. Kutuyu dudaklarına götürdü ve âdemelmasının dans etmesine izin vererek içmeye başladı. Bana bakmıyordu hiç. Saçları her zamankinden daha dağınık, elmacıkkemikleri her zamankinden daha çıkıktı sanki. Boynunun kenarındaki dövmesi daha gerçekçi, boynundaki damarlar daha canlıydı. Kirpikleri keskin bir bıçak gibi, gözkapaklarının her açılıp kapanmasında göğsüme batıyordu. Dudaklarının kenarından düşen damlaları, kolunun kenarıyla sildikten sonra başını geriye atıp duvara yasladı ve gökyüzüne bakmaya başladı. Ben ise ona... Avuçlarımda soğuyan kahveyi umursamayarak... Onu ne zaman böyle izlesem, her saniye bana yıl olarak geri dönüyordu sanki. Yıllardır kalbimi titreten adam oymuş da bilmiyormuşum gibi... Ben hayranlıkla onu seyrederken kafasını bana doğru çevirdi birden. Utanıp kafamı hızla önüme çevirdim ve elimde beklemekten soğuyan kahveyi bir dikişte içtim. Bu onu güldürdü.

Bir süre öylece siyah göğü seyrettik. Onun tavanı olan hani... Sarhoşluğumun etkisi azalırken, beynimdeki uyuşukluk geçtikçe kalbimdeki yük daha da ağırlaşıyordu. Tekrar içmek istedim. Elimdeki fincanı yere bırakıp Özgür'ün yanındaki yarım biraya uzandım. Uzanmamla Özgür'ün bileğimden tutması bir oldu. "Sarhoş balıktan hoşlanmadım. İçme bir daha." Boşta kalan eliyle, sımsıkı tuttuğum kutuyu aldı ve tek dikişte hepsini içti.

Bileğimi avuçlarından kurtarıp, "Ayıkken bazı şeylere katlanamıyorum," dedim. Bana cevap vermedi. "O zaman bana kalbimin üzerindeki yükü azaltabileceğin bir yol göster Özgür." Elindeki boş kutuyu balkonun öteki ucuna yuvarladı, bedenini bana doğru döndürdü. Yüzüme düşen saçlarıma parmaklarını geçirip geriye doğru itti. Yanağımı sağ eliyle usulca tuttu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. O an, kalbimin atışını duymak için steteskopa inanın gerek yoktu. Gözleri gözlerimde, nefesi yüzümdeydi. Aramızdaki mesafe tamamen yok olunca gözlerimi usulca kapadım. "Bana âşık olma Yosun," dedi. O an, beynimde bir şeylerin kırılma sesini duyduğuma yemin edebilirim. Gözlerimi açtığım an geri çekilip tekrar eski pozisyonunu aldı. Ne diyeceğimi bilemeden, donup kaldım bir süre. Kendime gelince, üstüne gitmek ister gibi, "Neden geldin?" diye sordum "Anıl'a gelmeyeceğini söylemişsin."

"Öylesine... Gelmek istedim sadece. Seninle alakası yok." Dudağının kenarında küçük bir gülümseme gördüm. Ya da bana öyle geldi o an. "Yalancı..." dedim.

"Gitmen lazım Yosun."

"Nereye?"

"Bilmem. Ben nerede yoksam, oraya."

"Gitmek istemiyorum."

"İnat etme. Benimle yaşaman imkânsız. Hem sadece bugünkü iş için-"

"Umurumda değil. Az kalsın ölecek olmam da, beni kullanmış olman da... Ölmeye fazla anlam yüklemiyorum ben, anlamışsındır. O yüzden, beni düşünmene gerek yok."

"Seni düşünmüyorum. Sadece kimsenin bana ayak bağı olmasına izin veremem. Hem... Düşündüğün kadar iyi biri değilim ben."

"Sorun da o ya. İyilerin kasvetinden kötülerin samimiyetine kapıldım ben."

Bezgin bir ses tonuyla, "Seni inan anlamıyorum," dedi.

"Alıştım ben anlaşılmamaya. Sorun değil," deyip tekrar önüme döndüm. Sesimdeki umutsuzluk beni bile etkilemiş olacak ki, gözlerim tekrar doldu. İşte, pes edişim... Kolay olmuştu yine. En iyi yaptığım şeylerdendi sonuçta... Çırpındıkça batan, boğulmaktan kurtulamayan, yüzmeyi bilmeyen geri zekâlı bir balıktım ben. Başımı tekrar geriye atıp soğuk duvara dayadım. Gözlerimi kapattım. Yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü. Ağlamak istemiyordum. Ağlamamak için dudağımı ısırdım ama pek işe yaramadı. Ağladığımı görmesin diye elimle yüzümü kapattığım an, sol koluyla boynumdan usulca tuttu ve başımı omzuna dayadı. "Kural bir," dedi en nahif ses tonuyla. "Ağlamak yasak. Ne olursa olsun." Gözlerimi usulca açtım. Islanmış kirpiklerim görüşümü engelliyordu. Yüzünü görmek istedim. Kafamı kaldırmaya çalışınca engel oldu bana. "Kural iki... Ayakaltında dolaşmak yasak." Duman kanatlı kelebek boğazımdan aşağı kanat çırparak kalbime uçtu tekrar. B*u beni kabul ettiği anlamına mı geliyordu?* Saçlarımı okşayan parmakları, kulaklarımı okşayan sesi onun omzunda yatarken öyle bir ahenk oluşturuyordu ki... Sevincim heyecanıma karıştı. "Kural üç... Ben bir şeyi söylemiyorsam, sen de soramazsın. Bana olabildiğince az soru sor. Hatta mümkünse, hiç sorma. Kural dört... Eve biri geldiğinde mümkünse görünmez ol. Özellikle gelen bir kadınsa biraz da sağır olman hiç fena olmaz. Senin açından daha iyi olur." Bu son madde beni hem güldürdü hem de kızdırdı. Elimi, ağzıma bastırdım ses çıkmasın diye. "Kural beş... Yasaklı odaya ne olursa olsun girmek yok. Kural altı... Aslında bu bir kural değil, uyarı... Gidebilirim. Bir bakmışsın gitmişim, günlerce, haftalarca gelmemişim, bir bakmışsın, hiç yokum. Her an buna

hazır ol. Bunu bile bile gel geliyorsan." Bu biraz içimi acıtsa da, onun ne kadar yanında olursam o kadar iyi diyerek kabul ettim. "Kabul... Kabul ediyorum. Şartların ne olursa olsun."

"Bir de, bana kesinlikle âşık olma."

"Olmam. Kesinlikle olmam. Söz... Hem unuttun mu, ben bir balığım. Âşık olsam da, unuturum on saniye sonra."

Evet, ben bir balıktım ve verdiğim söze göre on saniyelik hafızamla ona asla âşık olmayacak ve olsam da unutacaktım. Ama atladığım bir şey vardı. Ben balıksam bile, o okyanustu...

Yüzünü çevirip mimikten yoksun soğuk yüzüyle bana baktı. Ben muhtemelen kızarmış gözlerimle beni kabullenişine çocuk gibi sevinirken hafifçe gülümsedi bana. *Tüm insani duygulardan mahrum gibi görünen soğuk ve asil yüzü, nasıl oluyordu da gülerken o kadar içten olabiliyordu? Bir gülüş, nasıl oluyordu da bu kadar kendine çekebiliyordu?* Cebinden sigara paketini çıkardı. Önce bana uzattı bu defa. İki tane sigara çektim paketten. Uzattığı çakmağı alıp ikisini de tutuşturdum. Dudaklarımın arasındaki iki sigara da yanınca birini alıp Özgür'ün dudaklarına yerleştirdim. İçimi yakan bakışını attıktan sonra sigarasından derin bir nefes çekip yüzüme üfledi. Sigaranın siyah dumanı her bir zerresiyle duman kanatlı kelebeklere dönüşerek etrafımda dans etmeye başladı sanki.

Ah, duman kalpli adam... Hoşça kal'larına hazır bir şekilde hoş geldim hayatına...

Omzuna yaslandım tekrar.

İşte gerçek huzur buydu.

Hafif uyuşuk bir beyin, sigara ve Özgür...

Sabah uyandığımda yine dünkü yataktaydım. Yatağa ne zaman geldim, nasıl geldim diye cevabını veremeyeceğim sorular sormadım kendime. Muhtemelen, yine uyuyakalmıştım. Çünkü Özgür'leyken isteğimle uyumuyordum genelde. Bedenim isyan edip gözlerimi kapatana kadar onun yanında oluyordum. Olabildiğince fazla kalmak istiyordum yanında. O her an gidecekmiş gibi tetikte yaşamak, böyle bir şeydi sanki.

Yataktan kalktığımda başımın deli gibi zonkladığını fark ettim. Yürürken sanki beynimin içinde biri çivi çakmaya çalışıyordu. Başımı tutarak seslerin geldiği yöne doğru ilerledim. Salonun kapısına geldiğimde Anıl'la Özgür'ün konuştuğunu duydum. Yine niyetim dinlemek değildi ama kısa bir süreliğine kulak misafiri oldum konuşulanlara. "Manyak mısın lan sen?" diye soruyordu Anıl. "Ne diye alıyorsun tekrar yanına?"

"Bilmem."

Anıl sinirlenip, "Ne yaparsan yap be!" diye bağırdı. "Sen de, o kız da umurumda değilsiniz zaten."

"Belli umurunda olmadığı. Evine gönder dediğim kıza-" derken Özgür, kalbim hızlandı. Kıskanmış mıydı ki? Anıl en sert ses tonuyla, "Yine başlama!" dedi. "Dün yeterince yedin beynimi zaten. Sarhoştum dedik işte... Uzatma."

"Sarhoşum ayağına ayaküstü bizi becereceksin elinden gelse."

Anıl'ın sesi gelmedi. Beni öptüğü için mi, yoksa Özgür'ün dediğini yapmadığı için mi kızmıştı bilmiyorum ama Özgür'ün Anıl'a çıkışması hoşuma gitmişti. Ben ilk ihtimali düşünüp mutlu olmayı seçtim. Kendi kendime sırıtırken bir anda kapıda Anıl belirdi. Panikledim ve ister istemez geriye doğru sendeledim. "Senin küçük fare yine uyanmış, bizi dinliyor Özgür. Hâlâ emin misin bunu evine almak konusunda?" Bana baktı ve güldü. Sonra yanımdan geçerek tuvalete girdi. Ben ise öylece kalakaldım. Özgür'ün sesini duydum içeriden. "Üzerini giy hemen. Gitmemiz lazım," dedi.

"Peki..." Pek yüksek sesle konuşamamıştım ama Özgür'ün beni duyduğuna emindim. Hızlıca Anıl'ın yatak odasına geri döndüm. Anıl'ın atleti ve şortunu çıkarıp gömleğimi giydim. Aynada kendime baktım. Gerçek anlamda perişan görünüyordum. Kirlenmiş saçlarım, en az Özgür'ünkiler kadar dağınıktı. Siyah şortumun üzerine giydiğim gömlek, içimde yalnızca iç çamaşırım olduğundan biraz rahatsız edici duruyordu. Koldaki kocaman kan lekesini söylemiyorum bile... Ama yine de mutlu görünüyordum. Kendi görüntüme gülümsedim, ardından hızlıca Özgür'ün olduğu odaya girdim. Odaya girer girmez elimle asker selamımı verdim yine. "Ben hazırım patron!" Özgür ayağa kalktı, eliyle başıma dokundu ve yürüyüp geçti yanımdan. "Patron deme bana." Peşinden gidip, "Ne diyeyim o zaman?" dedim. Cevap vermedi. Kısık bir sesle, "Patron," dedim ardından ve kıkırdadım.

Özgür apartmanın merdivenlerini inmeye başladığında ben hâlâ ayakkabılarımı giymeye uğraşıyordum. Ayakkabılarımın bağcıklarını tam bağlamadım ona yetişebilmek için. Ona yetişmeye tek basamak kala bağcıklarıma basıp düştüm. Dizlerim ve ellerimin acısını yok saymaya çalışarak ayağa kalkmaya yeltendim. Yerdeki bana gözlerini kısarak baktı. "Bu yürüyemeyip uçma işini fazla abartmadın mı?" dedi. Benim kalkmama izin vermeden, kolumdan tutup kaldırdı. "Şimdiden bana ayak bağı olmaya başladın." Sert konuşma tarzına tezat, minik bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Gülmese oracıkta ölebilirdim. *Gerçi gülünce de ölüyordum ya...* Neyse. Eğildi ve bağcıklarımı bağladı. Tekrar ayağa kalktığında parmak uçlarımda yükselip dağınık saçlarının düştüğü alnından öptüm. Sanırım bu da onu şaşırttı. Şaşırdığını çaktırmamak için hemen arkasını döndü ve seri adımlarla yürümeye başladı. "Önce üzerine bir şeyler alalım."

"Gerek yok, idare ederim."

"Edemezsin..." dedi benden bir yanıt beklemediğini belli ederek. "Sus ve yürü."

Apartmandan dışarı çıktığımızda her zamanki gibi o hızlı hızlı yürüyor, ben ise yarı koşar vaziyette ona yetişmeye ve konuşmaya çalışıyordum. Karşıdan karşıya geçeceğimiz sırada elimi tuttu. Kırmızı ışıkta geçtik karşıya. Korna sesleri, insanların küfürleri sanki onu tatmin ediyordu. Karşı kaldırıma ulaştığımızda elimi bırakacak gibi olduğunu hissettim. Sımsıkı tuttum bu defa. Sanırım bırakmaya kıyamadı. Elimi tutmaya devam ederek yürümeye başladı. Ben yine bir adım gerisindeydim. Arkasını dönüp, "Yanımdan yürü," dedi.

"Ayakaltında olmamamı söylemiştin. Hep bir adım arkanda olacağım."

"Yanımdan yürü."

"Peki..."

Kocaman adımlarla yürürdü hep. Ama yanında yürüyeyim isterdi. Hep giderdi benden. Sonra koşarak geri gelirdi. İçten gülmezdi pek. Ama ben hep güleyim isterdi. Git-gel'lerini sevdiğim adam...

Onun git'lerini de gel'leri kadar seveceğimi o an için bilmiyordum. Ama öğrenmem çok uzun sürmeyecekti.

Anıl'ın evinden ayrılıp kadın kıyafetleri satan rasgele bir mağazaya girdiğimizde, Özgür bedenime uyacağını düşündüğü birkaç parça kıyafet seçip elime tutuşturdu. Kabine girip denemeye üşendiğim için, "Uyar bunlar bana," deyip geçiştirdim onu. Kolundan tutup mağazanın arka tarafına doğru uzayan ayakkabı reyonuna götürdüm. "Senin postallarından alalım mı bana da? Parasını sonra veririm ben." Güldü. "Bu para senin zaten. İstediğini alabilirsin."

Şaşırıp, "Efendim?" diye sordum. "Senin derken?"

"Halit'in parası. Hepsini olmasa da, bir kısmını aldım paranın. İşi birlikte yaptığımız için bu para senin de sayılır yani."

"Benim sayılmaz da..." dedim utanarak. "O zaman bir de... Seninkine benzer bir deri ceket alabilir miyim?"

"Ne istersen al. Hızlı ol ama..."

Mağazanın altını üstüne getirip Özgür'ün postal ve deri ceketine en çok benzeyen ürünleri almaya çalıştım ve ortalık yerde üzerime geçirdim. Kırmızı rugan ayakkabılarını ilk kez deneyen küçük bir kız çocuğu gibi sevinçle mağazada dolaşmaya başladım. Özgür şaşkın bir şekilde, mağazada bir aşağı bir yukarı dolanan bana bakıyordu. Sadece o değil, herkes... Yeni kıyafetlerimle çocuk gibi bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra gidip Özgür'ün koluna girdim ve, "Hadi gidelim," dedim. Özgür tepki vermedi. Kasaya gidip parayı ödedi ve insanların garip bakışlarına aldırmadan bir daha gireceğimizi hiç sanmadığım mağazadan çıktık.

Dışarı çıktığımızda hemen sigara yaktı kendine. Ellerimdeki kıyafet paketlerine rağmen, bir tane sigara da ben aldım paketten. Sigaralarımızı tutuşturduktan sonra, gitmeye hazırlanırken mağaza vitrininin ayna gibi olan yüzüne baktım. Aynı ceketten ve aynı postallardan giymiştik. İkimizin de saçları dağınıktı. Ellerimizde sigara, yüzümüzde aynı ifade... *Evet. Şimdi birbirimize benziyoruz, diye geçirdim içimden. Bir de hızlı yürümeyi öğrenirsem tamamdır.*

Çünkü yine arkasında kalmıştım.

Yanında yürümesi zor adam... Yanında yürümek istiyorum.

Eve varmaya yakın bir süpermarkete girdik. Girişten bir alışveriş arabası alıp, "Ben pek anlamam. Dolaşırken nelere ihtiyacın varsa arabaya doldurursun," dedi. O sırada yanımızdan arabanın içine oturmuş, annesiyle birlikte alışveriş yapan küçük bir kız çocuğu geçti. Özgür'ü dürtüp anneyle kızı gösterdim. "Küçükken bunu çok kıskanırdım biliyor musun? Hep ben de böyle arabanın içinde oturmak isterdim ama-" Bir anda beni sanki kaz tüyünden yapılmış bir yastıkmışım gibi kucağına alıp alışveriş arabasının içine bıraktı. Koca bedenim güç bela girmişti içine.

"Peki o zaman. Artık kıskanmazsın."

Arabayı itmeye başladı. Boynumu kırarcasına arkaya çevirip şaşkın gözlerle Özgür'e baktım. "Kural..." deyip kaşlarını çattı. Bir şey hatırlamaya çalışır gibi başını yana eğdi. "Kaçta kalmıştık?" Üç saniye içinde pes edip, "Her neyse," dedi. "Bana böyle bakmak yasak. Dön önüne." Gülümseyip önüme döndüm. O an, herkesin bize baktığını fark ettim. İnsanların bakışını görünce daha da yayıldım alışveriş arabasına. Keyifliydi.

Rafların arasında gezerken eline geçen ne varsa arabaya atıyor, ben de tutuyordum. Yiyecek reyonundan birkaç hazır yiyecek aldık. Çikolata reyonunun önündeyken çikolata kutularından iki tanesini sepete attı, "Yersin sen," diyerek. Çaktırmasam da, hoşuma gitti beni düşünmesi. Arabanın hızının yavaşladığını hissettiğim an, arkamı dönüp, "Çok mu ağırım?" diye sordum.

"Kol kaslarımı hafife alma."

Alışverişin bitmesini beklemeden, arabanın içindeki çikolatalardan birini açıp yemeye başladım. O sırada yanımızdan girişte gördüğümüz anne ve kızı geçti. Neden yaptım bilmiyorum ama kıza dil çıkardım birden. Annesinin kınayan bakışlarıyla hızlıca yanımızdan geçtiler. *Umarım Özgür görmemiştir,* diye içimden geçirirken alışveriş arabası durdu. "Bunlardan hangisini almam lazım?" Sorusuna cevap vermek için arkamı döndüğümde bir elinde bebek bezi, diğerinde bir markanın gece pedi olduğunu gördüm. Utançtan o an kıpkırmızı olduğuma yemin edebilirim. "Gerçekten..." dedim gözlerimi kısıp. "Ne yapıyorsun?!"

"Neden utanıyorsun ki? Hayatın gerçekleri bunlar. Nasılsa lazım olacaklar. Alalım şimdiden. Bir sürü çeşit var burada, anlamadım." Tek kaşını kaldırdı, bir sağ eline, bir sol eline baktı. "Cevap vermek için neyi bekliyorsun?"

"Sağ elindekinin bebek bezi olduğunu fark etmeni bekliyorum," dediğimde, sağlam bir kahkaha attı ve, "Daha sağlam olur işte," dedi.

Elindeki bebek bezine uzanıp aldım ve rafa geri koydum. Diğer elindeki paketi alıp bacağımın altına sıkıştırdım. Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Yürü..."

Önüme döndüğümde, "Lazım olur," diyerek arabaya iki paket daha fırlattı.

Kozmetik reyonunun önünden geçerken iki diş fırçası attı arabaya. Şampuanların olduğu rafa gidip bir eline pembe kutulu, diğerine de sarı kutulu bir şampuan aldı. Hangisi der gibi salladı ellerini. Pembe olanı işaret ettim. Ne olduğunu bile bilmiyordum ama önemli değildi. Ojelerin yığıldığı sepetin önünden geçerken yarısı yenmiş kırmızı ojeli parmaklarımı oje kutularının üzerine dokundurdum. "İstersen alalım," dedi görünce. "Gerek yok," dedim ama dinlemedi. Sepetten rasgele üç-beş tane ojeyi avuçlayıp kucağıma bıraktı ve sürmeye devam etti. Ojelerin yanında duran asetonlardan birini de ona söylemeden aldım ve arabaya attım.

Kasaya geldiğimizde arabadakileri birer birer kasaya bıraktı. En son arabada ben kalınca beni de kucağına alıp aşağı indirdi.

"Bu kadar yeter galiba. Kapıda bekle beni, geliyorum."

Eve geldiğimizde tekrar huzuru bulmuş gibi hissettim kendimi. Tırnaklarımı kirden kaşınan saç diplerimde gezindirerek salondaki dağınıklığın arasında kendime bir yer açıp yayıldım. Özgür elindeki poşetleri ortaya fırlattı ve benim gibi o da kendine bir köşe bulup sigarasını yaktı. Bir süre yine Balık ve Dağınık Saç klasiği olarak, o sigarasını içti uzun uzun ve uzaklara daldı, ben ise onu izledim. Deri ceketini çıkarıp yan tarafa fırlattı. İçine giydiği beyaz tişörtten markette bahsettiği kol kasları çok net görünüyordu. Öyle beşeri bir uğraşla elde edilmediği belliydi. Doğal ve kendine hastı her şeyi gibi... Biraz daha bakarsam yasaklardan birini delecekmişim gibi hissedip panikledim ve ayağa fırladım. Poşetleri karıştırıp şampuanı buldum. Elimde sımsıkı tuttuğum şampuanı sallayarak, "Banyoya gidiyorum," dedim ve hızlıca odadan çıktım.

Banyoya girmeden postallarımı ve ceketimi girişte çıkardım. İçeri girince eve nazaran daha soğuk olan banyoya vücut ısımın uyum sağlamasını bekledim bir süre. Küvetin kenarına yarım bir şekilde oturup suyu ayarlarken gözlerim kırık bir fayansa takıldı kaldı su dolana kadar.

Küvetteki su taşmaya yaklaşınca üzerimdekileri çıkarmak için ayağa kalktım. Sırtım kapıya dönüktü. Gömleğin düğmelerini açmaya başladığım sırada, kapının açılma sesini duydum. Ellerimi gömleğin düğmelerinden çekmeden, donup kaldım. Ben heyecandan hareket edemezken, arkamda durup kollarını sırtıma doladı. Ellerini, düğmeleri çözmek için birleşmiş ellerimin üzerine koydu. Parmaklarım gevşeyip iki yana düşünce de sımsıkı sarıldı bana. Neden bunu yaptığına anlam veremezken küvetin suları taşarak ayaklarımızı ıslatmaya başlamıştı bile. Sanki biri duyabilirmiş ve ismini zikretmek yasaklanmış gibi, "Özgür..." diye fısıldadım. Bir şey demeden omuzlarımdan tutup beni önüne çevirdi. Gömleğin ilikli olan düğmelerini açtı usulca. İçimde hiçbir şey olmadığı için onun açtığı düğmeleri tekrar kapatmaya çalıştım ama gözlerimin içine bakarak engel oldu buna. "Korkma. Sadece... Seni temizlemek istiyorum."

Ne demek istediğini anlamadığım için boş gözlerle baktım yüzüne. Gömleğin önünü sımsıkı tutun ellerime dokundu usulca. "Benim için çıplak kalman pek önemli değil. Ama yine de utanacaksan," deyip üzerindeki tişörtü tek hamlede sıyırdı ve çıkardı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan gömleğimi çıkarıp attı. Kollarımı, utanıp göğüslerimin üzerine sardım. Elindeki beyaz tişörtü kafamdan geçirdi. İçerde kalan kollarımı çıkaramadım bir süre. Yine o yardım etti. "Seni kendi pisliğime bulaştırdım. O yüzden... Yıkamam lazım seni." Sanki hipnoz altındaymışım gibi... Köstekli saat gözleriymiş ve onu izleyip emirlerini dinlemek zorundaymışım gibi...

Tişörtün sağ kolunu sıyırdı hafifçe. Elini kolumdaki sargıya dokundurdu ve eğilip yaramdan öptü. İçinden o an ne geçirdi bilmiyorum. Ama benim o halim içini acıtmış olmalıydı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Ölümün içi acır mıydı ki? Bilemiyorum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan beni kucağına alıp taşan küvete soktu. Küvetten taşan sular onu da ıslattı. Nefessiz kaldım... Daha sonra nazik hareketlerle yıkamaya başladı beni, bir anne gibi. *Hiç sahip olamadığım anne gibi...* Üzerime, utandığım için geçirdiği beyaz tişörtle. Bu sembolik, ruhani bir yıkanmaydı. Dediği gibi, onun hayatındaki tek kirli oyuna bulaşmıştım. Ruhların rengi varsa bir parça siyah damlamıştı bir önceki gece ruh özüme. O ise bu siyahlığı temizlemek istiyordu kendince.

Ama bilmediği bir şey vardı. Ruhuma bulaşan ilk siyah, bir önceki gün otel odasında bulaşmamıştı. Ona ilk âşık olduğumda siyah bir kelebek olarak içimde dolaşmaya başladığımda almıştım ilk siyah darbemi ondan.

Huzur dolu bir siyahlık ruhumdaki Özgür... Senin aşkını içinde saklayan...

Kendimden de saklamıyordum artık. Özgürce söylüyordu iç sesim. İlk görüşte ölüme âşık olmuştum ben. Sanki bunu hissetmiş gibi beni kendisine âşık olmamam konusunda uyardığında çok geçti. Nazik elleri beni yıkarken içimdeki duygu patlamasının verdiği etkiyle ellerimle küvetin yanlarından destek alarak doğruldum ve ıslak vücudumla sarıldım ona. Karşılık vermedi ıslak kucaklamama. O ne kadar sarılmıyorsa ben onun yerine de sarıldım. Sımsıkı...

"Seni koruyacağım Özgür. Herkesten. Her şeyden. Kendinden... Varoluşumun her bir parçası ile koruyacağım seni. Bedenim, zihnim, ruhum... Her şeyimin siyaha boyanmasını göze aldım ben. Eskiden de renklerle arası iyi olan bir kız sayılmazdım zaten. O yüzden, korkma. Temizlenmesi gereken senin kirlettiğin ruhum değil. Temizlenmesi gereken, senin etrafındaki karalar. Söz veriyorum Özgür, tüm renklerimi feda etmem gerekse de... Bunu yapacağım."

BÖLÜM 7

KANADI DÜĞÜM KELEBEK

♪ Seafret – Atlantis ♪

"Tutulmazmış okyanus çıplak elle..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Islak vücudumla ona sarıldığım an daha iyi anladım. Islak olan ben değildim de onun kalbiydi. Nasıl bir his olduğunu tarif etmem imkânsız... Ne kadar yaşarsam yaşayayım, hiçbir amaç bulamadığım kısacık ömrümde, ilk kez o kadar güçlü bir şekilde bir amacım olduğunu hissediyordum. *Özgür'ün içindeki esarete kanat çırpmak... Bir balık olsam bile.* Beni omuzlarımdan tutarak kendinden usulca uzaklaştırdı. Yüzü sıcak su buharının etkisiyle biraz terlemişti. Saçları ise alnına düşmüştü. En büyük silahı olan hafif kısık gözleriyle öyle bir baktı ki bana, saçlarının arasından... Âdemelması çok hafif hareket etti. Dudaklarını araladığında söyleyeceği şeyden korktum tuhaf şekilde. Korktuğumu anlamış gibi söyleyeceği şeyi yutup gülümsedi. *Duman kanatlı kelebeğe uç emrini veren o meşhur gülücük... Dudağının kenarında sanki cennet vardı, yana kıvrılınca tüm dünya güzellikleri yanında sönük kalıyordu. Aynı zamanda dudağının diğer yanı cehenneme göz kırpıyordu. Dünya üzerindeki tüm acıları gölgede bırakır gibi...* Yere bakarak, "Demek süper kahramanım olacaksın?" dedi ve güldü. Kafasını kaldırdığında gözünde o çocuksu yanını gördüm. Bir tek benim yanımda çıktığını hissettiğim... "Peki, Süperbalık... Oynayalım." Başımı usulca ittirip küvetin içine soktu beni. Çocukken geçirdiğim bir kaza yüzünden, sudan ve boğulmaktan ölesiye korkuyordum. Bu yüzden, daha üçüncü saniyede ölecek gibi oldum. O an, küvetin yanlarından destek alarak güçlükle doğruldum. Saçlarımdan damlayan sular, ağzımdan dışarı tükürdüğüm bir miktar suyla birleşerek vücuduma doğru yol alırken Özgür'e doğru baktım. Gülerek, "Sudan korkan Süperbalık..." dedi ve ayağa kalktı. Güzel sırtını bana döndüğünde ben hâlâ nefesimi düzene sokamamıştım. Aldığım seri nefeslerin arasında, "Balıksan suyunu sev..." dedim güçlükle. Birkaç saniyeliğine durmasına sebep olmuştu bu ani cümlem. Gitmeye tekrar niyetlenince, bileğinden tutup yanıma çektim. Ne olduğunu anlamadan gerisin geri küvetin içine düştü. Ben de onun omuzlarından destek alarak oturur pozisyonuna geçtim küvetin içinde. Ayaklarımı küvetten sarkıttım ve

birkaç nefeslik bir dinlenme molası verdim kendime. Nefesim yeniden düzene girince, "Balıksan suyunu sev," dedim tekrar. "Meleksen gökyüzünü... Taşsan toprağını, ölüysen mezarını..." Her cümlemden sonra biraz soluklanıyordum. "Ben..." Başımı omzuna yasladım. "Ölmek istediğim için," deyip gözlerimi kapadım, "sana âşık oldum."

Cevap vermedi. Bir şey demesini beklemiyordum zaten. Gülümseyip devam ettim konuşmaya. "Dört kez... Tam dört kez intihara kalkıştım. Birinde bakıcım kurtardı. Birinde beceremedim. Birinde annem... Diğerini biliyorsun zaten, sen davetsiz misafir oldun. Bir şekilde ölemedim yani. Her seferinde aynı sonuç... Beni nankörlükle suçlayan bir sürü insan." Birkaç nefeslik bir mola verdim, zihnimdeki geçmişe dönük görüntüleri hazmedebilmek için. "Yaşamadığımı göremediler Özgür. Yaşamayı beceremediğimi... Üstesinden gelemediğimi göremediler. Sürekli kapatıldığım rehabilitasyon merkezleri... Götürüldüğüm psikiyatrlar. Yaşamayan birine ölmenin çözüm olmadığını anlatmaya çalışıp durdu herkes." Gözlerim doldu ama birinci kuralı ihlal etmemek için ağlamadım. Boğazımdaki düğüme biriktirdiğim gözyaşım, biraz sesimi titretse de yanaklarımın ıslanmasına engel oldum. "Ama sen... İlk kez sen anladın. 'Ölmek için fazla ölüsün,' dedin ya... İşte dedim. İlk kez beni anlayan biri... Sende ölümü de gördüm o gün. Dudağının kenarından, kalbime doğru akan siyah bir kelebek şeklinde... Ölümde yaşam bulmak istedim ben aslında. Birazcık... Sadece birazcık yaşayasım geldi." Başımı kaldırıp hiç tepki vermeyen Özgür'e baktım. Duygudan yoksun yüzüyle, yüzündeki tek kasını oynatmadan beni dinliyordu. Kafamı tekrar omzuna yaslayıp devam ettim. "Merak etme. Çok uzun sürmeyecek. En fazla birkaç ay sürer zaten. Ya da dur... Neydi aylardan? Ekim miydi?" Onaylamadı. Parmaklarımla ayları sayıp emin oldum kafamdaki takvimden. "Pekâlâ... O zaman üç ayda anlaşalım. Sadece üç ay... Sonra, beceremediğim şeyi tekrar deneyeceğim. Sadece üç ay yaşamak istiyorum. Seninle..." Yine sustu.

Bir süre öylece durduktan sonra elini suyun altına daldırıp kot pantolonunun cebinden açılmamış bir paket sigara çıkardı. Üzerindeki jelatinini açıp ıslak parmaklarını değdirmeden dudaklarıyla bir dal sigara çekti. Diğer cebinden çakmak çıkardı, ama çakmadı. Komikti o anki hali... Güç bela, küvetten çıkıp ayağa kalktım. Ellerimi kapının arkasında asılı mavi havluya kurulayıp Özgür'ün dudaklarındaki sigarayı çaldım. Paketten bir tane de kendime alıp ıslak ayaklarımla düşmemeye gayret ederek mutfağa koştum. Ocakta sigaraları tutuşturup banyoya geri döndüm. Özgür milim dahi kımıldamamıştı. Soğuk yüzüyle gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Hemen eski yerimi alıp ayaklarımı küvetten aşağı sarkıttım. Ağzımdaki sigaranın birini Özgür'ün dudaklarına yerleştirdim. Sigarasından, sanki yıllardır hasretmiş gibi derin bir nefes çekti ve yana dönüp yüzüme üfledi. Yüzümü tamamen kaplayan gri dumanı ciğerimin yettiği kadar içime çektim. O duman o kadar Özgür kokuyordu ki... Başımı tekrar omzuna yaslayıp gitgide alıştığım sigaradan kendi payımı almaya başladım.

Ne tuhaftık... Su dolu bir küvete oturmuş, sigara içiyorduk. Ben yarı çıplaktım, o da... Ama asla bana kadın gözüyle bakmıyordu, bariz fark ediyordum bunu. Onun için bir balıktım ve bir balığın çıplak ve ıslak olması olağandışı bir şey değildi.

"Denizkızı olmak istiyorum."

"Denizkızı olmak kadar boktan bir şey yok."

"Balık olmak çok sıkıcı. Denizkızı olursam..."

"Hiçbir halt olmaz. Orospu çocuğu bir prens, gidip ayakları olan bir fahişeyle evlenir. Sen ise okyanusunda aşk acınla kıvranır durursun."

"Kim demiş bir prense âşık olacağım diye. Benim aklım okyanusta..."

Banyodaki tuhaf bir saatin ardından salona geçtik. Yere bağdaş kurup karşılıklı oturduk. O saçlarını havluyla kuruluyor, bense dizlerim dizlerine değecek şekilde karşısına oturmuş, onu izliyordum. Kendi saçlarını iyice kuruladıktan sonra aynı havluyla benim saçlarımı kurulamaya başladı. Gerçekten fanusunda sakladığı balığıydım sanki... Beni besliyor, bakıyor, temizliyor... Aklımdan bu geçerken güldüm. Ama her zamanki gibi neden güldüğümü sormadı, bense sormayışını önemsemedim.

Yüzümüz birbirine haddinden fazla yakınken boynundaki dövmeye dikkatlice baktım. Parmaklarımı dövmenin üzerinde gezindirdim. Arapça bir şeyler yazıyordu. Anlamını bilmesem de dokunurken içim acıdı. "Ne yazıyor burada?"

Havluyu kafamda bırakıp, "Tahmin et," dedi çocuk gibi. Havluyu başımdan alıp dizlerimin üzerine koydum. "Tahmin edemeyeceğimi biliyorsun."

Normalin aksine çabuk pes edip, "Ya Aburnee," dedi. Elini dövmesinin üzerine koydu. "Öyle bir şeyler... Beş yıl önce daha reşit bile değilken yaptırmıştım. Öyle kaldı."

"Eminim harika bir anlamı vardır. Öyle kalacak bir şey olmadığını hissediyorum."

Dudakları hafifçe yana kıvrıldı. "Beni göm," dedi. "Efendim?" diye sordum şaşırarak. "Beni göm," diye yineledi. Daha fazla soru sormamam için yana dönüp sırtını kanepeye verdi ve başka şeylerle ilgilenmeye başladı.

Özgür o dövmeyi kimin için yaptırmıştı bilmiyorum ama yaptırdığı kişiye benden önce ölme sakın demek istemiş olmalıydı. *Beni göm... Şu çocuk... Ölüm nasıl gömülürdü ki?* Ben kafamda bunları evirip çevirip düşünürken kapı çaldı. Ayağa fırladım hemen "Ben bakarım," diyerek. En azından ayak işlerine bakmam gerektiğini düşündüm. Kapıya ulaştığımda üzerimde bornoz olduğunu hatırladım. İçimden, *her neyse*, diye geçirip kapıyı açtım.

Karşımda hiç beklemediğim, şaşırtıcı derecede güzel bir kadın buldum. Kızıl saçları dalga dalga omuzlarına düşen kadının yaşı otuzuna yakın, yirmisine uzak görünüyordu. Ben şaşkınlıkla ona bakarken onun rahatsız edici bakışlarını geç fark edip, "Buyurun?" diye sordum. Bu, onu daha da rahatsız etmiş olacak ki tek kaşını kaldırıp, "Özgür yok mu?" diye sordu.

"Özgür-" demeye kalmadan beni kenara iterek içeri girdi. Öylece kalakaldım. Özgür ise çoktan ayaklanmış, kapının kenarına yaslanmış, bize bakıyordu. Kadın Özgür'ü görünce adımlarını hızlandırıp birkaç adımda ona ulaştı. Özgür'ün yanağına elini koyup, "Neredesin sen? Hani dün gelecektin?" diye sordu çocukça bir ses çıkarıp.

"Canım istemedi." Kadın Özgür'ün bu lafına rağmen dudaklarına bir öpücük kondurdu. *Sanırım kıskandım.* "Demek öyle..." deyip yanına iyice sokuldu Özgür'ün. "Ama ben bugün senin için bir şeyler yaptım..." Bir öpücük daha kondurdu. Bu defa boynuna... "Sami yakalandı bugün," deyince kadın, Özgür onu belinden tutup kapının kenarına yasladı. Sami... Halit'i öldüren ve az kalsın beni de öldürecek olan adam... "Eee?" diye sordu meraklı bir tavırla.

"Halit'i öldürdüğünü itiraf etti," deyince kadın, bu defa Özgür öptü onu. Sanırım göğüskafesimin üstünde bir şeyler düğüm düğüm oldu. "Paralardan bahsetmedi ama..." Her cümle, bir sürü dokunuş ve öpücüğe karışıyordu. "Canımı sıktı, vurdum dedi." Kadının anlattığı şeylere karşılık Özgür'ün verdiği bedensel tepkiler, ikisinin de nefesinin hızlanmasına sebep olmuş gibiydi. Ben şok içerisinde gözümü bile kırpmadan onları izliyordum ama merak ve tutkuyu birbirine karıştıran o ikisi, bundan rahatsız oluyor gibi durmuyorlardı. Sanki orada sadece ikisi var gibi... Özgür, "Anlıyorum," dedi fısıltıyla. "Sonra..."

"Senden de pek bahsetmedi. Sadece bir fahişeden bahsetti. Halit'in odasında mıymış neymiş..." Özgür'ün eli kadının bacaklarından yukarı çıkarken, kadın o eli alıp beline yerleştirdi ve Özgür'ü kapıya yaslayacak şekilde ters döndü. Birkaç öpü-

cükten sonra devam etti anlatmaya. "Güvenlik kamerası görüntülerinde kaydın var. Ama merak etme..." Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Otelde çalışan birine biraz para verdim... Geçmişe dönük oda rezerve ettirdim. Yani odaların birindeymişsin gibi..." Özgür'ün elleri kadının saçlarının arasında gezinmeye başladı o an. "Yakalanırsan, o kızı sattığını söylersin ve kolayca yırtarsınız." Özgür kadını tek hamleyle kapının diğer tarafına itti. Bedenini kadına doğru yaklaştırdı ve bacaklarını tutup beline doladı. Kadını sıkıca tutup yatak odasına doğru ilerledi. Ben ise, göğsümde kıskançlıktan oluşmuş ağrıyla öylece kalakaldım. Onlar görüş alanımdan çıkınca dudaklarımdan usulca, "Kural üç... Yoksa dört müydü?" diye sordum kendi kendime. "Evde biri varken görünmez ol."

Hızlı adımlarla içeri girip üzerime bir şeyler geçirdim. Saat akşam beşe geliyordu. Midem ağrıdan mı açlıktan mı anlayamadığım bir şekilde kasılırken açlık olduğunu düşünüp marketten aldıklarımızı karıştırdım. O an yiyebileceğim sadece çikolata vardı. Hepsini tek bir poşete doldurup yanıma aldım. Tam kapıdan çıkacakken köşede duran müzik çaları gördüm. "Gelen bir kadınsa, sağır ol..." dedim Özgür'ü taklit ederek. Onu da kaptım ve balkona geçtim. Kulaklığı kulağıma takıp rasgele bir şarkı açtım ve çikolataları yemeye başladım.

Poşetteki çikolataların dibi görünürken hava tamamen kararmıştı. Islak saçla oturduğum için balkona, biraz üşümüştüm ama sorun değildi. Mide bulantımı saymazsak... Müzik çalardaki şarkıların da sonuna gelmek üzereyken başımı soğuk mermere dayadım. Enseme vuran soğukla birlikte, yıldızları izlemeye başladım. Zaman kavramı anlamını yitirmişti o an için. Ama havanın kararmasından anladığım kadarıyla iki saatten fazla olmuştu balkonda oturalı.

Kafamı dağıtmak istiyordum fakat ne yaparsam yapayım beceremiyordum. Benim aşkım tuhaftı. Basit bir bedensel teması bu kadar umursamamalıydım. Ama inkâr da edemiyordum. Kıskançlık neredeyse tüm bedenimi ele geçirmişti o iki

saatte. Özgür'ün o kadına dokunduğunu düşündükçe mideme kramplar giriyordu. Üç aylığına balığı olduğum bir adamı kıskanmak tuhaf gelebilir ama ben çıplakken bile beni kadın olarak görmemesinden mi, yoksa gerçekten onu paylaşamamamdan mı, tam olarak anlayamasam da deliler gibi kıskanıyordum onu. *Ne kadar keskin bir duyguydu bu kıskançlık...*

Amy Winehouse kulağıma *Love Is Losing Game*'i fısıldıyordu ki şarkının bittiği yerde tuhaf bir şey oldu. Kısa bir sessizlikten sonra kulaklıktan Özgür'ün sesi geldi. Ne olduğunu anlamadan olduğum yerde doğruldum. *"Eylül'ün yirmi ikisi..."* Böyle başladı kayıt. O an kaydı durdurup müzik çaları kapatmam gerektiğini biliyordum. Kurallardan biri, işlerine burnumu sokmamamdı. Ama kendimi tutamadım. Ve kaydı dinlemeye başladım.

"Eylül'ün yirmi ikisi. Tam üç yıl iki ay oldu..."

BÖLÜM 8

RAKININ DİBİNDEKİ BALIK

♪ Damien Rice ft. Lisa Hannigan – Rootless Tree ♪

"Dokunma bulutlarıma... Acıyor."

Ölüme Fısıldayan Adam

"Büyük plan için bu ay bir şey yapamadım. Onun dışında Halit'ten almayı planladığım paranın da yarısını alabildim. Kasaya giren para 35 bin lira. Kaybım olan 35 bini ise, henüz planlamadığım bir yolla en geç iki ay içinde kasaya koyacağım. Bunun dışında-"

Kendimi kaptırmış, ses kaydını dinlerken omzuma bir el dokundu. Korkup kulaklığı hızlıca kulağımdan çıkardım ve yere fırlattım. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Kafamı çevirdiğimde gördüğüm manzara tuhaf olsa da, mutlu etmişti beni. Üzerine Özgür'ün gömleklerinden birini geçirmiş, kızıl saçları dağılmış kadın... Özgür olmasından iyidir deyip, kıskançlığımı üç lokmada yutup zar zor kendimi toparladım. "Korkuttum mu seni?" diye sordu.

Olduğum yerde toparlanıp, "Ah... Biraz..." dedim.

"Oturabilir miyim?"

"Tabii..." Kadın uzun beyaz bacaklarını sergileyerek balkonda yanıma oturdu. Bir süre hiçbir şey söylemeden gökyüzünü seyretti. Sonra ağzındaki baklayı çıkarmak için daha fazla dayanamıyormuş gibi merakla kafasını bana doğru çevirdi. "Bir şey soracağım sana. Ama dürüst ol..." Uzun kirpikleri bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu bana bakarken. Başımla onaylayınca devam etti. "Özgür'le yattın mı?"

Bu sorusu beni şoke etmişti. İstemsizce büyüyen gözlerimden cevabı almış olacak ki, gülerek kafasını geri çevirip, "Anlaşıldı..." dedi. Hızlıca ayağa kalkıp balkon demirine tutundu. Parmaklarının ucunda havaya yükselip derin bir nefes çekti içine. Sonra tekrar yerde şaşkın şaşkın ona bakan bana çevirdi kafasını. "Demek ki sen ciddi bir rakipsin." Başka hiçbir şey demeden, saçlarını savurarak balkonu terk etti.

Bir dakika içinde kadının iğneleyici cümlelerini yok sayıp ses kaydına gitti aklım hemen. Tekrar dinlemek istiyordum. Devamını duymayı her şeyden çok istiyordum ama... Özgür'e yakalanmaktan korkuyordum. Korkum, merakıma yenik düştükten sonra ayağa kalkmaya yeltendim ki yeltenmemle midemdekilerin havaya kalkması bir oldu. Sanırım aç karna yediğim bir poşet

çikolata, yediğim soğuğun da etkisiyle midemde daha fazla durmak istemiyordu. Ağzımı elimle kapatarak tuvalete doğru koşmaya başladım. Tuvalet kapısına yaklaştığımda kapıyı benden önce biri açtı. Kim olduğuna bakmadan doğruca içeri daldım ve klozetin kapağını açıp kusmaya başladım. Bana doğru yaklaşan ayak seslerinden, kapıyı açan kişinin de içeriye girdiğini anladım ama içimden simsiyah şeyler dışarı çıkarken bunu pek umursamadım. Birden, gözümün önüne düşen saçlarımı geriye aldı bir el. Öksürerek arkama baktığımda bu kişinin Özgür olduğunu gördüm. Endişeden uzak ama nahif bir ses tonuyla, "İyi misin?" diye sordu. Cevabımı tekrar kusarak verdim.

Ben kusarken bir yandan saçlarımı tutuyor, diğer yandan sırtımı sıvazlıyordu. Beni kusarken izlemesi hem çok utanç verici hem de çok rahatsız ediciydi. İçimdeki katrana benzer iğrenç sıvıları ağzımdan klozete boşalttığımı görmesini isteyeceğim son kişiydi o. Midemde ne var ne yok boşalttıktan sonra, boğazımdaki o iğrenç ekşi tat yüzünden buruşturduğum suratımla ona doğru dönüp kendimi yere bıraktım. "Sanırım... az önce öldüm," dedim. Güldü ve ayağa kalktı. Klozetin tam karşısındaki raflardan birinden ıslak mendil aldı ve yanıma geldi. Dizlerinin üzerine çöküp nazikçe ağzımın kenarını sildi.

O an aklıma kızıl saçlı kadının lafı geldi. "Ciddi rakip." Saatlerce yatak odasında oynaştığı kızıl saçlı kadına, Özgür'ün kadın gözüyle değil, evcil hayvanı gibi baktığı ben mi ciddi rakiptim? *Git işine*, dedim içimden sinir bozucu kadına.

Özgür, işi bittikten sonra elindeki kirli ıslak mendili çöp kovasına fırlattı. Ben kalkıp gidecek sandım ama düşündüğümü yapmadı. Yanıma oturdu. Elini mideme koydu ve küçük hareketlerle dokunmaya başladı. Bu hareketi neden kalbimi hızlandırdı ki?

"Böyle iyi mi?" diye sordu. Yutkundum. Hem de ne iyiydi... Diyemedim bir şey. Başımla onayladım sadece. Sol eliyle midemi sıvazlarken sağ kolunu sırtımın arkasından geçirip omzuma attı. Hafifçe kendine doğru yaklaştırıp eliyle başımı omzuna

yerleştirdi usulca. "Biraz böyle kal. Sana büyü yapacağım, ağrın ve bulantın yok olacak."

"Yalancı..." deyip gülümsedim. O göremedi gülümsememi. Biraz dedi ama uzunca bir süre omzunda kaldım. Onun tek eli midemin üzerinde gezinirken bulantım ve ağrım çoktan geçmişti ama söylemedim bunu ona. Onun omzunda fazladan geçirdiğim bir saniye bana bir yıl olarak geri dönüyordu çünkü. Elimden gelse, binlerce yıl susardım ancak sessizliği kapı tarafından gelen bir öksürük sesi bozdu. *Sanırım kızıl afet...* Ben hemen doğrulmaya çalıştım, nedense Özgür'ün kız arkadaşıyla arasında benim yüzümden sorun çıksın istemiyordum. Başımı kaldırmamla Özgür'ün başımı eliyle tekrar omzuna yaslaması bir oldu. Ne yalan söyleyeyim... Bu hem şaşırttı hem de içimdeki duman kanatlı kelebeği tekrar harekete geçirdi.

Kadına doğru çevirdi başını sonra. En soğuk ses tonuyla, "Çıkarken kapıyı çekmeyi unutma Gamze," dedi. Soğuk bir rüzgârın ensemden aşağıya estiğini hissettim o an. Özgür'ün soğuk rüzgârı... Adının Gamze olduğunu öğrendiğim kızıl saçlı kadının sinirleneceğini ve bağırıp çağıracağını düşündüm. Ama öyle olmadı. Hiçbir şey söylemeden yanımıza gelip Özgür'ün dudaklarından bir buse aldı ve, "Yine geleceğim," diyerek yanımızdan ayrıldı. Düşündüm de... Demese ne olacaktı ki? Özgür'den vazgeçmek kolay değildi. Gurur ona sökmüyor olsa gerekti. *Benim sürekli yanında kalabilmek için çırpınmamdan belli değil miydi zaten?* Birkaç dakika sonra dış kapının sesi geldi. "Biraz acımasızca değil miydi?" diye sordum.

Anlamazdan gelip, "Ne?" diye sordu Özgür.

"Az önceki... davranışın yani. Acımasızca değil miydi?"

"O ayrıcalıklı bir davranış bile sayılabilir."

"Nasıl yani?"

"En azından ismini biliyorum ve buraya nadiren de olsa tekrar gelebiliyor. Bu onu tahmin ettiğinden de ayrıcalıklı yapıyor."

Evet, bu cümleye verilebilecek cevap, kelime dağarcığımda maalesef mevcut değildi. Midemin üzerindeki elini aldım ve başımı omzundan usulca kaldırdım. Niyetim kuru bir teşekkür edip, oradan kalkıp içeriye geçmekti. Ama doğuştan kısık gözlerine baktığım an, hislerim boğazımda düğümlendi. Gözlerini kaçırdı ve hızlıca ayağa kalktı.

"Miden düzeldiyse yemek yiyelim. Sanırım acıktım."

Saat sekizi gösterirken yemeklerimizi bitirip kedi misali odada bulduğumuz boş yerlere kıvrıldık. Yemek dediysem, odadaki yığınlardan kendimize ortada yer açıp atıştırdığımız hazır yiyeceklerden bahsediyorum. Özgür kanepede tek ayağını kendine doğru çekmiş, başını arkaya atmış, sigara içiyordu. Bense bir Yosun klasiği olarak onu izliyordum. Sigarasını ağzına her götürüşünde usulca açılıp kapanan dudaklarına baktıkça tuhaf bir merak duygusu yayılıyordu vücuduma. *Acaba dudaklarının tadı neye benziyor? Bence deniz suyu gibi... Tuzlu...*

Sigarasını söndürdükten birkaç dakika sonra gözlerini kapattı. Usulca inip kalkan çıplak göğsü, hafif aralık dudakları, gözleri kapalı olmasına rağmen belirgin olan uzun kirpikleri, karmakarışık saçları... Uyumak en fazla ne kadar çekici olabilirdi ki? Onu uyurken kaç dakika, kaç saat izledim bilmiyorum. Başımdan asla gitmeyen o iğrenç ağrı, daha da şiddetlenmişti onu izlerken. Vücudum ona tuhaf tepkiler veriyordu. Baş ağrım için bir dal sigara içmek istedim. Onu uyandırmamak için yavaşça yattığım yerden kalkıp parmak uçlarımda yanına gittim. Niyetim yanındaki paketten bir dal sigara almaktı sadece. Ama onu yakından görünce kendime hâkim olamadım ve yanına yarım yamalak oturdum. İçimden yine o saçma soruyu geçirdim. *Dudaklarının tadı deniz suyu gibi mi?* Çok yavaş hareketlerle, uyuyan Özgür'e doğru yaklaştım iyice. Ayaklarımı kalçamın altında toplayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Aramızda yalnızca

birkaç santim kalmıştı. *Kalbimin üzerine o kadar yükü kim koydu ki şimdi?* Evet. Göğüskafesimdeki o salak organ iyiden iyiye taşıyamayacağım hale gelmişti yine. Ölmek istiyorum... onu izlerken...

Başımı hafifçe aşağıya indirdim. Kötü bir niyetim yoktu. Yalnızca dudaklarını koklamak istedim. Çılgıncaydı biliyorum ama belki kokusundan tadının neye benzediğini çıkarabilirim diye düşünmüştüm sadece. Kokusu tuhaftı. Neye benzediğini çıkaramadım. Belki de fazlasıyla sigara koktuğu için dudaklarının gerçek kokusu sıyrılamıyordu. Umutsuzca başımı kaldırdığımda olabileceklerin belki de en kötüsü ya da en iyisi oldu. Özgür'ün gözleri usulca açıldı. Aramızda yalnızca birkaç santim varken... Ne yapacağımı bilemeden saçmaladım. "Ah, uyandın mı?"

"Ne yapıyorsun tepemde?" Uyku sersemi ses tonuyla konuşmuştu.

"Şey... Sadece-"

Yarım yamalak açtığı gözleriyle beni itip kucağıma doğru yattı. "Burada uyumak istiyorum," dedi.

Çekinerek, "İstersen yatağına git. Saat geç oldu," dedim.

"Bu gece oraya gitmek istemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemeden, "Peki..." dedim sadece. Nedenini anlamasam da, az önce yaptığım salaklıktan sıyrıldığım için ne olduğu önemli değildi aslında. Hem... kucağımda uyuması işime bile gelirdi.

"Saçlarımı okşar mısın?" diye sordu. Uykulu sesi, mırıltıya dönüşmüştü iyice. Sanırım uyku moduna geçmişti bile çoktan. Cevap vermek yerine dalgalı dağınık saçlarına parmaklarımı geçirip küçük hareketlerle okşamaya başladım. O kadar yumuşaklardı ki... Sonsuza kadar onlarla oynayabilirdim. O da sanırım bu durumdan fazlasıyla memnundu ki her saniye uykusu biraz daha derinleşiyordu. Boşta olan elimi, ellerinin arasına aldı uykusunun arasında. "Teşekkür ederim... *Pınar...*" *Gitgide yok olan mırıltısıyla ağzından çıkan o isim göğsümün üzerine bir ton ağırlık*

olarak çöktü birden. Pınar... Daha önce saçlarını okşayan biri miydi? Ya da uyurken ellerini tuttuğun biri mi? Özgür'ün cehennemin yedi kat dibine gömülmüş kalbine erişmiş biri miydi yoksa? Belki de rasgele ya da yanlışlıkla söylediği bir isimdi.

Ah, Özgür... Çok fazla konuşmazdı. Ama ağzından çıkan tek kelimeyle beni binlerce kelimelik düşüncelere boğardı. Bağırmazdı hiç. En acı kelimeleri usulca söylerdi hep... Mırıltısına acılarını saran adam... Benim adımı da bir gün mırıltının arasına saracak mısın?

Belki saçmaydı ama o gün başka bir kadınla yatmış olmasını bir saatte atlatmıştım, ancak uyku sersemi dudaklarından dökülen o ismi sabaha kadar aklımdan atamadım.

Sabah saat ona geliyordu ve ben hâlâ uyanıktım. Başımı kanepede geriye atıp öylece tavana bakıyordum. Kucağımdaki tatlı ağrının sebebi Özgür, hâlâ uyuyordu. Ağzımı kapatmadan kocaman esnedim. Sanırım biraz daha uyumazsam uykusuzluktan tüm hücrelerim benden koşarak uzaklaşıp buldukları ilk yerde uyuyacaklardı. Kucağımdaki Özgür'e baktım. Uyuşan bacaklarıma rağmen onu uyandırmamak için hiç kıpırdamamıştım o saate kadar. O sırada dış kapıdan bir anahtar sesi geldi. Bu ses Özgür'ü de uyandırmıştı. Usulca gözlerini araladı Özgür, Anıl odaya hızlı bir giriş yaparken. "Merhabalar gençler! Ve iyi geceler..." deyip kendini kanepeye bıraktı.

"Evin yok mu lan senin? Uyumaya da mı buraya geliyorsun artık?" *Uykudan yeni uyanmış erkek sesinden daha karizmatik bir ses varsa o da biraz kızgın erkek sesi...* Yavaşça dizlerimden kalktı. O an fark ettim de... Bacaklarımı hissetmiyordum. Yüzümü ona fark ettirmeden buruşturarak dizlerimi ovuşturdum. Yüzyıl uyusa dizlerimde, uyuma demezdim, orası ayrı.

"Melih Abi'nin mekândaydım. Biraz fazla kaçırmışım... Senin ev daha yakın diye buraya geldim." Kanepeye yüzüstü uzandığı için söyledikleri tam anlaşılmıyordu.

"Senin fazla kaçırmadığın gün mü var..." diye söylenerek odadan çıktı Özgür. Ben de aynı Anıl gibi yüzüstü uzandım.

Ve uzanır uzanmaz üçüncü saniyede uyuyakalmışım.

Uykuyla uyanıklık arasındaki ince çizgideyken birinin beni dürttüğünü hissettim. Gözlerim uykusuzluktan birbirine yapıştığı için açamadım. Bir daha dürttü. *Sanırım bu rüya değil.* Zorlayarak gözlerimi açtığımda Anıl'ın soluk beyaz yüzüyle karşılaştım. "Bana masaj yap," dedi. Yanlış duymuş olduğumu umut ederek ona "Efendim?" der gibi baktım. Gözlerini devirdi ve kollarımdan tutup kanepede doğrulttu beni. Başı kucağıma gelecek şekilde kanepeye uzandı. "Akşamdan kalma olduğumdan başım çatlıyor. Biraz masaj yap."

Başımda iğrenç bir ağırlık vardı. "Saat kaç?" diye sordum gözlerimi ovuşturarak. Etraf henüz benim için aydınlanmamıştı.

"Altıya geliyor."

"Özgür nerede?"

"Evde yok. Gitti."

"Nereye?"

"Masaj yapacak mısın artık?"

Esneyerek sorumu tekrar ettim. "Nereye gittiğini söylemedi mi?"

"Masaj yapmanı bekliyorum." Cümleler beynimin nöronlarının arasından geçmiyor muydu, yoksa Anıl cevap vermiyor muydu anlayamadım bir an. Uykum tam açılmamıştı ve muhtemelen bir rakun gibi bakıyordum etrafıma. Ama dediğini yaptım. İki elimin işaretparmağı ve başparmağını şakaklarına bastırdım ve ovmaya başladım. "Ah... Sanırım tatmin oluyorum," dedi çirkin bir ses tonuyla.

"Özgür nereye gitti?"

"Buna cevap verme yetkim yok. Her ayın yirmi ikisinde or-

tadan kaybolur. Bunu bil, ama bilmiyormuş gibi yap. Tamam mı?"

Ayın yirmi ikisi deyince aklıma birden müzik çalardaki ses kaydı geldi.

Eylül'ün yirmi ikisi... Üç yıl, iki ay oldu.

"Üç yıl önce Temmuz'un yirmi ikisinde ne oldu?"

Sorumu yok sayıp, "Biraz daha bastır oralara..." dedi, parmağını şakaklarına dokundurup. Sadece, "Anladım," dedim. Yasaklı sularda yüzüyordum. Balıksam da balıklığımı bilmem ve kendi alanımda yüzmem gerekiyordu. Susmaya karar verdim.

"Bu gece bana gidelim istersen. Senin için iyi olur."

"Neden?"

"Ayda bir kere sağlam içer, onu öyle görmeni istemem. Canın boşuna sıkılmasın. Bana gel, takılırız."

"Sorun değil. İdare edebilirim," dedim. Ellerimi, şakaklarının üst kısmına kaydırdım. "Böyle iyi mi? Burası da ağrıyor mu?"

"Sen bilirsin o zaman. Ben uyarayım da..."

Gece on bire gelirken Anıl beni son kez bu gece olabileceklere karşı uyararak gitti. Ben de pencerenin önüne tüneyip Özgür'ü beklemeye başladım. O kadar çok şey bilmiyordum ki hakkında... Üç yıl önce ne olmuştu? Ayın yirmi ikisinin anlamı neydi? Neden o günler körkütük sarhoş olma gereği duyuyordu? Üç ay... Yalnızca üç ayım vardı hakkında her şeyi öğrenmek için. Oturup saatlerce o ana kadar hakkında neler öğrendiğimi düşündüm.

Hızlı yürüyordu, hızlı yiyordu, hızlı yaşıyordu... Yetişeceği bir yer varmış gibi. Ben hariç herkese karşı fazlasıyla duygusuzdu. Bana karşı da pek duygu dolu değildi ama yine de sanki diğerlerinden daha çok Özgür'dü benim yanımda. Sigarayla nefes alıyordu. Bir de... Çok güzel gülüyordu be!

Saatlerce, hiç usanmadan onu düşündüm. Düşüncelerimin ortadan bölünme sebebi ise kapıdaki tıkırtıydı. Sanırım sarhoş kafayla anahtarını kapı deliğine tutturamıyordu. Hızlıca ayağa kalkıp kapıya koştum. Kapı deliğinden baktığımda Özgür'ü gördüm. Duvara yaslanmıştı. Elindeki anahtarı küfrederek yere fırlattı. *Tam tahmin ettiğim gibi...* Kapıyı açtığımda bana alnını kırıştırarak baktı. Sanırım kafası beni tanıyamayacak kadar iyiydi. En mantıklı olan şey, hemen odaların birine geçip o kendine gelene kadar orada kalmaktı. *Gölge etmemek gerek, kendinde kaybolan birine...* Hiçbir şey demeden yatak odasına doğru yürüdüm. Dün gece orada yatmak istememişti. Bu gece de oturma odasında uyumak ister belki diye... Yatak odasına girip bir süre ayakta öylece bekledim.

İçeriden birkaç şeyin kırılma sesi geldi. Takılıp mı kırdı, kendi mi kırdı bilemiyorum. Çok değil, sadece beş dakika kadar sonra yatak odasına geldi. Başta çekinsem de, kendimden emin bir tavır takınıp arkamı döndüm. Ayakta duramıyordu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Acı gibi... Kin gibi... Öfke gibi... Ya da çözemediğim başka bir duygunun yansıması... Hızlı birkaç adımda yanıma ulaştı. Ve sanırım bana hayatımın en büyük şokunu yaşattı. Başımı sert bir hareketle tutarak kendine yaklaştırdı ve dudaklarımdan öpmeye başladı. Kalbimin deli gibi atması heyecandan değildi. Belimden tutup bedenini iyice benimkine bastırdı. Birkaç adımda üstüme gelerek beni duvara yapıştırdı. Duvardan destek alarak bedenimin kontrolünü iyice eline aldı. Bu istediğim şey değildi. Kesinlikle değildi. "Özgür lütfen..." Fısıltıyla çıkan sesim neye lütfen diyordu bilmiyorum. *Ben o ne isterse yapmaya hazırım ama... Neden şu an direniyorum?* Sanırım bunu gerçekten istediğinden emin olmadığımdandı. Kim bilir onun için bedenine dokunduğu kadın kimdi o an... Bu içimi acıttı. Belimden tutarak beni yasladığı yerden çekti ve yatağa fırlattı. Kendi tişörtünü çıkarıp bir kenara attı ve tekrar bana yaklaştı. Korkuyor muydum, bilmiyorum. Ağlamak istiyor muydum, onu da bilmiyorum. Sadece donup kalmıştım

yatakta. Elleri tişörtüme kaydı ilk önce. Vücudumdan tamamen sıyırıp attı. Ellerimi sımsıkı kavrayıp iki yanda sabitledi. Tekrar dudakları dudaklarımla buluştu.

Merak ettiğim o tat... gerçekten... deniz suyu tadındaydı. Tuzlu... *Bir dakika...* Sımsıkı kapattığım gözlerimi açtığımda o tuzlu tadın gözyaşı olduğunu fark ettim. Beni öpen dudaklarına yanaklarından akarak ulaşan ince sular... Birkaç saniye sonra dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve göğsüme kaydı. Başını göğüskafesime bastırdı. Hıçkırıkları tenimi aşıp ciğerlerime kaçıyordu. Bir süre nefessiz kaldım. Göğsümün üzerindeki ağırlık, onun ağırlığından değildi o an. Bambaşka bir yük binmişti.

Tanrım eğer varsan... Lütfen göğsümden aşağı doğru akan şey onun gözyaşı olmasın... Tanrım lütfen... Eğer varsan lütfen bu hıçkırıklar benim olsun... Sol tarafımdaki aynalı dolaba baktığımda, ağlamadığımı gördüm. Lanet olsun ki ağlamıyordum. Kollarımla göğsümün üzerindeki başını sımsıkı sardım. Hiçbir şey demeden... Çünkü ağzımdan tek bir kelime çıksa, ben de hıçkırarak ağlamaya başlardım. *Kural bir... Ağlamak yasak...*

Bana içimden ağlamayı öğreten adam... Senin ağladığın bir dünyada yaşamak istemiyorum.

BÖLÜM 9

SESSİZ KELEBEK

♪ AURORA – Runaway ♪

"Reenkarnasyonuyum kalbindeki ölü kızın..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Özgür göğsümde ağlarken uyuyakaldı. Çıplak göğsüm Özgür'ün tuzlu acısıyla ıslanırken boğazımda tarifi imkânsız bir düğüm oluşmuştu. Sanki o ağlamıştı da yaş benden akmıştı. Akıp boğazımdaki düğümde birikmiş gibi. Verdiğim sözden dolayı ağlayamamıştım da. Bir de içimde sakladığım gözyaşlarımı koydum o düğüme... Bir daha hiç çözülmeyecek ikinci düğüm oluşmuştu bedenimde. İlk düğümü göğüskafesimin soluna atmıştı, ikincisini gözyaşından bir ilmekle boğazıma... Göğsümde uyuyan Özgür'ün başına kollarımı doladım. O kadar sıkı sardım ki, göğsümdeki baskı iyice arttı. Daha da acıtsın istiyordum canımı. Öyle acıtsın ki, onun acısını hissedemeyeyim... Ama olmuyordu. İçindeki nasıl bir acıysa, ruhum bile acı çekiyordu adeta. Kafasında dönüp duran tilkiler bile yas tutuyordu sanki. Saçlarının karmaşası, onun acısını saklamak içinmiş gibi geldi bir an. Saçlarını öpüverdim. *Özgür... Duygudan yoksun halin, bütün duygularını tek şey için harcaman yüzünden miydi?*

O gece, Özgür'ün acısını da sırtlanmıştım. O yüzden, yine uyuyamadım.

Yanında uykunun tutmadığı adam... Gözlerimi kapattığımda yok olacak gibi duran varlığından mıydı yanındayken doğru dürüst uyuyamamam? Yoksa rüya olmandan korkmam mı?

Tanrım... Lütfen... Eğer varsan, onun acısını da benim kalbime mühürle. Galiba... O artık dayanamıyor...

Sabah hava aydınlanmaya başlayınca göğsümün üzerindeki Özgür'ü yavaşça yana kaydırdım. Yana devrildiğinde güzel yüzüne güneşin altın rengi vuruyordu. *Acı çekerken bile, bir insan nasıl bu kadar güzel olabilir?* Kendimi onu izlemekten alıkoyamasam da zorla kalkıp üzerimi giydim. Uyandığında dün gece olanları hatırlatacak bir şey olsun istemiyordum. Çok sarhoştu çünkü. Zaten neler yaşıyorsa, kötü bir gün geçirmişti muhtemelen. Bir de üzerine ben dert olup canını sıkmak istemiyordum.

Onu odada yalnız bırakıp salona geçtim. Ruh halim berbattı. Onu ağlarken görmek, tahmin ettiğimden daha da çok yıkmıştı beni. *Neler yaşadın Özgür...* Pencerenin kenarındaki kanepeye oturup yeni yeni aydınlanmaya başlayan sokağı seyretmeye koyuldum. Uzun uzun... Ve bir karar aldım. Bir dahaki ayın yirmi ikisinde, Özgür evde yokken o gizli odaya girip sakladığı bütün acılarını öğrenecektim çünkü başka seçenek yoktu, bana anlatmazdı. Evet... Ne tür bir risk varsa hepsini göze alıp bunu yapacaktım. Onu koruyabilmek için...

O gecenin sabahında, bana gece bir şey olup olmadığını sordu, ben de ona sadece biraz kötü konuşup hemen uyuduğunu söyledim. O günden sonra Özgür ile ilişkimiz aynı tuhaflıkta devam etti. Arada saçlarımı kesti. Eve bazı kadınları gelip gitti. Anıl da... Dışarı çıkıp dolaştık bazen. Ama genelde koştuk... Birkaç kere içtik bile karşılıklı.

O ay içinde Halit olayı yüzünden sorguya alındık. Bir hafta içinde bizimle işleri kalmadı. Sabıkama "fahişe" damgası eklendi ama olsun. Umurumda değildi zaten pek. Öyle böyle onunla birlikte bir ayın daha yirmi ikisine ulaştım. Bir yandan korkarak, bir yandan deli gibi merak ederek gelmesini istediğim o güne...

O gün Özgür yine öğlen on iki civarında evden çıktı. O gece geç saatte eve sarhoş geleceğinden emin olduğumdan, yasaklı odaya girmek için o günü seçmiştim. Bir şeyler ters giderse ve yasakladığı odaya girdiğimi öğrenirse kesinlikle beni kapı dışarı ederdi. Bu riski bir aydır içimden çıkaramadığım gözyaşları için göze alıyordum. İlk günden bağlandığım ve onunla yaşadığım bir ayda iyice kördüğüm olduğum halde... Birkaç saat odaya girmenin yollarını aradım. Anahtar tabii ki Özgür'de olmalıydı. Eskiden annemin beni kilitlediği odalardan çıkmak için kullandığım birkaç taktikle, birkaç saatlik çalışmamın ardından kapıyı açabildim. Bacaklarım titreyerek içeriye adımımı attım.

Girdiğim oda sıradan ve küçüktü. Bir duvarda raflar, raflarda ise birkaç defter ve kitap vardı. Hemen önünde bir çalışma masası... Sol köşede büyükçe bir dolap vardı. Kapıyı sırtımla kapatıp bir süre oraya yaslandım. Derin bir nefes alıp kendimde bunu yapacak cesareti bulmayı bekledim bir süre. Cesaretimi topladığım an, kapıdan kendimi çekip gözüme ilk kestirdiğim gizemli dolabın kapaklarını kalbim göğüskafesimi delecek kadar hızla atarken açtım.

Gözüme ilk çarpan, birkaç parça kıyafetti. Ellerimle hafifçe kontrol ettiğimde hepsinin genç bir kıza ait kıyafetler olduğunu rahatlıkla anladım. On altı veya on yedi yaşlarındaki bir kıza aittiler sanki... Mütevazı ve eski kıyafetlerdi. Rasgele birini çıkarıp baktım. Yeşil bir elbiseydi. Kolları sıkmalıydı ve ucunda kurdele vardı. Etekleri plili... *Neden bu kadar hüzünlüydü ki bu elbise? Pınar denen kızın mıydı? Neden buradaydılar?* Elbiseyi askısıyla birlikte hemen yerine geri astım. Onun benzeri açık renk ve uzun elbiseler, kokuları olmasa da takvim yapraklarını geri alsak sabun kokacak gibiydiler. Elbiselere bakmayı kısa kesip dizlerimin üzerine çöktüm. Dolabın aşağı köşesine ittirilmiş bir kutu çekti dikkatimi. Ayakkabıların hemen arkasındaydı. Kutuyu çekip çıkardım ve dizlerimin üzerine koydum. Heyecandan daha farklı, ama onun kadar acımasız ve keskin bir his kanımda dolaşırken kutunun kapağını beklemeden açtım.

Kutunun içinde birkaç kişisel eşya, birkaç biblo, birkaç mektup ve dört tane sarı ciltli eski defter vardı. Defterlerden rasgele birini alıp açtığımda Pınar denilen kıza ait günlükler olduğunu anladım. *Galiba... İşe ilk olarak bu günlükleri okumakla başlamalıyım,* diye geçirdim içimden ve orada geçmişe dair ne var ne yoksa okumaya ve dinlemeye başladım. Kimisi Pınar'ın kaleminden, kimisi Özgür'ün dilindendi. Ama ortak tek paydaları, acıyla örülmüş olmalarıydı.

2009 / Bursa

Özgür, yetiştirme yurdunun yaşlı müdürünün odasının kapısını tıklattı. İçeriden gir sesi gelmeden, ağzındaki sigarayı çıkarıp parmaklarının arasına sıkıştırdı ve içeriye adım attı. İsteksiz bir ses tonuyla, "Beni çağırmışsınız?" dedi. Müdür, yaşlılığın vermiş olduğu lekeli eliyle Özgür'e masanın ucundaki koltuğa geçmesini işaret etti. Özgür, koltuğa oturur oturmaz elindeki sigarasını müdürün masasındaki küllükte söndürdü. "Sizi dinliyorum."

"Yaslan geriye Özgür. Uzun bir konuşma olacak bu..."

"Pek sanmıyorum Müdür Bey. Söyleyeceklerinizi özet geçerseniz, benim için daha iyi olur. Önemli işlerim var."

"Ben de o önemli işlerden bahsedeceğim zaten." Özgür hiçbir tepki vermeden geriye yaslandı. Umursamadığı mimiksiz yüzünden belliydi. Bunu müdür de çok iyi biliyordu. "Bak oğlum, seni sevdiğimi bilirsin. Buraya ilk geldiğin günden beri sana özelsin diyorum. Diğer çocuklardan farklısın... Bunu iyiye kullanmak varken neden-"

"Sizin doğru ve yanlışlarınıza göre hareket etmek istemiyorum. Doğa ya da bahsettiğiniz Tanrı tarafından bana neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlamama yarayacak bir organ verilmiş. Kimse... Ne siz ne de o aptal ahlak bekçileri benim yaptıklarımı yargılayabilirsiniz. Doğruluk, yanlışlık kavramsal şeylerdir. Bunu unutmayın. Ben... kendi doğrularımı yaratacağım. Hem de siz ve sizin gibi düşünen insanların yanlışlarının küllerinden..."

Özgür her zamanki sakin ve rahat tavrıyla konuşmuştu. Hal böyleyken söyledikleri daha da iğneleyici oluyordu.

Müdür, Özgür'ün söylediklerini sindirmeye çalışır gibi yüzüne rahatsız bir ifade yerleştirdi. Daha sonra, parmaklarını birbirine geçirip geriye yaslandı. "Bugün lisedeki son günün... Yakın zamanda ayrılmak zorunda kalacaksın buradan. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Daha doğrusu..." dedi Özgür, müdürün ağzından konuşarak. "Ben seni nasıl salacağım insanların arasına? Tehlikelisin... Çok tehlikelisin..."

Müdür, tekrar rahatsız bir pozisyon aldı makamında, Özgür'e daha yakın durabilmek için. "Özgür, oğlum yapma... Baban yaşasaydı-"

"Babam yaşasaydı kendi doğrularını yaşatacaktı. Ne kadar acınası varlıklarız insanlar olarak değil mi? Öldüğümüzde doğrularımız ve yanlışlarımız da önemsiz değerler olarak kalıyor."

Müdür, sakinliğini korumaya çalışsa da bunu başaramıyordu. Tek elini masanın üzerine koydu ve oturduğu yerde doğruldu. "Özgür... Daha on yedi yaşındasın!" diye bağırdı.

"Henüz on yedi yaşındayım. Daha değil Müdür Bey."

"Asla anlamayacaksın değil mi? Bu sadece senin kendini dış dünyaya kapatma yöntemin. Bir şeylere karşı çıkarak onları yenemezsin! Kendini tatmin etmenin başka yolları var. O kafanın içindeki hazineni insanlara faydalı şeyler için kullanmalısın! Böyle şeyler için değil! O sana babandan miras!"

"İnsanlara faydalı şeyler için mi? Saçma. İnsanlar... korkunçlar. İnsanların korkunç yaratıklar olduğunu anladığım gün, insan olmak benim için sadece utanç verici bir şey haline geldi. Onlar sadece güdülmeye hazır koyunlar. Madem onlar bunu istiyor, ben de onlara istediklerini vermeliyim değil mi?"

"Seninle mücadele edemiyorum."

"Ben de sizinle Müdür Bey. Çıkabilir miyim?"

Müdür başıyla çaresizce onay verdi. Özgür koltuktan hızlıca kalkıp kapıya ilerlerken müdür, arkasından son kez seslendi. "Baban senin bu halini görse utancından bin kez ölürdü." Özgür bu sözün ardından bir süre bir şey demeden kapının önünde öylece durdu.

"Belki de hiç yaşamamıştır zaten."

Kapıyı kolundan kavrayıp sert bir şekilde açarak müdürün cevabını duymayı beklemeden dışarı çıktı.

Genç adam, müdürün odasından çıkar çıkmaz yeni bir sigara

yaktı. İçinden, kaldığı yerden ne kadar nefret ettiğini geçirirken telefonuna bir mesaj geldi.

Kapının önündeyim.

Gelen mesaj, kız arkadaşındandı. Kızın yüzü aklına geldiğinde o yüzün sakinliği tüm vücuduna yansımıştı. Adımlarını hızlandırıp dış kapıya doğru yürümeye başladı. Elindeki sigarayı bitirmemesine rağmen, bulduğu ilk çöp kutusuna atıp sevdiği genç kızın yanına gitti. Onun yanında sigara içmekten hoşlanmıyordu çünkü. Ona zarar veren hiçbir şeyden hoşlanmadığı gibi.

Bahçe kapısından çıktığı an, sevgilisini her zamanki yerde kendisini beklerken buldu. Yüzüne hiç kimsenin yanında kondurmadığı sıcak bir gülümseme kondurdu ve büyük adımlarla kızın yanına gidip daha tek kelime etmeden o çok sevdiği altın sarısı saçlarını okşadı. "Bugün okulun son günü, biraz geç gitmeyecek miydik? Erkencisin." Pınar kafasını iki yana salladı ve tam zamanında geldiğine dair minik bir saat hareketi yaptı. *"Anladım," dedi başını sallayarak.* "O zaman... Son kez birlikte okula yürüyeceğiz diye..." *Pınar, utançtan kafasını yere eğdi.* Özgür o ne zaman utansa, ölecek gibi hissederdi kendini. Pınar'ın kızaran yanaklarını tutup sıktı. "Peki peki... Yavaş yavaş yürüyelim bugün." Kızın elini tutmadı, hiçbir zaman yapamadığı gibi. Yanından yürümesini de beklemedi. Sadece usul usul yürümeye başladı. Kız arkadaşı da arkasından ilerlemeye...

Pınar, çocukken Özgür ile aynı yetiştirme yurdunda kalan, ancak yaşı ilerleyince diğer kız çocuklarıyla birlikte yalnızca kızların kaldığı bir yurda gönderilmiş olan, dilsiz bir kızdı. Özgür'den bir yaş küçüktü ve ondan bir yıl sonra yurda getirilmişti. Annesi babası yaşıyordu. Ancak babası tarafından cinsel istismara uğramış, korunmak için yurda alınmıştı. Pınar diğer çocuklardan farklı olarak daha az konuşuyor, daha çok ağlıyordu. Diğerleri gibi oyunlara katılmıyor, konuşamadığı için de yurttaki bazı çocuklar bunu ona karşı kullanıyorlardı. Bazı zamanlar sanki hiç çocuk değillermişçesine küçük Pınar'a kötü

davranmaktan hiç geri kalmazlardı. Aynı yurtta kaldıkları sıralarda, Pınar'ı herkesten koruyan kişi yine çocuk yaştaki Özgür'den başkası değildi. Yaşadıkları yüzünden fazla ürkek olan Pınar'ı hem yurtta kalan diğer çocuklardan hem orada çalışanlardan hem de hâlâ üzerinden atamadığı travmasının onu köşeye sıkıştırdığı rüyalardan koruyan kişi olmuştu.

Pınar'ı çiçekli elbisesinin içinde, yurdun arka bahçesinde ağlarken bulduğunda, gözyaşları masmavi gözlerinin içinde kıpır kıpırken kendi gözleriyle buluşmuş ve sapsarı saçları Özgür'ün kalbine düğümlenmişti çocuk yaşta. Yolları çabuk ayrılsa da, aynı kalan tek şey olan okul yolunu yıllar boyu hep yan yana eritmişlerdi.

Özgür'e göre insanlar çirkin, bir tek Pınar güzeldi. Belki de onun varlığı insanlara karşı içinde ufacık bir umut ışığı uyandırıyordu. Özgür'e göre, Pınar'a yıllardır hissettiği *aşk değildi.* Ona karşı hissettiği, dünyanın tüm aşklarının kırk farklı suda kırk kere yıkanıp gelmiş hali gibiydi. Kalbini iyileştiren, ona iyi gelen, dünyanın en masum duygusu... Kiminle yatıp kalkarsa kalksın, hangi kötü çocuklarla işbirliği yapıp kimleri kandırırsa kandırsın, çirkin dünya bunları hak ediyordu. *Ama Pınar...* İçinde kalan son iyi yanını Pınar'a adamıştı.

Yürürken epey arkasında kalan Pınar'ı bekledi ve yanına varmasına iki adım kala kızı kolundan tutup yanına çekti. "Benim yanımda yürü. Hep..." Pınar gülümseyerek adımlarını hızlandırdı.

Pınar için de durum farklı değildi zaten. Dünya üzerinde tanıştığı ilk erkek olan babasının tacizinden sonra kimseye güveni olmayan bir çocukken, kalan son güvenini Özgür'e emanet etmişti. Bir kez bile sesli söyleyememişti ona bunları. Sık sık, konuşabilmek için Tanrı'ya dua ederdi bu yüzden. Konuşabilip içinde dolup taşan duygularını Özgür'e söyleyebilmek için. Ama hep içinde patlardı bütün haykırışları. O da yapabileceği tek şeyi yapıp sadece gülümserdi böyle zamanlarda. Bu da Özgür'e fazlasıyla yeterdi.

Onlar, birbirlerine bir kez olsun birbirlerini sevdiklerini söyleyememiş, hayatın kötü yüzünü gösterdiği iki çocuktu. Her ne kadar Pınar konuşamadığı için, Özgür ise beceremediği için "Seni seviyorum" diyemeseler de, birbirlerini ne çok sevdiklerini çok iyi bilirlerdi.

Zaman öldürmek için ne kadar yavaş yürüseler de, zaten pek uzakta olmayan okula vaktinden erken varacaklardı. Bunu bildikleri için okul yolu üzerindeki en sevdikleri yere, iki ağacın arasına sıkışmış banka oturdular. Aralarında her zaman bir boşluk bırakırlardı otururlarken. Dilini, dokunuşlarını ve bakışlarını her zaman silahı olarak kullanan ve bundan çekinmeyen genç adam, küçük kız arkadaşı söz konusu olunca tam tersi tepkiler veriyordu çünkü. Hatta bazen genç kıza uzun süre baksa dahi, kötü hissederdi kendini.

O gün de diğer günler olduğu gibi, banka otururken sadece Özgür konuştu, Pınar dinledi. Pınar gülümsedi, Özgür'ün içi gitti... Haftalardır düşündüğü ve o sabah müdürün odasındayken erkene çektiği kararı yüzünden Pınar her gülümsediğinde daha da çok içi gidiyordu Özgür'ün. Birkaç ay sonra on sekiz olmasını dahi beklemeden, erkenden ayrılmayı planlıyordu yurttan. Bunu hem kendi için hem de küçük kız arkadaşı için yapması gerekiyordu. Ama Pınar'ı ne yanında götürebilir ne de ardında bırakabilirdi. Her geçen saniye, önüne çıkan fırsatları tepmesine ve birlikte geçirecekleri hayatları için kazanması gereken parayı kaybetmesine sebep oluyordu. Ne kadar erken, o kadar iyiydi. Oradan defolup para kazanmalıydı. Kendi yöntemleriyle...

Okul saati geçmesine rağmen, bunu umursamayıp hâlâ oturmaya devam ederken Özgür aniden sevdiği genç kıza döndü. Özgür'ün onun yanında nadir takındığı soğuk yüzü, genç kızı korkutmuştu. "Ben... gitmeliyim küçük," dedi Özgür. Pınar, onun gözünde hep çiçekli elbisesinin içindeki minik kız olduğundan ona küçük derdi. "Gidip senin için, olmayan bir dünya yaratmalıyım." Pınar, duyduklarının yarattığı şaşkınlıkla

Özgür'e bakarken Özgür, Pınar'ın dizlerindeki elini avuçlarının içine aldı. "Dışarısı hâlâ kötü. Sen... orada yaşayamazsın. Sana olmayan bir dünya yaratmak için buradan gitmem lazım. Söz veriyorum küçük, bu boktan dünyada sana özel bir cennet yaratacağım." Pınar dolan gözleriyle Özgür'e baktı. Ellerini Özgür'ünkilerden çekip el hareketleriyle gitmesini istemediğini anlatmaya çalıştı. Özgür, Pınar'ın anlatmaya çalıştığı sözlerine acıyla karşılık verdi. "Pınar, gitmem lazım. Bizim için..." Ellerini Pınar'ın ıslak yanaklarına değdirip gözyaşlarını usulca sildi. "Sen..." Özgür, dolan gözleriyle Pınar'ın gözlerinin içine bakıp yutkundu. Ona bu mesafeden bakınca zaten konuşamazdı, bir de o ağlarken... Hiç kolay olmuyordu konuşabilmesi. "Sen... Şu dünyadaki tutunabileceğim tek şeysin. Seni asla ardımda bırakmayacağım. Sadece biraz zaman ver bana... Söz, gelip alacağım seni buradan. Sen okulunu bitirene kadar." Daha fazla dayanamayacağını anlayıp ayağa kalktı Özgür. Biraz daha konuşursa dayanamayacaktı. Arkasını dönüp birkaç adım atmıştı ki, okul gömleğinin ucundan tuttu Pınar. Derin bir nefes alıp arkasını döndü Özgür. Gömleğinin ucundan kayan eli, yana düştü kızın. Sonra, el hareketleriyle, "Beni de al yanına," dedi. "Sensiz tek bir gün bile yaşamam imkânsız..."

BÖLÜM 10

KALBİ ISLAK BALIK

♪ One Ok Rock – Pierce ♪

"Parmak uçlarımı yaktım, kalbine dokununca izim sende kalmasın diye... Kıyamam ona..."

Ölüme Fısıldayan Adam

2009 / Aynı günün gecesi

"Dikkat et küçük, çok sessiz olman lazım."

Özgür, Pınar'ın konuşamadığını anımsayıp gülümsedi. "Yani adımlarına dikkat et, tamam mı?" Yüksek güvenlik önlemleri yoktu Pınar'ın kaldığı yurtta. Güvenlik görevlisi, gece birden sonra uyuyakalır, büyük bir şey olmadığı sürece uyanmazdı. Özgür, Pınar'ı yurdundan çıkarırken işinin kolay olacağını biliyordu. Öyle de oldu. Yalnızca on dakika sonra kapıdan çıkıp gecenin karanlığında kaybolmuşlardı bile. Sırtlarında birkaç parça eşya, ellerinde birbirlerinin elleri... Özgür, her ne kadar bilinmez bir yola giderken yanına küçük sevgilisini almak istemediyse de, o öylece bakınca ardından, "Beni de al yanına giderken," deyince kıyamamıştı. İçinde her ne kadar korkudan örülmüş bir duvar varsa da, Pınar'a bakınca o duvar yıkılmıştı.

Karanlık, dar ve sisli bir yoldu ilerledikleri. Genç adam içinden, *geleceğimize ne kadar benziyor,* diye geçirdi. Biraz daha sıkı tuttu Pınar'ın elini. "Ben varken hiçbir karanlık senin ışığını kesemez küçük. Korkma..." dedi en güven verici ses tonuyla. Avuçlarındaki küçük beyaz ele ufak bir öpücük kondurdu. Pınar buna karşılık gülümsedi. Gündüz olsaydı yanaklarının kızardığını görüp gülerdi sevgilisi, o yüzden karanlık olduğu için şükretti Tanrı'sına.

Özgür'ün aksine Pınar, Tanrı'nın varlığına inanırdı. Tanrı'nın Özgür ile onu aynı kafese koyduğunu düşünürdü çünkü. Tanrı vardı ona göre. Olmalıydı. Ona doğarken dilini vermeyen ama konuşmaktan daha kıymetli bir hediye olan Özgür'ünü veren Tanrı... Tanrı olmalıydı çünkü eğer yoksa, kendini bir kat daha yetim hissedeceğini düşünürdü.

Dar sokağın ucuna geldiklerinde Pınar durdu. "Ne oldu?" diye sordu Özgür korkarak. Pınar, Özgür'ün ellerinden elini çekti. Genç adam, küçük kız arkadaşının o an pişman olup geri döneceğini düşündü. Bu düşünce tahmin ettiğinden daha çok canını yaktı. Her ne kadar başta Pınar'sız gitmek için plan yap-

mış olsa da, orada Pınar'ı geride bırakma düşüncesi bile göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Pınar birkaç saniye, sokak lambası altında güzel yüzü parlayan Özgür'e baktı ve ona bu geri dönülmez yola çıkmak üzerelerken cesaret vermek için utançtan öleceği bir şeyi yaptı. Boyu kısa olduğu için, sırtındaki çantayı çıkarıp yere koydu, çantanın üzerine çıkıp gözlerini kapattı. Küçük bir öpücük kondurdu Özgür'ün dudağının kenarına.

Genç adam, o an o minik dokunuşla ölmek istedi. Ölmek ve hayatında yaşadığı en güzel duygunun baki kalmasını sağlamak... Ölmek istiyordu çünkü Pınar'ın masumiyeti onu utandırıyordu. Yutkundu Özgür. Gözleri doldu. Pınar utanarak dudaklarını Özgür'ün dudağının kenarından usulca çekerken Özgür'ün göğsüne konan o yağmur yüklü bulut, bir anda damlalarını akıtmaya başladı. *O his...* Özgür'ün hayatı boyunca unutamayacağı türdendi. Hem delice ölmek isteten hem de aynı anda sonsuza kadar yaşamayı dileten... Pınar üzerine çıktığı sırt çantasından aşağı inerken hafifçe yalpaladı. Özgür hâlâ kendine tam olarak gelemese de Pınar düşmesin diye ani bir refleksle kolundan yakaladı hemen. Yakaladı ve içinde kocaman bir bulutun olduğu göğüskafesine bastırdı. Dolan gözlerinden yaşın akmasına engel olmak için dudaklarını ısırdı usulca.

"Seni bana kim verdiyse... Tanrı mı dersin, melekler mi... Yoksa başka bir şey mi, bilmiyorum. Kafam oralara basmaz benim. Ama seni bana kim verdiyse Pınar... Neden senin gibi birini bana verdi bilmiyorum ama..." Biraz daha sıkı sarıldı dünyadaki tek gerçeğine. "İyi ki..." Ne kadar zorlasa da tutmak için, bir damla yaş usulca yanaklarından süzüldü. "İyi ki vermiş..." Başını Pınar'ın omuzlarına gömdü. "Yoksa yaşadığımı bile hissedemeden, kendi karanlığımda ölecektim bir gün." Gözyaşları Pınar'ın omuzlarına düştü. İlk kez, kalbinde Pınar'a karşı sakladığı yağmur yüklü bulutlar dayanamayıp akıtıyorlardı damlalarını yanaklarından. Her ne kadar bu duruma şaşırsa da... *Belki de, Pınar'ın kalbindeki aşk, dudağımın kenarından kalbime aktığından*

yumuşadı bulutumun duvarları, diye geçirdi içinden. "Teşekkür ederim... Beni yaşattığın için." Pınar da kollarını Özgür'e doladı çekinerek. "Ve söz veriyorum küçük, ben de seni yaşatacağım. Yaşamak zamanla ölçülmüyorsa eğer... Sonsuzluk zamanla alakalı değilse... Söz veriyorum sana, kendi ömrümden çalmam gerekse bile seni sonsuza kadar yaşatacağım." Sarılırken ellerine dolanan saçlarından bir tutam alıp dudaklarına götürdü ve öptü. "Söz veriyorum..."

Özgür ve Pınar uzun süren bir yolculuğun ardından İstanbul'a ulaşmışlardı. İlk başlarda Özgür'ün liseden arkadaşı Anıl'ın yanında kaldılar. Anıl, Özgür'den iki yıl önce gelmişti İstanbul'a. O da Özgür gibi her şeyi terk edip İstanbul'da kendi başına yaşamaya başlayan bir çocuktu ve ufak çaplı tehlikeli işlere bulaşarak kendi çarkını döndürüyordu.

Tabii Özgür'ün İstanbul'a gelmesiyle, bu ufak çaplı işler bir tık daha büyüdü. O yüzden gelmişti Özgür zaten. Para kazanacaktı. Kafasının içindeki tilkiler sayesinde... Özgür tehlikeli işlere bulaşmazdı. Bunun için fazla zekiydi. Babası ölmeden önce alanında başarılı bir psikiyatrdı. Ondan kalan zihin mirasının da katkılarıyla, insan psikolojisine çok hâkimdi. Bir sürü kitap okumuştu bununla ilgili. Hatta üniversitede de o alana yönelecekti. Ama... insanlık için değil. İnsan denen o sevmediği varlığın aptallığından daha iyi yararlanmak ve daha çok para kazanmak için. Daha çok kazanıp Pınar'ına dünyanın içinde gerçek bir cennet yaratmak için...

Özgür, bir süre Anıl'la birlikte ufak çaplı işler yaptıktan sonra Pınar'ı da alıp kendi küçük dairesine geçtiklerinde hayat biraz daha güzeldi onun için artık. Eskiye göre daha çok güler olmuştu ikisi de. Gündüzleri Anıl'la yapacakları işleri yapar, geceleri eve geldiğinde de Pınar'la birlikte uyurlardı. Özgür, başlarda sevdiği kızı rahatsız etmemek için hep en köşeye uzanıp o uy-

kuya dalınca onu izlese de, bir süre sonra Pınar'a sarılıp kokusunu içine çekerek uyumaya başlamıştı. O, sevdiği kadınlara dokunurken teni yanan erkeklerdendi... Pınar'a her sarıldığında kolları kül olsa da, kokusunu içine çekerken çürümüş kalbinde kiraz çiçekleri açtığı için her uyandığı gün daha da özel olmaya başlamıştı.

Üç sene... Tam üç sene böyle geçmişti. O harika geçen üç senenin ardından Özgür'ün kafasındaki tilkilere ilk defa birisi çelme taktı. Yaptığı ölümcül bir hata, peşinde bıraktığı bir iz yüzünden farkında olmadan dolandıkları mafya liderine fişlendi Özgür. Haberi bile olmadan...

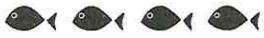

"Ben çıkıyorum küçük, akşama istediğin bir şey var mı?" Pınar, üzerinde mutfak önlüğü, yüzüne bulaşmış un ile Özgür'e baktı ve kafasını salladı. Dışarı çıkacakken Pınar'ı öyle görünce kapıyı örttü ve yanına gitti Özgür. "Ne yapıyorsun sen? Kurabiye mi?" Pınar'ın yemek yaparken takındığı o ciddi ifadeyi çok severdi. Gerçi, neyini sevmiyordu ki... Sağ eliyle hamur yoğuran sevgilisinin çenesinden tuttu ve onu kendine çevirdi. Sol eliyle alnındaki unu temizledi. "Akşamın olmasını ve kurabiyelerini yemek için sabırsızlanıyorum. Çikolatalı yap, tamam mı?" Alnına ufak bir buse kondurdu kızın. "Kaçtım ben." Pınar gülümsedi ve başıyla onayladı. Özgür son kez tüm gayretiyle hamur yoğuran küçük sevgilisine baktı. Nedense bu görüntü onu haddinden fazla duygulandırmıştı. Başını iki yana sallayıp gülümsemek için zorladı kendini. Zorladı ve kendini içindeki tuhaf hisle dışarı attı...

Gideceği yere geç kalmıştı ama içindeki o tuhaf hüzün dağılsın diye biraz yürümeye karar verdi. Ama yürümek de iyi gelmiyordu. Biraz daha yürüdü... Olmuyordu. Saatlerce yürüdü... Nedense içindeki o anlamsız kara bulut bir türlü dağılmıyordu. Koşmaya başladı. Koştu... Koştu... Koştu... Koşunca

nefes almaktan patlayan ciğeri, içindeki acıyı dindirirdi genelde. Ama o gün o da olmuyordu... Saatler geçmişti, Özgür gideceği yeri boş verip tekrar Pınar'ın yanına dönmeye karar verdi. Koşarak...

Kapının önüne gelince ne kadar yorulduğunu fark etti. Ellerini dizlerini koyup, biraz soluklandıktan sonra elini cebine atıp anahtarını çıkardı. Anahtarı deliğine yerleştirdi ancak çeviremedi. Çünkü ensesinde hissettiği ağırlık yüzünden, anahtar kapıda asılı kaldı. Sonrasında karanlığa büründü zihni. Zifiri karanlık...

Gözlerini pas kokan, gri ağırlıklı bir depoda açtı Özgür. Elleriyle ayakları bağlıydı, silahlı iki adam başında dikiliyordu. Ensesinin ağrıdığını hissetti. Acıyla yüzünü buruşturdu. Birkaç dakika sonra iyice kendine gelince kafasını kaldırdı ve karşısında dikilen iki adam gördü. O an anladı neler olduğunu. Karşısındakiler, bir ay önce dolandırdığı adam, Kemal ve onun sağ kolu Numan'dı. Nasıl bir hata yaptığını anlayamadı o an, ama izini bulmalarını sağlayan o hatasına ağız dolusu küfretti içinden.

"Demek kendine geldin Özgür Bey..." Kemal sivri burunlu ayakkabısıyla ses çıkararak yavaş adımlarla Özgür'e doğru yürüdü. Tek dizini yere dayayarak Özgür'ün başını kendi başına yaklaştırdı. "Bana bulaşıp bir de bu işten kolayca sıyrılabileceğini mi düşündün lan?!" Sağlam bir tokat geçirdi Özgür'ün sağ yanağına. Özgür sola düşen başını gülerek kaldırdı. "Yine de zevkliydi Kemal pat-ron."

Özgür üzerine basa basa söylemişti "patron"u. Her zamanki gibi başına buyruktu. Ensesinde iki silah olduğunu bile bile o tavrından ödün vermiyordu. Sol eliyle bir tokat daha geçirdi Kemal. Yine aynı şekilde kaldırdı başını. "Hadi ama... Ben sizi beynimle yendim. Bu ucuz fizyolojik hasarın bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsunuz? Beynimi patlatırsan, sadece

kafamdaki tilkiler sağa sola dağılır ve hepsi tek başına bir canavar olup... Bom!" Gözlerini büyüterek ağzıyla silah sesi çıkardı Özgür. Sonra kahkaha attı. "Hadi patlat beynimi. Önemli değil... Yapabileceğinin en iyisi bu zaten." Özgür, kendi silahını konuşturuyordu. Legolar gibi oynadığı insan psikolojisi... Bunların onu kamçılayacağını biliyordu. Ama Özgür yine hata yapıyordu. Amaçlarının onu öldürmek olduğunu düşünüyordu çünkü. Öyle olsaydı, kollarındaki iplerden beynindeki tilkiler sayesinde kurtulurdu. Ama... Amaçları çok farklıydı.

Kemal güldü ve elini cebine attı. Cebinden çıkardığı şey, Özgür'ün cep telefonuydu. Özgür, onu görünce işlerin tahmin ettiği gibi yürümeyeceğini anladı. Bir şeyler ters gidiyordu. Yutkundu. Korku, vücut bulup boğazından içine aktı.

"Bakalım ne diye kaydedilmiş şu küçük fahişe... Hah, Pınar, değil mi?"

"Bırak o telefonu!" diye bağırdı Özgür soğukkanlılığını kaybederek. "Yemin ederim, eğer Pınar'ı bu işe bulaştırırsanız çok kötü olur!" Özgür, elleriyle ayakları bağlı olmasına rağmen, iplerin içinde çırpınıyordu. Kemal içinden, *işte şimdi zevk almaya başladım,* diye geçirip sinsice güldü. Başıyla bir işaret yapınca Özgür'ün başında bekleyen adamlardan biri Özgür'ü saçlarından tutup geriye çekti ve ağzına bir bez parçası tıkadı. Özgür ne kadar debelense, konuşmaya çalışsa da boşunaydı artık.

Kemal elindeki telefonla Pınar'a bir mesaj yolladı.

"Kuğu parkının arkasındaki boş binadayım. Sana bir sürprizim var. Hemen gel." Altın dişini göstere göstere sırıtıp acı içinde çırpınan Özgür'ün nefret dolu gözlerine baktı. "Gönder..."

Özgür, yapamayacağını bile bile deli gibi ses çıkarmak için uğraşıyordu. Ses telleri artık uyuşmuş, boynundaki damarlar gerilmekten orada yer etmiş ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kemal bundan o kadar zevk alıyordu ki, Pınar gelene kadar gözünü

dahi kırpmadan Özgür'ün bu çırpınışlarını izledi. İşte istediği buydu... Onun böyle acı çekmesini istiyordu. Yalvarmasını... Gözünün önünde ağlamasını istiyordu. İçinde ona karşı öyle büyük bir kin besliyordu ki... Tarifi imkânsızdı.

Bu kinin sebebi biraz da, her zaman özgüvensiz biri olmasında yatıyordu aslında. Ortaokulu bile bitirememişti. Pek zeki bir adam sayılmazdı. Bileğinin gücüyle geldiği koltuğunda, yirmi yaşındaki bir çocuğun onunla dalga geçmesi, içinde onun gibilere duyduğu garezi körüklemişti. O ve onun gibiler... İlkokulda okuma yazmayı geç söktüğü için onunla dalga geçen çocuklar da, ortaokulda matematiğe kafası basmadığı için onunla alay eden o ukala ortaokul veletleri de... Hepsinin acısını almak istiyordu Özgür'den.

Özgür bir süre sonra debelenmekten yorgun düşüp olduğu yere bıraktı kendini. Sustu... O sustuktan birkaç dakika sonra ise Pınar göründü deponun kirlenmiş penceresinde. Pınar, elinde ufak bir çanta, üzerinde beyaz bir elbise, usulca, şaşkın bir yüz ifadesiyle depoya geliyordu. Tekrar doğruldu Özgür. Ağzındaki beze rağmen sesini duyurmaya çalıştı. Beceremedi... İçinde biriken acı ve ağzına tıkadıkları bez iyice tıkamıştı göğsünü. Acıdan ciğerlerine nefes gitmiyordu sanki. Çürümüş kiraz kokusu, rutubet kokusu ya da acının o geniz yakan kokusu... O an, öyle bir şeyler doluyordu ki içine. İçinden yalvarıyordu ilk defa inanmadığı Tanrı'ya...

Lütfen Tanrım... Benim için değil, Pınar için... Tanrım lütfen... Lütfen gelmesin buraya... Ben öleyim, ama ona bir şey olmasın. Tanrım lütfen... Sana inanmayan ben için değil, sana her koşulda inanan onun için... Ben kötü bir adamım. Al beni, yak cehenneminde, ama o... Lütfen Tanrım... Eğer gerçekten varsan koru onu... Lütfen...

İçinden ne kadar yalvarırsa yalvarsın, Pınar ince kollarıyla deponun ağır kapısını ittirerek içeri girdi. O an... Özgür için her şeyin bittiği andı. İçinde tuttuğu gözyaşları birden yanaklarından aşağı boşanmaya başladı. Bağırıyordu. *Git Pınar*, diyordu. Kaç... Ama acıya sardığı sesi, içinde patlıyordu.

Pınar, karşısında takım elbiseli ve silahlı adamları gördü önce. Korkudan elindeki çanta yere düştü. İçine sıkıştırdığı kurabiyeleri bir bir yere döküldü çantadan. Bir adım geri attı. Tam çıkacaktı ki, başına silah dayanmış ağlayan Özgür'ü gördü. Başıyla git yapıyordu Özgür. Git diyordu... Ama gidemezdi Pınar. O öyleyken, isterse bin tane öyle adam olsun, bininin namlusu da ona dönsün, yine de gidemezdi. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı Pınar'ın. Elini ağzına bastırdı ve dizleri üstüne çöktü. Sesi çıkmadı onun da... Ne kadar tuhaftı. Pınar hiç konuşamazdı zaten. O an Özgür de bu duyguyu tadıyordu. Deli gibi konuşmak, bağırmak isterken konuşamamak... Ses çıkaramamak...

Kemal sırıtarak kapının önünde yere çöküp Özgür'e bakan Pınar'ın yanına gitti ve çenesinden tutup Pınar'ın başını kendine çevirdi. Özgür daha fazla debelenmeye başladı o an. Kemal başıyla işaret etti. Ağzındaki bezi çıkardı adamlarından biri. Özgür ağzındaki bez çıkınca önce öksürdü daha sonra bağırmaya başladı. "Çek lan o pis elini Pınar'dan!" Daha sonra Pınar'a çevirdi gözlerini. Sesi titredi "Pınar kaç yalvarırım," derken. Pınar eliyle Kemal'in elini yüzünden çekti ve Özgür'e bakıp ağlayarak başını iki yana salladı. Gidemem, der gibi... Özgür tekrar ağlamaya başladı. Çaresizlikten göğsüyle midesi arasına bir şeyler oturmuştu. "Pınar..." Yutkundu gözyaşları ağzına dolarken. "Pınar yalvarıyorum... Pınar kaç git, düşünme beni... Söz... Söz akşam geleceğim yanına... Bak söz verirsem yaparım bilirsin... Ne olur Pınar..."

Kemal, silahlı adamları işaret edip, "Küçük kız... Şu kapıdan çıktığın an sevgilinin beyni patlar," diye tehdit etti Pınar'ı.

"Dinleme sen bu orospu çocuğunu! Pınar bir şey olmayacak bana, ne olur git!"

Kemal, en sakin ses tonuyla, "Sevgilinin yaşamasını ister misin?" diye sorup Pınar'ın başını kendisine çevirdi tekrar. "Söyle bakalım..."

"Pınar..." Artık sesi çıkmaz hale gelmişti Özgür'ün. "Pınar ne olur..."

"Söylesene... Ölsün mü istiyorsun yoksa?" Pınar ağlayan gözlerle başını iki yana salladı. "Ne istersek yapacak mısın?" Pınar tepki veremedi. "Bak söz... Eğer istediğimizi yaparsan, sana şerefim üzerine söz veriyorum ki sevgilini serbest bırakacağım." Pınar, Özgür'e baktı.

"Hayır Pınar... Pınar hayır..." dedi Özgür çaresizce çırpınarak. Pınar, Özgür'ün başında silahları görünce derin bir nefes alıp başını tamam der gibi salladı. *Ne olursa olsun...* Özgür için gerekirse ölmeye bile hazırdı.

"Öyleyse... Sevgilinin önünde bedenini verecek misin bana?"

Bu soru, Özgür'ün içine bin tonluk bir ağırlık olarak çöktü. Nefes alamadı bir süre... Pınar'a... Dokunmaya kıyamadığı Pınar'ına... Babasının pis ellerinin kirini daha yeni yeni üzerinden atmış Pınar'ına...

"Pınar hayır..." Çaresizce fısıltıdan farksız çıkan sesiyle konuştu Özgür. O kadar canı yanıyordu ki, sesini bile çıkaramıyordu. "Pınar, yalvarırım Pınar..."

"Ha küçük kız?" Pınar duydukları karşısında o kadar şoke olmuştu ki, bir süre hiçbir şey diyemeden öylece durdu.

"Bana ne yaparsan yap, ne olur bırak onu!" Pınar'a söyledikleri çare olmayınca Kemal'e yalvarmaya başladı Özgür. "Köpeğin olurum... Yemin ederim ne istersen yaparım... Yalvarırım dokunma Pınar'ıma..." Özgür'ün bu hali Kemal'i daha da tatmin etmişti. Kafasını yalvaran Özgür'den tekrar Pınar'a çevirdi gülerek. "Çok az vaktin kaldı..." dedi kendisine şaşkınlık ve korku dolu gözlerle bakan kıza. "Yoksa sevgilinin beyni birazdan etrafa dağılacak..."

Pınar şoktan ağlayamıyordu bile. Kafasını yan tarafa çevirdi tekrar. Ağlayan Özgür'e ve başındaki adamlara baktı. *Ne olursa olsun,* dedi içinden. *Özgür'ü korumak istiyorum... Her şeyimle...* Kafasını çevirip başını salladı evet der gibi. Kemal güldü, Özgür ise tekrar bağırmaya başladı. "Pınar sakın! Asıl sen öldürüyorsun beni şu an!" Gözyaşları artık ona bile dokunmadan otomatik olarak düşüyordu Özgür'ün yanaklarından.

"Aç düğmelerini..."

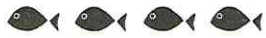
Pınar, Kemal'in verdiği emrin üstüne, titreyen elleri ve ıslak yüzüyle Özgür'e baktı ve usulca beyaz elbisesinin ilk düğmesini açtı.

"Pınar..." Özgür'ün içine kova kova katran boşaltılıyordu adeta. Pınar ağlayarak bir düğmesini daha açtı... "Pınar ne olur..." Ölüyordu Özgür. Pınar bir düğmesini daha açtı. Kemal kızın üzerindeki elbiseyi baldırlarından tutup yukarı doğru sıyırdı. "Ulan orospu çocuğu! Dokunma Pınar'a! Yemin ediyorum yaşatmam seni! Beni burada öldürsen de ne yapar eder, seni kendi yandığım cehennemimde yakmak için tekrar dönerim!" Sesi tekrar kısıldı. Kemal'in her hareketi kalbini sıkan kocaman elli adamı harekete geçiriyor gibiydi. "Yemin ederim..." dedi ağlayarak. Başını yere eğdi. "Yemin ederim..."

Ne derse desin, sevgilisi dakikalar içinde beyaz çiçekli atleti ve iç çamaşırıyla kalmıştı. Konuşamadı bir süre... Bağıramadı... Beynindeki tilkiler bile ağlıyordu o an. Kemal, kızın iç çamaşırının içine soktuğu atleti usulca çekti ve kollarını utancından birbirine dolamış Pınar'ın üzerinden kaydırdı. Özgür gerçekten tüm hücrelerine kadar cehennemin en dibinde yanıyordu. Bağırıyor, çağırıyor, küfürler ediyordu ama nafile...

Özgür'ün gözlerinin önünde önce Kemal, sonra da Numan, Pınar'a pis elleriyle dokundu. Pınar ne kadar ağlasa da acımadılar. İşkence ede ede, canını yaka yaka...

En kötüsü de, Pınar bağıramamıştı bile.

Günümüz

Gece bire geliyordu. Önümde Pınar'ın günlükleri, kulağımda Özgür'ün yaptığı ses kayıtları... Özgür'ün ağzından tutulmuş birkaç anı defteri... Hepsini tek tek okuyup dinledikten sonra üç yıl önce neler yaşandığını ve Pınar'ın kim olduğunu

öğrenmiştim sonunda. *Keşke öğrenmeseydim...* Tam bir saattir halıda oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum onlar için. *Özgür... Nasıl dayandın? Nasıl dayandın bu kadar acıya? Nasıl bir yüreğin vardı da kaldırabildin?* Burnum akıyordu. Sol koluma burnumu sildim. Dış kapının sesini işittim o an. Acıyan kalbim hızlandı. Özgür beni burada yakalarsa... Gerçekten kötü olurdu eğer yakalanırsam. Hızlıca her şeyi toparladım. Ayağa kalktığımda ne kadar kötü durumda olduğumu fark ettim. Bacaklarım bedenimi taşıyamıyordu bile.

Güçlükle odanın kapısına ulaştığım an, Özgür kapıdan geçip gitti... Sarhoş olmasının verdiği etki... Şanslıydım. O gidince hızlıca kapıyı çektim ve çıktım odadan. Sanki hiçbir şey olmamış gibi Özgür'ün peşine takıldım. Banyoya gitmişti. Sanırım sarhoş olduğu için ayılmaya çalışıyordu sadece.

Banyoya girdiğimde kıyafetleri üzerindeyken duş başlığıyla başına su akıttığını gördüm. Hızlıca içeri girip, "Ne yapıyorsun..." dedim ve elindeki başlığı aldım. Buz gibiydi su. Sesim ağladığım için tuhaf çıkmıştı. "Ağlıyorum," dedi sarhoş sesiyle. Gerçekten geçen ayın yirmi ikisinde olduğu gibi, o gece de ağlıyordu.

Ayın yirmi ikileri...

"Ağlamak çok utanç verici... değil mi Yosun? Eğer böyle ağlarsam belli olmaz ağladığım..." Sarhoşluğunun etkisiyle kelimeler ağzından tuhaf çıkıyordu. Başlığı elimden almaya çalıştı. Onu öyle görünce tekrar ağlamaya başladım. Başlığı ona vermemek için geride tutarken ben de ıslandım.

Bu defa ayağa kalktı ve duş başlığını elimden almak için üzerime geldi. *İkimiz de ağlayarak duş başlığı için kavga ediyorduk...* Tam elimden alacaktı ki ayağım kaydı. Onun yakasını tuttum ve ikimiz de küvete düştük. Başlığı elimden alamasın diye kenara attım hemen. O orada kendi halinde akadursun, üzerime düşen sarhoş Özgür'ü küvette güç bela kenara ittim. İkimiz de feci ıslanmıştık. *Yine...* Başını, dizlerime denk getirecek şekilde kollarımın arasına alıp kendime çektim.

"Ağla Özgür... Ağla..." Sarhoş kafasıyla da olsa, bunu dememe şaşırdı. "Ağlamak utanç verici bir şey değil. Ne olur ağla..." dedim. "Kalbinde tuttuğun o acı biraz olsun dağılsın bu gece."

Ne kadar trajiktir ki bunu söylerken ben de ağlıyordum. Ama benim içimdeki acı dağılmıyordu. Ben böyle deyince başına doladığım kollarımdan tuttu beni. Ve yine içimi yakıp kül edecek şeyler söyledi. Gözyaşına sararak...

"Ölüyorum Yosun. Ölüyorum... Yaşayamıyorum ben. Olmuyor, anlıyorsun değil mi? Gülemiyorum Yosun. Canım yanıyor..." Gözyaşları bileklerime düşüyordu. "Ölüyorum..." Daha sıkı sardım başını. Benim gözyaşlarım da onun ıslak saçlarına düşüp kayboluyordu. "Ölüyorum..."

BÖLÜM 11

KANATLARI ACIYAN KELEBEK

♪ Rhye – Open ♪

"Bin ton yük asılıyken kanatlarımda, yarına nasıl uçacağım? O zaman bugün, son..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Özgür bir tek ayın yirmi ikisinde sarhoş olurdu. Bir tek ayın yirmi ikisinde ağlardı. Bir tek o zamanlar tüm dünyaya karşı savunmasız olurdu. Nedenini o ana kadar tam olarak bilmesem de, öyleydi. Kalbindeki soğuk nefret, her ayın yirmi ikisinde ilk zamankinden daha kızgın bir alev olup yakar kavururdu içini. Bir tek ayın yirmi ikisinde yalan söylemezdi. Sevdiği sigarasını bile içmezdi o günler. Düğüm olan yanı, takvim yapraklarındaydı onun.

Ben ona düğümlü, o geçmişindeki acılarına...

Islak bedeni kucağımda yatarken ağlayarak uzun uzun onu izledim. Islanan saçları dağınık değildi.

Saçlarının arasına acılarımı sardığım adam...

Islak saçları, yosun tutmuş kalbime değiyordu sanki onu izlerken. Usulca nefes alıyordu... Ağladığı için yanaklarından kusursuz çenesine doğru acıdan bir yol yapmıştı gözyaşlarının silik izleri. Parmağımı usulca o ize dokundurdum. O kadar canım yandı ki... Uzun kirpikleri hâlâ nemliydi. Az önce kucağımda uyuyakalana kadar ağlamıştı çünkü. Kirpiklerine dokunmak istedim... Ama yapamadım. Başını, canını yakmaktan korkarak biraz daha sardım. Ne tuhaf... Yine ıslaktık. Bedenimizdeki ıslaklık, ruhumuzun ağlamasından mıydı yoksa? Her defasında o yüzden mi kendimizi ıslak bir şekilde birbirimizde buluyorduk?

Yanında ıslanmadan duramadığım adam... Senin yanaklarının ıslandığı bir dünyada nefes alamıyorum.

Yine o gece aldığım her nefes bir bulut olup gözyaşı biriktiriyordu kalbimde. Her nefes, Özgür diye doluyordu ciğerlerime ve yine Özgür diye karışıyordu havaya. Duş başlığından su akmaya devam ediyordu. O da sanki çaresizce bize katılmıştı ağlarken. Biz ağladık, duş başlığı da ağladı o gece sanki...

Soğuk suyun bedenimdeki etkisini kucağımdaki Özgür yıkıyordu. Ben önemli değildim de... Ona kıyamadım. Buz gibi suyla ıslanmıştı. Keşke bıraksaydım da uykusuna sarsaydı acısını ama yapamadım. Onu uyandırmak pahasına da olsa doğ-

ruldum. Mırıldanarak gözlerini açtı. "Kapa gözlerini..." dedim omzundan tutup ayağa kalkarken. "Sen kapa... Ben halledeceğim her şeyi." Koltukaltlarından tutarak güç bela Özgür'ü ayağa kaldırdım. O da uyanmıştı. Bir yandan bana dayanıyor, bir yandan mırıldanıyordu. "Tamam Özgür... Tamam... Azıcık yürü hadi..." dedim yürümeye başlayınca. "Hadi..." Tek kolunu omzuma doladım ve zayıf bedenimle onu taşırken, birkaç kez takılsak da yatak odasına gidebildik. İlk kez onun ağırlığını bu kadar hissettim. *Baktım da... Ölüm ağırmış gerçekten.*

Yatak odasına ulaşınca güçlükle taşıdığım Özgür'ü yatağa fırlatıp yere çöktüm. Dizlerim haddinden fazla taşıdığı bu yük yüzünden tir tir titriyordu. Ben birkaç dakika soluklanayım derken Özgür yine sızmıştı yatakta. Nefesim düzene girince kalkıp dolaptan bir eşofman ve kazak çıkardım. Hava soğuktu o gece. Çıkardığım giysileri yatağın kenarına bırakıp Özgür'ü soymaya başladım. Yine uyandı. "Tamam, çıkar şunları hadi... Sonra rahat bırakacağım seni," diye mırıldandım kulağına.

Önce ıslanmasıyla iki katı ağırlıkta olmuş siyah ceketini, ardından vücuduna yapışmış gömleğini çıkardım. Teni buz gibiydi. İstemsizce ellerim göğsüne kaydı. Orası daha soğuktu. Özgür'ü çıplak teniyle yatağa geri bırakıp dolaptan onu kurulamak için eskimeye yüz tutmuş bir havlu çıkardım. Önce âşık olduğum saçlarını kuruladım, sonra bedenini... Havluyu omzuma atıp aşağı geçtim usulca, ayağındaki postalları zorlanarak çıkarıp kenara attım. Daha sonra pantolonunu... Normalde bu beni utandırırdı fakat Özgür bana çıplaklığın önemsiz olduğunu öğreteli çok olmuştu. Beni yıkadığı ama bana bakmadığı gün...

Pantolonunu da çıkarıp bacaklarını kuruladım özenle. İş iç çamaşırına gelince duraksadım. Her ne kadar çoğu tabumu yıkmış olsam da, henüz onu yıkamamıştım anlaşılan. Çamaşırı, çok fazla ıslanmadığını umut ederek çıkarmadım ve eşofmanı öylece geçirdim üzerine. Sonra kazağını giydirdim ve yatağın içine girmesine yardımcı oldum. Yatağa girince hemen sağına dönüp yine rengini kaybetmiş yorganına sarıldı. Üşümüştü bel-

li ki... Yine ağladım. Ona söz verdiğim günden beri ikinci kez kuralları ihlal ediyordum ya, bari tam edeyim dedim sanırım. Arkamdaki dolaba sırtımı dayadım ve usulca aşağı kaydım. Bacaklarımı karnıma kadar çekip ıslak bedenime aldırmadan, üşüyerek Özgür'ü izledim tüm gece. Ağlayarak...

Yanında sürekli üşüdüğüm adam... Yanında sürekli uykusuz kaldığım adam... Bana ağlamanın gerçek manasını öğreten adam... Seni üşüten rüzgârların olduğu, senin uykularını kâbusların böldüğü, seni ağlatan acıların var olduğu bu evrenden nefret ediyorum...

Gözlerimi açtığımda yataktaydım ve üzerimde kat kat yorganlar vardı. Nefes bile alamıyordum... Ağrıyan başım ve uykusuzluktan batan gözlerimle usulca sıyrıldım yataktan. *Dün gece en son Özgür'ü izliyordum... Ne ara geldim ki yatağa?* Zihnimdeki karartı çözülürken gözlerim üzerime kaydı. Değişmişler...

Neler olduğunu hatırlamaya çalışırken yataktan çıkıp salona geçtim. Özgür kanepede bir elinde sigarası, tek bacağını karnına kadar çekmiş oturuyordu. Dalgındı... Yüzü asıktı ama beni görünce gülümsedi. "Uyandın demek..." dedi sigarasından bir nefes daha alırken.

"Ben... Ne ara uyumuşum, anlamadım. Üzerimi sen mi değiştirdin?"

"Evet. Aptal mısın sen? Islak ıslak oturup kendini hasta mı edeceksin?"

"Ben balığım be..." dedim yanına otururken. "Balıkların ıslak olması onları hasta etmez değil mi?"

"Hmm, yine Süperbalıklığın tuttu anlaşılan." Gözlerini benden çekti ve yine o boşluğa döndü. "O değil de... Keşke sen de benim üstümü değiştirirken boxer'ımı da akıl etseydin dün gece. Kalktığımda altıma işedim sandım."

"Gerçekten mi?" dedim kahkaha atarken. "Kusura bakma, henüz onu yapacak ka-" derken bir soru beynimde yankılandı.

Peki benim iç çamaşırlarım? Hemen tişörtün üstünden içime baktım. Bu defa o kahkaha attı. "Bir balığı çıplak görmem sorun olmaz herhalde," dedi.

"Özgür, utandırma beni!"

"Utanma."

"Utandım."

"Balıklar utanmaz."

"Kim demiş... Utandım işte."

"Utan. Her şeyi gördüm."

"Özgür!"

"Yalan söyledim."

"Eminim öyledir..."

"Değil zaten. Gördüm."

"Tamam, susar mısın artık?"

"Olur," dedi sigarasını ağzına götürürken.

"Susma ya da..." dedim yanına biraz yaklaşıp. "Sen susunca dayanamıyorum."

"Bu akşam içelim mi seninle? Rakı balık yapalım. Balık hazır..." dedi işaretparmağıyla alnıma dokunurken. "Rakıyı ben alırım."

"Sen pek içmezsin. Yani... Şey..."

"Bugün de içmem lazım. Seni affetmek için..." dedi biten sigarasını yandaki küllükte söndürüp. Ayağa kalktı. "Kuralları ihlal ettin balık. Seni ayık kafayla affedemem. Bu gece de içmem lazım." Özgür'ün bu lafı boğazımda bir yumru olarak kilitlendi kaldı. Nefes alamadım. Sanırım odaya girdiğimi anlamıştı. Ben uyumayıp odayı eski haline getirecektim güya dün gece... Korkarak ayağa kalkıp kapıdan çıkmak üzere olan Özgür'e yetiştim. Ve arkasından sımsıkı sarıldım ona. "Özür dilerim... Özür dilerim... Özür dilerim..." dedim sesimdeki titremeye engel olamayarak. "Özür dilerim... Özür dilerim..." Belindeki kollarımı usulca çekip bana döndü. Ve elini yanağıma koydu. "Yeni kural. Bir kuralı ihlal ettiysen bile inkâr et. Et ki kendimi kandırıp seni affedebileyim. Tamam mı?"

"Özgür..."

"Alışverişe gidelim. Hiçbir şey kalmamış." Gülümseyip o iri biçimli elini bana doğru uzattı. Ben o kadar şoke olmuştum ki bırak adım atmayı, elimi bile uzatamamıştım. "Peki, madem..." dedi yanıma yaklaşırken. Ve hiç beklemediğim bir şey yapıp beni kucağına aldı.

"Özgür tamam yürürüm ben, indir... Belini inciteceksin."

"Sen kilo mu verdin? Bu kadar hafif değildin sen. İyi bakamıyorum balığıma..." dedi odadan çıkarken. Güldüm. Dış kapının önüne gelince beni yere indirdi.

Üzerimde Özgür'ün bana dört beden büyük eşofmanı ve tişörtü vardı. Ama öyle gidecektim. Üzerime yalnızca deri ceketimi geçirdim. Özgür de kendininkini... Aynaya baktım birden. O ne olursa olsun güzel, ben ne olursa olsun ölüydüm. Gözaltlarım yine uykusuzluktan morarmıştı. Üzerimdeki bol kıyafetlerim ve yamuk saçlarım da bu görüntüme pek yardımcı olmuyordu. Gülümsedim.

Ölümün yanındaki ölü kız olmak... İşte bunu sevdim.

Alışverişten gelip poşetleri mutfağa yığdıktan sonra Özgür mutfaktaki karmaşıklığa hiç aldırmadan bize yemek hazırladı. Ben de onu izledim sadece... Ardından hazırladığı yemeği yine salondaki karmaşada yer açıp yere oturarak yedik. Ben biraz işe yarayayım diye, hem de o beklediğim saatlere bir kulaç daha yaklaşmak için ortalığı toplamaya çalıştım, ama Özgür gelip topladığım her şeyi dağıtarak bana engel oldu. Ardından biraz saçmaladık, biraz oturduk, biraz güldük... Sonra onun tıraş olmasına yardım ettim, beraber kestik saçı gibi yumuşak sakallarını. Bir ara kâğıt oynadık, hep yendi beni... Derken en sevdiğimiz vakitler geldi. Gecenin en güzel rengi... İçilecek ve dertleşilecek zamanlar... Bir sürü mum yaktık banyoda. Her yeri mumlarla aydınlattık. Yine soğuk taşa oturup makası ver-

dim eline. "İçelim, ama önce saçlarımı biraz daha kısalt," diyerek... Bu beni dünyada en rahatlatan şeydi çünkü. Saçlarımı kulağımın altına kadar kesti. *Ne tuhaf...* Eskiden kuaför belime düşen saçlarımdan kırık alıyorum diye biraz fazla kesse oturur ağlardım. Şimdi ise toplanmayacak kadar kısalardı.

Elimi usulca saçıma attım. Sanki anladı... Makası yere bırakıp artık saçlarımın örtmediği omzuma küçük bir öpücük kondurdu. Ben dudaklarının değdiği yerin ağırlığıyla yerde öylece otururken o ayağa kalkıp gri eşofmanını çıkardı ve az önce doldurduğu küvete girdi. Ben de üzerimdeki beyaz atleti sıyırdım önce. İçimde siyah sutyenim vardı. Bana bakmıyordu o sırada... Kenardaki rakı şişesini açıyordu. Ayağa kalktım ve, bana büyük gelen eşofmanı da çıkardım ve içimdeki siyah şortla kaldım.

O arada Özgür, iki bardak hazırlamıştı bile bize. Biri sek, biri bol sulu iki bardak rakı... Küvetten taşan suyun ayaklarımı ıslattığını hissederek usulca küvete girdim ben de. Sular biraz daha taştı. Ben yanına girdiğimde Özgür beni sırtım ona dönecek şekilde çevirdi, hiç itiraz etmeden ona uydum ben de, ardından kolunu vücuduma sardı, suyun soğukluğuna inat tüm bedenim ısınmıştı. Elime rakı bardağını sıkıştırırken, "İç... Sarhoş bir balık istiyorum bu gece," diye fısıldadı kulağıma. Verdiği bardaktaki suyu bol rakıyı usulca küvete döktüm. Sonrasında yandaki büyük rakı şişesinden sek bir duble doldurdum kendime. "Biliyor musun Yosun..." dedi. "Seni ilk gördüğümde sana bakarken kendimi tuhaf hissetmemin sebebinin seni Pınar'a benzetmem olduğunu düşünmüştüm. Yani ölümü isteyen, ama bir yandan yaşamak için çırpınan Pınar'ıma..." Duraksadı. "Ama değilmiş... Sen Pınar gibi değilsin. Ona hiç benzemiyorsun hatta. Sen... bana benziyorsun." Şaşkın gözlerle boynumu kırmak pahasına da olsa dönüp Özgür'e baktım. Mum ışığında güzelliğiyle öldürecek yüzü, hafif açık dudakları ile bana bakıyordu. "Sen benim bastırdığım çaresiz yanımsın." Dayanamadım. Göğsümün üzerindeki o tuhaf his, bu sözlerle birleşince beceremedim. Elimdeki bardağı yere fırlattım ve dudaklarına

ufak bir buse kondurdum. Yüzünde tek bir kas bile oynamadı. "Sen benim nefret ettiğim yanımsın." Bir kez daha öptüm. "Sen benim görmek istemediğim yanımsın." Bir daha öptüm... Yine kural ihlali... Yanaklarım ıslanıyordu. "Sen benim öldürmek istediğim yanımsın..." Bir daha öptüm. Her cümlesinden sonra açılan dudaklarına, noktaları öpücükle koyuyordum sanki. "Git özgür ol diyeceğim ama..."

"Diyeceksin ama... Sen biliyorsun değil mi? Benim zaten özgür olduğumu. Ben Özgür'üm. Ben... Özgür'üm..."

"Kural ihlali aptal balık... Seni affetmemi güçleştiriyorsun," dedi gülerek. Daha doğrusu güldüğünü sanıyordu da beceremiyordu. "Ağlama," dedi beni yanağıma düşen gözyaşımdan öperek. Dudaklarını yanağımdan çektiğinde ıslanan dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. Deniz tuzu tadındaydılar yine... Benim gözyaşlarımla...

"Söz. Bir daha ölene kadar... yani kalan iki ayımda hiç ağlamayacağım. Bu gece biraz..." dedim elimle gözlerimi kurulayarak. "Biraz ağlamak istiyorum."

"Peki," dedi bardağına yeniden rakı doldururken. Bardağından birkaç yudum aldıktan sonra bardağını yere fırlattı. Ve başımın arkasından tutup beni kendine yaklaştırdı. Yaklaştırdı ve dudaklarımı anason kokan dudaklarına bastırdı.

İşte rakı içmek istediğim yer... İşte gerçek sarhoş olma yöntemim... Dudakları, dudaklarımla dans ederken içtiğim rakı... Ölmek istiyorum... Dudaklarından sızan rakıyı içerken... Ölmek istiyorum... Tanrım eğer varsan... şu an... şu an ölmek istiyorum...

BÖLÜM 12

RUHUNU OKYANUSA SATAN BALIK

♪ One Ok Rock – Feel the Fire ♪

"Dokunuşlar masum, katil teninin sıcaklığını arafta saklayan sen..."

Ölüme Fısıldayan Adam

O, sevdiği kadınlara dokunamayan erkeklerdendi. Dudaklarından içtiğim rakı, benim "sevdiği kadın" olmadığımı gösterse de, kana kana içtim. Sanki yıllardır susuzluğum bunaymış gibi... Beni kendine doğru çevirip elleri bel boşluğuma doğru indiğinde dudaklarımı dudaklarından çekip kesik bir nefes aldım. "Neden Özgür? Neden araftasın bana karşı?" dedim fısıltıyla karışık. "Dokunsan dokunmuyor, sevsen sevmiyorsun..." Dudaklarım boynunun üzerindeydi. Islak vücuduna, cılız sıcak nefesimle usulca üflüyordum konuşurken. Belimin üzerindeki eliyle beni usulca çekip alt etti. Suyun içinde dans eden bedenlerimizdi, ama ruhumuz da boş durmuyordu. Sular damlayan kusursuz yüzünü yüzüme yakınlaştırıp doğuştan kısık koyu renk gözleriyle bana baktı. "Çünkü..." dedi dudaklarını usulca omzumda gezdirirken. "Sen balıksın."

"Denizkızı olmak istiyorum..."

"Balık kal..."

"Denizkızı olmazsam okyanusum beni sevmeyecek..." Özgür'ün omuzlarından tutup üste geçtim. O ise sırtını küvetin başına yasladı tekrar. O kadar güzeldi ki... İstediğim cevapları alamasam da güzeldi. Cevap vermese de güzeldi. Susması zaten, en güzeliydi. Islak omuzlarından tutarken, "Öleceğim biliyorsun değil mi?" diye sordum. Gözleri yine duygudan yoksundu. Bir süre bana öylece baktı ve saçlarıma usulca dokundu. "Söz verdim ölüm meleğine..." dedim. Saçlarımdaki eli yüzüme doğru kaydı. "Ben küçük bir japon balığıyım Dağınık Saç. Beni bu halimle okyanusa attılar. Küçücüktüm... Parlak turuncu derimle küçük bedenimi, vahşi okyanus yuttu. Öldüm Özgür. Daha ilk dakikadan. Yaşayamadım. Beceremedim... Okyanustan nefret ettim. Ama Özgür... Ama seni gördüğüm an, okyanusun canı cehenneme, asıl okyanus bu dedim... Benim asıl yüzmek istediğim, asıl boğulmak istediğim, asıl ölmek istediğim okyanus bu..." Elleri tekrar yüzüme kaydı. "Ölmeden önce tek yapmak istediğim şey, senin içinde boğulmak... Biraz... Biraz yaşayasım var Özgür. Çok azıcık..." Elleri omuzlarıma kaydı.

Gözleri ise tek saniye bile benimkilerden ayrılmıyordu. "Beni yaşattığın için teşekkür ederim..."

"Burası," dedi ellerini usulca göğüskafesimin soluna koyarken. "Acıyor mu balık?"

"Çok..." dedim gülümseyerek. Gözyaşlarım yine kontrolden çıkmıştı.

"O zaman..." dedi kollarımın altından tutup beni tekrar alta itti ve başını usulca göğsüme indirip tam kalbimin üzerinden öptü. "Ben de kalbinin kırıldığı yerden öpüp acını hafifleteceğim."

"Özgür..."

"Balık..."

"Ruhun bekâretini sadece ölüm alır değil mi? Ruhumun bekâretini al Özgür," dedim başına kollarımı dolayarak. "Bedenimin bekâretini alçak bir adama verdim. Ama şimdi... Ruhumla seviş ve onun bekâretini al. Lütfen... Dokunduğun yerler temizlensin."

"Balık..." dedi başını kollarımın arasından kurtarıp. "Sana dokunamam..."

"Bana değil... Ruhuma dokun."

"Ruhun o kadar kırılgan ki... Avuçlarıma bırakırsan paramparça ederim. Yapamam. Senin o güzel ruhuna benim pisliğimi bulaştıramam."

"Hazırım buna... Lütfen."

"Değilsin."

"Hazırım."

"Öyle mi..." dedi küvette doğrulurken. Güzel vücudundan sular hızla akıyordu. Mum ışığında olduğundan bir kat daha güzeldi pürüzsüz teni. Bir süre bana baktıktan sonra yandaki rakı şişesine uzandı. Açıktı kapağı zaten. Gözlerini benden ayırmadan içindeki bütün rakıyı küvete boşalttı. "Rakının dibindeki balık olabilirsen," dedi nefes nefese bir şekilde. "Ruhun benim olacak." Boynumun arkasından tutup kendine çekti ve tekrar dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir eli başımın arkasında, bir

eli bacağımın üst kısmındaydı. Beni kendine doğru çekti tekrar ve aynı anda suyun içine daldırdı ikimizi. Rakı ile suyun birleşimi... Rakının dibindeki balık ol dediği buydu. Sudan korktuğumu biliyordu. Suda birkaç saniyeden fazla kalamadığımı da... Anlatmak istediğini net bir şekilde anlamıştım beni suya daldırırken. Ben de böyleyim diyordu. Bende de kalamazsın... Eğer tamamen girersen içime, boğulursun. Korkarsın...

Dudakları dudaklarımla suyun altında dans ederken dediği gibi olmuştu. Ölüyor gibi oldum. Daha birkaç saniyede... Ama çıkmadım. Ne olursa olsun... Ona aşktan öte bir duyguyla bağlı olduğumu ve onun için neler yapabileceğimi göstermek için... Korksam da, Özgür'ü öpmeye devam ettim. Bir elim sırtına tüm tırnaklarını geçirmiş, diğeri ise çene kemiğine dokunuyordu. Onun bir eli bacağımın üst kısmında, diğeri başımın arkasındaydı. *Nefessiz öpüşmek böyle bir şey olsa gerek...* Nefes alamıyor, hatta boğuluyordum. Ama onda boğuluyordum ya, sorun değildi. Bacaklarımı nefessiz kalmamın etkisiyle çırpmaya başladım. Gitgide nefessiz kalıyordum... Ciğerlerime kaçan birkaç damla su gitgide daha da kötüleştirse de, pes etmedim. *Çırpındıkça batan, Özgür'e âşık bir balıktım ben...*

Kollarının arasında çırpına çırpına ona tutunmaya çalıştım... Artık son gücümdü. Ciğerlerim havasızlıktan yanıyordu ki, gözlerimden bir damla yaş karıştı içinde bulunduğumuz garip okyanusa ve o an bilincim vücudumdan süzülüp gider gibi oldu. Dudaklarım usulca dudaklarından ayrılırken gözlerim kapandı. O saniye, Özgür belimden tutarak beni sudan çıkardı. Çıktığım an deli gibi öksürmeye başladım. Birkaç saniye acıyla nefes almaya uğraştıktan sonra, büyük bir nefesi ciğerlerime doldurdum. Özgür'e baktığımda o da nefes nefeseydi... Yüzünde o an ne düşündüğüne dair en ufak bir iz bulamadım. Bir süre nefes nefese, yüzümüzden sular akarken birbirimize baktık sadece.

"Özür dilerim," dedim beceriksizliğimden dolayı. "Becereme-" Lafımı bile bitiremeden beni kendine çekip öyle bir sarıldı ki... Islak bedenlerimiz birbirini bulunca sanırım ölecektim.

"Sen nasıl bir şeysin Yosun?" dedi usulca. "Diğer kadınların isimlerini bile aklımda tutmaya gerek duymadım şimdiye kadar. Pınar... O ise kalbimin bu dünyada ve varsa gelecek hayatımdaki tek sahibi. Ama sen..." dedi sanki canı acıyormuş gibi. "Sen o kadar farklısın ki... Ne geçebiliyorum seni, ne durabiliyorum... Arafımsın." Ben de kollarımı Özgür'e dolayıp sımsıkı sardım onu. "İnan bu daha özel..." dedim fısıltıyla. "Ne kalbinde gözüm var ne yatağında... Benim aklım, o güzel ruhunda..."

"Balık..."

"Denizkızı olmak istiyorum..."

"Balık..."

"Denizkızı olmak istiyorum."

"Balık..."

"Denizkızı olmak istiyorum!" derken ben, o başını omuzlarıma gömdü.

"Oyunu sen kazandın..." dedi. "Bu gece... Ruhunu kendi ruhuma katacağım."

Kucağında beni yatak odasına götürürken gözlerine bakamadım, kafamı ıslak göğsüne gömdüm. Yatağa bırakırken beni sanki yeni doğmuş bir bebekmişim gibi davrandı. Usulca... Önce yanıma uzandı. Sanki söylemesi gereken şeyler varmış gibi... Yüzümü ona doğru çevirdim. Güçlü kollarıyla beni tutup sardı. İyice kollarına bırakmak için kendimi, gözlerimi kapattım. Ama beklediğim şeyi yapmadı. Beni kendine çekip sadece sarıldı. İçimde soğuk rüzgârlar esmeye başladı o an... "Çıplak kalman seni karşımda savunmasız bırakmayacak balık... Çıplaklık hiçbir şey demek değil." *Bana çıplaklığın önemli olmadığını anlatan adam...* Başımla onayladığımda usulca üzerimdeki sutyeni çıkarıp kenara fırlattı. Ama tek bir saniye bile göğüslerime bakmadan... Sanki istediği, sevişmek için çıplak kalmak değil de, ana karnındaki saf halimize dönmekti. Saf halimize dönüp ruhlarımızın bir bütün halde tekrar doğmasını sağlamak... Bir süre sonra ise çırılçıplak kaldık yatakta. Utancım, kaybolmuştu bu anın kutsallığıyla. Vücudumu keşfeden, daha önce birçok kadı-

na dokunmuş elleri, ilk kez çekinerek bir bedene dokunuyordu sanki. Dudakları bir cesetten farksız bedenime hayat üflüyordu her temasta. Ve bana, birkaç küçük öpücük bağışlayıp sarıldı. İleri gitmedi. Sabaha kadar, çırılçıplak bedenlerimizle sadece birbirimize sarılıp uyuduk. Bedenlerimiz birbirine karışırken o gece, usulca bir şarkı mırıldandı kulağıma.

Ölüme şarkılar söyleyen adam... Bana sevişmenin bedensel bir olay olmadığını öğreten adam... Dokunduğu yeri yakan, ama kendi kül olan adam... Ruhuyla sevişiğim adam... Kalan kısacık ömrümde, bana senden başka el dokunmasın.

Sabah uyandığımda Özgür hâlâ uyuyordu. Köşesine kıvrıldığım yatakta, çarşafı göğüslerime kadar çekmiştim. Özgür uyurken onu izledim bir süre... Dünü düşündüm. Tuhaftık... Dün özel bir gece geçirmiştik. Çırılçıplak yan yana uyanmıştık... Ve o birazdan kalkıp hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. *Bir geceliğine denizkızı olmuştum, ama içim hâlâ balıktı ya, ondan...* Gülümsedim. Dudaklarının kenarına ufak bir öpücük kondurup ayağa kalktım. Dolabı açıp rasgele bir tişört geçirdim üzerime. Mutfağa gidip bir bardak su aldım kendime ve oturma odasına geçtim. Kapıdan girmemle sıçramam bir oldu. "Anıl, ödümü kopardın!" dedim, elimi hızlanan kalbimin üzerine koyup.

"Ooo, uyandın demek. Özgür?" diye sordu çocuksu bir tavırla.

"O uyuyor hâlâ," dedim çekinerek. Anıl'ın yanına geçtim kanepede. Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum aldım kırık bardağımdaki sudan. Yanıma yaklaşıp, "Yattınız mı?" diye sorduğu an, ağzımdaki suyu püskürttüm. "Hayır!" diye bağırdım.

"Hadi hadi... Uyandınız mı diye kontrole geldiğimde gördüm." Soluk beyaz teni, mor gözaltları ile çocuktan bir hayli uzak olan görüntüsü, çocuksu merakıyla birleşince tuhaf bir görüntü oluşmuştu.

Konuyu değiştirmek için, "Yine mi şu şey abinin mekânındaydın..." diye sordum.

"Evet şey abinin mekanındaydım, eve gitmeye üşendim ve buraya geldim seni gidi konu değiştiren yamuk saçlı kız."

"Tek nefeste fazla uzun cümleler kuruyorsun," dedi Özgür kapıdan içeri girerken. Karışmış saçlarını kaşıdı ve geçip diğer kanepeye oturdu. "Sen niye buradasın lan yine?"

"Şey abinin mekânındaydım da..." dedi bana bakıp gülerek. Burnumu kırıştırdım. "Bu akşam birlikte gideriz diye düşündüm. Yosun da gelir."

"Yosun gelemez."

"Nedenmiş o? Ben de geleceğim."

"O ortam sana göre değil."

Anıl elini savuştururcasına sallayıp, "Neyse ne," dedi. "Siz aranızda anlaşın, yatak boşaldığına göre ben gidip biraz kestireyim. Akşam dokuz-on gibi uyandırırsınız beni." Anıl'ın odayı terk etmesiyle yerimden kalkıp Özgür'ün yanına gittim.

"Ben de geleceğim," dedim çocuk gibi.

"Olmaz. Orası senin gidebileceğin bir yer değil. Yerler seni balık..." dedi yanağımdan makas alırken.

"Özgür..." dedim kaşlarımı çatıp. "Eğer orada kızlarla takılacaksan sorun değil. Ben bir köşede otururum. Zaten bana kimse de sarkmaz, yamuk saçlı salak bir kızım. Hiçbir sorun çıkarmam yani... O kadar merak ediyorum ki takıldığın yerleri. Lütfen..." dedim kedi gibi yanına sokulup. "Lütfen... Lütfen..."

"Peki peki..."

"Gerçekten mi?!"

"Yoo, yalan söyledim."

"Özgür!"

"Tamam, tamam. Götüreceğim."

"Yalan?"

"Söylemedim."

"Ne giysem acaba..." dedim yana tekrar devrilirken. "Özgür,

o tarz bir bara daha önce hiç gitmedim. Ne giymem gerekiyor?"

"Valla ben oradaki kızları genelde üstsüz gördüğümden nasıl giyinilir bilmiyorum açıkçası."

"Özgür!" dedim dirseğimle karnına vururken.

"Ne?"

"Alışverişe çıkmak istiyorum. Bana biraz para verir misin?"

"Yatak odasında alt çekmecede var, istediğin kadar al."

"Teşekkür ederim," dedim hızlıca odadan çıkarken. Arkamdan bana güldüğüne emindim... Popoma ayaklarımı vura vura sevinçle koşmuştum çünkü...

Deli miyim neyim?

Kendime kısa, dar bir siyah elbise aldım. Altına önce uzun siyah çizmeler düşündüm ama fazla iddialı oldu ve çocuk gibi görünen bedenime uymadılar. O yüzden çizmeleri iade edip altına postallarımı giymeye karar verdim. Hiç makyaj malzemem yoktu. Elime geçen bir ruj ve bir rimeli de attım sepetime.

Eve iki küçük poşetle geldiğimde Özgür evde değildi. Anıl ise uyuyordu. Banyo dünden kalanlar yüzünden bir hayli kirliydi. Önce onları topladım. Sonra güzelce duş aldım. Nedense o gece ilk kez birazcık güzel olmak istemiştim. Yamuk saçlarımla...

Makyajımı yapıp kıyafetimi giydikten sonra aynaya şöyle bir baktım. Yamuk saçlarım, kırmızı rujum, siyah elbisem... Çok tuhaftım. Ama yine de birazcık güzeldim sanki. Gülümsedim aynadaki yansımama ve içeride beni bekleyen Anıl ve Özgür'ün yanına gittim. Usulca içeri girdiğimde Anıl gözlerini kocaman açtı, sonra ufak bir ıslık çaldı. "Vay, kim bu seksi kadın, ben tanımıyorum!" dedi. Çekinerek gülümsedim. Özgür ise hiçbir şey demeden bir süre bana baktı. *Baktı... Baktı... Baktı...* Bana güzel bir şey söylesin istiyordum. Ama hiçbir şey söylemiyordu. Onun yerine Anıl bir şeyler söylüyordu ama ben dinlemiyor-

dum bile. Birkaç dakika bakıştıktan sonra Özgür ayağa kalktı ve yanımdan geçip çıktı. Benim de yüzüm düştü o an. Ama daha bir dakika olmadan geri geldi odaya. Elinde ufak bir tokayla... Beni ilk ölüme süsleyip götürdüğü toka... Yamuk saçlarımı kulaklarımın yanından birkaç tutam alarak arkaya çekti ve güç bela topladı. Ellerini yanaklarıma koyup usulca gülümsedi. *Dudaklarının yana kıvrılmasını dünyadaki hiçbir kahkahaya değişmeyeceğim adam...* Onun çöplüğüne beni yine süsleyerek götürüyordu kendi elleriyle. Daha önce ölüme süsleyerek götürdüğü gibi...

Sımsıkı tuttu ellerimi. "Hadi gidelim balık," dedi.

"Gidelim..."

BÖLÜM 13

KÖSTEKLİ SAATİN UCUNDAKİ KELEBEK

♪ Rhye – The Fall ♪

"Seni dün gece kafamda öldürdüm yine."

Ölüme Fısıldayan Adam

Gecenin soğuk elleri göğsüme değerken Özgür'ün elleri ellerimde, onun bir başka rengini görmek için yürüyordum ıssız bir sokakta. Özgür ince parmaklarıyla paketten çıkardığı sigarasını yakıp dudaklarına koydu. Bu defa ben de içeceğim diye tutturmadım. Ciğerlerime dolduracağım tek nefeste o olsun istemiştim o gece... Gecenin koyu mavisinin heyecan verici kokusuna karışan Özgür'ün kokusu... Kocamandı adımları yine. Ama artık kocaman adımlarına da yetişebiliyordum ya, en çok ona seviniyordum. "Üşüyor musun?" dedi ağzında sigarası varken. Ses vermedim. Üşüyordum çünkü. Onun yanında her zaman olduğu gibi... Ama soğukla ilgisi yoktu. O yüzden sustum biraz da. "Bu arada, sana içki içmek yasak orada," dedi birden.

"Nedenmiş?"

"Ne zamandan beri beni sorgular oldun?" dedi umursamaz bir tavırla. "İçmeyeceksin."

"Özgür kuralları..." dedim gülerek. "Dün gece rakının dibindeki balık oldum, bu gece yalnızca balık olsam da olur." Nedense bunu deyince dün gece aklıma geldi, güldüm. Tek gece denizkızı taklidi yapmak beni denizkızı yapmamıştı tabii ki. Neden gülüyorsun diye sormadı bile. Yine eski Özgür olmuştu çünkü. Tek bir gece bana bütün gardını indiren okyanusum, daha da dalgalıydı sanki dün geceden sonra... Biraz daha güldüm. Yine sormadı. Daha da güldüm. Delirdiğimi düşüneceği kadar kendi kendime gülsem de, neden gülüyorsun diye sormazdı hiç zaten.

Bana ağlamayı yasaklayan, gülüşlerimi ise merak etmeyen adam...

"Özgür..." dedim gülmem bittiğinde. "Hmm?" dedi sigarasından bir nefes alırken. O kadar güzeldi ki boş sokakların lambalarının vurduğu sarı ışık altında... "Yaşamak sence ne demek?"

"Nereden çıktı aniden?"

"Bilmem..." dedim başımı öne çevirirken. "Çocuk gibiyim değil mi?"

"Balık gibisin."

"Balığım çünkü."

"Balıksın çünkü."

Ne tuhaftık... Bizi bizden başkasının anlayamayacağı bir dilimiz vardı. Ellerimi tuttuğu elini bırakıp cebine soktu. Özgür'ün elini çekmesiyle boşta kalan elimi ben de onun cebine soktum. Bir şey demedi. Ufak bir şarkı mırıldanmaya başladı sonra kusursuz dudaklarıyla. Benim duyamayacağım kadar kısık sesle... Biraz daha sokuldum yanına duyabilmek için. Bilmediğim bir şarkıydı. Ona olan hislerim gibi... Bilmediğim bir şarkının delice dilime takılması gibiydi ona olan hislerim. Bilmiyorum. Sorsalar, söyleyemem ne olduğunu. Ama sürekli zihnimde... Gülümsedim bunlar aklımdan geçerken ve eşlik ettim bilmediğim şarkıya. *Bana bilmediğim şarkıları söyleten adam...* Cebine soktuğum elimle elini tuttum içeriden. Biraz daha yükselttim sesimi şarkıyı uydurarak söylerken. Ben yükselttikçe o da yükseltti. Bir süre sonra gecenin kaçı olduğunu umursamadan bağırarak ayrı ayrı iki şarkı tutturduk ince dar gri sokakta... Dedim ya... Tuhaftık.

Bahsettikleri mekânın kapısına geldiğimizde bedenimi büyük bir heyecan dalgası kapladı. Küçük bir kapıdan geçtik önce. Daha sonra iki ızbandut gibi herifin beklediği parlak kapıyı gördüm. Kapıdaki herifler Özgür'ü görünce doğruca kapıyı açtılar. Belli ki bilindik biriydi burada. Daha önce birçok bara gitmiş, kendi çapımda o gün "kötü kız" olmuştum. Ama daha içeri girdiğim ilk saniyede anlamıştım ki, benim gittiğim yerler buranın yanında muhallebici gibi kalırdı.

Bir süre Özgür'ü takip ettim ve etrafa göz gezdirdim. İçkinin su gibi akıp gittiği masalar, striptiz direkleri, ortalıkta gezen yarı çıplak garsonlar, kendilerine uygun bir köşe bulup sevişenler... Biraz garipsemedim ortamı desem yalan söylemiş olurum. O yüzden birkaç adım önümden ilerleyen Özgür'e yaklaştım ve, "Burası nasıl bir yer böyle?!" diye bağırdım. Yüksek sesli müzik yüzünden, bağırsam da sesimi zor iletiyordum Özgür'e. "Ben buraya yeryüzündeki cehennem diyorum. Ateş seviyesi sürekli

yukarılarda!" dedi boş bir masa bulup otururken. Ben de yanına oturdum hemen. "Neden geliyorsun böyle bir yere?" diye sordum kulağına eğilerek.

"Tilkilerimi beslemek için. Buradakiler benim kirli dünyamdaki legolar."

"Anladım..." dedim başımı usulca sallayarak. Anlamıştım da. O buradaki pislikten besleniyordu. Hem yem yapıyordu kendine o pislikten hem de yeme gideceği yolu...

"Yaşamak nedir diye sormuştun ya..." dedi sanki sorduğumdan beri düşünüyormuş da cevabını şimdi bulmuş gibi. "Sence yaşamak ne?"

"Hatırlamak? Yani iyi ya da kötü. Bir şeyler hatırlıyorsan yaşamışsın demek değil mi?"

"Şimdi sana neden balık dediğimi anladın mı?"

"Sanırım..." dedim. "Sanırım anladım."

"Her on saniyede bir her şeyi unutan bir balık, yaşamıyor demektir değil mi? Tıpkı senin gibi."

"Kafandaki tilkilerden öpmek istiyorum seni."

"O dediğin ruhumla sevişmeye benzemez balık. Kafamdaki tilkiler... sana göre değil."

"Olsun... Keşke ölümüm onların elinden olsa," dedim saatimdeki tarihi gösteren ibreye bakarken. "Bir buçuk ayım kaldı." Yüzüne baktım gülerek. Cevap vermedi. Vermediği daha iyiydi. Verse, ölemezdim çünkü.

"Buraya bak, sen sen..." dedi, yarı çıplak, kafasında tavşankulağı olan garson kıza. "Buraya her zamankinden birkaç içki hazırla getir."

"Hemen," dedi kız gülerek. Birkaç dakika sonra elinde bir sürü içkiyle geri döndü. Bana yasak olduğu için elimi bile sürmedim. Özgür birkaç şişeyi devirmişti ki başka bir kız geldi masamıza. Kızıl, upuzun saçları vardı. Deri bir etek ve parlak gece mavisi bir bluz giymişti. Fazla... çekiciydi. Önce Özgür'e sokulup benim duyamayacağım bir şeyler dedi. Özgür pek yüz vermemiş olacak ki biraz yüzü düştü kızın. Sonra beni fark etti sanırım, bana döndü.

"Kim bu fahişe?" dedi sinirle. Bunun üzerine Özgür yüzünün tek bir mimiğini dahi oynatmadan kızın yüzünü tuttu sertçe.

"Senin adını ağzına alamayacağın biri."

"Anladım..." dedi kız büyük bir şokla. Sanki Özgür küfretse, vursa kırsa daha az şaşırırmış gibi... *Nedense bu birazcık mutlu etti beni. Birazcık... Tamam çok.* Kız birkaç dakika sinirle bana baktı. Kafamı başka yöne çevirdim. Benim bunu yapmamla tekrar bağırdı Özgür'e doğru. "Bu arada... Şu adamla ilgili bir şeyler öğrendim."

"İşte şimdi ilgimi çekmeye başladın..." dedi Özgür yana dönerken. "Bahsettiğin oda arka tarafta mıydı?"

Özgür bana, "Dikkat et," deyip kızla birlikte arka tarafta bir yerlere gitti. *Neye edeceksem sanki...* Özgür gidince kuralı ihlal edip içmeye başladım. Gözlerim, Anıl'ı aradı ama ortalıkta görünmüyordu. O evden bizimle birlikte çıkmamıştı, sonra gelecekti. *Belki de gelmiştir, bir yerlerde kızlarla takılıyordur. Ya da son dakika vazgeçmiş, evde bir köşede içiyordur. Sonuçta Anıl bu...* Ardından etrafı daha dikkatli incelemeye başladım. Sanırım biraz da Özgür'ün bir kızla oynaşmaya gitmesini hatırlamamak adına yapıyordum bunu. *Kıskanç bir balığım ama bunu on saniyede bir unutmayan cinsinden.*

Ne tuhaf... Kırmızının hâkim olduğu barın en dikkat çeken yanı, oturduğum yerden tam net görünen sahnesiydi. Sahne dediysem... Üç-beş kızın dans ettiği bir sahne. Biraz... çıplaklardı sanki. Kafalarının da yerinde olduğunu zannetmiyordum. İnsanlar kızlara çirkin çirkin şeyler söyleyip içki yağdırıyor, kızlar da gönderilen içkileri tek dikişte içip daha da dağıtıyorlardı. Eski Yosun olsa, bu görüntü karşısında daha fazla dayanamaz, kaçar giderdi. Ama şimdi bunlar ilginç birer manzara gibi geliyordu bana. Çünkü Özgür öğretmişti, çıplaklık sembolik. Biz ana kar-

nına geri dönüp ruhlarımızı kaynaştırmak için çıplak kalmıştık, bu insanlar ise içlerindeki öfkeyi dışarı vurmak için... Evet. Özgür öyle derdi bu durumlarda. Garip insanlar... O an şunu anladım: Bana göre insanlar çirkin, bir tek Özgür güzeldi. Ben yine aklımın çıkmaz sokağında dönüp dolaşıp Özgür'e çıkmıştım ki, birilerinin kavga etmeye başlamasıyla kendime geldim. İki erkek birbirine girmişti, sarışın bir kadın ise onları ayırmaya çalışıyordu. *Sanırım kız meselesi...* Kavga çok uzamadan kapıdaki ızbandutlardan biri gelip kavga edenleri dışarı attı. Ama bu o kadar olağan bir şeydi ki sanki, kimse istifini bile bozmadı bunlar yaşanırken. Eski Yosun olsa, gider kavgayı ayırırdı ama Özgür'ün balığı bu görüntüyü sadece, "Ne tuhaflar," diyerek izledi. *Ne tuhaf...*

Bir süre sonra hafiften sarhoş olmaya başladığımı hissettim, orada dur dedim kendime. "Dur balık..." Çünkü böyle bir yerde sarhoş olmak pek iyi sonuçlar doğurmazdı. Ayağa kalktım daha fazla içmemeye karar verince. Biraz başım döndü içkinin etkisiyle, kalçamın üzerine geri düştüm. Tekrar kalkıp ayakta durmayı denedim ama bir daha düştüm. *Otururken iyiyim de, kalkınca neden dünya dönüyor ki?* Tekrar kalkmaya yeltendiğimde bir el beni tuttu ve ayağa kaldırdı. Yabancı biri, "Yardım edeyim isterseniz?" diye sordu.

"Olur..." dedim beni usulca kaldırmasına izin vererek. "Teşekkür ederim."

"Nereye gideceksiniz? Eşlik edebilirim," dedi yüzünü hâlâ seçemediğim kişi. Sanırım esmerdi... Erkekti bir de. *Yani çok kalın sesli ve kısa saçlı bir kadın değilse.* Sadece hafif beyin bulanıklığımın değil, karanlığın da etkisi vardı yüzünü tam seçemememde. "Lavaboya gideceğim, teşekkür ederim," dedim yüzünü tam göremediğim kişiye. Ardından yanından geçip birkaç adım attım. Attım atmasına da, yalpalayarak yürürken yine yere düşecektim ki belimden tuttu arkamdaki kişi. "Ben götüreyim..."

"Ben giderim..." derken kolumdan tuttu.

"Burada daha önce hiç görmemiştim sizi. Pek takılmıyorsu-

nuz galiba?" diye sordu ben gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken.

"İlk kez," dedim kısa cevabımın yeteceğini umarak.

"Belli..." diye imada bulundu. Ama o kafayla imasını bırakın, dediklerini anlamam mucizeydi. *Bir de geri kalan içkileri içsem ne olurdum kim bilir...* Beni mekânın arkasına yakın bir yerlerde, koridor gibi bir yere getirip durdu, eliyle karşıdaki bir kapıyı işaret etti. "Burası lavabo."

"Teşekkürler," dedim gülerek ve eliyle gösterdiği yere girdim. İçeri girdiğimde önce lavaboyu aradı gözlerim. Yüzümü yıkamalıydım. Ama... Yoktu. *Kafam o kadar güzel olamaz herhalde...* Sanki lavabodan çok, tuhaf bir odaydı... Ben tam yanlış yere geldim galiba diye arkamı dönüp çıkacaktım ki, kapıda birini gördüm. Sanırım az önce karanlıkta yüzünü tam seçemediğim kişinin beyaz ışık altında parlayan o ürkütücü esmer yüzü... Korkup bir adım geriye gittim. "Ne yapıyorsun?" dedim kısık bir sesle.

"Hadi ama... Buraya geldiysen niyetin bellidir. Naz yapma."

"Benim sevgilim var," dedim gözdağı vermek için. Diyecek başka bir şey bulamadım çünkü. Böyle bir yere gelip üstüne, "Çekil sapık, ben senin bildiğin kızlardan değilim," desem komik duruma düşerdim sanırım. Adrenalinin bedenime yayılmasıyla içkinin üzerimdeki etkisi dağılıyordu sanki. Karşımda bana doğru yaklaşan yüz, her saniye daha da netleşiyordu. "Bağırırım," dedim sanki bir şey olacakmış gibi.

"Arka odalardayız güzelim... Buradan çığlık gelse başka türlü anlarlar. Hem naz yapıp masum kız ayağı çekme bana. Sen de istiyorsun, belli." Nefes alıp verişim hızlanmıştı bu cüretkâr sözleri karşısında. Bu... Bu Halit planında fahişe rolü yapmak gibi bir şey değildi. İçimde dolaşan duman kanatlı kelebek kanat çırparak göğsümün üzerine kondu. O da korkmuştu. Üzerime doğru gelen heriften değil, önceki gece ona dokunan ve siyahına siyah katan Özgür'den sonra başka birinin bana dokunabilecek olmasından. Bağırdım. Son gücümle. Belimden yakalayıp beni

duvara sertçe yaslamadan birkaç saniye önce... Çünkü duvara öyle bir çarpmıştı ki beni, bağırmayı bırakın, ağzımı bile açamadım. "Yoksa fantezin bu mu? Zor kız ayağı mı, ha?" diye sordu ben kollarında çırpınırken. "Böyle oynayalım diyorsan, öyle oynayalım." Gözlerim doldu. Çırpındıkça batan turuncu aptal balıktım ya, rollerim hep ona göre biçiliyordu. Yine... Yeniden... Son bir kez bağırdım. "Daha çok bağır. Hoşuma gidiyor..." dedi.

"Orospu çocuğu!" dedim nefretle yıkadığım bakışlarımı, gözbebeklerine kenetleyerek. *Ağlamak yerine, küfret.* Evet. Çünkü ben Özgür'ün balığıydım.

"Aferin balığım," dedi duymak istediğim ses, kapının açılma sesine kendininkini karıştırarak. "Bir orospu çocuğuna ancak orospu çocuğu diyebilirsin." Duvarda, elleri üzerimde olan herifin kollarından çekti aldı beni. "Ona dokunacak cesareti nasıl buldun kendinde?" diye sordu esmer çocuğa. "Senin gibi ucuz birinin ona göz dikmesi, bana hakaret."

"Bilmiyordum Özgür... Kusura bakma," dedi diğeri geri çekilerek. İşte bu bana büyük bir şoktu... Az önceki pislik gitmiş, sanki başka biri gelmişti. "Gerçekten..."

"Balık..." dedi Özgür bana dönüp. "Ne ceza vereceksin oltanın ucundaki bu yeme? Seni yakalamak için atılan yem, okyanusa yem oldu."

"Gerek yok Özgür... Gidelim yeter," dedim usulca.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Peki," dedi ve beni tutarak yürümeye başladı. "Bu arada sen," dedi kapıya ulaştığımızda arkada kalan esmer çocuğa. "İktidarsızlığını kolay hedeflere yönelerek bastırmaya çalışıyorsun ama yanlış adres." Ben şaşkınlıkla Özgür'e, Özgür ise önüne bakıyordu yüzündeki tek kasını hareket ettirmeden. "Bence git, bu rezillikle kendini başkasına becert. Sen bir kadını ne bedenen ne de ruhen tatmin edebilecek birisin."

İşte, Özgür buydu. Başkası olsa beni kollarından kurtardığı adamın ağzını yüzünü dağıtır, küfrederdi. Ama Özgür ve kafa-

sındaki milyonlarca tilki, fizyolojik hasarı sevmezdi. Onlar tek bir cümleyle karşısındaki kişiyi dumur edecek, ruhsal şiddete âşıktı. Onlar... kutsalımdı.

Arka odalardan barın içine kadar belimden götürdü beni. Ben ayılsam da, az önce yaşadıklarımın etkisiyle bedensel gücümü toparlayamamıştım ve tam olarak yürümeyi beceremiyordum. Bunu fark edince beni kucağına almak ya da daha iyi tutmak yerine iyice bıraktı. Serçeparmağını, serçeparmağıma geçirdi. Nedense bu... daha destek verici bir hareketti benim için.

Parmağını, parmağıma dolamasını sevdiğim adam... Ben düşecekken beni tutmak yerine, benimle birlikte düşmeyi seçen adam... Ben yürüyemiyorken, bana uçmayı öğreten adam...

O küçükparmağı devleşip kalbime dolandı sanki o an... O tuhaf yerden, parmaklarımız birbirine dolanmış bir vaziyette çıktık. Hava daha da soğumuştu. Üşüdüm... Ama o yanında üşüyen kıza ceketini veren tipte erkeklerden değildi, ben de üşüdüm diyen kızlardan... Biz birlikte üşüyen, serçeparmaklarından birbirine bağlı iki tuhaf kişiydik sadece.

Yanında sürekli üşüdüğüm adam... Senin kalbinin buz tuttuğu bir evrende, ısınmak istemiyorum...

Eve yaklaşırken bilincim iyiden iyiye yerine geliyordu. Parmaklarımız hâlâ kenetliyken biraz daha sokuldum yanına soru sorabilmek için. Anlardı bunu yapınca bir şey soracağımı, başını bana çevirdi. "O çocuk neden sen o kadar ağır konuştuğun halde hiçbir şey demedi? Yani öyle alttan alacak bir tipe benzemiyordu da... Tanıdığın biri miydi? Arkadaşın mıydı?"

"Gece gece bu enerjin nereden geliyor, merak etmiyor değilim."

"Söylesene," dedim ısrarla. "Çok tuhaftı."

"Bak küçük turuncu balık, şunu unutma. İnsanın üzerine

ne korkuyla, ne şiddetle ne de baskıyla hâkimiyet kurabilirsin. Eğer karşındaki üzerinde mutlak hâkimiyeti arzuluyorsan..." dedi bakışlarını bana çevirip tekrar. "Ona ucuz olduğunu hissettireceksin."

"Anladım," diye yalan söyledim.

"İnsanlar güdülmeye muhtaç koyunlar gibi," dedi büyük bir özgüvenle. "Ben sadece onlara istediklerini veriyorum."

"Hipnoz gibisin..."

"Değilim. Ben insanları hipnoz eden köstekli saatim. Tik tak... Tik tak..."

"Seni sallayan kim?"

"Güzel soru balık. Gitgide gelişiyorsun."

"Patronum sensen, azıcık gelişmem normal değil mi?"

"Değil."

"Yalan?"

"Söyledim."

"Cevap?"

"Yok."

"Seni yendim mi şimdi?"

"Asla."

"Ama cevap vere-" derken sözümü kesti. "Cevap beklemek aptallıktır," diye kestirip attı. "Kendi soruların gibi kendi cevaplarını da yarattığın gün, tamamen olacaksın."

"Ne olacağım?"

"Kafamdaki tilkilerden biri."

"Tilkilerinden öpmek istiyorum seni."

"Son iki gündür iki lafından biri ya sevişmek ya öpüşmek. Sana ne yediriyorum da böyle oldun sen?"

"Utandırma!"

"Utanmıyorsun şu an, yalan söyleme."

"Tamam... Yalan söyledim."

"Aptal balık..."

"...seni seviyor."

Evin kapısının önüne geldiğimizde o gece bütün olanlara rağmen bir gülümseme vardı yüzümde, onu fark ettim. *Salak*

mıyım neyim... Özgür anahtarını çıkarıp kapıya taktığında, usulca duvara yaslandım. Yanlış anahtarı takmıştı yine önce. Hep böyle yapardı... *Ne tuhafım. Buna bile âşığım...* Yaslandığım yerden doğrulup elindeki anahtarı aldım ve deliğine taktım. Ama çevirmedim, ona bıraktım. Anahtarı çevirip kapıyı ittirince bana döndü. Eliyle önce benim girmemi işaret edince gülümseyerek jestine karşılık verdim. İçeri girdiğimizde üzerimde bana ait değilmiş gibi duran elbiseyi çıkarmaya yeltendim ama o fermuarını açıp bana yardım etti. Üzerimden kayıp giden elbise, yine vücudumu büyük ölçüde açıkta bırakmıştı. Yine tek bir saniye bakmadı bana. *Çıplaklığa doymuş, ruhsal bir giysiye aç olan adam...* İkimiz de üzerimize bir şeyler geçirip yatağa girdik. Öyle romantik bir şey değildi bizim için yan yana uyumak. Bazen ben ruhumu yorgan yapıyordum ona o uyurken, bazen o kâbuslarımdan kurtarıyordu beni tilkilerini salarak zihnimin derinlerine... Bazen yastık oluyordu göğsünün soluyla, bazen sadece kendi... Kendi olunca her şeydi ya zaten. Ne güzeldik işte o zamanlar....

Kolumu tutup boynuna dolarken gözleri kapalı bir şekilde mırıldandı. "Yosun..." Küçük bir mırıltı çıkardım, "Efendim?" der gibi. "Seni birkaç gün sonra," dedi kusursuz göğsü usulca inip kalkarken. "Pınar'a götüreceğim."

BÖLÜM 14

OKYANUSUNU ÜZEN BALIK

♪ Broods – Bridges ♪

"Delirmemek için, senin aklına sığındım.
Saklasana beni orada..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Sabah camdan süzülen çirkin altın renk gözlerimi rahatsız ediyordu Özgür'ün boynunun kenarında uyurken. Bir yandan, en azından kalkıp perdeyi örtmek istiyor, bir yandan o boyundan saniyelik bir ayrılığı dahi reddediyordum. Gözlerimi o çirkin ışığın girmemesi için daha da sıkı yumdum. Başımı iyice gömdüm Özgür'ün güzel boynuna. Burnum, çıplak tenine iyice gömülünce nefes alamadım bir süre. Başımı hafifçe yana kaydırıp nefes almak için imkân yarattım kendimce. Ama bu defa kokusuyla ten temasım azalmıştı. Biraz daha yanına sokulup bedenimi tamamen onun bedeninin üzerine taşıdım ve başımı boynunun yanına yerleştirdim. "Ne yapıyorsun?" diye homurdandı en tatlı uyku sesiyle gözlerini açmadan. Konuşurken dudaklarım yanaklarına değecek şekilde "Uyurken bile uzak kalamıyorum," dedim başımı yana çevirip. Yanda olan elimi aradı yatakta gözleri kapalıyken hâlâ, bulunca serçeparmağını benimkine geçirdi ve cevap vermeden uykusuna kaldığı yerden devam etti. *Aptal...* Bu verebildiği tek karşılıktı benim saplantılı aşkıma. Ama bu, başkalarından duyacağım sayfalarca aşk sözlerinden daha değerliydi benim için. Eğer gece çok içmiş olmasaydım ve gözlerimdeki ağırlık, kapaklarını kaldırmama engel olmasaydı kalkıp o küçükparmağından öpecektim Özgür'ü, içimden gelmişti. Ama yapamadım. Tekrar uykuya dalınca ruhundan bir buse koparırdım nasılsa... Aptal balık ben, okyanusla yaşarken bile rüyasında okyanusu görüyordu çünkü. Ve her rüyada biraz daha karışıyordu okyanusa... *Uykumda bile bırakmaya korktuğum adam... Teni benim tenimden ayrı dursa yaşayamadığım adam... Kokusu genzimi yakan, ama oksijenden daha çok ihtiyacım olan adam...* "Bir süre sonra karışacağım sonsuz uykuda da, kokunu duyabilecek miyim?" dedim uykuya dalmadan birkaç saniye önce. Sanki "Buharlaşıp, sana karışacağım," diye cevap verdi. Ya da uykuya dalmadan rüyam başlamıştı bile, emin değilim...

Açık pencereden gökyüzünün kızarmaya başladığını gördüm ikinci uyanışımda. *Akşam oluyor demek ki...* Makyajımı yine temizlememiştim. Gözlerim iyice batıyordu yine. Yanağımı Özgür'ün çıplak göğsüne dayayıp bir süre uykumun dağılmasını bekledim. Gözlerimdeki kara bulutlar dağılmaya başladıkça seyrettiğim sokağın kızıl rengi daha da netleşti. "İstediğim manzara bu değil..." diye mırıldanıp başımı çevirdim. Ellerimi Özgür'ün göğsüne koyup çenemi ellerimin üzerine yerleştirdim. "İşte bunu izlemek istiyorum..." Derin bir nefes aldım ve yutkundum uyuyan yüzünü seyrederken. Güzeldi. Zaman zaman bana nefes almayı unutturacak kadar güzeldi. Biçimli dudaklarının hafif aralığı, dümdüz gelen burnu, hafif seyrek ama net bir çizgi gibi gelen kaşları, çıkık elmacıkkemikleri... Ucunda zehir olan bir oka benzeyen kirpikleriyle süslenmiş doğuştan kısık gözleri... Güzeldi işte. Ama bu yüzden âşık değildim ona. Tuhaf... Nefesimi kesen güzelliği bile, benim onda gördüklerimin önüne geçemiyordu. Ruhu... Elimi uzatsam bir parça koparabilecekmişim gibi olan o güzel ruhu... O daha güzeldi. Dış güzelliği nefesimi kesiyorsa, ruhunun güzelliği ayaklarımı yerden kesiyordu. Yürüyemiyordum onun ruhu bana dokununca... Seriyordum ruhunu Alaattin'in sihirli halısı gibi ayaklarımın altına, onunla uçuyordum. Kafasındaki tilkiler... Birbirine dolanan kuyrukları dışarı taşmış da, o yüzden saçları hep dağınıkmış gibiydi ya hani, işte o en güzeliydi. Elimi saçlarımın arasına attım. Tilkilerine dokunmuşum gibi, sıçradı o an uykusundan. *İşte benim en kutsal tilkim...* "Uyandın mı?" dedim en yumuşak ses tonumla. Cevap vermeden bir süre gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Benim kutsal tilkim," dedim saçlarından öperken.

"Sabah sabah nereden geldi bu aşk yine sana?" dedi beni üzerinden kaldırıp yatakta yana atarken.

"Bilmem. Bu aralar ne yediriyorsan bana artık, aşk böceği oldum iyice."

"Balık ol." Sesi yine en tatlı kıvamındaydı.

"Balığım," dedim yataktan kendimi yere atmadan önce. Halıya düşünce kendimi usulca kaldırıp dolaptaki aynaya baktım. Makyajımı temizlemediğim için gözlerimdeki siyahlıklarla balıktan çok pandaya benziyordum. "Ama sanırım gözlerimi silene kadar pandayım."

"Balıksın," dedi tekrar yana dönüp yastığa başını gömerken.

"Ama gözlerime baksana..." Yatağa tekrar zırlayıp diğer yanına geçtim. "Pandayım."

"Uyutmayacak mısın beni?" dedi gözlerini tekrar açıp. "Ayrıca balıksın."

"Adı panda olan bir balık olayım mı?"

"Adı balık olan bir balıksın," dedi ve beni yataktan aşağı itti. Kalçamın üzerine halıya düşünce kahkaha attım. "Ve şimdi bırak biraz daha uyuyayım," dedi homurdanarak.

"Uyuyamıyorsam uçarım," dedim kahkaha atarak. Kalçamın acımasına neden bu kadar gülmüştüm ki? Balıktım ya... Ondandı herhalde. "Hadi uyan sen de." Tekrar yanına zıpladım. "Yosun..." dedi gözlerini açmadan. "Dün zaten çok kaçırmışım, beynim patlıyor şu an. Ne olursun hadi..." derken Özgür, içeriden bir bağırma sesi geldi.

"Uyandıysanız oynaşmayı bırakın da gelin şuraya, ölüyorum lan açlıktan!"

Anıl...

Özgür ve ben halının ortasında bacaklarımız birbirine değecek şekilde bağdaş kurmuş, sandviçimizi yiyorduk. Anıl ise kanepede yiyordu yemeğini. Özgür hem bana hem Anıl'a sinirli olduğundan pek konuşmuyordu o akşam. Biraz da uykusuzdu, onun da etkisi vardı galiba. "O değil de Özgür, dün üç kişilerdi... Mahvoldum oğlum. Sen erken ayrılmışsın galiba."

"Üç kişilerdi derken? Kavga falan mı oldu?" dedim ağzımda ekmeğimi çiğnerken. Anıl ve Özgür bana güldüler. Kaşlarımı çatıp, "Ne oldu?" diye sordum.

"Kavga da denebilir," dedi Anıl pis pis sırıtarak. "Tabii kavganın mekânı farklıydı."

"Anlamadım," dedim Özgür'e bakarak.

"Üç kızı aynı anda götürmüş," dedi en pervasız tavrıyla. "Utanmış ya da şaşırmış gibi yapmana gerek yok, yalandan yapıyorsun şu an," dedi ekmeğinden bir lokma alırken şaşırmış gibi yaptığım suratıma doğru. Haklıydı. Artık şaşırıp utanmıyordum, sadece ilginç geliyordu bu tarz şeyler. Omuz silktim. Balıktım, bazı şeyleri geç algılıyordum ama algılayınca eski tepkileri vermiyordum. Mesela utanma duygusu diye bir şeyim kalmamıştı artık. Şaşırma duygum da... Ya da tabularım. Sanki Özgür her saçımı kestiğinde bunları da kesip akıtıyordu giderden...

"Dün bir herif de beni götürüyordu bir yerlere az kalsın," dedim sanki Özgür'e artık bu konuları rahatça konuşuyorum demek ister gibi. Bana çok sert bir bakış attı kafasını kaldırıp. Yutkundum.

"Yosun," dedi ağzındaki lokmayı yutup Özgür. "Artık bu tarz şeylerden utanmıyor olman, karşımda bu lafı rahatça söyleyebileceğin anlamına gelmez. Bu ve o çok farklı şeyler."

"Neden farklı? Siz bu tarz şeyleri normalmiş gibi konu" derken ben, elindeki tabağı yere sertçe çarptı. "Birinin seni az kalsın zorla becerecek olması, rahat konuşabileceğin bir şey değil! O on saniyelik hafızana söyle, unutmakta gecikmiş. Bir daha benim yanımda hatırlarsan dünkü olayı..." dedi ayağa kalkarken. "Kural ihlali yapmış olursun." Uzun zaman sonra ilk kez onu sinirlendirmiştim sanırım. Salondan ayrıldığında Anıl kanepeden inip yanıma çöktü.

"Şşş, yamuk saç. Dün kim sana ne yapmaya kalktı bilmiyorum ama Özgür bu konularda hassas. Yani bu tarz şeyler hakkında-" derken Anıl, omzuma koyduğu elini tutup çektim.

"Biliyorum," dedim elimdeki yarım sandviçimi tabağıma koyarken. *Biliyordum da... Aptal kafam işte. Pınar'a olanlardan sonra sırf laf söylemiş olmak için, neden dedim ki öyle sanki çok basit*

bir şeymiş gibi? Kendime küfrederek ayağa kalktım. Önce yatak odasına baktım onu bulmak için, ama orada yoktu tabii. Ardından balkona baktım, balkon da buraya hiç gelmedi dercesine bana karşılık verdi. Galiba, en özel mabedimizdeydi. Koşarak banyoya gittim. Banyonun orta yerine çökmüş, sigara içiyordu. Omuzlarının fazlaca yukarı kalkmasından anladığım kadarıyla derin derin çekiyordu nefesleri içine. İçeri girince, parmak uçlarımda yanına gittim. Dizlerimin üzerine çöküp arkasından sarıldım. "Özür dilerim," diye fısıldadım kulağına. "Aptal balık, okyanusunu incitti."

"Okyanus, aptal bir balık yüzünden incinmez."

"Aptal balık, okyanusunu sinirlendirdi."

En duygusuz ses tonuyla, "Okyanus, aptal bir balık yüzünden sinirlenmez," dedi bir kez daha. Özgür sigara dumanına sardığı kelimeleriyle fazlaca acıtmıştı kalbimi.

"Aptal balık, okyanusunu çok seviyor," dedim tüm pişmanlığımla.

"Okyanus balığı sevmiyor."

Hafif titreyen sesimle, "Aptal balık birazdan ağlayacak," dedim.

"Okyanus... yalan söylüyor."

"Yalancı..." dedim biraz daha sıkı sarılarak omuzlarına arkasından. "Bir gün yaptığım bir aptallık yüzünden hayatından çıkaracaksın beni diye ödüm kopuyor."

"Az önce yaptığın... aptallık bile diyemeyeceğim bir şeydi. Kendi bedenine saygısızlığın... Yapma." Hassastı bu konuda. Pınar'a da istemediği eller dokunmuştu çünkü. Yaptığım, en başta ona saygısızlıktı. Uzun zaman sonra ilk kez utandım.

"Özgür..." dedim kollarımı gevşetip. Dizlerimin üzerinde sürünerek karşı tarafına geçtim. Yüzünde yine duygudan eser yoktu. "Söz bir daha düşünmeden konuşmayacağım. Bir süreliğine bir tane tilkini bana ödünç verebilir misin? Zihnimde önce onunla konuşup sonra dilimi kullanacağım." Bir süre yüzüme baktı ve sigarasını gözlerini gözlerimden ayırmadan banyonun

fayansında söndürdü. Ardından ayağa kalkıp raflardan birinden makası çıkardı. Geri yerine oturup makası elime tutuşturdu. Ben anlamsızca yüzüne bakınca konuşmaya başladı yine aynı tavırla.

"Saçımdan bir parça kes. Kafamdaki tilkilerden birinin kuyruğunu kesersen, kuyruğunun peşine düşüp sana gelecektir."

"Demek gerçekten saçların, tilkilerinin kuyrukları..." dedim gülümseyerek. "Peki. Keselim bakalım." Dizlerimin üzerinde yanına yaklaşıp en belli olmayacak yerinden ufak bir parça aldım saçından. Makası yana bırakıp avuçlarımdaki saça baktım bir süre. *Küçücük bir tutam dağınık saç...* Kalbim hızlandı o an tuhaf bir şekilde. Sanki dediği doğruydu ve tilkilerinden birinin kuyruğuna basmış gibiydim. Bu... fazlasıyla heyecan vericiydi. Özgür'ün saçımın kenarına dün taktığı küçük tokayı kafamdan çekip aldım. Ve Özgür'den kestiğim saçı ucuna geçirip tekrar saçıma taktım.

"Artık benim de kafamda bir tane tilki var!"

"Özgür," dedim küvete yaslanmış, sigara içerken. "Boğazımdaki saçma düğüm bir aydır geçmiyor. Az önce seni öyle kızdırınca daha da ağırlaştı."

"Normal. Psikolojisi bozuk her kişide olan bir şey."

"Öyle mi?" dedim çok sallamayarak.

"Öyle. Bir de benim bok yemem galiba. Ağlamayı yasakladım ya," dedi hafifçe gülerek. "Ağlayamayan, depresyondaki kişilerde de çok olur o."

"Anladım..."

"Geçireyim mi?" dedi bana dönüp. Ben daha cevap bile veremeden eğilip tam boğazımdan öpüverdi. "İki oldu," dedim. "Daha önce beni kalbimin kırıldığı yerlerden öpmüştün. Şimdi de canımın acıdığı yerlerden öptün."

"Üç oldu belki de..."

"Üç?"

"Daha önce de, ölemediğin yerlerden öpüp seni kendime âşık etmiştim."

"Dudaklarında zehr-i zakkum vardı. Öpüp öldüreceksin sandım... Ölemediğim yerlerden öpüp beni arzuladığım sonsuzluğa göndereceksin. Belki de o yüzden ilk görüşte sana, ölüme âşık oldum. Ama olmadı Dağınık Saç. Öptüğün yerlerim yaşamak istiyor."

"Aptal balık, okyanusa atlayıp intihar edeceğini sandı çünkü. Ölmek için ölümün koynuna sığınmak, ancak senin gibi bir aptala yakışırdı zaten balık."

"Ölümün koynuna girmek öldürmez mi beni?"

"Ölümün koynuna girmek... Ölümün yaşamak isteyen piç çocuğunun annesi olmak demek. Bir parçan ölüme âşık ve ölmeyi beklerken, yeni doğan parçan yaşamaya aç... Anlamadığın yer burada aptal balığım. Sana en başından beri dediğim şey bu. Sen bana ölmek için tutundukça, yaşamak isteyeceksin. Ve bu çirkin bir kısır döngüye dönecek. Ölümle sevişirken yaşam arzunla aldatacaksın onu. Bedenin ölüm ve yaşamın çirkin savaşını kaldıramayacak. Delireceksin balığım. Bir süre sonra aklını kaçıracaksın. İçindeki saçma buhran boğazındaki düğümün büyüğünü atacak aklına. Yok olacaksın balığım. Ölmeden yok olacaksın. Zihnine düğüm attıklarında, var olmamış gibi olacaksın."

"Aklım sana feda olsun. Zaten önceden de pek akıllı biri sayılmazdım..."

Birkaç gün sonra, daha önce uykusunda söz verdiği gibi, beni Pınar'a götürmek için elleriyle hazırlamıştı. Saçlarımı önce taramış, sonra geri dağıtmıştı. Kendi gibi giydirmiş, iyice kendine benzetmişti yine...

Ayağımıza birbirinin aynısı postallarımızı geçirip soğuk ha-

vanın kollarına birbirinin türevi bedenlerimizi attığımızda, parmağını parmağımdan çekip elimi tuttu. "Arkamda kalma," dedi bana bakmadan. Sanki heyecandan elleri titriyor gibiydi. "Tamam," demek yerine sıktım elini biraz daha. Bilmiyordum aklından ne geçtiğini... Beni nereye ve neden götürdüğünü de. Özgür'dü bu. Aynı anda yüzlerce tilkiyle konuşurdu, kafası karışmazdı onun.

Adımlarını yakalamak için büyük büyük adımlar atarak yürümeye başladım. *Yanında eskiden yürümek, şimdiyse uçmak istediğim adam...* Ağzına her zamanki gibi bir sigara yerleştirdi. Tek eliyle yaktığı çakmağı, sigarasına doğru götürürken ellerinin titrediğini gördüm. Ne tuhaf... Ensesine silah dayandığında bile soğukkanlılığını bozmayan, tek bir saniye korkuyu hissetmediğini düşündüğüm, insana ait duygulardan arınmış adam, sanki o an çocuklar gibi korkuyordu. Normalde hemen ben de bir sigara isterdim ondan, ama onu öyle görünce isteyemedim. O gün zaten tuhaftı ruh hali uyandığından beri. Kendi gibi değildi. Ya da fazla kendiydi, bilemiyorum. *Aklından neler geçiyor Özgür,* dedim içimden. *Bu seferki planın ne? Yine planının konuk oyuncusu mu olacağım?* Ya da ilk kez esas kızı mı oynayacağım? Aklımda bir sürü soru birbirini kovalayıp yakalayamazken, "Koşalım," dedi bir anda. "Epeydir yapmıyoruz." İşte yine bir Özgür ve Yosun klasiği... Gülümsedim ve başımı salladım.

Koşmaya başladık kırmızı ışık sarı ışık dinlemeden, kaldırımları görmeden... Koşmaya başladık, uçmayı arzulayıp yürümekten nefret etmeden... Koşmaya başladık düşmekten korkmadan, insanlara sormadan... Koşmaya başladık, ateşler üzerinde yalınayak ilerleyip tek bir saniye yanmadan... *Koşarken nefesimin kesildiği yerde durup dinlenmek yerine, kendi nefesini tutan adam... Tanrım eğer varsan, benim kalan ömrümde alacağım nefesleri de onun ciğerlerine doldur. Ben kendi hayatımı pas geçiyorum. Tanrım eğer varsan... onunla koşarken ölmek istiyorum...*

Sonunda, ciğerim patlamak üzereyken büyükçe bir binanın karşısındaki kaldırımda durduk. Bacaklarımı hissetmiyordum,

ayakkabılar ayaklarıma vurmuş, ciğerlerim de bir damla oksijen için yalvarıyordu. Ellerimi dizlerime koyup bir süre nefesimi düzene koymaya çalıştıktan sonra birkaç adım geri atıp arkamdaki duvara yaslandım. Birkaç dakikalık soluklanmanın ardından konuştum. "Geldik mi?" Yere çöken Özgür, soruma karşılık ayağa kalkıp yanıma geldi. "Evet. Hadi girelim." Elini uzattı tutmam için. İki elimle aynı anda yakalayıp uzattığı elini, dudaklarıma götürüp öptüm. Titriyordu çünkü. Hep o öperdi beni en acıyan yerlerimden, bu defa ben öpüverdim... Öptükten sonra ise sımsıkı tuttum tek elimle. Yüzündeki tek bir kas bile değişmedi. Gülümsedim. Onun yerine de...

Yürümeye başladık karşımızda duran binaya doğru. Kocaman tabelasından anladığım kadarıyla özel bir bakımeviydi. O an anladım Pınar'ın ölmediğini. Nedense buna şaşırmamıştım. Sadece içimdeki bilinmezlik ve beslediğim yoğun merak duygusu had safhaya çıkmıştı. *Pınar... Özgür'ün kalbine aldığı tek canlı...* Onu görecektim birazdan. Nasıl görünüyor acaba? Evet, nedense, "Sağlığı nasıl, ne durumda, neden burada?" diye düşünmek yerine ilk aklıma düşen soru buydu.

Binanın kapısından girdiğimizde Özgür elimi bırakıp kapıdaki görevliyle bir şeyler konuştu. Ben özellikle duymamak için geriye çekildim. Oldukça lüks bir yerdi girdiğimiz bakımevi. Hafif pembe tonlar ağırlıklıydı. Ferahtı. Görevlilerin çoğu güler yüzlüydü gördüğüm kadarıyla. Birkaç hasta, görevlilerle ilerideki koltuklarda oturmuş gülüşüyorlardı. Daha önce benim yatırıldığım rehabilitasyon merkezlerine pek benzemiyordu. Ama kokusu... Kokusu ağırdı ne olursa olsun. Ya da benim gibi kokan insanların kokusunu çok iyi tanıdığımdan ağır geliyordu bana o çürük üzüm kokusu. Kalbimiz, ruhumuz kokuyordu ben ve benim gibilerin, o siniyordu bu tarz yerlere. Özgür, görevliyle konuşup gelene kadar nefesimi tuttum o kokuyu almamak için. Özgür geri gelip elimden tutunca saldım nefesimi. Onun kokusu bu kokunun panzehiriydi.

Boynuma bir ziyaretçi kartı geçirdi. "Yosun Balık" yazıyordu ad ve soyad kısmında. Yıllardır başka olan soyadımla bir

bok olamayan bana, bu ad fazlaydı bile. Onun elimde tuttuğu karta baktım çaktırmadan. Boynuna asmadığı için tam göremiyordum. Boşta kalan elimle uzanıp elinden aldım ziyaretçi kartını. İşte tam adı... "Özgür Gencay," dedim gülümseyerek. "Sevdim..." Beni duymuyordu sanki o dakikalarda. Kafasındaki tilkilerle bir konuda kavgaya tutuşmuşlar gibiydi. Bana birkaç günlüğüne emanet ettiği tilkisi de kafamın içinde çığlık çığlığaydı çünkü.

Birkaç kat yukarı çıktık, birkaç koridordan döndük, sonunda Özgür'ün açarken ellerinin titrediği kapıya ulaştık. Kapının önünde durduğumuzda elimi bıraktı. O kadar ürkekti ki o anlarda... Cebine güç bela soktu kartı küfrederek. Omuzlarından tuttum bir anda ona güç vermek için. Tuttum ve boğazından öptüm. Çünkü eminim o an onunda boğazında çirkin bir düğüm vardı. "Aklından ne geçiyor bilmiyorum Özgür, ama eğer sen bir şey yapıyorsan her şey yolunda gidecektir. Korkma... Olur mu?" Omuzlarındaki ellerim usulca kayarken gözlerimin içine baktı bir süre tepki vermeden. Verdiği tek tepki, varla yok arası bir dokunuştu sol yanağıma.

"İçeri girdiğimizde sessiz konuş, yüksek sesten korkuyor. Bir de çok uzun süre bakma gözlerine. Ha... Bir de sakın dokunma. Biri dokununca," dedi derin bir nefes alıp, "fenalaşıyor."

Başımla onay verince arkasını döndü ve sanırım olmadığını düşündüğüm kalbi, tilkilerinin arasında saklandığı yerden tekrar göğüskafesinin soluna indi. O kadar hissediyordum ki heyecanını ve korkusunu... Benim de kalbim ölecekmişim gibi hızla atmaya başladı.

BÖLÜM 15

ÖLÜME KANAT ÇIRPAN KELEBEK

♪ X Japan – Tears ♪

"Bir balon olmak istiyorum. İçimde hâlâ nefesin varken kaçıp gidebilmek için. Bir balon olmak istiyorum... Kendimi gökyüzüne asmak ve yok olmak için."

Ölüme Fısıldayan Adam

Ürkek adımlarla içeri girdiğimde bacaklarımın da titrediğini hissettim. Yatağında öylece yatan Pınar'a bakamadım içeri girerken. Odanın tam ortasına geldiğimde durdum çünkü bir adım daha atsam düşüp kalacaktım, eminim. Farkında olmadan yumruk yaptığım elimi gördüm o an. Ben de Özgür gibiydim... Kafama bir otel odasında silah dayanmışken gülen ben, orada öylece yatan bir kıza bakmaktan korkuyordum. Nedenini bilmeden... Derin bir nefes aldım kafamı kaldırmak için. Yutkundum hafifçe. Ve gözlerimi usulca Pınar'ın yatağına çevirdim. İşte oradaydı... Göğüslerinden aşağı uzanan upuzun sarı saçlarıyla, tuhaf bir hüzünle bakan masmavi gözleriyle, belki de şu ana kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi Pınar. Benden o kadar farklı görünüyordu ki... Pürüzsüz teni, incecik parmakları, güçsüz kolları... Üst kısımları düz saçları, altlara doğru bukleler halinde iniyordu. Oyuncak bebek gibiydi. Tek farkı, gülümseyemiyor oluşuydu... Bir süre bizi fark etmedi Pınar. Öylece karşısına bakıyordu.

Gözlerimi Özgür'e çevirdim. Pınar'ın bir adım yanında durmuş ona bakıyordu. İlk kez... Yemin ederim, ilk kez Özgür'ün gözlerinde tilkilerinin şeytani bakışını değil de, son insan yanının izlerini gördüm. Öyle güzel bakıyordu ki Pınar'ına. Öyle canı yanıyordu ki... O an anladım. O ikisi, dünyadaki en güzel iki şeydi. Yan yana geldikleri kareyi alıp kalan kısacık ömrümde zihnimin en özel yerine çerçeveletip astım. *Ne tuhaf... Ölüme fısıldayan adam, ölüme şarkılar yazan adam, ölümü dansa kaldırıp ayakları altında ezen adam... Ona bakarken ölüyordu sanki.* Kalbini görmek istedim o an Özgür'ün. Aklından neler geçtiğini okumak istedim. Tilkilerinin susuşunu duymak istedim biraz da. İstedim... Kafasındaki tilkilerle kavgasını izlemek ve o güzel aklında yine ne oyunlar döndüğünü görmek... Ama imkânsızdı ya, olmadı zaten.

Pınar'ın yüzü Özgür'e döndü birden. İfadesiz yüzü, Özgür'ün yüzünü görünce canlandı sanki. İkisinin gözleri buluştuğunda yüzlerindeki ifadesizlik hâlâ aynı dururken siyah beyaz

siluetleri gökkuşağı misali rengârenk oldu. Bir süre birbirlerinin yüzüne bakıp durdular öyle. Ben de onları izledim. Özgür'ün âdemelmasının hafifçe titrediğini görünce içimden delicesine ağlamak geldi ama tuttum kendimi. Sonra Özgür gülümsedi zaten. Öyle bir gülümsedi ki hem de... O an anladım. Ben daha önce Özgür'ün gülümseyişini görmemiştim. Bana kıvrılan dudakları, daha önce hiç öyle güzel durmamıştı. Yanaklarında gülümsemekten oluşan hafif çukur ve çizgilerin içleri hiç öyle bir huzurla dolmamıştı. O kadar güzel gülümsedi ki Pınar'a, daha önceki gülümsemeleri hiç bu kadar utanmamıştı... Onu öyle görünce ben de istemsizce gülümsedim. Ne güzel seviyordu be... *İşte âşık olduğum adam ve onun tek gerçek aşkı*... Kalbinde gözüm olmadığı için midir, bana aşk gibi şeylerin alışagelmişten daha farklı şeyler olduğunu öğrettiği için midir bilmem, hiç kıskanmadım bu tabloyu. Ne tuhafım... Kafamı Pınar'a çevirdiğimde onun gülümsemediğini gördüm. Gülümseyemiyordu belki de... Başını hafifçe yana atmış öylece Özgür'e bakıyordu. Sanki ikisinin arasında kimsenin duyamayacağı bir dil vardı da o dilden konuşuyor ve anlaşıyorlardı. Sanki ikisinin arasında kimsenin göremediği bir el varmış da, gidip o dokunuyormuş gibiydi, birbirlerine onların dokunamayan elleri yerine. Sanki ikisi arasında bir bağ varmış da, çözülmüyormuş gibiydi ne olursa olsun. Özgür, bir adım daha attı sonra. Yanındaki küçük tabureyi çekip oturdu. "Nasılsın küçük?" dedi gülümseyerek. Kız yine aynı ifadeyle gözlerini ayırmadan öylece Özgür'e bakıyordu. O kadar özlemiş gibiydi ki, bir saniye bile gözlerini ayırmak istemiyordu üzerinden. Ya da bana öyle geldi, bilmiyorum... "Sevdin mi bu mevsimi? Değiştireyim ister misin?" O an anlamadım neyi kastettiğini, birkaç saniye sonra anladım. O kadar şartlandırmışım ki kendimi Pınar'ı ve Özgür'ü seyretmeye, odanın içini görmemiştim bile. Kafamı kaldırıp odaya baktığımda duvarların boydan boya ilkbahar çiçekleri resimleriyle donatıldığını gördüm. Bir sürü ağaç, gerçek gibiydiler duvarda. Etraftaki çiçekler, çizgi de olsa neşeyle koşan çocuklar... Kış

mevsimi içindeyken ilkbahardaymışız hissi veriyordu insana. Dudaklarımdan istemsizce, "Harika..." kelimesi çıktı birden. Sanki ağzımdan kaçırmışım gibi elimi dudaklarıma bastırdım. O ikisinin mabedinde konuşmaya iznim yokmuş gibi... O an Pınar'ın bakışları bana döndü. Denizden daha mavi gözleri benimkiyle buluşunca içim titredi. Gülümsemek istedim, ama sanırım beceremedim. Ne yapacağımı, ne edeceğimi bilemeden birkaç dakika nefes bile almayı unutarak durdum öylece. Ta ki Özgür, "Bu Yosun..." diye beni Pınar'a tanıtana dek. "Balığım."

Ne diyeceğimi bilemedim gözlerini benden ayırmayan Pınar'a. Yanaklarımı zorladım gülümseyebilmek için. Pek beceremesem de, olduğu kadardı işte... Eliyle karşıdaki tekli koltuğu işaret etti Özgür. Birkaç adım geri gidip oturdum. Pınar ise hâlâ bana bakıyordu. Başımı yana çevirdim. Özgür konuşmaya devam etti. "Bugünlerde hava soğuk küçük. Üşüyorum biraz. Eskiden olsa ellerimi ellerinin arasına alır ısıtırdın. Hatırlıyor musun İstanbul'daki ilk kışımızı? Pek ısınmazdı ilk evimiz. Sen ne zaman üşüsen ben seni sarardım, sen ellerimi avuçlarının içine alırdın... Bazen üşüyünce aklıma geliyor da... Çok özledim ben. Senin yanında üşümeyi... Sen de özledin bakma şimdi öyle... Özledin değil mi?" Gülümsedi Özgür. Sonra göğüskafesinin içine alabildiğince hava doldurup geri bıraktı huzursuzlukla. "Yaz mevsimini getireyim mi? İlkbahardan sıkılmadın mı?" Pınar'dan sesli bir cevap gelmiyordu. Ya da tepki... Ama sanki Özgür ne dediğini anlıyor gibi konuşuyordu kendi kendine. Belki de öyleydi... Kim bilir. "Tamam, biraz daha kalsın. O zaman bir dahaki gelişimde yetimhanedeki sardunyalardan getireyim. Getireyim mi?"

Saatlerce kendi kendine konuştu böyle. Kendi sordu, Pınar'ın cevaplarını kendi duydu... Ben orada neydim, ne için getirmişti beni düşünüyordum ama cevabını bulamıyordum. Dedim ya, Özgür'ün vardır yine kafasında dönen bir şeyler... Ben de rolümü oynayıp öylece onları izledim. Özgür'ün ona kıyamayışını, onun sessiz cevaplarını duyuşunu ve bir tek ona

gülüşünü... Kaç saat geçti ya da ne kadar zamandır oradaydık bilmiyordum bile Özgür ayağa kalktığında. Veda busesi yerine gülümseyip Pınar'a, bana başıyla gidelim der gibi işaret etti. Uyuşmuş vücudumu toparlayıp ayağa kalktığımda Pınar'ın bakışları o gün ikinci kez bana döndü. Gülümseyip, "İyi geceler..." dedim. İşte Özgür'ün balığı, sanki Özgür'ün onu duyma yetisi bana geçmiş gibi gülümsemediği halde onun gülümsediğini gördüm sanki. Hareketsiz güzel yüzünde sanki gülümseme vardı da, bir tek ben görüyordum... İrkildim ve Özgür'ü takip ederek odadan çıktım. Sanki başımdan aşağı kaynar sular boşaltıp sonra buz gibi bir dereye sokuyorlardı bedenimi. Öyle tuhaf geçişler yaşıyor, öyle tuhaf şeyler hissediyordum o gün.

Özgür odadan çıkmadan önce birkaç saniye Pınar'a baktı son kez. Gözlerinde öyle tuhaf bir bakış vardı ki ikisinin de... Çözemedim. Özgür kapıyı örttüğü an sanki bedenindeki bütün güç gitmiş gibi kapıya dayadı sırtını. Gözlerini kapattı. Dudaklarının hafifçe kıpırdadığını gördüm. Bir şeyler diyordu, kavgaya tutuşmuştu yine sanki kendisiyle. Bir süre kaldı öyle. Elini tuttuğumda gözlerini açtı. "Gidebiliriz..."

"Bugün cümlenin hangi öğesiydim Özgür? Nesne miydim yine?" dedim eve doğru yürürken yol boyu susan Özgür'ü konuşturabilmek için.

"Nereden esti yine..." dedi dudaklarından sigarasının dumanı sızarken.

"Senin attığın hiçbir adımın boşuna olmadığını bildiğimden, her zaman her dakika farklı bir öğeye dönüyorum ben içimde. Ama ilk kez tam çözemedim rolümü... Özne desen değilim, nesne desem kendimi koyamıyorum..."

"Gizli öznesindir belki."

"Hmm... Yükleme hangi soruyu sorunca kendimi bulacağım?"

"Yükleme soru sorup özneyi bulmak yerine her cümlenin öznesi olduğuna kendini inandırıp yaşa aptal balık. Kendi hayatında bile özne olamamış bir kızken umutsuzca yükleme soru sormak tam senlik bir davranış."

"Yine her zamanki gibisin. İnsanlara kendilerini bok gibi hissettirip onları hipnoz eden köstekli saat... Ama bana işlemiyorsun çünkü sen bana ne dersen de kendimi eskisinden bile daha iyi hissediyorum."

"Çünkü hafızan on saniye..."

"Kesinlikle! Balık olmak dünyadaki en harika şey." Cevap vermedi benim onun hüznünü dağıtmak ister gibi abartılı bir coşkuyla söylediğim cümleye. Beni susturmak ister gibi yine o adını ve anlamını bilmediğim şarkıyı mırıldanmaya başladı kırmızı ışıkta karşıdan karşıya geçerken. "Bir gün," dedim elini daha da sıkarak avuçlarımda. "Bu şarkının anlamını da çözeceğim ve tilkilerini dansa kaldıracağım bu şarkı çalarken." Ellerimdeki elleri usulca kayıp parmak uçlarımdan tuttu beni ve kendine çekti tam yaya geçidinin ortasına gelince. Ben ne olduğunu anlamadan beni çekip vücuduna bastırdı belimden kavrayarak. "Dans et onlarla... Şimdi."

"Burada mı?" dedim adımlarına ayak uydurarak. "Yolun tam ortasında..."

"Evet... Korkuyor musun?"

"Tabii ki hayır. Balığım ben, unuttun mu?"

"Karada yaşayan ama ölümden korkmayan bir balık."

"Karada yaşayan, okyanusa âşık bir balık," dedim korna sesleri arasında dans ederken. İnsanların sesleri Özgür'ün mırıldandığı şarkıya karışıyordu. O kadar güzel mırıldanıyordu ki... Ne şoförlerin küfürlerini duyuyordum ne de insanların çirkin seslerini. Birkaç dakika mırıldandığı şarkıda öylece dans ettikten sonra Özgür beni kendinden uzaklaştırıp başıyla kızgın şoförleri gösterdi. Birkaçı arabadan çıkmış, birkaçı bizi umursamadan arabaları sürüyordu üzerimize. Elimi tutup, "Koş," dedi yine. İnsanlar bize küfrederken yine koşmaya başladık.

Evet. Özgür yine benim düşünmeden kurduğum bir cümlemi gerçeğe döndürüp sunmuştu ellerime. Tilkilerinle dans etmek istiyorum demiştim beş dakika önce. Tilkileri ölüm demekti onun. Ve bana ölümle dans etmenin manasını göstermişti az önce yüzlerce arabanın önünde onlar üzerimize gelirken dans ederek.

Kafamdaki en saçma cümleleri bile gerçeğe sarıp parmak uçlarında bana gönderen adam... Benim gerçek olamayacaklarımı severdi o gerçeğe dönüştürmek için. Ben ise onun yalanları severdim. Çünkü gerçekleri canımı acıtıyor...

Gerçekleri canımı acıtan, yalanlarıyla avunduğum adam... Yalanlarına özlem duyacağım bir dünyada yaşamak istemiyorum.

Eve gitmedik o gece. Havanın soğuk olmasına aldırmadan oturduk rasgele bir kaldırımda herhangi bir sokak lambasının önünde. Dizlerimi karnıma kadar çekip Özgür'ün yanına iliştim. O ise tek bacağını uzatıp, diğerini karnına kadar çekip sigarasını yaktı. Bu defa ben de aldım bir tane. Aynı dağınık saça sahiptik, aynı ceketten giyiyor, aynı sigaradan içiyorduk. Sanki sokak lambasının altında onun tuhaf bir gölgesi gibiydim. Bir kedi zıpladı aniden önümüze. Kapkara bir şeydi. "Kedi seni istiyor balık," dedi Özgür kafasını arkasındaki duvara yaslarken. "Git ve kediye yem ol."

"Sen istiyorsan..." dedim, kalkmak için doğrulurken kolumdan tutup geri çekti.

"Aptal balık..."

"Benim için kime yem olduğum önemli değil biliyorsun. İstersen bu kediye yem olurum, istersen daha büyük bir oltanın ucuna," derken ben, kedi bize bakarak miyavladı.

"Çok istiyor galiba, bırak da azıcık ısırsın beni..."

"Dünyada üç tür insan vardır. Kedilerden nefret edenler, kedileri sevenler ve kedileri yok sayanlar... Nefret eden insan-

lar genelde kendisiyle barışık olmayan tiplerdir. Ama tam tersi abartılı bir özgüvenle dururlar toplumun önünde. Bastırırlar içlerindeki o özgüvensiz taraflarını. Kedileri sevenler genellikle kendilerini de seven insanlardır. Pek çoğu dışarıdan öyle görünmez ama bu grubun. Yine de içten içe kendileri olduklarından mutlulardır. Kedileri yok sayanlar ise, kendilerini hayattan soyutlamış insanlardır. Onlar için kedi ya da insan ya da başka bir şey. Önemli değil. Çünkü kendileri bile önemli olamamıştır hayatlarında. Kediler... Bilirler insanları. Kime yanaşacaklarını..." derken usulca kalktı oturduğu yerden. Gidip köşede duran kediyi kavradı iki eliyle ve yanımıza getirdi. "Sen, önceden kedilerden korkuyordun, değil mi?" deyince usulca başımı salladım. Haklıydı. Dışarıdan şaşalı görünen hayatım, onlar mutsuz olduğumu anlamasın diye takındığım özgüvenli tavrım... Dediği gruba o kadar uyuyordum ki... "Ama şimdi yok sayıyorsun."

"Peki sen Özgür? Sen hangi gruba giriyorsun?"

"Tilki köpek familyasından, bilirsin. Kafamda milyonlarcası varken onlardan, kedilerle aramın iyi olmaması lazım, değil mi?" Tekrar konuşmaya başlamadan kediyi oturduğu yerde göğsünün üzerine koydu. "Ama ben, yani biz, şu evrende bir tek insanlardan nefret ederiz. Kediler... İnsanların psikolojileriyle bir legonun parçalarıymışçasına oynamama yardım eden düzenin parçalarından yalnızca biri, o kadar."

"İnsanları hep gruplara ayırıyorsun ama kendini hiçbir zaman o gruplara koymuyorsun. Çünkü kendini insan olarak görmüyorsun. Değil mi?"

"Sana emanet ettiğim tilki iyi konuştu."

"Ah," dedim elimle kafamdaki tokaya dokunarak, "tilki değil mi bana bunları söyleten?"

"Ben insan olmayı üç yıl önce reddettim. Son insan yanım Pınar'a emanet."

"Ben de insan değilim. Balığım ya, insan sayılmam değil mi?"

"Tilkimi geri alma vaktim geldi, fazla konuşuyorsun."
"Asla!" dedim iki elimle tokamı kapatırken. "O benim."
"Benim tilkim..."
"Benim."
"Senin."
"Benim?"
"Yalan söyledim."

Özgür'ün kucağındaki kedi, bırakıp gitti bizi yine kendi dilimizden konuşmaya başlayınca. Ne tuhaftık. Kedi bile anlamıştı bunu. O gece, eve neden gitmek istemediğini anlamadığım Özgür'ün Pınar'ı olmuş, soğuktan üşüyen ellerini avuçlarımda ısıtmıştım. Ama o benim Özgür'üm olmamış ve sarmamıştı Pınar'ı sardığı gibi. Ama olsun. Ellerini ısıtabildiğim sürece önemli değildi. Gece geç saatleri gösterince alacakaranlığın bilinmez saatinde, ben Özgür'ün karnında uyuyakalmışım. O uyudu mu benden sonra bilmiyorum... Çünkü uyandığımda hâlâ uyanıktı. Bir süre uyanmaya çalıştım kendimce. Gece bir hayli üşümüştüm herhalde, parmaklarım kıpkırmızı olmuştu. Ona baktığımda arasına sigara sıkıştırdığı parmakları kırmızıydı. Soğuktan buruşan ve kıpkırmızı olan parmakları bile o kadar güzeldi ki... O soğuk elleriyle kalbime dokunsun istedim bir an. Buz tutmuş avuçlarında yalancı sıcak kalbimi tutup paramparça etsin. *Tanrım... Tanrım eğer varsan, ölümü seçtiğim gün, Özgür'ün soğuk elleri dokunsun gitgide soğuyacak bedenime. O dokunursa, sonsuz olurum çünkü...* Ben yine aklımdan yüzlerce şey geçirirken birden telefonu çaldı Özgür'ün. Sanki bunu bekliyormuş gibi hemen elini cebine atıp numaraya bile bakmadan açıp kulağına götürdü telefonu. Duymak istedim kim olduğunu telefondaki sesin, yaklaştım biraz daha yanına. "Efendim?" dedi tuhaf bir ses tonuyla. Bu biraz ürküttü beni. Karşıdaki ses biraz uzaktan gelse de ne dediğini anlayacak kadar yakındım Özgür'e. "İyi günler Özgür Bey, ben..." derken telefondaki ses Özgür kadını tersledi. "Kim olduğunuzu biliyorum. Uzatmayın." Ka-

dın birkaç saniye konuşamadı Özgür'ün bu tepkisinden sonra. Kendini toparlayıp tekrar konuşmaya başladı. Bu defa daha soğuktu sesi. "Dün gece... Pınar Hanım'ı odasında ölü bulduk."

BÖLÜM 16

SUDA CAN ÇEKİŞEN BALIK

♪ One Ok Rock – Wherever You Are ♪

"Birileri öldü, toprağın altına gömdüler. Ben doğdum, toprağın üstüne gömüldüm."

Ölüme Fısıldayan Adam

Özgür, telefonu kulağından çekip usulca oturduğu kaldırım taşına bıraktı hiçbir tepki vermeden. Birkaç saniye duyduğunu algılamakla kabullenmek arasında bir duygu ile öylece bekledi. Bir şeyler söylemek istedim, ama kafasından neler geçtiğini anlayamadığım için ne diyeceğimi kestiremedim. Gitgide nefes alıp verişi hızlandı sanki. Yutkundu dudakları aralandığında. Sanki yine kafasındakilerle kavgaya tutuşmuştu. Sonra, gece üzerimize örttüğü ceketi usulca üzerinden kayarken birden ayağa kalktı. "Özgür..." diyebildim cılız sesimle sadece. Cevap vermeden soğuk havaya inat incecik üstüyle rüzgâra karşı durdu yine bir süre. "Özgür..." diye yineledim. Sanki beyni, yalnızca tilkilerinin sesine açıktı... Ben de ayağa kalktım oturduğum kaldırım taşından destek alarak. Koluna hafifçe dokununca kolunu çekti refleks olarak. Panik olmuştu sanki... Ben daha ağzımı açmadan birden koşmaya başladı. "Özgür dur..." dedim peşinden koşmaya çalışarak. "Özgür beni bekle!" Bacaklarım titrediği için mi, yoksa Özgür ilk kez bu kadar hızlı koştuğu için mi bilmiyorum, koşmaya çalışsam da, sanki beynim koşmayı istiyor da, bacaklarım beceremiyormuş gibi geliyordu. Arabayla giderken yolda koşuyorlarmış gibi gözüken ağaçlar gibiydim o an... Koşuyor gibiydim ama sadece Özgür benden gidiyor, ben olduğum yerde kalıyordum.

Kendime geldiğimde Özgür çoktan sokağın köşesinden dönmüştü bile. Yere düşen ceketini ve kaldırıma bıraktığı telefonunu alıp arkasından koşmaya başladım. Bir süre gittiği yollardan koştum korkarak. Gideceği yeri bilsem de dış dünyaya kendini kapattığı için başına bir şey gelmesinden korkuyordum sadece. Kırmızı ışık nedir bilmez şimdi... *Görmez de gözü araba falan. Özgür'dü ya bu... O yüzden.* Sözünü tutamayan bir balık gibi yine suda değil de karada ağlamaktan utanarak aklımdan bunları geçiriyordum koşarken. Özgür her ne kadar bu haberi beklemek için eve gitmemiş gibi gelse de, onun ölüm haberini aldıktan sonraki halini gördüğümde anladım bunu. Savaşı buydu dünden beri tilkileriyle... Bir şeylere karar vermişlerdi ama

sonuçlarını tartışıyorlardı sanki... Biri demişti ki ölecek, diğerleri karşı çıkmıştı, yapma diyerek... "Özgür," dedim yanaklarımdan akan yaşlar ağzıma dolarken. "Özgür ne olur..." Neden bunlar dökülüyordu dudaklarımdan, ne diliyordum Özgür'den bilmiyordum ama ne olacağını bilmediğim için çok daha fazla korkuyordum.

Ciğerlerimin acı içindeki çığlıkları durmam için yalvarıyordu. Dar bir sokaktan geçip ana caddeye çıktığımda yorgunluktan pes edip durdum nefes nefese. Ellerimi dizlerime koyduğumda güçlükle yutkundum. Anladım ki, Özgür'ü kafasındaki tilkiler çekiyordu o koşarken. Ve ilk kez tüm gücüyle gidiyordu gerçeğine son kez fısıldayabilmek için... Kaldırımdan inip önüme çıkan ilk taksiyi çevirdim. Taksicinin şaşkın gözlerine aldırmadan, "Devam edin lütfen..." dedim yine durduramadığım bir şiddetle ağlarken. "Acil!"

Taksiyle kısa sürede bakımevinin önüne geldiğimde Özgür'ün koşarak bu kadar hızlı gelemeyeceğini bildiğimden bir süre taksinin arka koltuğunda Özgür'ü bekledim. Bir yandan korkuyor, bir yandan ağlıyor, bir yandan da acı çekiyordum son damlama kadar. O kadar güzeldi ki daha dün akşam gördüğüm mavi gözlü kız... Benim âşık olduğum ölümün, seveceği türden bir kız değildi o. Özgür'ün tek gerçeğine ait bir şey değildi ölüm... Bana... Benim gibi yaşamayı beceremeyen yamuk saçlı bir kıza yakışırdı ancak. Taksinin camından bakımevinin kapısına bakarken, "Neden..." dedim kendi kendime. "Ölmesi gereken bendim..." Taksi şoförü iyice huysuzlanmaya başladığında Özgür'ü gördüm. Yüzü yine tek bir duygusunu belli etmiyordu. Koşarak içeri girdiğinde o, ben de cebimdeki paraları şoförün eline sıkıştırıp hızlıca indim taksiden.

Bacaklarım biraz öncekinden daha fazla titriyordu. Özgür'ün peşinden hızlıca içeri girdim. İçerideki kapının hemen önünde durdum. Özgür sinirle danışmadaki kadına bir şeyler söylüyordu. Duyabilmek için kapının iç tarafına geçtim. "...son kez görebilmeniz için, siz gelene kadar odasında tuttuk Özgür

Bey," dedi içeri girdiğim an yaşlıca bir kadın. Özgür kadına cevap vermeden tekrar koşmaya başladı. Ben de danışmadaki kadına ufak bir işaret yapıp Özgür'le birlikte olduğumu söyledim, kadın beni durduramadan Özgür'ün peşinden gittim.

Merdivenleri tırmanırken bacaklarım artık beni taşıyamaz hale geldiler. Dizlerimin üzerine çöktüm bir anda ikinci basamakta. "Aptalsın Yosun..." dedim dudaklarımı ısırırken. "Asla yetişemeyeceksin ona..." Tırabzanlara tutunup bedenimi zorla da olsa ayağa kaldırdım ve tekrar merdivenleri tırmanmaya başladım. Pınar'ın odasının olduğu kata geldiğimde merdivenin ucunda durdum ve kapıya başını dayamış Özgür'ü gördüm. Elimi ağzıma götürüp sıkıca bastırdım o an. Yapmasam bağıra bağıra ağlardım çünkü. Elleri yumruktu Özgür'ün. Ağlamıyordu, ama sanki... Pınar'ın ruhu usulca terk ederken bu dünyayı, Özgür'ün tüm varlığı ona eşlik ediyordu. Ne kadar süre orada öylece kaldık bilmiyorum. Özgür, koridordan geçen bir hasta bakıcının omzuna dokunmasıyla sıçrayınca kendime geldim. Onunla konuşmaya çalışanlara cevap vermeyip içeri girince odadaki görevli hemen dışarı çıktı. Ben ise Özgür'ün peşinden odaya girmek için yürüdüm son gücümle.

Ben tam kapıdan içeri girecekken dışarı çıkan görevli, "Girme," diye fısıldadı. Kadının elini tutup, "Lütfen..." dedim yine aynı sessizlikle. "Sadece kapı eşiğinde bekleyeceğim. Yemin ederim..." Kadın, canımın ne kadar yandığını görmüş olsa gerek, usulca başını sallayıp içeri girmeme izin verdi. Tek adımımı içeri attığımda arkamdan kapı hafifçe kapandı.

Özgür dizleri üzerine çökmüştü Pınar'ın cansız bedeninin yattığı yatağın başında. Üzeri pembe bir çarşafla örtülüydü. Sırtımı kapıya dayadım o an ve usulca kayarak yere çöktüm. İsterse karşısına geçeyim, beni görmezdi ya, yine de benim orada olduğumu hissetmesin istedim ikisi de... Elimi yine ağzıma götürüp sıkıca bastırdım ne olur ne olmaz diye. Ben bunu yaptığım an, Özgür usulca ellerini Pınar'ı ölü toprağı gibi sıkı sıkıya örten çarşafa doğru uzattı. Elleri titriyordu sanki. Çarşafın ucunu kav-

radıktan sonra sırtının kocaman oluşundan anladığım kadarıyla güçlü bir nefes aldı ve usulca açtı örtüyü.

Önce güzel yüzü göründü Pınar'ın. Zaten soluk olan yüzü, iyice solmuştu. Bana fazla benziyordu o haliyle... Sonra karnının üzerinde birleştirilmiş elleri çıktı açığa. Özgür sımsıkı tuttuğu çarşafı bırakıp daha da saldı kendini yere. Toparlanması zaman aldı. Tekrar hafifçe doğruldu yerde ve Pınar'ın eline uzandı. Ve ilk kelime döküldü dudaklarından.

"Sana dokunamayalı tam üç yıl oldu. En son..." dedi yine sesinde ufacık bir titreme dahi olmadan. "Bana kurabiye pişirdiğin gün işte... O zaman. O günden bugüne tek değişen şey küçük..." Soluklandı biraz. Elini iyice kızın ellerinin arasına yerleştirdi. "Şu an çok soğuk bedenin... Hatırladın mı, sana söz vermiştim. 'Sana asla kışı yaşatmayacağım.' Sırf sen soğuğu sevmiyorsun diye. 'Sana hep baharı yaşatacağım,' demiştim. Ama şimdi üşüyorsun küçük. Ve elimden hiçbir şey gelmiyor... Sıçtığımın tilkileri söz konusu sen olunca yine beceremiyor hiçbir haltı." Başını biraz daha gömdü kızın ellerine. "İnandığın cennette misin şimdi küçük? Gülebiliyor musun istediğin gibi? Avazın çıktığı kadar bağırabiliyor musun? Büyükanneni görmek istiyordun hep... Görebildin mi? Bulabildin mi oralarda birilerini? Yalnız değilsin, değil mi? Orada da yalnız değilsin, değil mi Pınar? Pınar..." dedi ilk kez sesi titremeye başlayınca. "Artık canın yanmıyor, değil mi?" Pınar'ın ellerini alıp boynundaki dövmesinin üzerine bastırdı. "Bu dövmeyi yaptırdığım günü hatırlıyor musun? 'Beni göm...' demiştim sana. 'Sakın küçük, beni gömmeden ölme.' Benden önce ölme demiştim sana... Ama unutmuşum bunu sana fısıltıyla söylediğimi... Yine ölümü fısıldadım," dedi nefreti ses tonuna geçerken... Bastıra bastıra söylüyordu bütün kelimeleri. "Yine ölümü oldu en yaşatmak istediğimin." Bu defa boynundaki eli çekip tekrar avuçlarının arasına aldı. "Karanlıktan korkardın ya hep... Milyonlarca ateşböceğinin olduğu bir yerde olacak mezarın. Korkma, olur mu? Pek beceremem bilirsin böyle şeyleri ama...

İkinci kez senin için dua edip senin Tanrı'nın da seni aydınlık bir yere koymasını dileyeceğim. Hep küçük..." dedi tekrar derin bir nefes alıp sanki içindeki yükü biraz boşaltabilmek için. "Işıklar içinde olacaksın."

Sonra, hiçbir şey söylemedi Özgür. Son kez baktıktan sonra küçüğüne, çarşafı usulca örttü. Zorlanarak ayağa kalktı. Hemen ben de kalktım ayağa kapının önünden çekilebilmek için. Ne fark edecekse işte... Özgür zaten beni görmüyordu bile. Tek bir saniye dahi bana bakmadan, çekti gitti yanımdan. Gözlerinde bir damla yaş yoktu yine. Ağlamamıştı... Bu beni daha fazla korkuttu. Pınar'a ben de veda etmek istedim ama... Uzaktan yapabildim sadece.

Koşarak aşağı indiğimde Özgür kapıdan çıkıyordu. Bu defa koşmuyordu, yetişebildim. Kolundan tuttuğumda tepki vermeden yürümeye devam etti. "Özgür, yalvarırım böyle durma..." dedim hızlı hızlı yanında yürürken. Bir elim hâlâ kolundaydı. "Bağır, çağır, ağla... Ama böyle durma."

"Eğer bu ölümse..." dedi yine soğukkanlılıkla. Sanki bana değil de kendi kendine konuşuyormuş gibi... "Ölümden korkmamalı."

"Özgür?" dedim tekrar korkarak. "Özgür, bak ne olur..."

"Onun güzel yüzünde..." dedi köşeyi dönerken. "Ölüm bile güzeldi."

Kırmızı ışıkta geçmeye çalışırken beni asla duymuyor, sürekli bu cümleyi tekrarlıyordu. Bir sürü araba üzerine gelirken yola atlayınca tişörtünün arkasından tutup hızlıca kendime çektim Özgür'ü. Kaldırımın hemen ucuna düşüverdik. Sımsıkı tuttum başımı omzuna gömerken. "Özgür, yalvarırım yapma böyle..." Göz makyajımın etkisiyle siyah akan gözyaşlarım Özgür'ün beyaz tişörtünde tuhaf lekeler bırakıyordu. "Özgür, bu değilsin sen..."

Kollarımı üzerinden çekip kırmızı ışık yanmasına rağmen kendini yola attı tekrar. Arkasından koşup kolundan tutmaya, yoldan çekmeye çalıştım. Ama bedenine dokunan rüzgârı bile

istemiyor gibiydi. Sürekli kendini benden uzaklara atıyordu. En sonunda pes edip kollarımı kollarından çekince birden koşmaya başladı.

"Aptal! Kalbinin üzerindeki yük azaldı mı şimdiye kadar koşmayla?!" diye bağırdım arabalar üzerime gelirken. "Azalmaz Özgür! Koşsan da azalmaz, ciğerlerini söküp atsan da azalmaz... Hatta ölsen bile azalmaz!"

Tabii ki beni dinlemedi. Yolun ortasında saçlarımı karıştırdım sinirle. Yakalayamayacağımı bilsem de tekrar peşinden koşmaya başladım.

Bir an durup bir an koşuşunu, bir an bağırıp bir an susuşunu sevdiğim adam... Hızlı yer, hızlı içer ve hızlı koşardı... Sanki yetişeceği bir yer varmış gibi. Aklımdan sadece bunlar geçiyordu peşinden hızla koşarken. Daha da hızlı koştum. Sanki yetişeceği yere, az vakti kalmış gibi... "Daha var..." diye bağırdım peşinden. "Yetişeceğin yere daha var!" Gitgide aramızdaki mesafe açılsa da, bedenimi zorladım onun rüzgârına yetişebilmek için. Okyanustayken bile okyanusuna yetişemeyen balık...

Eve doğru koşarken elimde hâlâ ceketi vardı. Sımsıkı tutmuşum, bırakamıyordum. "Özgür üşürsün, dur giy şunu..." dedim yine peşinden. Galiba ben de giderek deliriyordum. "Özgür..." dedim duyacakmış gibi. Bana dediği doğruydu. Gitgide aklımı kaçıracaktım ya... Oluyordu galiba. "Özgür hava soğuk..." dedim yine saçmalayarak. "Özgür..."

Eve... evimize gidiyordu. Anladığım an, daha da hızlı koşmaya başladım kalan son gücümle. Param kalmamıştı, taksiye binemezdim. O yüzden, ona ilk kez yetişmem gerekiyordu gerçekten. Ama olmuyordu işte. Hızlı koşardı dedim ya...

Apartmana girdiğimde duvara vura vura döndüm eve giden dönemeci. Artık bacaklarımdaki bütün bağlar kopmuş gibiydi, daha fazla hareket edeceklerini sanmıyordum. Ayakkabılarım ayaklarımı acıtıyor, dizlerim isyan ediyordu. Kapının önüne zar zor geldiğimde kapının açık olduğunu, üzerindeki anahtarın hâlâ durduğunu gördüm. Anahtarı delikten çekip kapıyı hızla

örttüm arkamdan. "Özgür neredesin?!" diye bağırdım. Yasak odanın tamir ettiği kapısının kilitlenme sesi geldi ben bağırınca. Sanırım göğüskafesim üzerinde milyonlarca kemik vardı da kırılmıştı hepsi art arda... Öyle bir histi o kilit sesini duymak. Kapının önüne gittiğim birkaç saniye içinde, ölüyorum sandım. "Özgür aç şu kapıyı, ne olur..." Sesim tahmin ettiğimden daha da cılız çıkmıştı. Kapıyı birkaç kez açmaya çalıştıktan sonra yumruklamaya başladım. "Özgür dışarı çık, bak ne olur... Cidden... Bak bu çok..." dedim nefes nefese bir halde. "Bak emanetin bendeyken olmaz, anlıyor musun? Gideceksen bile bana emanet ettiğin tilkini de al yanına..." Özgür gibi birinin intihar etme ihtimali ne kadar uzak gelse de, o anki ruh halinden başka bir şey çıkaramıyordum. O yüzden içime sinen korkumu ve ağlayışımı durduramıyordum. "Özgür..." dedim kapının önüne çökerken. Tek elimle hâlâ kapıyı yumrukluyordum. "Özgür... Bak ben ne ölümden korkuyorum ne de yaşamak için en ufak bir arzum var, biliyorsun. Şu an ölmen bir şeyleri değiştirmez. Ama..." dedim artık kelimelerim ağlamam yüzünden anlaşılmayacak hale geldiğinde. "Ama seninle yaşayacağım kısacık zamanı da alınırsan elimden, gerçekten ölürken 'iyi ki' diyeceğim tek bir şeyim kalmaz. Anlıyor musun? Ben ölürken sen olmazsan... Sen benden önce ölürsen, şu dünyada inandığım tek bir şey kalmaz!" Kapının kolunu iki elimle tutup elime yasladım başımı. Aklıma, o odaya girdiğimde gördüğüm silah geldi. İçimdeki korku iyice alev alıp yaktı tüm bedenimi. Güçlükle ayağa kalktım tekrardan. "Özgür yemin ederim dayanamam... Ölsem bile... Ölüp yok olsam bile... Senin ölmene değil, seni ölme aşamasına getiren şu acıya dayanamam. Yemin ederim Özgür... Ölüm bile çare olmaz çektiğim acıları unutmaya. Yemin ederim ölsem de kurtulamam kalbime mühürlediğin acıdan... Özgür eğer..." dediğim an içerden sesler gelmeye başladı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, daha fazla konuşmak istesem de çıkmadı ağzımdan o kelimeler... Yığılıp kaldım kapının önüne. "Özgür..." dedim fısıltıyla. "Özgür..." diye yineledim o hiç duymasa da...

Elimi hızla çarpan kalbimin üzerine yerleştirdim. "Tanrım... Tanrım eğer varsan lütfen..." dedim hıçkırıklarımın arasında. "Tanrım eğer varsan..." derken ben, daha beceremediğim duamın ortasına bile gelemeden içeriden silahın patlama sesi geldi.

BÖLÜM 17

HİSSİZLEŞEN KELEBEK

♪ Jaymes Young – I'll Be Good ♪

"Okyanus cayır cayır yanıyor,
hissediyor musun balık?"

Ölüme Fısıldayan Adam

Bir süre kalkamadım yerimden silah sesini duyunca. Bacaklarımdaki uyuşma gitgide tüm bedenime yayılıyordu. Ne olduğunu anlamıştım ama aklım bunu kabullenmek istemiyordu. "Özgür..." İsmi dökülüyordu dudaklarımdan sessizce. Kapının kolundan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım ancak bacaklarım vücudumu taşıyamıyordu. Birkaç saniye bırakamadım kapıdaki elimi. *Korkmak gerçekten böyle bir şey mi?* Bir otel odasında beynimin patlayacak olması ihtimalinde bile tek saniye hızlanmayan kalbim, korkuyu ölümüne reddeden beynim, ilk kez gerçek korkuyu tadıyordu. Korku, daha önce sandığım gibi kalbin hızlanması, bedenin zangır zangır titremesi veya gözbeneklerinin büyümesinden ibaret değilmiş. Korku, bütün vücudunun beton gibi olup beyninin yaşamsal fonksiyonlarını reddederek seni hareketsiz bırakmasını sağlayacak kadar güçlü bir duyguymuş. *Hem boş bir çuval kadar hafifsiniz korkarken hem de bir bina kadar ağır... Hem ruhunuz havalanıp uçuyor ve korkmayacağınız yerlere gidiyor hem de kaskatı kesiliyorsunuz en korktuğunuz yerde. Konuşamıyor, bağıramıyor sadece susuyorsunuz. Korkunuz görünmez bir bez parçası olup ağzınıza tıkılmış gibi...*

Kendimi zorlayarak, kapı kolundan tutup ayağa kalkmaya çalıştım. Özgür ile aramdaki o kapıyı ne yapıp edip açmam gerektiği gerçeği şakaklarımı zonklatıyordu. *Daha önce açtım o kapıyı yine açabilirim,* diye geçirdim içimden. *Hayır... Yine açmam lazım.* Kendime gelmek için elimi kapı kolundan çekip ayakta durmaya çalıştım. Hâlâ hıçkırarak ağlıyorken, son kalan gücümle daha önce yaptığım gibi kapıyı açmak için komut verdim beynime. Daha önce diğer odalardan birinin anahtarını eğe ile düzleştirerek açmıştım. Özgür'ün geçmişine akmak için... Şimdi ise geleceği için yapmalıydım bunu. "Anahtar..." dedim kendi kendime. "Bulmalıyım..."

Delirmeme son birkaç saniye kalmıştı sanki, öyle hissediyordum. Düzgün düşünemiyor, sadece ağlayarak bedenimi sağa sola koşturuyordum. Aklım basmıyordu bu kadar basit bir şeyi hatırlamaya bile. Özgür'ün odasına girip sağa sola bakmaya

başladım. Elbise dolabı, komodinler, çekmeceler... Ağlaya ağlaya odayı darmaduman ettim birkaç dakika içinde ama yoktu. Anahtarı ne nereye koyduğumu hatırlayabiliyor ne de bulabiliyordum. Kapının girişindeki halıya dizlerimin üzerine çöktüm ve son sesimle çığlık attım. "Hatırlasana geri zekâlı!" Kendime sert bir tokat attım aklımı başıma toplayabilmek için. "Hatırla, hatırla, hatırla! Balık hafızana sıçayım, hatırlasana!" Sanki ben değil de, kafamdaki Özgür'ün emaneti tilki bağırıyordu o an... Sustum. Çünkü benim aklımın durmasıyla devreye o girmişti. Dış seslerden arınmak ve o sesi daha iyi duymak için ellerimle kulaklarıma bastırdım. Kulaklarımdaki baskının ardından sanki, "Balkona bak," diye fısıldadı o şey. "Balkonda..."

Hemen ayağa kalktım ve koşarak balkona çıktım. Gerçekten oradaydı. Köşede, bir bira şişesinin içinde... Oraya saklamıştım, hatırlıyordum. Hemen yere diz çöküp şişenin içindeki anahtarı çıkarıp tekrar odanın kapsının önüne koştum. Daha önce eğe ile dümdüz ettiğim anahtarı deliğe soktuğum an kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı ve ağlamam en doruk noktasına ulaştı. Kalbimin her çarpışında uyuşan göğüskafesim buz gibiydi. Ellerim, zihnim, düşüncelerim... Hepsi buz gibiydi. İçeride ne olduğunu bilmiyordum. "Özgür ne olur..." dedim neye dua ettiğimi bilmeden. Kapı açıldığında kendimi içeri atıp gözlerimi görmekten delicesine korktuğum görüntü için sımsıkı kapadım. İçeri adımımı attığım an, daha gözlerimi açamadan alnımda bir baskı hissettim. Ağlamaktan birbirine yapışan gözlerimi usulca araladığımda Özgür'ü gördüm. Özgür'ü ve başıma dayadığı silahı... "Özgür..." diye fısıldadım hâlâ ağlarken. "Özgür, öldün sandım..."

"Bir daha ağlarsan," dedi daha önce hiç olmadığı kadar soğuk bir tavırla. "Yemin ederim seni öldürürüm."

"Ama Özgür..." Gözyaşlarım bana ait değillermiş gibi istemsizce yanaklarımdan akıyordu hâlâ. "Ben..."

"Bir daha benim yüzümden ağlarsan," dedi yine aynı tavırla. Sonra silahı alnımdan çekip gözyaşlarının birer birer aktığı yanağıma bastırdı. "Seni öldürürüm."

"Özgür ben..." Hâlâ ağlıyordum. "Özgür çok korktum."

"Eğer bir daha şu siktiğimin dünyasına, bir damla daha gözyaşı düşerse..." dedi tekrar silahı yanağımdan çekip göğsümün soluna bastırırken. "Yemin ederim öldürürüm seni."

"Ağlamıyorum, yemin ederim..." dedim hıçkırarak ağlarken. "Yemin ederim ağlamıyorum Özgür." Yanağımdan süzülen yaşlar, bunu derken ağzıma doluyordu ama ısrarla yalan söylüyordum. *Özgür'ün bana öğrettikleri... Bir şeye kendin inanırsan, başkalarını da inandırırsın.* Ağlamadığıma inanıp Özgür'ü buna ikna etmeye çalışıyordum sanki. "Gerçekten ağlamıyorum..." dediğimde pes edip silahı yere fırlattı. Bir adım geri çıkıp duvara yasladı sırtını ve usulca kayarak yere çöktü. Gözlerini kapadı. Kollarıma gözyaşlarımı silip hemen yanına çöktüm ben de. O an anladım bedenimin son bir saatte ne kadar mahvolduğunu. Düşe kalka koşa koşa gelmiştim eve. Dizlerim yara bere içindeydi. Her yanım korkudan ya da kendimi çok fazla zorladığımdan kıpkırmızıydı. Ellerimin titremesi ise durmak bilmemişti hâlâ. Titreyen ellerimle usulca boynundaki dövmesine dokundum. Dövmenin üzerindeki damarlar zonkluyordu delicesine. "Benden önce ölme," diyen damarlar, Pınar'ın ölmesiyle sanki patlamak istiyordu. İçim titredi bunu hissedince. Acıyan dizlerimin üzerinde hafifçe doğrulup ağlamaktan sırılsıklam olan dudaklarımla öptüm dövmesinin üstünden. "Özgür gerçekten..." dediğim an ağlamam yine şiddetlendi. Elimi boynundan çekip omzuna koydum. Alnımı elimin üzerine dayadım. "Özgür, gerçekten kendini öldürdün sandım."

"Öldürdüm zaten."

"Özgür, lütfen... "

"Son insan yanımı öldürdüm." Kafamı kaldırıp bana bakmayan yüzüne baktım. İnsani hiçbir duygunun izi yoktu o güzel yüzünde.

"Senin insan yanının yasını tutup şeytan yanını seveceğim. Umurumda değil, hiçbir şey. Yeter ki sen ol..." diye fısıldadım. Cevap vermedi. "Biliyorum, Pınar'ın ölümüne şoke oldun ama..."

"Biliyordum," dedi sözümü yarıda keserek. "Öleceğini biliyordum."

"Ne?"

"Yıllardır yaşamak istemediği halde beni yalnız bırakmak istemediği için ölmediğini biliyordum. Bencilim... Yaşayamadığı halde, yaşamasını arzu ettim yıllarca. Ama gözümün önünde yavaş yavaş acı çeke çeke ölmesi... Dayanamadım."

Söylediklerini hazmetmem birkaç saniyemi aldı. Titreyerek konuşmaya çalıştım."Yani beni oraya yalnız değilim demek için mi götürdün? Ölmesi için mi?"

"Sadece tilkilerimle bir kumar oynadık. Gerçekten düşündüğümüz gibiyse, Pınar dayanılmaz bir acı içindeyse, seni gördüğü an beni sana emanet edip ölecekti. Yok değil ise, ölmeyecekti... Sadece onun acısının boyutunu öğrenmek için oynadığım ve sonunda her türlü ikimizin de öleceği bir oyundu... Öldüğünü değil, onun acısının bu denli olduğunu kabul edemiyorum. Dayanamıyorum. Fedakâr küçük..." Bunları derken bile o kadar serinkanlıydı ki, içim bir kat daha fazla acıdı. "Hep böyleydi," dedi.

"Ağlasana," dedim Pınar'ın ölüm haberinden bu yana gözleri tek bir saniye bile dolmayan Özgür'e. "Daha fazla acıyacak Özgür. Ne olur ağla..."

"Asla."

"Özgür..." Ellerimi yanaklarına koydum. "Şu an kalbinin altında kalıp ezilmek istiyorum yükünün altında. Ezilip yok olmak... Senin acı çekmenden nefret ediyorum."

"Okyanus cayır cayır yanıyor, hissediyor musun balık?"

"Ta en derinde okyanusum. Senin acın, içinde çırpınan aptal balığının da acısı... Okyanusun bile kaldıramadığı acıyı, küçük turuncu balık yüklenmeye kalkıyor ama beceremiyor, değil mi? Ne dersem diyeyim, asla için rahatlamayacak."

"Rahatlamayacak."

"İşte bu yüzden biraz daha ölmek istiyorum..." dedim fısıltıyla karışık. "Aptal balık, çırpınıyor ama okyanus hissetmiyor bile."

"Hissetmiyor."

Başımı tekrar omzuna yasladım ve gözlerimi kapadım. Hissizleşmişti Özgür. Zaten daha önce de pek hisleriyle yaşayan biri olduğu söylenemezdi. Ama yine de arada indirirdi yelkenlerini suya, "Balığım," derdi arafında bir o yana bir bu yana yüzen aptal bana. Balığım demesi bile içindeki son insan yanının sesiyle dışarı çıkması gibiydi... *Bir daha duyabilecek miyim ölmeden bana balığım dediğini Özgür?* Bazen, gülerdi bile. Hatta birkaç kez kahkahasını bile duymuştum. Ama o an yanımda bir heykelden farksız duran bu adam, bırakın gülmeyi, ağlayamıyordu bile. *Nasıl kıyacağım Özgür sana? Bir ay sonra ölüm meleğine verdiğim sözü tutarken nasıl bırakacağım ardımda seni bu halde?*

Tüm dünyayı tek bir sözüyle dize getiren, ama bu oyunda repliği bile olamayan bir kıza hayatını adayan adam... Hissizleşip benim hislerimi de uyuşturan adam... Ağlamamak için son insan yanını kıvrandıra kıvrandıra öldüren adam... Senin ağlayamadığın dünyada, kalbim atsın istemiyorum.

O birkaç gün, Pınar'ın intiharıyla ilgili sorular soran polislerle ve Pınar'ın defin işlemleriyle uğraştık. Polis merkezinde, daha önce gördüğüm kızıl saçlı kadını gördük. Gamze'ydi adı doğru hatırlıyorsam. *Özgür'e tutulan herhangi bir kadın...* Ortalıkta öylece koşuşturdu sürekli, Özgür'ün daha da yıpranmaması için. Ama bilmediği bir şey vardı. Özgür, artık daha fazla yıpranamazdı. O, yıpranacağı yerlerini kesip atmıştı bir köşeye.

Ortalık sakinleştikten sonra, ikinci defa Pınar'ın mezarına gelmiştik. Bir dükkândan tavana asılan fosforlu yıldızlardan alıp... Mezarlığın kapısından girince gecenin etkisiyle tedirgin olmam gerekirdi belki ama içimde ne zerre kadar korku ne de endişe vardı. *Okyanusun hisleri uyuştu diye balık da mı öyle olmuştu ki? Yoksa bir ay sonra ben de burada yatan insanlarla koyun koyuna olacağım için mi korkmuyordum?* Omuz silktim aklımdan bunlar

geçerken. Adımlarımı Özgür'ünkine uydurmak için hızlandırdım biraz. Pınar'ın mezarını eliyle koymuş gibi bulmuştu Özgür karanlığa rağmen. Bir adım gerisinde durdum ben de. Elini uzattı tuttuğum poşeti ona vermem için, elimdeki poşeti bir saniye bile beklemeden uzattım hemen. İçindeki minik fosforlu yıldızlardan bir kısmını benim avuçlarıma döktü. Yere çöküp tek tek mezarının üzerine yıldızları bırakmaya başladı. Ben de eşlik ettim. Karanlıkta parlayan minik yapay yıldızlarla doldurduk mezarının üzerini.

Yıldızlarla işimiz bitince çöküverdi mezarın yanına Özgür. Oturmadan önce, şöyle bir uzaktan baktım mezarın son haline. Üzerinde mezar taşı yoktu. İstememişti Özgür. Çiçek de bırakmamıştı mezarına. Yıldız serpiştirmiştik onun yerine. Az önce kapkaranlık olan mezarı, artık parıl parıldı. Ben de çöktüm yere, Özgür'ün yanına iliştim. Başımı hafifçe omzuna yasladım. "Karanlıktan korkardı, değil mi?" dedim usulca. "Şimdi korkmuyordur, emin ol..."

Yine o soğuk ses tonuyla, "Korkmuyordur, değil mi?" diye sordu gözlerini mezardan tek bir saniye çekmeden. "Korkmuyordur," dedim. "Baksana, sanki mezarı gökyüzündeymiş gibi oldu."

"Yıldızları severdi... En azından mezarı gökyüzünde olsun istedim."

"Mezar taşı konulmasını neden istemedin?"

"Neden isteyeyim? Doğarken sana birileri bir isim verip sana bir hayat çiziyor. Sen yaşamaya mecbur kalıyorsun. Ölürken bari bırakalım da insanlar dilediği isimde ölsünler. Hem... Mezar taşı olmazsa, gökyüzünde uyuduğuna daha çok inanır. Biraz saftır Pınar..." Güldü hafifçe. "Kandırırdım kolayca eskiden. Şimdi yaptığım gibi..." dedi ve biraz daha yaklaştı toprağına küçüğünün. Başım düşüverdi omzundan. Sanki uzaklaşmam gerektiğini hissedip geri kaydım. "Nasılsın küçük? Sevdin mi yerini? Bak, gökyüzü örttü üzerini. En sevdiğinden hem de... Bol yıldızlı bir yaz gecesindeki gökyüzü... Ölmedin sen.

Bedenin yaşamayı bırakması, öldüğün anlamına gelir mi? Ölmediğine inan. Tamam mı?"

"Ölmedin Pınar!" diye bağırdım bir anda Özgür'ü de şaşırtarak. "Ölüler senin gibi güzel olamazlar. Sen ölmedin!"

"Yosun..." dedi başını usulca geriye çevirip. "Sus."

"Peki..." dedim belli belirsiz gülümseyerek. "Sustum."

Ben o ikisini sessizliğimle yalnız bıraktığım an, küçüğü ile konuşmaya devam etti. "Ben şimdi dünyanın geri kalanının yıldızlarını da çalmaya gidiyorum. O yıldızları çalıp sana her gelişimde yeni bir gökyüzü getireceğim ve üzerine sereceğim. Bütün gökyüzü senin olana kadar..." Evet, intikam yeminiydi bu Özgür için, çok rahat anlayabiliyordum. Yıldızlarını çalacağı kişiler, yaşarken Pınar'ın gökyüzünü çiğneyenlerin. Sesi, en sert halini almıştı bunları söylerken. İçim titredi yine.

Özgür ani bir hareketle ayağa kalktığında ben de ayaklandım hemen yerden destek alarak. Durdu biraz öylece ayakta. Sanki bir şey söyleyecek, sonra da utancından hemen koşarak uzaklaşacakmış gibiydi. "Son bir şey sevgilim," dedi usulca. Bu, beni gecenin soğuğundan daha çok üşütmüştü. "Sevgilim," dedi ya, üşüdüm bir an işte. Duymamıştım daha önce... Onun sevgilisi olmak... Ne güzeldi kim bilir.

Ellerini yumruk yaptı, kelimelerin gücü oradan geliyormuş gibi. "İnsan olmaktan nefret eden bana, bir süreliğine insan olmayı öğrettiğin için teşekkür ederim. Kimseye acımayan bana, kendine acımayı öğrettiğin için teşekkür ederim. İnsanların zihinlerine sızıp onların kalpleriyle bir legonun parçalarıymışçasına oynarken ben, bana bir kızın kalbinin ne kadar değerli olabileceğini öğrettiğin için teşekkür ederim. Güzeldi... Her ne kadar seni yaşatamasam da... Koruyamasam da kendi çirkin dünyamdan... Güzeldi sevgilim. Ölürken dudaklarımda pişirdiğin kurabiyelerin tadı kalsın ben de isterdim. Olamayacak ama, sana en azından şunun sözünü verebilirim. Sana bunları yapanların acı çeke çeke döktükleri ecel terlerinin tuzlu tadı olacak dudaklarımda, ben ölürken." Durdu birkaç

dakika. Sonra son cümlede sertleşen sesini tekrar kontrol altına alıp devam etti. Ve sanırım son kez yıllardır yapamadığı şeyi yaptı. Kalbini açtı Pınar'ına. "Seni çok sevdim küçük... Hâlâ köpek gibi seviyorum. Ve sanırım ölürken de aklımdaki tek şey, sen olacaksın. Bana yakışmıyor, değil mi? Ölüm bile ne kadar büyütebilir bir aşkı? Büyüttü işte. Kafamdaki tilkiler başta sana âşık olmayı reddetmişlerdi ya... Artık onlar bile âşık sana. Artık kendileri için değil, senin intikamın için çığlık çığlığa hepsi kafamın içinde. Sen huzur içinde uyu. Biz, senin yerine nöbette kalacağız burada. İyi uykular sevgilim... Söz, kafamdaki tilkiler artık sadece, seni fısıldayacak."

BÖLÜM 18

BERRAK OKYANUSTAKİ KİRLİ BALIK

♪ Groove Armada – Think Twice ♪

"Küçük bir kızın rugan ayakkabısını; çirkin, kirli sivri burun ayakkabısıyla ezdi biri. Siz... Ondan bile kötüsünüz bayım."

Ölüme Fısıldayan Adam

Pınar öleli on beş gün olmuştu. Pınar'ın öldüğü günden beri Özgür ile aramdaki duvar gitgide kalınlaşıyor gibi hissediyordum. Birkaç cümle dışında hiçbir şey koparamıyordum dudaklarından. Benimle birlikte yemek yemiyordu. Hoş, kendi başına da pek yemek yemiyordu ya... Zayıflamıştı. Yalnızca iki aydır hayatında olduğum ve bu iki ayın her saniyesini onu seyretmek için kullandığım adamı, aynı evin içinde olduğumuz halde bırakın seyretmeyi, göremiyordum bile. Çoğu zaman geç geliyor, gelince de hemen eskiden yasaklı, şimdilerde ise sığınağı olan odaya geçiyordu.

O gece, geç geldiği günlerden biriydi. Tam uyumak üzereyken kapıdan gelen anahtar sesiyle kendime geldim. Hemen ayaklanıp koridora çıktım. Özgür, her zamanki gibiydi. Yıkık, dağınık ve soğuk... Elindeki sigarasını içerek banyoya doğru yürürken beni fark etmedi bile. Önceki günler hep yalnız bırakmayı tercih etmiştim onu. Ama gözümün önünde benden giderek uzaklaştığı gerçeği öyle yakıyordu ki canımı, o an kendimi çekmemeye karar verdim. Usulca Özgür'ün peşine takılıp bende banyoya girdim.

O, içinde binlerce sözcük bıraktığımız küvetin kenarına yarım yamalak oturmuş, küvet dolana kadar sigara içerken yanına yaklaşamadım bile. Kapı girişine çöküp kaldım sadece. Dizlerimi karnıma kadar çekip başımı kapıya yasladım. *Saçları, kalbi kadar darmadağınık olan adam... Son insan yanı ölüp tilkileşen adam... Neden hâlâ bu kadar güzelsin?* Kusursuz vücudu, gitgide zayıflasa da hâlâ aynı güzellikteydi. Pürüzsüz, ölüme yakışır çekicilikte... Okyanus bu kadar güzelken balık olmak, okyanusun acısına bile dokunamamak... Gerçekten haksızlıktı.

Sigarası bittiğinde küvetin kenarında söndürdü ardından ağır hareketlerle ayağa kalktı. O hareketlenince başımı yasladığım yerden indirip Özgür'e baktım. Beni görmezden geliyordu yine. Ayağa kalktım ben de onun gibi. Suya girmek için üzerindeki ceketi ve kazağını çıkardığı an, suya girmesine engel olarak arkasından sımsıkı sarıldım. Bir süre, hiçbir şey demeden be-

cerebildiğim kadar güçlü sardım buz tutmuş gövdesini. "Bana neden ölmek istediğimi hiç sormadın Özgür. Ölmeden önce kimlere küfrettiğimi... hiç merak ettin mi?" diye sordum sonra. Kollarımı vücudundan itip, "Hiç havamda değilim Yosun," dedi. Onu umursamadan tekrar sarıldım. "Sana kendi acılarımı açacağım okyanus... Günlerdir düşünüyorum ne yapabilirim, ne yaparsam Özgür birazcık kendi acısını unutur diye. Düşündüm ve bunu buldum. Eminim bir balığın neden suda nefesini tutarak intihar etmeye kalktığını öğrenince okyanus balığa birazcık... çok değil birazcık üzülecek ve kendi acısını tek bir saniyeliğine de olsa unutacak."

Özgür cevap vermedi. "Lütfen... Gerçekten bir şeyler yapmaya çalışmama izin ver bari." Kollarımı ondan çekip üzerimdeki tek parça kıyafeti de çıkarıp banyonun köşesine fırlattım. "Olmaz mı?"

"Yosun gerçekten," dedi kaşlarını çatıp. "Beni rahat bıraksan olmaz mı?"

Onu umursamadan tekrar sımsıkı sarıldım ona. Günlerdir yapamadığım için, bana küfretse bile sarılmaya devam ederdim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ciğerlerime "Elimden gelen tek şey bu Özgür. Şimdi, dinleyecek misin, bu aptal balığı?"

Kollarından tutup küvete çektim Özgür'ü. Önce tek adım dahi kıpırdamadı. "Hadi," dedim usulca. "Lütfen..." İstemeye istemeye de olsa yaptı dediğimi. O girene kadar olabildiğince geriye çekildim küvette. Yerini alınca ise bedenimin bir kısmını, onun bedeninin üzerine bıraktım. Tek bacağımı, bacaklarının arasına atıp başımı tam göğsünün üzerine yerleştirdim. Başımı okşamasını beklemiyordum, öyle de yapmadı zaten. Ben ise, onun yerine de sarıldım. Her zamanki gibi...

Bir süre konuşmadan kulağımın altında öylece atan kalbinin sesini dinledim. İnsanları hipnoz eden köstekli saatti o. Sanki kalbi bile küt küt diye değil de, tik tak diye atıyordu. Bir süre sonra kendimi iyice kaptırmış olacağım ki, huzursuzlukla hareketlendi Özgür kollarımın arasında. Biraz daha sıkı sardım. "Özür dilerim, sadece kendimi hazırlıyordum." Bir şey demedi. Yerde öylece duran pantolonuna uzandı benden biraz uzaklaşıp. Sol eli suyun içinde, diğer eli boştaydı. Önce kuru olan birkaç parmağıyla cebinden sigarasını çıkardı ve dudaklarına yerleştirdi. Sonra tekrar uzandı pantolonuna, çakmağı almak için. Bu defa zorlandı biraz. Güç bela da olsa onu da becerdi ve yaktı sigarasını. Tekrar eski konumuna geçince iyice yerleştim göğsünün üzerine. "Özgür, sence nasıl bir çocukluk geçirmişimdir? Yaramaz mıydım sence? Uslu mu? Huysuz mu?" Kolunun hareketinden anladığım kadarıyla sigarasını götürdü dudaklarına önce ardından derin bir nefes çekti.

"Uslu. Boyun eğen. Sürekli ağlayan. Ama mızmız değil... Diğerlerinden farklı, ama sürekli aynıymış gibi gözükmeye çalışan." Sesinde özel bir tını yoktu. Bir bulmaca çözüyormuşçasına umursamadan sıralıyordu bütün kelimeleri peş peşe. "Ve mutsuz. Geceleri tuvalete gitmekten korktuğundan yatağını da ıslatıyordun muhtemelen. Bir de heyecanlı bir tiptin kesinlikle. Arkadaşlarınla oyun oynarken bile hemen her ani hareketten deli gibi korkan... Paranoyaklık derecesinde hayalperest de olmalısın. Yani çözümlediğim kadarıyla. Derste parmak kaldırmaktan korkan... Biraz da aşağılık kompleksin vardır eminim ki."

"Etkileyici," dedim gülümseyerek. Başımı biraz daha yasladım. "Çoğunlukla doğru."

"Çok basitsin çünkü. Senin geçmişini, şu anını ve geleceğini... Her şeyini rahatlıkla okuyabilirim."

"Öyleyim değil mi... Ama yine de yaşadıklarımı bilemezsin. En azından onu yapamazsın, değil mi?"

"Kâhin değilim."

"Çok şükür," dedim derin bir nefes alıp. "Acılarımı bilmemen gerekiyor."

"Bilmeye ihtiyacım yok aslına bakarsan."

"Var okyanus. Var..." Biraz yana kayıp iyice taşıdım günden güne güçsüz düşen zayıf bedenimi Özgür'ün üzerine. "Dinlemelisin beni. Dinleyip görmelisin... Acının parlak turuncu rengini. Birkaç saniyeliğine de olsa benim solungaçlarımla nefes almak için..." Cevap vermedi. Gülümsedim. "Annem çok zengin bir kadın. Böyle ciddi anlamda... Babası ünlü bir tekstil zincirinin sahibi. Annem ise tek çocuğu... Dolayısıyla kafası rahat biri. Altında bir şirket, bankada bir sürü parası... Çapkın bir kadın biraz da. Tek adama bağlı kalamayan tiplerden... Ben de, annemin hatırlamadığı bir yatakta tohumlarını attığı çocuğuyum işte. İstenmeyen evlat... Beni doğurduğunda yirmi üç yaşındaymış. Kimden olduğumu bile bilmiyor. Aslında ben de kimden olduğumu bilmiyorum... Babamı zaten hiç tanımadım da, annemden olduğuma da inanasım gelmiyor. Sanki o... Sanki o beni doğuramazmış gibi."

"Sadece inkâr etmek istiyorsun, o kadar." Yine sözleri göğsümü sıkıştırdı. "Ama umursama. Annelik babalık gibi şeyler de kavramsal... Biyolojik bir olayın abartılmış hali. Sadece sığınacak liman arama çabası insanoğlunun. Fazla abartmışlar anne baba gibi değerleri. Çoğu şanslıyken, bazılarımız şanssız düşsün diye. Umurunda olmasın. Anne ya da baba... Olmasa da oluyor."

"Anladım," dedim başımı usulca sallarken. "Ama yine de... Yine de boşluğu..."

"Boşluğu beyninde kendin yarattın. Şartlarsan kendini, olacağı bu. Yok annem yanımda değildi, yok babam değildi... Sikmişim yokluğu da boşluğu da. Acınacak halinize uydurduğunuz kılıflar bunlar. Güçsüzsün sadece. Tek başına dünyaya geldiğini kabul edemeyecek, birilerinin üçüncü tekeri olmayı kabul edip onlar olmayınca yerle bir olacak kadar güçsüzsün."

"Daha hiç bir şey anlatmadım, kızma hemen. Devam ede-

bilir miyim?" Sessiz kalışından aldığım cesaretle devam ettim. "Annemle pek vakit geçiremedim. Yani genel olarak sert mizaçlı çocuk bakıcılarım oldu. Biri çok şekerdi sadece... Neydi adı? Ah, Keriman Teyze. İlk kez o bana 'teyze' dedirtmişti. Çok tuhaftı... Annem, bakıcılarımla aramda karşılıklı resmiyet isterdi. Ama Keriman Teyze öyle değildi... Sıcacıktı. Ne yazık ki kocasının vefatından sonra İstanbul'dan ayrılıp Balıkesir'e, memleketine gitti. İşte, kısa süreli her şey ya... O da öyleydi."

"Dediğim gibi... Güçsüzsün."

"Öyleyim. Her dediğinde haklısın... Özgüvensizdim. Kıskançtım. Anneleriyle okula gelenlerin ölmesini isterdim. Geceleri çok korkardım. Her seferinde korkudan altıma kaçırırdım, o ıslaklıkla da öylece oturur hastalanırdım. Okulda düşsem, öğretmenlerim benimle ilgilenirdi ya... Düşerdim sırf biraz daha fazla ilgilensinler diye. Annem arada eve erkek atardı. Türkiye'de olduğu zamanlar çok nadirdir... Gizli gizli onları izlerdim. Çok sapıkça... Değil mi? Ama çocuksun. Meraklısın... İlk defa çıplak bir erkek gördüğümde dokuz yaşındaydım. İğrençti. Gidip kusmuştum. Annem anlamıştı onları gizlice gözetlediğimi... Ama kızmak yerine şuh kahkahalar atmış, sonra da sinirlenip evden gitmişti. İlk o günden sonra intiharı denedim. Çünkü yemek yerken bile o iğrenç görüntü gözümün önüne geliyordu. Dedim ya... İğrençti."

"Bir erkeğin cinsel organını görmenin intihara sürüklediğini ilk kez duyuyorum."

"Dokuz yaşındaydım! O yaşta bir kız çocuğu için cidden berbat bir şeydi. Sürekli kusuyordum."

"Çıplaklık semboliktir. Ruhu bizim kadar özel olanlar için... Diğerlerinin çıplaklığı cidden... Mide bulandırıcı."

"İlk kez beni onayladın Özgür... Mutlu oldum," deyip sesli bir şekilde güldüm. Bu onu rahatsız etti galiba, bedenini hafifçe çekti. "Özür dilerim..."

"Nasıl intihar etmiştin? Dur tahmin edeyim. İlaç?"

"Cidden... İlaç içtim, evet. Bakıcımın tansiyon ilaçlarını

yutmuştum. Tabii yutmam ile kusmam bir oldu, işe yaramadı. Midem hassastı o aralar malum... Sonrasında hastanedir, psikologdur... Rutin şeyler başladı. O olaydan sonra, on bir yaşıma gelene kadar annemi görmedim hiç. Gelmedi. O aralar iyice kapandım içime. Okula gitmek yerine, okulun yanındaki parkta otururdum akşama kadar. Tabii okul idaresi durumu bakıcıma haber verinceye dek... Sonrasında, sınıfa kadar beni götürmeler, akşam sınıftan almalar..." Aklıma o günler gelince ağlamadan duramazdım normalde. Ama o an, öyle rahat anlatıyordum ki ona. Bu beni şaşırtmıştı.

"Ortaokula geçtiğimde iş biraz değişti. Ergenlik ya işte... Kimseyi karıştırmıyordum hayatıma. Annem o sıralar iyiden iyiye yerleşmişti yanıma, ona olan garezim de var... Bayağı terör estiriyorum evde. Ama annemin bir tarafında değil, görmen lazım... Gece geç saatte eve geliyorum, ağzını açıp bir şey demiyor. Okul eteğimi kıçımın altına kadar çekiyorum, gıkı çıkmıyor. Makyaj yapıyorum okula giderken, sürekli uyarı geliyor eve ama yok... Sallamıyor. Bana onu sinirlendirme hakkı bile vermedi yani o iki yıl, anladın mı? Bir gün ben delirdim odamda. Ama bildiğin... Aynada kendime baka baka delirdim. Darmaduman ettim odayı. Aynaları kırdım, dolapları devirdim. Annem geldi ve sadece, 'Sana acıyorum,' dedi. Düşünebiliyor musun? O delirme anında aldım yerden kırık cam parçalarından birini, bastırdım bileklerime... Sonrası tabii malum... Hastanedir, polistir, tutanaktır... Olay kapanıp bileklerim iyice iyileşmeye başladığında bu defa annem yine gitti. Varlığı beni öldürüyordu ama yokluğu daha da öldürüyordu. Bu duygudan nefret etsem de, ondan iğrensem de... Bir şekilde ona ihtiyacım vardı. Güçsüz demen umurumda değil, ama öyleydi. Bir babaya sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmediğimden çok aramıyordum onu ama... Annem çok... Anlatamıyorum."

"Küçük balık larvadan çıkıp annesine yüzdü fakat annesi başka kirli sulara doğru gidiyordu usulca."

"Galiba," dedim zorla gülerek. "Annemin o gidişinden sonra

tekrar içime kapandım. Zaten liseye geçene kadar hiç arkadaşım yoktu. Çok da umurumda değildi. En arka sıra ya kaybedenlerin ya da kahramanların yeridir ya... Ben galiba kaybedendim. En arkaya geçer, öylece müzik dinler, bir şeyler karalardım. Ta ki lise üçüncü sınıfa kadar. Annem yine çıkageldi. İngiltere'deymiş onca zaman, orada evlenmiş. Ama bir yıl sürmüş evliliği, boşanmış hemen. Bir de kucağında bebek... Kardeşim. Harika, değil mi? Sonunda babası belli bir çocuk. Bu defa yine delirdim. Neden yaşıyorum sorusu, yaşıyor muyum acaba sorusuna dönüştü gözümde. Günlerce o bebeği izleyerek düşündüm durdum bunu. Ben... O bebek gibi doğmuş muydum acaba? Yoksa cidden hiç doğmamış mıydım? Kararım hiç doğmadığımdan yanaydı. Madem doğmadım, yol yakınken numara yapmayı bırakıp gerçek suretime kavuşmam lazımdı. Bu defa yine ilk yöntem... Sessiz sedasız içtim bir avuç ilacı. Ve derin bir uykuya daldım. Bu defa annem değil de, temizlikten görevli kadın odamda boş ilaç şişesini görünce şüphelenmiş. Sonrası, doğru hastane... Kanıma karışmıştı ilaç, daha zor oldu o defa. Bayağı... Zordu. Ama yine ölmedim. Kanımdan ilacı temizlemek için boynumun yanından delik açtılar. İğrençti. Yaşamak istemeyen birine daha ne kadar işkence yapılabilir ki... Bu defa okulumu dondurdular. Rehabilitasyon merkezine yattım. Uyuşuk uyuşuk geçen altı ay... O da iğrençti. Orada da denedim intiharı ama çok sıkıydı kontroller, beceremedim. Kahretsin ki, beceremedim işte. Sonra çıkardılar beni o cehennemden. Evde sürekli uyuduğum bir üç ay izledi o süreci. Sonra yeni kişiler ve yeni bir okul... Tekrardan lise üçe başladım. Yine aynı berbat rutine girmiştim, herkesten bir yaş büyüktüm onun da büyük stresi vardı, bu kız nereden geldi bakışları, kendi aralarında fısır fısır konuşmalar... Yaşayamıyor, sürekli deney faresi gibi debeleniyordum çarkın içinde." Anlatırken başıma ince bir ağrı saplanmıştı. Ağrıyı yok sayarak kronolojik anı çizelgemi kontrol ettim kafamda, yine aynı ses tonuyla devam ettim. "On sekiz yaşına girdiğim gün, gitmedim eve. Girdim bir bara, ilk içki-

mi içtim. Ve ilk kez âşık oldum. Zaten yaşamayan beni, iyice öldüren o herife... Şu ana kadarkiler kırık bir çocuğun buruk ama sıradan hikâyesiydi. Bundan sonrası ise balığın gerçek acısı. Devam edebilirim, değil mi?"

12.01.2012

On sekizinci yaş, herkesin hayatında beklentilerle doludur. "On sekizime bir geleyim" ile başlayan cümleler dolup taşar ortaokul ve lise sıralarında. *Gerçekten öyle miydi? Bütün beklentilerimiz gerçeğe dönebilir miydi on sekiz olunca... Belki. Belki değil. Ne bileyim...* Aklım yine saçlarımdan daha karışık bir şekilde, barlar sokağında yürüyordum. On sekiz olmuştum ya o gün, ilk kez tek başıma içki içip ilk kez bir bar taburesinde ağlamak istiyordum. Yatakta dizlerini karnına kadar çekip yastığını ıslatan küçük kızdan tek farkım oydu zaten o an. Üzerime geçirdiğim, bana ait değilmiş gibi duran mini elbise ve paytak paytak yürüdüğüm topuklu ayakkabılar...

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıp olduğum yerde şöyle bir baktım etrafa. Rengârenk tabelalar, cesur kahkahalar atan güzel kızlar, güzel kokan olgun erkekler... Ait olamadığım dünyada, yine ait olamadığım bir yerdeydim. Ben etrafı öylece seyrederken telefonum çaldı. Pek sık olmazdı bu... *Özellikle annemin araması*. Doğum günümü hatırlaması gibi bir umudum yoktu da, aklıma gelmişti o ihtimal bir an. Sonra hafifçe gülümsedim, o hissin geldiği gibi üç saniyede kayboluşuna... Hatırlamazdı çünkü. İstemeye istemeye açtım telefonu. "Efendim?" dedim olabildiğince serinkanlı bir şekilde. "Oylum Hanım'ı kovmuşsun. Sana evde çalışan birini kovma yetkisini kim verdi küçük hanım?" Sesi her zamanki gibiydi. Duygudan yoksun, sert ve aşağılayıcı. "Bugün on sekiz yaşıma girdim. Hatırlıyor musun, bana on sekizime gelince ne istersem yapabileceğimi

söylemiştin. Artık evimde kimseyi istemiyorum. Bebek bakıcılarına ihtiyacım yok. Paramı gönderdiğin sürece sorun değil. İdare ederim," dedim ona karşılık olarak. Sesime, içimdeki karmaşık duyguları yansıtmamaya özen gösterememiştim. "On sekiz mi? O kadar oldun mu?" dedi kahkaha atarken. "Pekâlâ, sen bilirsin. Oylum'a her ay ev için yatırdığım parayı artık senin hesabına yatırıyorum o zaman. Bakalım, ne kadar idare edebileceksin. Öyleyse," dedi kapatmaya yeltenip. "Otomatik talimatla," diye fısıldadım. Anlamamış olacak ki, "Efendim?" dedi benden sonra. "Yok bir şey, hesap numaramı sekreterine vermeyi unutma. Paramı göndermeyi aksatmadığın sürece, benim açımdan sorun yok. İyi geceler." Telefonumun kapağını sertçe kapatıp çantama attım. Otomatik talimatla hesabıma her ay yüklü miktarda para yatırmak, onun anne olma yöntemiydi. Buna çoktan alışmıştım. Derin nefes aldım rüzgâr saçlarımı gözlerimin önüne getirirken. Gözümün önüne gelen bir tutam saçı tutup tekrar geriye attım. "Pekâlâ," dedim çantamın sapını sıkıca kavrarken. Gözüme ilk kestirdiğim, tabelasında bol pembenin hâkim olduğu renkli bara doğru yürümeye başladım.

Kapıdan girerken kimlik sordu geniş omuzlu görevli. Sanki bir halt oluyormuşum gibi gururla uzattım kimliğimi. Daha o gün reşit olduğumu anladığında bıyık altından güldü bana, belliydi. Daha sonra başıyla onaylayıp kapıyı açtı. İçeriye ilk adımımı attığımda yüksek sesli müzik, daha önce hiç böylesi yüksek sese maruz kalmayan kulaklarımı delicesine zorladı. İçerisi sandığımdan daha kalabalıktı. İnsanları yara yara geçtim barmenin olduğu tarafa. İki tane boş yer vardı, hemen atladım birine. Çantamı çıkarıp kenara bıraktım. "Ne içersiniz?" diye sordu tam hayalimdeki gibi bir barmen olan bandanalı çocuk. "Hmm," dedim sağa sola bakarken. "Hafif bir şeyler..." Her halimden, on sekizine adım atar atmaz kendini barda bulan bir kız olduğum belli oluyordu sanırım. "Pekâlâ..." dedi barmen gülerek, karşısındaki şaşkın kız çocuğuna.

Tekrar etrafı incelemeye koyuldum barmen içkimi hazırlarken. Birkaç dakikada içinde kulağım yüksek sese alışmıştı. Yatağımdan farkı neydi ki burasının da, ilk fırsatta buraya atmıştım kendimi? *Gürültülü. Yalnız değilsin. Hem de yalnızsın...* Burasının bu ironisini sevmiştim aslında ilk etapta.

İçkimin ilk yudumunda zorlansam da bardağın sonunu gördüğümde ona da alışmıştım. Her şey, ama her şey alışmaktan ibaretti orada. Gürültüye alışmak, içmeye alışmak, sevişmeye alışmak... Gözüm bir yandan dans edip bir yandan birbirlerinin bedenleriyle oynayan insanlara kaydı. Güldüm. Bir bardak daha istedim, bu defa daha sert... Onun da sonunu gördüm, ama beynim hâlâ sapasağlamdı. *Demek ki fazlaca hafife alınıyorum barmen tarafından*, diye geçirdim içimden. Boş bardağımı hafifçe işaretparmağımla ileri ittim. "Daha," dedim usulca, "sert." Sürekli aniden hissettiğim ağlama ihtiyacım belirdi sol gözümde. Küçük bir damla yaş olarak. Yeni içkim gelene kadar yaşların akmasına izin verdim, umursamadan. Artık ağlamak o kadar normaldi ki benim için, özellikle bir şey olmasına gerek duymuyordum. Barmen yeni içkimi uzatıp, "Hazır," deyince başımı kaldırıp ellerimle gözlerimi sildim. Gülümsedim bardağa uzanırken. Ama bardağıma benden önce başkası uzandı. İçkimi alıp tek içişte bitirdi. Şaşkın gözlerle yanımda duran adama baktım. Olgun biriydi, yaşlı değildi ama otuzlarının başlarındaydı, belli. Üzerinde işten çıkıp geldiğini anlayacağım bir takım elbise vardı. Tam üzerine oturan, şık, takım elbise... Yüz hatlarına kadar o kadar kaliteliydi ki... Yüksek mertebeden biri olduğu apaçık ortadaydı. Gözüm kolundaki saate kaydı aklımdan bu geçince. Evet, haklıydım. Normal bir ailenin bir yılda evine giren para, adamın kolundaydı. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim, işaretparmağıyla usulca dudağının kenarını silerken. Bir cevap ister gibi uzun uzun bakmamdan anlamış olacak ki, barmene doğru konuştu. "Sen hafif bir şeyler hazırla tekrardan arkadaşa. Bana her zamankinden..."

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim? Hafif bir şeyler içmek istemiyorum ve buna sizin de karışabileceğinizi düşünmüyorum zaten," dedim ne kafa tutarak ne de alttan alarak. Sesim her zamanki nahif tonundaydı, aynı zamanda umursamazdı da biraz. Çok az... "Bana anlatmadan sarhoş olmanı istemiyorum," dedi hafifçe gülerek.

"Neyi?"

"Neden bu kadar hüzünlü olduğunu. Kafan hâlâ yerindeyken dinlemek istiyorum."

"Saçma," dedim başımı tekrar önüme çevirirken.

"Neden? Daha önce hiç kimse dinlemedi mi seni?"

"Siz daha önce kaç kişinin sorunlarını dinlediniz?"

"Hiç," dedi, barmen yeni içkilerimizi uzatırken. Kendisininkini alıp bir yudum içti ince dudaklarıyla. "İlk olacaksın."

"Bayım, gerçekten dalga geçilmek için fazla doluyum." Bardağımı kapıp hiç düşünmeden tek dikişte içtim.

"Dalga geçmiyorum. Neden insanlara karşı bu kadar güvensizsin? Yani, bu merakım sana ilgim olduğunu gösterebilir. Ya da sadece meraklı bir adam olduğumu... Ya da yalnızca can sıkıntısı..." Sesi o ana kadar duyduğum en karizmatik seslerdendi. Sert ama aynı anda yumuşacık... "Meraklı birine benzemiyorsunuz. Bana ilgi duyacak birine de. Sanırım sadece canınız sıkılmış," dedim.

"Belki de," dedi yine aynı havalı tavrıyla.

Bir süre konuşmadık ikimiz de. Yeni birer içki söyledik. O içkisini içti sessizce, ben de onun dediğini yapıp usul usul içtim az alkollü içkimi. Nedense, bir kez daha sorsa neyin var diye, dökülecekmişim gibiydi, ayık kalmak istiyordum sanki. Birkaç kız geldi yanına, biraz konuşunca gitti hepsi. Bir ara telefonla konuşmak için çıktı, nedense gitti sanıp üzüldüm. Geri geldiğinde ceketini çıkarıp kenara fırlatırken yeni bir içki istedi hemen. Üzerine tam oturan beyaz gömlekten belli olan vücuduna istemeden gözüm kaydı. Fark ettiğinde hemen kafamı çevirip telefonumla uğraşıyormuşum gibi yaptım. Sanki güldürdü bu hareketim onu ya da ben öyle hissettim. Emin değilim...

Saat biraz daha ilerleyince bu sefer ben konuşmak zorunda hissettim kendimi inanılmaz bir dürtüyle. "Siz," dedim, ardından ne söyleyeceğimi bilmeden. Yüzüne bakamıyordum bile. "Kaç yaşındasınız?" Evet, kendime küfretmek istedim bunu söyleyince. *Başka soru yok muydu?* Yoktu işte. O an yoktu. "Yirmi dokuz," dedi gülerek. "Daha mı yaşlı gösteriyorum?" Elimi "hayır" der gibi panikle salladım. "Hayır, aksine daha genç duruyorsunuz." İçkisinden bir yudum alıp bu defa o sordu, "Sen?" Kafamı çevirip bardağın dibinde kalan içkimi içtim vakit kazanmak için. "Bugün on sekiz oldum." Bunun, onu kaçıracağını düşündüğüm için, içim burkuldu bir an. İlk defa öyle biri benimle ilgileniyordu. Ben de yoğun bir duygu olmasa da, ilk kez bir erkeği beğeniyordum. Hem de benden on bir yaş büyük birini... "Demek bugün senin doğum günün," dedi beklemediğim bir şekilde. Pahalı saatine baktı. "On ikiye tam yirmi üç dakika var," dedi kaşlarını çatıp. Sonra bileğimden kavrayıp ayağa kaldırdı beni. "Ne yapıyorsunuz?" Ceketini aldı yan taraftan. "Çantanı al, doğum günün bitmeden çıkmamız lazım."

Neden bilmiyorum ama dediğini yaptım. Ben kaybedecek hiçbir şeyi, hayatta hiç kimsesi olmayan aptal bir kızdım. Ne olabilirdi ki en fazla? Kafama göre yaşamaktan ne çıkardı? Pişman olabileceğim ne olabilirdi? Gidiyordum işte. Az önce tanıştığım, benden yaşça büyük o karizmatik adamın peşine takılıp... Kalabalığı yara yara çıktık dışarı hızlıca. Kapıya çıktığımızda bileğimi bıraktı. Bir işaret yaptı görevliye. Birkaç dakika içinde arabası geldi kapının tam önüne. Son model, siyah, şık bir araba... Tam onun haline ve tavırlarına yakışacak cinsten. Hızlıca açtı ön kapıyı bana, kendi de hemen şoför koltuğuna geçti. "Sıkı tutun, biraz hızlı süreceğim. On sekiz dakika kaldı." Ben onaylamadan, çoktan çalıştırmıştı bile arabayı. Tek eliyle bir mesaj yazmayı da ihmal etmedi, kime bilemiyorum... "Araba kullanırken mesaj yazma, tehlikeli," dedim her şey normalmişçesine. Bana güldü, cevap vermedi.

Beş dakika oldu ya da olmadı küçük ama elit bir binanın önünde durduk. Üstü iki katlı, nostaljik bir ev, altında dükkân... Kapıda pijamalarının üzerine geçirdiği kalın hırkasıyla bekleyen sarışın bir kadın vardı. Adını bilmediğimi o an fark ettiğim adam, arabadan indi benden önce ve gidip kadından bir şey aldı. Daha sonra eliyle bir işaret yaptı çıkmam için. Ben arabadan inerken kadın arkasını dönüp binaya girdi. "Hızlı ol," dedi karizmatik sesiyle adını bilmediğim adam bana doğru. Dediğini yaptım ben de sorgulamadan. Yanına yaklaşınca bileğimden tutup çekiştirdi beni dükkânın önüne doğru. "Ne yapıyorsun?" derken ben, o çoktan kapıyı açmıştı bile. Bana cevap vermeden hızlıca içeri çekti beni.

Tahmin ettiğim gibi pahalı, elit ama sevimli bir pastaneydi geldiğimiz. Sanırım şu yıllara meydan okuyup isimleşmiş kült yerlerden biri... Ben şaşkınlıkla etrafı izlerken ismini bilmediğim adam, beni tekrar çekti yanına. Birkaç adım ilerleyip altında pastaların olduğu cam tezgâhın önüne geldik. "Pasta mı alacaksın bana? Gerek yoktu," dedim gülerek. "Yani öyle pasta falan, önemsemem." Bu defa sesli bir şekilde güldü. Minik bir pasta çıkardı, tezgâhın arkasında dekor olarak duranlardan... Pespembe, mantar şeklinde, inanılmaz şirin bir pasta... Pastayı açığa bırakıp bir anda belimden tutarak beni tezgâhın üzerine oturttu. "Son beş." Gözlerimi kırpıştırdım şaşkınlıkla. "Gerçekten bunu yapmanıza gerek yoktu," dedim gözlerimi kaçırarak.

"Doğum gününde barda ağlayan küçük bir kıza pasta almak istedim. Suç mu? Pasta sevmesen bile yemek zorundasın. Bu saatte ünlü bir pastacıyı uykusundan uyandırıp sadece günler öncesinden rezervasyon yaptıran müşterilerini aldığı pastanesine soktum seni. Hem de bu saatte. Bence artık gerek yok demek için çok geç." Bir süre öylece yüzüne baktım ifadesiz bir şekilde. O da baktı aynı ifadeyle. Çevremdeki erkeklerden o kadar farklıydı ki... Tüyü yeni çıkan liseli çocukları görmekten, böyle erkekler olduğunu bile düşünemiyormuşum sanırım. Onu anladım... Yaşıtlarım asla hoşlanmazdı böyle birinden değil mi?

Belki de. Ama umurumda değildi. Yaptığı her şey, söylediği her sözle deli gibi çekiyordu o an beni kendine. Kalbimi hızlandırmıyordu ama tuhaf bir şekilde çekimine kapılıyordum. "Levent," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. "İsmim..."

"İnanın ne yapmaya çalıştığınızı anlamıyorum ama," dedim, o tek eliyle yan tarafa koyduğu pastayı alırken. "Sanırım..." Sol elini bel oyumuma yerleştirip iyice sokuldu bana. "Umurumda değil şu an." Burnumun ucuna tuttuğu pastadan bir ısırık aldım. "Kırık bir kızı etkilemek kolaydır Levent Bey," dedim dudağımın kenarında kalan pastayı temizlemek için dilimi dudaklarımda gezdirirken.

"Son otuz saniye," dedi pastayı elinden bırakıp. "Doğum günün..." Tek eliyle yanağıma dokundu. Diğer eli usulca yukarı kaydı. "Kutlu olsun."

Pastanenin mistik havasıyla birebir örtüşen eski saat, akrep yelkovanın üzerine geldiğinde titreyerek sert bir ses çıkardı. Ve o sesle birlikte başımın arkasına kaydırdığı eli ile beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Başta tepki vermesem de, henüz birkaç saniye geçmişti ki ben de karşılık verdim. Neden? Bilmiyorum. Dedim ya... Kırık bir kızı etkilemek kolaydı galiba. Birkaç dakika... Çok geçmedi, yalnızca birkaç dakika... Küçük elbisemin yanlarından tutup yukarı doğru sıyırdı. Hafifçe eğildi üzerime. Tezgâhta geriye doğru uzandım. Eli yasak bölgelerime kaydıkça utandığım için usulca engel olmaya çalıştım. Çelişkilerin kızı, bunu yaparken çekimine kapıldığım adamın dudaklarını da bırakmıyordum asla. Tezgâhta iyiden iyiye yatar pozisyona geçtiğimde bacaklarımı iki yana açıp iyice sokuldu bana doğru. Huysuzlukla kıpırdandım altında. Elimle ittirdim başını çok zorlamadan. Birkaç santim yukarısında durdu yüzümün. "Sakın... ilk deme bana," dedi nefes nefese. "İlk mi?" Başımı salladım korkarak. Birkaç saniye sadece baktı. Tutkudan erimiş duyguları tekrar donmuş gibi... Çekildi üzerimden usulca, tezgâhın dibine oturdu. Elimle önce bacak aramı örtmeye çalıştım refleksle, ardından hızla eteğimi ört-

tüm. Tüm bedenim zangır zangır titrerken doğruldum zorla. Boyum yetişmediği için kolayca inemediğim aşağı. Tezgâhtan küçük bir atlayışla yere indim. İner inmez çöktüm onun gibi yere. Bacaklarım haddinden fazla titriyordu zaten, duramazdım çok istesem de. "Özür dilerim," dedim.

"Ne için?"

"Bilmem..."

"Sürekli özür mü dilersin böyle?"

"Genelde."

"Daha önce hiç erkek arkadaşın olmadı mı?"

"Öpüştüğüm ilk erkek sizsiniz."

"Siz deme bana," dedi gülerek. "Levent."

"Peki, Levent."

"Seni eve bırakayım mı?"

"Olur," dedim yine istemsizce gözlerimden yaşlar boşalırken.

"Ne oldu, canını mı yaktım? Neden ağlıyorsun?" Yanıma geldi usulca dizlerinin üstünde. Sildi gözlerimdeki yaşları. "Ha?"

"Yosun," dedim ağlamamı umursamadan. Çünkü dedim ya, alışkındım, artık yaşların neden aktığını sorgulamıyordum. "Adım Yosun."

"Yosun," dedi bana tuhaf bir şekilde bakarken. "Yosun neden ağ-" Sözünü bitirmesine izin vermeden kravatından tutup kendime çektim ve dudaklarına bir buse kondurdum. Tutkudan uzak, yaşıma yakın... "Çok tuhafsın Yosun," dedi dudakları belli belirsiz yana kayarken.

"Bu gece... yalnızlığımın ilk gecesi. Korkuyorum... Eve gitmek istemiyorum. Kimseyi istemiyorum. Ama yalnız kalmak da istemiyorum. Yok olmak istiyorum. Var olmak istiyorum. Seni," dedim tekrar kravatından çekip dudaklarından öperken, "istiyorum."

Adının Levent olduğunu öğrendiğim adam, kucağına aldı beni sanki bir balık yakalamış da eve gidiyormuş gibi. Gözle-

rini gözlerimden ayırmadan... Küçüktüm daha. Henüz on sekizime yeni girmiştim. Daha önce öpmemiştim kimseyi. Daha önce tutmamıştım bile bir erkeğin elini. Ama yalnız geleceğime adım attığım o gece, anneme benzemek istemiştim galiba biraz. Belki de onun en nefret ettiğim yanı gibi olup kendimden nefret etmek ve daha kısa yoldan gebermek için. Ya da... Yalan söyledim. Belki de sadece, kırık bir kızın basit teslim oluşuydu ilk aşkına. Demiş miydim? Kırık bir kızı âşık etmek zor değildir. Ben, saçları beline gelen, kırık bir kızdım kendimi onun kucağına bıraktığımda.

En fazla ne kadar kırılabilirdim ki? Görecektim. Usul usul... Ona kendimi tamamen bırakacağım o gece ve sonrasında... Fazlasıyla. Yana yana...

Levent'in kucağında pastaneden çıkarken üst kattaki balkonda yine o kadını gördüm. Ona baktığımı görünce hemen içeri girdi. Bir şey demeden gömdüm başımı Levent'in omzuna. Arabanın önüne gelince indirdi beni yere usulca. Arabanın kapısını açıp yumuşak deri koltukların üzerine oturttu. Pahalı arabanın pahalı koltukları biraz, ama sadece biraz değerli hissettirdi kendimi. Ardından kendi elleriyle emniyet kemerimi bağlayıp şoför koltuğuna geçti hızlıca. Biraz şaşkınlık, biraz pişmanlık, biraz baş ağrısı, çok hafif sarhoşluk...

Kafamı arabanın soğuk camına dayadım. Araba hareket etmeye başlayınca başım minik hareketlerle cama çarpmaya başladı. Geri çekip başımı arkaya attım. Ona bakmamaya özen göstersem de, bir yanım görmek istiyordu yüzünü. "Adın..." dedi gülümseyerek. Gülümsemesi o kadar sıcaktı ki, istemsizce sırtımdan aşağı bir ılıklık indi. "Sanırım şu ana kadar duyduğum en özel isimlerden. Sana yakışmış."

Ben de seviyordum ismimi. Benim gibi yalnızdı yosunlar da... İstenmeyen olurdu genelde. Bir anda nemli bir yerde yeşeren... Pek de sevilmezlerdi. Üzgün dururlardı hep. Ama güçlü görünürlerdi. Her ne kadar içi çürük olsa da... Ama o an, kalbimi hızlandıran ilk erkek "Sevdim," demişti ya ismimi... İşte

o zaman daha da sevmiştim yosun olmayı. Ne kadar salağım... Küçücük bir ilgide, küçücük bir kalp atışında bu kadar şaşkına dönecek ve kendimi teslim edecek kadar...

Epey yol gitmiştik ki, bedenimdeki tutku çözülüp yerini gerçekçi yanıma bıraktı. "Vazgeçtim," dedim. "Eve bırak sen beni. Karşıya geçmemiz lazım ama... İstersen sağa çek, ben bir taksi bulayım."

"Gecenin bu saatinde seni sokağın ortasında bırakacak birine benziyor muyum sence?"

"Neye benzediğini çözecek kadar tanımıyorum seni."

"Ama etkilenecek kadar çok tanıyorsun. Bir kadının elini saçına atışından, gözkapaklarını açıp kapatışına kadar iyi tanırım kadın bedenini. O yüzden..."

"Bu çok normal değil mi? Kırık bir kızı etkilemek kolaydır. Hele ki sizin gibi birisi... Yalnızlığımın ilk gecesinin şerefine içerken aniden hayatıma giren yakışıklı olgun bir adamdan etkilenmemem imkânsız. Hem de bu hafif uyuşuk kafamla... Ama kendime geldim. Ve pişman olmamak için, şu an inmem lazım sanırım."

"Yarın sabah erkenden nereye istiyorsan gidersin. Ama şimdi bu halde hiçbir yere bırakamam seni. İstersen güvendiğim bir otele emanet edeyim."

"İstemem. Otellerden nefret ederim."

"O zaman kaçış yok," dedi bir anda direksiyonu sağa kırıp. "Evim hemen şurada. Bu gece biraz dinlen, sabah gidersin evine."

Üzerimde başka bir kadına ait ipek bir gecelikle oturuyordum bilmediğim bir yatakta. Oda da tıpkı ev gibi zevkli birileri tarafından döşenmişti. Yataktan çekmecelere kadar her şey, renk ve biçim bakımından uyum içerisindeydi. Genel anlamda uçuk pembeler ve altın sarıları süslüyordu her yanı. Tıpkı

tüm kızların hayal ettikleri, benim hayal etmediğim gibi... Levent bana odayı gösterip, "Kız kardeşimin odası, kendisi yurtdışında okuyor. Nadiren gelir... İstediğin gibi takıl. İstediğini de giyebilirsin," demiş ve yalnız bırakmıştı beni odada. Bayağı oturdum yumuşacık yatağın üzerinde. Yorgana dokunduğumda hissettiğim o temizlik hissi, bir anda rahatsız etti beni. Bunları umursamayıp uyumayı düşündüm ama bugün tüm yaşananlara rağmen uykum yoktu. Nasıl olabilirdi ki? Bir kalkıp bir oturuyordum yatakta. Odadan çıkmak istiyordum ama bir yandan da o cesareti bulamıyordum kendimde. Bir kere daha deneyecekken odadan çıkmayı, elim kapı kolundayken kapı çaldı. Kapının arkasında duran Levent, o çok beğendiğim sesiyle, "Girebilir miyim?" diye sordu. Hızlıca koşarak yatağa girdim. Saçlarımı uzun süredir yatıyormuş görüntüsü vermek için elimle dağıtıp, "Gir," dedim. "Uyandırmadım seni değil mi? Işığın açık olduğunu görünce..."

"Daha uyumamıştım," dedim yapmacık bir gülümsemeyle.

"Güzel," dedi. "Biraz daha kendine geldiysen belki sohbet ederiz diye düşündüm. Bu saatlerde pek uyumam da... Sıkıldım."

Yatakta hafifçe doğruldum. "Öyle çok özel konularım yok sohbet etmek için," dedim saçlarımı kulağım arkasına atarak.

"Gel," dedi elini uzatıp. "Belki de en çok bu yönün ilgimi çekiyordur. Derin olmana rağmen sadesin. Özel yanını görmek için eşelemek lazımdır belki..." Beklemediğim bir cümleydi bu. Ansızın beni yakalayan... Birkaç saniye gözlerine bakıp elimi uzattım ben de. Dedim ya... Kırık bir kızı etkilemek fazla kolaydı.

O muhteşem mobilyaların arasından, salonun kenarındaki kapıya geldik, dışarıda genişçe bir balkon olduğunu fark ettim yaklaşınca. Kapıyı açıp balkona çıktık birlikte, bir eli belimin çukurundaydı, balkondaki puf koltuklara yönlendirdi beni. İkili puf koltuğa yan yana oturduk. Gömüldüm birden oturunca. O kadar içe çökmeyi beklemediğimden güldü yüzümdeki anlık

şaşırma ifadesine. Bozuntuya vermeden kendimi hemen toparladım. Gülecek gibi oldu, utanmayayım diye toparladı o da yüzünü. "Hava soğuk," deyip üşümeyeyim diye üzerindeki hırkayı çıkarıp üzerime örttü. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Daha önce sevgilim olmadı dedin. Ciddi misin, yoksa beni mi kandırıyorsun?" diye sordu gülerek. "Komik bir durum mu?" dedim elimi göğsümün üzerinde birleştirirken. "Evet, olmadı. Gerek duymadım. Yani bir erkeğin ihtiyaç olduğunu düşünmüyordum da..." Elini belime koyup usulca çekti beni yanına. "İlk kez bir erkeğin ihtiyaç olduğunu hissettiğin için mi etkilendin benden bunca zaman sonra?" dedi pis pis sırıtarak. Ama dalga geçmiyordu. Cidden, merak ediyordu sanki her şeyimi. Tuhaf gelmiştim belli ki... "Galiba duygusallığın ve içkinin etkisi," dedim yalan söyleyerek.

"Ya da tutkunun," dedi. "Bir erkekle kadının ten teması... Buna herkesin ihtiyacı var. Sen kimseyle flört dahi etmeyerek o kadar bastırmışsın ki... ilk dokunuşumda daha itiraf ettin istemsizce seni istiyorum diyerek. Utanma... Bunlar çok normal şeyler. Yaşın daha küçük... Öğreneceksin."

"Gerçekten utandırıyorsun beni."

"Ne kadar tuhaf, değil mi? O anki tutkuyla utanacağı şeyler yapıp söyleyebiliyor insan. Sonra o an geçince aklında sadece yanaklarını ısıtan birkaç anı kalıyor."

"Galiba... Yani pek deneyimli değilim, bilemiyorum."

Bir süre başka konulardan konuştuk. Okuldan, işten... Her göz göze gelişimizde o güldü, ben gözümü kaçırdım. Bana bakmadığında ise, kaçamak bakışlarla onu inceledim. Sakalları uzun olmasına rağmen belli olan keskin yüz hatları dikkatimi çekti. Bu hatlar, onun güçlü görünmesini sağlıyordu. Otuzuna merdiven dayamıştı ama otuzdan daha genç duruyordu. Ama beden yaşının genç durmasının yanında, hareketleri ona ters düşecek derecede olgundu. Giyimi, seçtiği kelimeler, yürüyüşü... Hatta nefes alışı bile olgundu. Bir yerde, babasıyla sorun yaşayan kızların olgun erkeklerden hoşlanması durumu hakkında bir

şeyler okumuştum. Bu da onun gibiydi. *Ne kadar basit bir kızım*, diye geçirdim içimden. Yüzdelik dilimlerde hep yüzdesi fazla olan yerde olan sıradan bir kızdım işte. Omuz silktim aklımdan bu geçince. Susup geceyi izleyen Levent'e baktım. Beni sadece yatağa atmak isteyen, macera peşinde bir herif miydi o an için bilemiyordum ama ona karşı nötr olup akışına bırakmak istedim sadece. Ne olursa olsun'luk bir durumdu o an çünkü benim için. Kaybedecek çok şeyim yoktu. En fazla annesinin kızı olurdum işte. Ne kadar nefret etsem de ondan...

Balkonda saatlerce oturduktan sonra, "Bir şey itiraf edeceğim," dedim tekrar baştaki konuya dönmek için. "Büyümek istiyorum."

"Anlamadım?" dedi sakallarını hafifçe kaşıyarak. O kadar çekiciydi ki o hali...

"Yani... Büyümek istiyorum. Bilmiyorum..."

"Peki... Ben aynı kalayım, sen büyü ve bana yetiş. Sonra, sevgilim ol. Tamam mı küçük kız?"

"Dalga geçme," deyip derin bir nefes aldım. Yetmedi, bir daha aldım. "Cidden... İstiyorum."

"Büyümek çözüm değil ama, kendimden biliyorum," dedi sonra minik bir tebessümle.

"Çözüm aramayı bırakalı çok oldu. Sadece... Büyümek istiyorum."

"Benim için, değil mi?" İçten bir kahkaha attı. "Çok tatlısın."

"Neyse," dedim hızlıca ayağa kalkıp. "Ben yatsam iyi olacak... Yine saçmalama saatlerim geldi anlaşılan. İyi gece-" Elimden tutup beni tekrar yanına çekti. "Ne?"

"Büyüme... Sana aşk vaat edemem. O benim için... Anlarsın ya, çok cesur bir söz olur. Ama tutkunun ve heyecanın ne olduğunu gösterebilirim sana. Bakarsın... Ellerimle büyüttüğüm yosuna... çok sonraları âşık bile olabilirim. Kim bilir... Söyle bana Yosun, istiyor musun? Büyümeyi... benimle..."

O gece, öyle söyledi bana. Harika bir dolunayın eşliğinde... Aşk vaat edemem, ama belki ileride olabilirim dedi ya... Bir

umut dolmuştu o an içime. Sevilmek nasıldır kim bilir, o sıcak gülüşlü soğuk soğuk terleten adam tarafından... Belki sadece bedenimi istiyordu. Belki sadece ilgisini çekmiştim buruk yanımla. Ya da hiçbiri değildi, başka bir sebeptendi ilgisi. Ama yine ve yine dediğim gibi... Kırık bir kıza umut verirseniz ona her istediğinizi yaptırabilirsiniz. Sonunda paramparça olacağını bile bile koşa koşa peşinizden gelecektir. Ayaklarının altına kırık camlar döşeseniz de, kanata kanata ayaklarını, ilk günkü heyecanıyla gelecektir hem de...

BÖLÜM 19

YANMAYA UÇAN KELEBEK

♪ Damien Rice – Cold Water ♪

"Burası kalabalık oldu, birileri gitsin.
Ya da ben gideyim kendimden, daha da içeri...
Dayanamıyorum."

Ölüme Fısıldayan Adam

Özgür'ün omzunda usul usul anlatırken kalp ağrılarımın en anlatılabilir yerlerini, bedenim ıslanmış bir çamaşır gibi, dışarı akıtamadığım gözyaşlarımın içeri akmasıyla ağırlaştıkça ağırlaşıyordu sanki. Tepkisizdi Özgür. Tek kelime etmiyordu ben anlatırken. Tek hareketle bile karşılık vermiyordu. "Birkaç hafta sonra," dedim gözlerim iyice kapanmaya başlarken yorgunluktan. Sadece beden değil, ruh yorgunluğu da vardı tabii... "Kalanını yavaş yavaş anlat," dedi birden. "Bir ayın kaldı değil mi? Bırak, konuşacak bir şeyimiz kalsın. Zaten... Bir anda anlatırsan hepsini, küçük balık kalbin dayanamaz. Eminim sözünü tutamayıp buradan kalkınca kesersin bileklerini. O yüzden..." Küvetin içindeki ıslanmış bedenimi, koltukaltlarımdan tutarak kaldırdı. Hafifçe çevirip kafamı, yüzüne baktım. Ben ne kadar bitiksem o, o kadar canlanmıştı sanki. Tilkilerinin çığlıklarından yeniden doğmuş gibi... Pınar'ın ölümü belki de yaşamasından daha az acılıydı. Ya da intikam söz konusuydu ya... O yokken daha kolay göze alınırdı bazı şeyler. Öyle hissetmiştim birden. Elimi yüzüne koydum usulca. Küvette birbirimize bakarak öylece durduk birkaç saniye. "Biraz olsun, unuttun mu kendi acılarını? Saniyelik de olsa... Ha?"

"Ölüsün şu an. Her zamankinden daha ölü..."

"Beni boş ver okyanus," dedim omuz silkerek. "Sen... Biraz daha iyi misin?"

"İyi olmak... Sence kafamın içindeki dünyanın kavramları, bu dünyadakilerle örtüşebilir mi? İyi olmak ne Yosun? İyi nasıl olunuyor? Benim kafamdaki karşılığı çok başka. Ama senin kafandaki karşılığı ile... İyiyim. Ya da... İyi ve kötü olmayı umursamıyorum diyelim." Beni de tutup ayağa kaldırdı. Küvetin içinde düşmemek için omuzlarından tutundum sıkıca. "Seni akvaryuma koyma vakti gelmiş. Ölü bile değilsin, yakından baktım da..."

"Ağır geldi galiba son yaşananlar... Bir anda senin dünyandan, dibe ittirdiğim kendi anılarıma dalmam... Ah, gerçekten... Dediğin gibi şu an kesebilirim bileklerimi."

"İkinci bir ölüyü kaldıramam şu an. Birkaç gün ertele lütfen," dedi küvetin içinden çıkarken. "Ve bileklerini kesme. Kandan hoşlanmam." Küvetin içinde, güç bela dengede durmaya çalışan beni, bileğimden yakalayıp kendine çekti. "Ya ben zayıfladım ya da su seni ağırlaştırdı balık." Kucağına aldı beni yine. Dediği gibi, düne kadar bir kuş gibi rahat taşıdığı bedenimi zorla taşıyordu. İnkâr etse de, o gün iyi değildi işte. Benim kafasını dağıtmak için anlattığım acılarım, onun birkaç tilkisini kendine getirmişti ama bedeni gösteriyordu kötü oluşunu.

"Yürürüm ben," dedim banyo kapısına geldiğimizde. İnmeye yeltendim kucağından, aksini göstermek istercesine küçümseyen bir bakış attı bana. İnemedim.

Yarı çıplak bedenlerimiz, böylesine yakınken hep heyecanlanırdım ama o gece başkaydı. Beni taşıdığı kısacık zaman diliminde, teni tenime değdiği her an beni acılarımdan yakalamış da "akvaryum"uma götürüyor gibi hissediyordum. Ondan... daha da heyecanlanmıştım. Bencilce belki ama deli gibi merak ediyordum o ana kadar anlattıklarım hakkında ne düşünüyordu? Soramadım. Nasıl sorulurdu ki?

Yatak odasına girdiğimizde üzerimden damlayan sulara aldırmadan usulca yatağa bıraktı beni. "Ben duş alıp geliyorum, sen giyin yat," dedi her zamanki haliyle. Başımı salladım "peki" der gibi. O da salladı başını hafifçe beni onaylamak için. Kusursuz ama gitgide zayıflayan bedeni loş ışıkta uzaklaştı benden yavaş yavaş. Dizlerimi karnıma kadar çekip yana döndüm. Gözlerimi kapatıp Özgür'e henüz anlatamadığım kısımları geçirdim aklımdan istemsizce. *İşte o his... Özgür gittiği an, geri gelen ölme isteği...* Haklıydı yine. Eğer biraz daha anlatsaydım Özgür'e... Biraz daha kanatsaydım tek hamlede yaralarımı bu kadar... Kalktığım an, keserdim bileklerimi sonsuz beyaza doğru ince bir çizgi halinde. Ellerimle dizlerimden tuttum. Yutkundum ama geçmedi. "Ölmek istiyorum..." Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. "Ne yapacağım ben... Ölmek istiyorum." *Aylar sonra gelen ölme isteği... Özgür yanımdayken çok yoktu ama...*

"Ölmek istiyorum... Şu an..." İki hafta önce söz vermiştim Özgür'e. Ağlarsam o öldürecekti beni. Öyle demişti... "Ölmek istiyorum..."

Hani olur ya, gözlerin doludur ama ağlamamaya çalışırsın. Derin bir nefes alayım derken bir damla düşüverir yanağından, o bir damla bin damlayı getirir, dayanamaz akıtırsın ne var ne yoksa içinden. O hali o kadar iyi biliyordum ki korktum, nefesimi tuttum sadece. Ölmek istiyordum ama ağlamak istemiyordum. Gözlerimi daha sıkı yumdum. O an gözümün önüne Levent geldi. Sonra o... Sonra o gece... O oda... O gün... "Ölmek istiyorum..." Elimi yüzüme bastırdım, içimden nasılsa geçer diye geçirip. Özgür gelince geçecekti karşı koyamadığım ölme isteği. Geçerdi. Geçmeliydi.

Ellerim yüzümde ne kadar öyle kaldım bilmiyorum. Özgür geldiğinde yüzüme bastırdığım ellerimi çekince kendime geldim. Islak saçları yüzüne düşerken bana yine duygudan yoksun ama beni anlıyormuş gibi bakıyordu. "Ağlamadım... Gerçekten," dedim kendimle gurur duyar bir şekilde. Bedenini iyice yaklaştırdı, ellerimi iki yanda çok da sert olmayacak bir şekilde sabitledi. Bileklerime dokunan soğuk elleri, üşüttü beni de. Belinde hâlâ havlu vardı, ince göğsünden sular usulca aşağı akıyordu. İçimdeki ölme isteği geçecek sanırken daha da alevlendi onu öyle görünce. *Ölüm... Senin kadar güzel mi Özgür?* "Sen tahmin ettiğimden de aptalsın. Sana anlatma demiştim. Değil mi?"

"Ölmek istiyorum Özgür. Ne yapacağım? Seni biraz rahatlatmak isterken azıcık yaşamak isteyen yerlerim kan revan içinde kaldı. Ama... Artık susamam. Bir kere kanadı ya... Sana ihtiyacım var. Ne olur... Bir kere gül... Öldür beni."

"Beni dinle," dedi bileklerimi bırakıp. Biraz kaydı yatakta, ayakucuma kadar. Şortumu hafifçe indirdi, kasıklarım gözükecek şekilde. Eliyle oradaki yara izine dokundu. Ama gelin bir de bana sorun, sanki ciğerimi söküp aldı o an... "Bu yarayı gördüğüm gün, anlamıştım aşağı yukarı neler yaşadığını. Bugün bana anlatmaya başladığın an, daha o zaman bütün düğüm çözüldü

kafamda." Elleriyle dokunduğu yara izlerime yaklaştırdı başını usulca. Ellerim, ıslak saçlarına dolanırken devam etti. "Ben... Düşündüğün kadar kötü değilim. Yıkılmış durumdayım, ama öncekinden daha sağlam bir viraneyim şu an. Beni düşünme yani. Sen kendini düşün. Ölmek istiyorsan öl, yaşamak istiyorsan yaşa... Ama kaşıma Yosun. Sen kanamak istedin bu gece. Beni düşündün, biraz da kendini... İtiraf et. Biraz olsun sana acımamı, üzülmemi istedin. Pınar'ı korumak istediğim gibi seni de korumak istememi, biraz olsun Pınar'ın acısının yanında senin acına yer açmamı..." Kalbim sıkıştı böyle söyleyince. Ellerimi çektim saçlarından. "Ben senin her halini sen daha ağzını aralamadan görüyorum. Anlamıyorsun... Anlamayacaksın. Beni... zerre... anlayamayacaksın. Gerek de yok zaten. Var mı? Göremiyorum. Sadece... Sana, bana bugüne kadar yaptıkların için verebileceğim..." O an dudakları kasıklarımdaki yarayla buluştu, sıcak dudaklarını o en çok acıyan kesiklerimde hissettiğimde bunun beni mahvedeceğini biliyordum. Mahvetmişti de... "Balığım olarak sen ölmeyi seçene kadar, yanımda durmana izin vermek olacak. Unut... Bugünü ve dünü unut. Pınar'ı unut sen... Ben aynı Özgür'üm. Birkaç haftadır tilkilerimin yasta olması, kendim gibi davranamamam bunu değiştirir mi? Asla. Dün ne için çırpınıyorsam, yarın da onun için çırpınacağım. Tek farkla... İntikam yeminim, daha güçlü artık sadece. Sadece bu... Belki de," dedi bir yanıma uzanırken. "Eskisinden daha iyiyimdir... Öyle kavramları pek bilmem. Yani... Demek istediğim..."

"Acımasızsın... Ama kırılmıyorum sana. Ve demek istediğini, demek istediğinin de ötesinde anlıyorum. Senin içindeki bir balığım ben okyanus... Küçüğüm, aklım kıt ve okyanusun tamamını hayal bile edemeyecek kadar kafasızım. Ama... Bazen küçük olunca daha iyi anlıyorsun. Mesela Özgür, şu an sen de ölmek istiyorsun."

"Ölüm, ölmek istiyor... Saçma."

"Değil... En çok yaşatmak istediğin kişi öldü birkaç hafta

önce. Acımasızca konuşacağım ben de, üzgünüm. Ama eskisinden daha iyi hissediyorsun, onu da söyleyebilirim. Çünkü yaşarken ölüydü ya o da benim gibi... Artık en azından huzura kavuştu. Birkaç haftadır, beşeri acı baskın olsa da yakın zamanda tilkilerin tekrar ele geçirecek bedenini. Daha güçlüsün artık. Ve sabah uyandığımızda eminim eskisinden daha Özgür olacaksın. Değil mi?"

"Sana emanet ettiğim tilki... İyi konuştu yine."

"Ama hâlâ ölmek istiyorum," dedim dudaklarımı ısırırken. "Ne kadar boktan bir his... Sana anlatırken öyle değildi. Sanki film gibi. Ama susunca... Ölmek istiyorum."

"Seni öldüreyim mi?" diye sordu. Kafamı yana çevirip, "Öldürsene," dedim. Başımın arkasından tutup yaklaştırdı kendine. Ve eğilip usulca fısıldadı kulaklarıma...

"Biraz daha... yaşa."

O geceden sonra birkaç gün daha suskundu Özgür. Yine her sabah ben uyanınca girdi yatağa. Gece ben yatınca kalkıp odaya kapattı kendini. Bir yerlere gitti geldi... Birileriyle konuştu hararetli hararetli... Notlar aldı sayfalar dolusu. Bir şeyler çizdi... Anlayacağınız, tilkileriyle harıl harıl çalışıyorlardı. İlişmedim pek...

O sabah uzun zaman sonra ilk kez birlikte uyuduk. Yani ben uyuduktan sonra girmiş yatağa. Görmemiştim. Kalktığını hissettiğimde anladım yanımda yatmış olduğunu, ama gözümü açmadım bilerek. Önce ayaklarını aşağı sallandırıp bir süre oturdu yatakta. Birkaç dakika kafasının içiyle konuştu sanki, öyle hissettim. Çok hafif bir aralıktan izliyordum onu. Çıplak sırtı, usulca genişledi ayağa kalkarken. Panikle yumdum gözümü. Ardından perdenin açılma sesi, ardından açıldığına dair gözlerime dolan sabah güneşi... Tekrar araladım gözlerimi. Pencerenin tam önünde duruyordu Özgür. Sigarasını yakıyordu. Sabah

güneşi yarı çıplak vücuduna vurunca olduğundan daha da güzel göründü gözüme. Kalkıp sarılmak istedim. Bunca zaman sonra ilk kez, yanımda uyuduğuna göre sarılabilirim diye düşündüm istemsizce. *Demek ki tilkileri yaptı planlarını, biraz özgür bıraktılar Özgür'ü.* Ses çıkarmadan doğruldum yatakta. Günlerdir taramadığım için darmadağın olan saçlarımı karıştırdım önce. Daha da dağınık olması lazımdı... Onun gibi. Dizlerimin üzerinde yatakta karşıya geçtim. Ayaklarımı sarkıtmamla, yataktan zıplamam bir oldu. Zıpladım ve sarıldım sırtına. "Günaydın!" dedim coşkuyla. Eskiye dönmemiz lazımdı. Daha da yosunlaşıp daha da özgürleşerek...

"Geçen gece ölmek istiyorum diye zırlayan balık, yaşam enerjisiyle dolu uyandı bugün demek... İlginç."

"Kimmiş ölmek isteyen, ben istemedim. Yanlışın var." Beni umursamadan, "Açım, yemek yiyelim," deyip odadan çıkmak için kapıya doğru yürüdü.

"Evde hiçbir şey yok. Mısır gevreği var, onun için de süt yok. Kıtır kıtır yiyelim diyorsan yiyelim," dedim peşinden giderken. "Markete gideyim mi ya da?"

"Gerek yok. Dolapta ne varsa getir."

"Peki," deyip ayaklarımı popoma vura vura mutfağa koştum yine saçma bir şevkle. *Biraz Özgür'dü işte o gün...* Ne kadar özlemişim... Dolabı açtım. Saçma sapan ne varsa doldurdum kucağıma. Birkaç sebze, birkaç meyve, mısır gevreği ve bayatlamış kruvasan... Kucağımdakileri, salonda ortada yer açıp bırakıverdim öyle. Elimle gel gel dedim Özgür'e anne edasıyla. Bana içinden güldü sanki. Oturduğu kanepeden kalkıp sigarasını kanepenin kenarında söndürdü. "Kruvasanları sen ye, mısır gevreği kemireceğim ben," dedim. Avucuma biraz mısır gevreği döküp ağzıma doldurdum hepsini. Az kalsın boğuluyordum küçük mısır gevrekleri yüzünden. Ağzımdakilerin yarısı yere döküldü ben sarsılarak onları boğazımdan çıkarmaya çalışırken. Özgür çok hafifçe de olsa güldü. "Sevdim," dedi ağzına bir lokma götürürken. "En azından orijinal bir intihar yolu buldun

balık. Mısır gevreğinden boğulup ölen balık diye tarihe geçebilirsin."

"Dalga geçme!" dedim öksürürken. Gözlerimden yaş gelmişti, yine de kalkıp su içmiyordum. "Neyse," dedim öksürüğüm hafifleyince. Yere dökülen mısır gevreklerimi alıp tekrar ağzıma attım. *Ne olacak ki? Mikrop kapar ölür müyüm?* Dünyanın en müthiş şeyi ölmek istemek gibi geldi o an. Ne istersen yapıyorsun işte. "Plan nasıl gidiyor bu arada? Bak üç haftam kaldı... Varsa riskli işler ona göre üç haftaya sıkıştır." Özgür'ün elindeki kruvasandan bir parça kopardım, ağzıma attım. "Cidden..."

"Saçlarını keselim yine. Uzamış..."

"Öyle mi," dedim elimi istemsizce saçıma atıp. "Olur, kes. Ama bu defa kâkül de istiyorum. Böyle..." Ellerimi alnıma koydum, uzun bir kâkül istediğimi gösterebilmek için. "Olur mu?

"Olur."

"Özgür bir şey soracağım. Aklıma geldi."

"Zor durdun zaten. Ne geldi yine?"

"Erkeklerden de hoşlanıyor musun?"

"Ne demek şimdi bu?"

"Yani... Biseksüel misin diye merak ettim. Neden bilmiyorum, aklıma esti. Bir cinsel yönelimin var mı diye..."

"Kim kime çekiliyorsa o an, gidiyor işte. Kurcalayıp isim vermek bana göre değil," dedi elindeki yiyecekleri bitirip benim mısır gevreğimden yemeye başlarken.

"Yani bir gün seni bir erkekle de yakalama ihtimalim var mı? Kızlara alışkınım da... Bir erkeğe dayanamam galiba."

"Cidden sabah sabah bunları mı düşünüyorsun sen?"

"Aklıma geliyor," dedim çocukça bir tavırla. "Ne yapayım yani?

"Daha önce bir sürü kişi sordu bunu. Ne tuhafsınız. Neden birilerinin cinsel hayatlarını bile kategorize etme çabasında herkes, anlamıyorum. İstersem gider bir otu çekici bulurum birkaç dakikalığına... Kime ne?"

Ellerimi çırpıp, "O zaman başka soruya geçiyorum," dedim. Derin bir nefes alıp, "Ben de ondan korkuyorum," dedi. Onu

umursamadan, "Sence aşk ile sevgi arasındaki fark ne?" diye sordum.

"İkisi de bir tarafımda değil. Benim için farkları birinin üç, birinin beş harfli olması sadece. O kadar."

"Özgür," dedim eline vurarak. Elindeki mısır gevreği yere döküldü. Sonra dökülenleri alıp yedim. "Söylesene," dedim ağzım doluyken. "Lütfen..."

"Neden öğrenmek istiyorsun?" dedi biraz geri kayıp sırtını kanepeye dayarken. "Çakmağı fırlat."

"Tamam," dedim yanımda duran çakmağı kavrayıp. Dizlerimin üzerinde emekleyerek yanına gidip uzattım çakmağı. "Hadi... Sence ikisi arasındaki fark ne?"

"Aşk, insanların rahatça düzüşebilmek için uydurdukları bir kılıf. Sevgi ise hormonların artık karşındakine alışması ve onu çekici görmemesi üzerine, yalnız kalmamak için aşk dedikleri o saçma şeyin bitmesine tahammül edebilmek adına uydurulan bir bahane."

"Her zamanki gibi acımasızcaydı," dedim çenemi sıvazlayarak. "Peki bunlar... İnsanlar için görüşlerin mi? Senin aşk anlayışın farklı, değil mi?" Ondan görünmez bir cevap almış gibi, ellerimi birbirine çarptım. "Peki... Aynı anda iki kişiye âşık olunabilir mi sence? Sevgi mi önemli sence aşk mı? İkisi de önemsiz diyeceksin biliyorum ama... Sence senin için-"

Ağzıma çakmağı soktu. Ağzımdaki çakmağı çıkarıp, "Hadi Özgür..." dedim çocuk gibi. "Lütfen. Cevap ver... Kaç haftadır doğru dürüst konuşamıyoruz. Aklımdaki bütün soruları ben sormak zorundayım, sen ise cevap vermek zorundasın."

"Bir," dedi sigarasını yüzüme üfleyip. "Benim kavramlarım bana özel. İki... Aynı anda binlerce kişiye âşık olabilirsin. Üç, sevgi de aşk da yine insanoğlunun saçma kavramsallaştırma çabasının bir ürünü. Benim vücudumun verdiği tepkiyle başkasınınki asla aynı olamayacağı gibi, benim aşk anlayışımla kimseninkinin uyuşmaması normal. Dört... Ne demeye çalışıyorsun sabah sabah?"

"Senin aşk ve sevgi olaylarına bakış açını çözüp," deyip duraksadım.

"Çözüp?" dedi tek kaşını kaldırıp.

"Sevgili olalım mı?"

"Olur."

"Gerçekten mi?"

"Yoo, yalan söyledim."

"Özlemişim," deyip boynuna atıldım birden. "Cidden özlemişim. Özgür işte bu!"

"Sigaramı saçlarında söndürmemi istemiyorsan çekil kenara balık," dedi olabildiğince düz bir ses tonuyla.

"Çekilmesem," dedim kafamı boynundan kaldırıp. "Anlamıyorsun. Kaç haftadır uzağındayım. Kalan ömrümün yarısı bu süre neredeyse! Benim için önemli."

"Senin için ne yapabilirim peki yamuk saç?"

"On dakika versene bana... Lütfen."

"Al," dedi sigarasını benim ağzıma tıkıp. "On dakika ne istiyorsan yap, sonra beni rahat bırak. Tamam mı?"

"Tamam," dedim güç bela ağzımda sigara varken. Derin bir nefes çekip içime, Özgür'ün yüzüne üfledim dumanı. Sonra parkede söndürdüm sigarayı, nasılsa önemli değil diyerek. *O da yapıyor...* "Dokuz dakikam kaldı, ne yapsam..." derken öpüverdim boynundan. "Ne yapsam..." Diğer tarafından öptüm boynunun. "Karar veremiyorum."

"Okyanus, balığın tacizine maruz kalıyor şu an. On dakikanın sonunda senden hamile kalmazsam iyidir."

"Güldürme," dedim omzuna hafifçe vurarak. "Bu fırsat bir daha elime geçmez. Sana doymam lazım. Tekrar o haline dönebilirsin. Hem minik larvalarımız olur... Ya da seni hamile bırakırsam, gölcüklerimiz mi olur?"

"Tamam, razıyım ben. Yeter ki sus..."

"Yedi dakikam kaldı," dedim saçlarından öperken. Biraz daha sokuldum, iyice yerleştirdim bedenimi bedenine. "Boğulabilirsin dikkat et," dedim sarılırken. Kemiklerini kırmaya ni-

yetliymişim gibi sarıldım. "Sarıldım, öptüm... Başka..." Sanki onu bir daha göremeyecekmişim gibi, doymaya çalışıyordum. Ne tatlıydı o duygu... Çocuk gibi... "Yanaklarını sıkacağım, kusura bakma." Yanaklarını sıktım. O kadar tatlı göründü ki gözüme o anki tepkisi, bir de öpüverdim sıktığım yanakları. "Hep hayalimdi seni böyle çocuk sever gibi sevmek. Şu an çok mutluyum!"

"Tam olarak kucağımda oturup oramı buramı öpüp sıkıyorsun. Hangi çocuğu sevdin daha önce böyle? Pedofili misin sen?"

"Dalga geçme. Vaktimi çalıyorsun," deyince başını geriye atıp gözlerini kapadı bıkkın bir tavırla. Gülümsedim. Çünkü o birkaç haftada, onun bu halini bile özlemiştim. Ne kadar güçlüydü... Ne kadar kutsaldı benim tilkim. Onun yerinde ben olsam, başlarım intikamına der asardım kendimi bir köşeye. İşte benimle onun farkı...

Önümde uzayan, güzel boynuna bastırdım parmağımı. Boynunda, yaşadığının kanıtı o damar, deli gibi atıyordu parmaklarımın altında. O kadar hoş bir histi ki... Tam oradan öpmek istedim. Bastırdım dudaklarımı... Ama öpmeden sadece dokundurdum. Dudaklarıma hafifçe değen o atışlar, kalbimin ritmini değiştirdi bir an. Fazla güzel bir histi. *Evet, beş dakika böyle kalmak istiyorum. Onu öpmek değil... Yaşadığını hissetmek. Dudaklarımda...*

"Pardon da, " dedi aniden bir ses. Yana doğru sıçradım oturduğum yerden. Sesin geldiği yere baktığımda Anıl, ellerindeki poşetleri yere düşürmüş bize bakıyordu. "Tavşan gibi her dakika yiyişiyor musunuz siz? Niye her geldiğimde sizi böyle buluyorum? Mart ayındaki kedi misiniz, çiftleşme dönemindeki köpek mi?"

"Öyle değil!" diye bağırdım ellerimi savurarak. "Hiçbir şey yapmıyoruz. Sadece bir kere çok önceden şey olmuştu-" Öksürdüm. "Yani hiçbir şey. Cidden..."

"Ah, evet. Ben de şu ana kadar hiçbir kızın elini bile tutmadım zaten. Evet, öyledir kesin." Poşetleri ayağıyla yana ittirip karşımızdaki kanepeye uzandı.

"Zaten hiçbir kızın elini tutmadı," dedi Özgür dudağının kenarıyla gülerek. "Ellerini tutmaktansa, tercih ettiği başka temaslar var." Bana baktı "daha fazla konuşma bence" der gibi. Ağzıma fermuar çekince ben, devam etti. "Akşam gidiyorsunuz... Yosun ile. Ona göre akşama kadar içki içmek yok. Sarhoş olursan, seni ben beceririm."

"Ne?" dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Eşcinsel yönelimim yok!"

"Ha, yok onu demiyorum... Akşam nereye gidiyorum?"

"Gizli göreve yamuk saçlı tavşan kız," dedi Anıl başını hafifçe kaldırıp.

"Özgür, Anıl'a söyler misin, tavşan kız demesin bana... Balığım ben."

"Anıl balık diyemez sana," dedi yine mimikten yoksun suratıyla. Birazcık his görsem o yüzde, bu cümlesi kalbimi hızlandırabilirdi ya... Neyse. "Birini araştırmaya gideceksiniz. Beni tanıdığı için çok bulaşmak istemiyorum. Siz önce gidip bir şeyler öğrenin. Ben de ona göre bir yol çizeyim."

"Sıkıntı yok, barlar, kızlar, içki... Ortam öyleyse ben her türlü yere giderim." Anıl ellerini ensesinin altına yerleştirdi. "Gideriz, değil mi tav-şan kız?"

"Tavşan değilim," dedim burnumu kırıştırarak. "Ama giderim, sorun değil. Sen nereye istersen... Patron!"

"Bana patron deme..."

"Peki patron!"

"Yosun..."

"Patron!"

"Bağırma."

"Tamam!"

Hâlâ asker selamında duruyordum onunla bağırarak konuşurken. Her zamanki gibi sinir oldu böyle yapmama. Alnımdaki

elimi tutup aşağı indirdi. Tekrar koydum alnıma, tekrar indirdi. Tekrar... Tekrar... Bu, benim onu dinlendirme yöntemimdi. Birkaç dakikalığına da olsa benimle ilgilenirse kafasındaki tilkiler biraz dinlenirdi belki.

Kendi dursa, kafasındaki tilkileri koşan adam... Sussa, beyninde çığlıklar kopan adam... Üzüntüsünü okyanusundan dışarı atmak için, kendinden vazgeçen adam... Elimde olsa ömrümü, yaldızlı bir pakete sarıp ellerine bırakırdım. Al, ne yaparsan yap diye... Ama işine yaramızdı ya... İşte orası ayrı bir acının konusu.

Yalnız bir yosundum küf kokulu bir kayanın altında, özgürleşiyorum... galiba.

Akşama doğru, Özgür'ün söylediği kumarhaneye gitmek için hazırlanmaya başladım. Önce birkaç gömlek denedim, olmadı. Özgür'ünkilere baktım, uymadı. En sonunda Özgür ile o tuhaf mekâna giderken giydiğim siyah elbisede karar kıldım. Üzerime geçirip aynada kendime baktım. "Azıcık güzel oldum sanki yine," dedim kendime. Çıplak ayaklarım parkede pat pat ses çıkarırken koşarak salona gittim. "Bunu giyeceğim Özgür. Olur mu?" Elinde bir sürü kâğıt vardı yine. O tuhaf işleriyle alakalıydı sanırım, anlamadım tam olarak. Ağzında sigarasıyla başını kâğıtlardan kaldırıp bana baktı. "Olur," dedi pek umursamadan, ardından kafasını geri gömdü kâğıtlara. Bir süre bir şey demeden ona baktım. Ardından dayanamayıp birkaç adımda oturduğu kanepenin yanına gittim. Tek dizimi yere dayadım, çenesinden tuttum ve başını kaldırdım. Dudaklarından çektim sigarasını ve küçük bir öpücük kondurdum duman tadındaki dudaklarına. Dudaklarımı çekince ondan, hemen tekrar yerleştirdim sigarasını, bana tepkisiz bakan Özgür'ün dudaklarına. "Bu gece, ne olursa olsun senin için elimden geleni yapacağım. Söz, patron!"

O daha cevap vermeden, arkamı dönüp hızlı adımlarımla

yatak odasına gittim. Heyecanlıydım yine çocuk gibi. Uzun zaman sonra Özgür'ün tilkilerinden biri olarak göreve gidiyordum. Artık iyice toplanmayacak boyutta olan saçlarımı, zorlanarak da olsa topladım. Gözlerimi siyaha boyadım yine. "Yarın sabah yine panda olarak uyanacağım," dedim kendi kendime, sonra aynadaki garip yansımama güldüm. Dudaklarımı ise daha önce hiç boyamadığım kadar kıpkırmızı yaptım. Hani eskiden savaşlarda yüzlerini boyuyormuş ya bazı savaşçılar... Kendi benliklerinden sıyrılıp rahatça savaşabilmek için. Benim için de öyle bir ritüeldi bu koyu renk makyaj olayı. Eski yosun pembeydi, şimdikiyse gece gibi siyah.

Makyaj ve saç işim de bitince geri çekilip aynada kendime şöyle bir baktım. "Yine ucuz bir yağlıboya tablosu gibi oldun," dedim aynadaki görüntüme. Gözlerimdeki makyajı hafifçe sildim. Dudaklarımdaki boyayı da. "Böyle biraz daha iyi."

Tamamen hazır olunca Anıl'ı uyandırmaya çalıştım. Beceremeyince beline oturdum uyansın diye. Küfretti bana ama olsun. Bayramlığını giymek için heyecanlanan bir çocuk gibiydim yine. O yüzden, çocuklaştıkça çocuklaşıyordum. En sonunda, zorla da olsa, Anıl'la çıkabildik evden. Merdivenlerin ucuna geldiğimde her zaman yaptığım gibi Özgür'e baktım. Tuhaf bir yüz ifadesiyle dikiliyordu kapıda. Birinin arkasından gidişine bakmak âdeti değildi halbuki... Şaşırmak yerine sevinmeyi tercih ettim. Elimi alnıma götürüp asker selamı verdim Anıl'ın koluna girerken. O an Özgür'ün dudaklarının hafifçe aralanışını gördüm. *Bir şey dedi sanki...* Dudaklarını okumaya çalıştım ama beceremedim. *Sanki...* Ellerimi usulca indirdim. *Hoşça kal*, demiş gibi geldi bir an. Anıl'ın kolundan çıktım hemen. "Ben Özgür'e bakıp geleceğim," dedim kalbim acıyla çarparken. O an Anıl, kolumdan sımsıkı tuttu.

"Bakamazsın," dedi sertçe. "O ne derse o olacak. Şu an gitmemizi istiyorsa gideceğiz. Hadi. Zorluk çıkarma. Özgür'ün zaten bildiği ama bizden öylesine öğrenmemizi istediği şeyleri öğrenmek için gidelim."

BÖLÜM 20

OKYANUSUNDAN AYRI BALIK

♪ Redd – Aşktı Bu ♪

"Kapıdaki paspasın altına sakladım son nefesimi. Sen gelince, usulca üfleyeceğim boynunun yanındaki sıcak köşeye..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Bir hafta sonra

Birisini avuçlarımda sımsıkı nasıl tutabilirim? Gitmemesi için nasıl sarabilirim onu, çok fazla sıkmadan? Hapsedebilir miyim zihnime? Hapishanesi olabilir miyim özgür bir ruhun? Hayırmış cevap hep. Tutulmazmış okyanus çıplak elle... Her geçen gün, sayesinde daha iyi öğreniyordum.

Balık olan bendim. Kaygan derimle, avuçta durmayıp kayıp giden ben olmalıydım. Ama buna rağmen kalan bendim, giden hep oydu. Kaygan derim, onun bunun ağına takılmama engel olmuyordu. Ama onun dalgaları, ele avuca sığmıyordu... Yakalamak ne mümkün... Bir gelir, bir gider... Durduramazsın. Onun gibi...

Göğsümün üzerine oturan kocaman dalgayı ne yapmalı? Nasıl geçecek?

Bar taburesinde iki büklüm oturmuş, ellerimi sıkıntıyla saçlarıma daldırırken bir yudum daha aldım içkimden. Gidememiştim Özgür'ün yanına o gece. Bırakmamıştı Anıl. Hoşça kal dedi gibi hissetmiştim ya hani. Doğruydu. İkinci kez terk etmişti Özgür beni o gece. Benimle yaşa dedikten sonra hem de...

Dedim ya. Yalanlar söylerdi hep. Bazen kendi bazen tilkileri... Kendi söyleyince tamamdı da, tilkilerinin yalanları... O sessiz yalanlar, fazla yaralıyordu her defasında. "Biraz daha... yaşa." Böyle fısıldamıştı kulağıma. Damarlarıma bin doz yaşam enjekte edip en büyük yaşam kaynağımı, kendisini çekip almıştı benden.

Acımasızca mıydı bu?

Evet.

Yıkmış mıydı beni yine?

Derinden.

Acıyor muydu?

Çok.

Bir yudum daha... Belki bir bardak daha... Biraz daha içmeliyim. Biraz daha...

Özgür benden gideli tam bir hafta olmuştu. Ağzıma doğru dürüst lokma koymadığım bir hafta... Her dakika sigara içmekten ciğerlerimin yandığı bir hafta... İçmekten damarlarımdaki kanın çekildiği bir hafta... Süt kokan tenimden anason kokusunun yayıldığı bir hafta... Zaten azıcık kalmıştı onunla geçireceğim günler, birazını da o çalmıştı ya, en çok o yakıyordu canımı. Belki yıllardır yoktu hayatımda ama... Özgür'ün zamanla alakası yoktu işte. Onun dünyasındaki bir dakika, bizim dünyamızdaki yedi yıldı sanki. Tuhaf... "Bir tane daha..." Parmağımın ucuyla boş bardağımı uzattım barmene. "Abartma içmeyi," dedi Anıl yanımdaki tabureye otururken. Zor açılan gözlerimi usulca kaldırdım.

"Ben içmeyi abartmıyorum," dedim elimi yanağıma koyup. "O, yokluğu abartıyor."

"Su bile içmeden, içki içiyorsun. Gerçekten komaya gireceksin birazdan. Hadi kalk, eve gidelim. Bir de seninle uğraşmayayım."

"Su içmek istemiyorum. Bana Özgür'ü hatırlatıyor..."

"Ottan boktan Özgür'ü hatırlama dönemlerimiz de başladığına göre tamam," dedi ayağa kalkıp. "Hadi yürü... Bak benim de kafam yerinde değil. Biraz daha kalırsak burada, komaya girince seni hastaneye götürecek bir Anıl da bulamazsın."

"Komaya girersem belki Özgür gelir."

"Şimdi başlayacağım Özgür'e!" diye bağırdı koltukaltlarımdan tutarak beni ayağa kaldırırken. "Yeter artık, cidden. Yürü, gidelim."

"Senin evine gitmek istemiyorum, beni evimize götür," dedim ağırlığımı iyice Anıl'ın omuzlarına verip. "Lütfen." Belimden tuttu Anıl. Farkında değildim ama bıraksa gerçekten yürüyemeyebilirdim bile. Anıl, "Her sabah gidip kontrol etmen yetmedi mi, gelmiyor işte herif. Aptal mısın?" diye kızdı bana. Bir eliyle kalabalığı yarıyor, diğer yandan beni tutuyordu söylene söylene. "Olsun... Belki bu gece gelmiştir..." Sesim yüksek sesli müzikten dolayı Anıl'a ulaşamıyordu sanırım. "Anlamıyorum, çıkana kadar bir sus yamuk," diye bağırdı kulağıma.

Zor da olsa, birkaç dakika debelendikten sonra benimle birlikte dışarı çıkabilmişti. "Soğuk..." diye inledim birden keskin hava yüzüme vurunca. Kaşlarını çatıp, "Dayan taksiye kadar," dedi. "Ne olur beni evime götür," dedim yine sarhoş ağzıyla. Birkaç adım sendeleyip kolunu tuttum. "Belki gelmiştir... Bir hafta oldu Anıl." Gözlerini devirdi sanki o an. Ya da o kafayla ben öyle gördüm. "Kızım daha bu sabah gittin baktın ya, yok işte herif. Delirtme adamı..." Elini savurdu hızlıca bir yere doğru. Ben gözlerimi kırpıştırdım ne yaptığını anlamak için. Bir taksiye işaret ediyormuş, o kafayla başta anlayamamıştım tabii... Taksi tam önümüzde durunca kolumdan tutup içeri beni soktu önce. Sonra da kendisi bindi. Şoföre kendi evini tarif edip bana dönünce, "Kızgınım sana," dedim kaşlarımı çatıp ağlamaklı bir sesle. Taksinin diğer ucuna kayıp cama yapıştırdım kafamı. "Kızarsan kız," dedi. "Yarın yine gideceğim. Hem de bir daha gelmeyeceğim senin evine," dedim yine huysuz bir çocuk gibi.

"Bir haftadır yedirip içiriyorum, yine yaranamadım. İyi git... Geçen seferki gibi küvette açlıktan bayılmış bir halde bulayım seni... Belki bu defa zamanında gelmezsem, fareler kemirir kaba etini."

"Kemirsin," dedim burnumu kırıştırıp. "Hem... Balığım ben. Kediler yer beni..."

"Sıyırdı." Başını cama yasladı Anıl. "Cidden tüketme beni. Bir haftadır sen varsın diye eve kız bile getirmiyorum. Homurdanmayı kesmezsen atarım seni taksiden aşağı, geri dönerim bara. Haberin olsun..."

Ben de yasladım başımı taksinin camına. Ayaklarımı yukarı çektim. Ellerimi, dizlerimin üzerinde kenetledim. Çok hafif bir yağmur başlamıştı dışarıda. Cama minik damlalar çarpınca burnum sızladı aniden. *Ağlamayacağım...* Alışmıştım artık, boğazımdaki yumru ve sürekli sızlayan burun kemiğine. Gözlerimi kapadım. Tek bir saniye daha onu düşünecek takatim kalmamıştı, gözlerimi kapatınca anladım. Beynimin her kıvrımı, yokluğuyla beni mahveden Özgür'le o kadar dolup taşmıştı ki, beynim ağır

bir taşa dönmüştü sanki. Yutkundum. Boşaltmaya çalıştım zihnimi bir süre. Ama şansa bakın... Radyoda çalan şarkı hiç de yardımcı olmuyordu bana.

Kimindi bu şarkı? Sözleri... Bilmediğim şarkıya eşlik ettim bir süre. Özgür... Seninle bana gelsin. Benden uzakta, her neredeyse...

Farklarımızda benzerlikler aradık. Sürtündük ve yonttuk, köşelerimiz vardı. Gardiyansız bir hücreye kapandık. Seviştik ve acıktık, aşktan önemli şeyler de vardı. Senin tilkilerin dolanıp durdu kafamda. Bazen parçalar kopardı içimden hatta. Aşktı bu... Güzeldi.

*Uçan balonlar gibi kaçıp yükseldik, renklerimiz başkaydı belki. Gözden uzaklaşıp patlamak istedik. Bulutlarda yaşıyorduk sanki. Senin tilkilerin hırlayıp durdu kafamda... Dişlerinin izi vardır belki ruhumda. Aşktı bu... Güzeldi.**

Son bir haftadır neredeyse her gece olduğu gibi, ne kadar direnSem de, yine Anıl'ın yatağında uyanmıştım. İlk günlerden birinde, ondan habersiz kaçıp Özgür'ün evine gittiğimde ertesi gün beni küvette baygın bulmuştu. O günden sonra da ne dersem diyeyim bırakmıyordu beni. Ama ben yine de her sabah elimi yüzümü bile yıkamadan, tuvalete dahi gitmeden kaçıp gidiyordum Özgür'e bakmaya... O sabah, gece çok fazla kaçırdığım için başım ağrıyordu. Ama yine aynısını yaptım. Kalkar kalkmaz, o halimle geçirdim ayakkabılarımı ayağıma ve yürüyerek Özgür'e gittim.

Beni kireç gibi bir suratla, mor gözaltlarımla, tuhaf pijamalarım ve dağınık saçımla, her sabah dokuzda ruh gibi yürürken görmeye alışmıştı tüm mahalleli. Alışmıştı köşedeki gazeteci. Alışmıştı hemen apartmanın yanındaki fırıncı amca. Alışmıştı karşı apartmandaki gündelikçi kadın.

Yine iki saat yürüdükten sonra Özgür'süz evimize vardım.

---

* Redd - *Aşktı Bu*

Onu son kez gördüğüm eşikten geçtim yine. Her santimetre karesinde binlerce dokunuş bıraktığımız evi gezdim. *Yoktu. Yine...* Günden güne güçsüzleşen bacaklarımı, zorla sürüyerek banyoya girdim. Bıraktığım gibiydi. Yalnız. Normalde önceki günlerdeki gibi, Anıl gelip beni sürüyerek götürmediği sürece kalırdım orada. Ama o gün, kalmaya gücüm olmadığına karar verdim. Yoktu işte.

Küfrettim hoşça kal'lara dış kapının eşiğinde. Kapıyı kilitledim. Giderken ben, duyduğuna inandığım Özgür'e "Hoşça kal'larına hazır bir şekilde hoş geldim dedim ama," dedim bezgin bir ses tonuyla. "Hoşça kal'larının öldürdüğünü vaktinde söyleseydin, üç hafta daha bekle intiharımda kullanayım derdim."

Yine iki saat yürüyüp saat öğlen on ikiyi biraz geçerken Anıl'ın yanına döndüm. Hâlâ uyuyordu. Fazla dağınık yatardı yatakta. Yine dağıtmıştı tüm yatağı... Başlarda benimle uyumuyordu ama baktı ki olmuyor, o da umursamayıp yanımda yatmaya başlamıştı. Çünkü Özgür ve Anıl gibi adamlar için yatakta dokunmayacakları kadınlarla birlikte uyumak çok önemli şeyler değildi. Biliyordum... Anıl'ın üzerinden düşürdüğü yorganı yerden alıp üzerini örttüm. Sonra gidip iki tane ağrı kesici içtim kessin başımdaki sancıları diye. Yapacak bir şey bulamayınca geri yattım Anıl'ın yanına.

Uyuyunca geçmiyor ama... En azından yapacak bir şey çıkıyor insana.

Uykuyla uyanıklık arasındaki o tuhaf araftayken Anıl'ın sesi yüzünden uyanıverdim. Yüzümü buruşturdum sağa dönerken. Bilincim açıldıkça daha da netleşti söyledikleri. "Biraz daha," diyordu Anıl. "Biraz..." Gözlerimi korkuyla kocaman açtım. "Biraz daha içmek istiyorum," dediği an rahatladım. Uykusunda bile içiyordu garip, uzun saçlı çocuk... Bir an başka bir

şey görüyor sanmıştım ya. Gerçi öyle olsa da önemsemezdim. Anıl'dı bu çünkü.

Omuzlarından dürttüm Anıl'ı. "Uyan, akşam olmuş." Hiç tepki göstermeyip ayağını bacaklarıma doladı. "Şşş, Anıl... Uyan." Bacağını üzerimden atıp omzuna vurdum. "Akşam olmuş. Hatırlat demiştin ya hani... Bir yere gitmen lazımdı. Bak geç kalacaksın." Kafasına vurdum. Sıçradı birden. "Ne oluyor ya..." dedi yüzünü buruşturarak. "En son eski sevgilim beni yatakta üç kızla bastığında erken ve dövülerek uyandırılmıştım." Saatine baktı yarım açtığı gözleriyle. "Geç kalmışım... Neyse, biraz beklesin," dedi. Suratına ifadesizce bakınca, ne bakıyorsun der gibi salladı kafasını. "Bora ya... Dövmeci. Bizim tayfadan o da... Son işten payımı verecek, bir aydır oyalıyor şerefsiz. Neyse, üç saat beklemiş, biraz daha bekler." Tekrar girdi yatağın içine. Kafasına kadar çektiği yorganı üzerinden çektim. "Yosun, sen de uyu." Saçımdan çekip geri yastığa yerleştirdi başımı. "Günün on iki saati uyuyorsun. Günün on saati içiyorsun..." dedim isyandan uzak bir ses tonuyla. Yorganı tekrardan üzerine çekti.

"Geriye kalan iki saatinde de işiyorum," dedi Anıl kafasını yorgandan çıkarıp. "Problem?"

"Tuhafsın," dedim. "Özgür'ün bütün arkadaşları senin gibi mi?"

"Ben de diyordum beş dakikadır Özgür demedi, ne zaman Özgür diyecek?" Gözlerini kısarak baktı bana. "Kızım, seni ilk günden uyarmıştım. Sen istedin bunu. O gün siktir olup gitseydin evine, olmayacaktı bunlar. Alıştıktan sonra kopmak... Hele ki Özgür gibi bir herife... Zehirlidir. Zehre parmağını buladın, emiyorsun şu an."

"Eğer o gün gitseydim, asardım yine kendimi," dedim gülümseyerek. "Zehir benim kalbimde, ayyaş oğlan. Sorun yok."

"Tuhaf olan sensin asıl yamuk saç. Her tipten kızı gördüğümü düşünmüştüm ama... Senin gibisine ilk defa rastlıyorum."

"Benden daha çok var... Ama hepsini öldürdüm."

"Öyle mi," dedi gülerek. "Göstersene bana."

"Burada," dedim parmağımı şakağıma bastırıp. "Her sene en az on kişiyi kafamda öldürürüm ben."

"Özgür'e söz vermiş olmasam," dedi çapkın bir bakış atıp. "Şu an kendimi tutamazdım. Bu hallerin," dedi gülerek. "Ciddi den fena tahrik ediyor beni."

"Dalga geçme benimle!"

"Geçmiyorum," dedi kahkaha atarak. "Biraz geçiyor olabilirim ama... Çok az. Tahrik kısmında ciddiyim."

"Özgür'e söz derken bu arada," dedim yine konuyu Özgür'e getirip. "Ne zaman..."

"Umutlandın mı," dedi acıyan gözlerle. "İlk zamanlar. Seni öptüğümde kızmıştı. Onu diyorum."

"Anladım."

"Normalde umursamaz böyle şeyleri. Ama," dedi sanki beni avutmaya çalışıyormuş gibi. "Ama," dedim cümlesini devam ettirir gibi. "Yine de üç hafta sonra öleceğimi bile bile bırakıp gitti beni."

"Üç hafta sonra neden ölüyorsun lan?"

"Üç değil... O gittiğinde üçtü. Şimdi iki haftam kaldı."

"Ne?" dedi kaşlarını çatıp. "Hasta falan mısın?"

"Yok yok," dedim ellerimi sallayarak. "Kendimi öldüreceğim iki hafta sonra. Ondan..."

"Niye? Yoklama mı var öbür tarafta, yok mu yazılacaksın? Geri zekâlı mısın kızım sen?"

"Sen anlamazsın," dedim yine ifadesiz bir yüzle.

"O zaman ölmeden bir kez sevişelim mi?" dedi çirkin ölüm konusunu dağıtmak ister gibi. "Ölürsen üzülürüm. Yatağımda günlerce yatan bir kıza dokunamadan gitti diye."

"Dalga geçeceğine kalk giyin, kahvaltı yap, sonra da gidip paranı al," dediğimde beni şaşırtarak ani bir hareketle kalktı yataktan. "Sen de giyin," dedi. "Birlikte gidelim. Hem görmek istersin belki. Özgür'ün dövmesini yaptırdığı yeri..."

İşte bu ilgi çekiciydi. Kafamda hâlâ asılı duran tilkisi, heyecanlanmıştı sanki. Özgür'e dair her şeyi seviyorduk ikimiz de. "Tamam," dedim yataktan zıplayıp. "Gelirim."

"Özgür'ün babası, çok ünlü bir psikiyatrmış. Annesinden hiç bahsetmedi, bilmiyorum. Ölmüş ya da kaçmış Özgür çok küçükken. Pek anlatmaz. Ben de işte bölük pörçük biliyorum, oradan buradan." Anıl kendimi öldüreceğimi duyduğu için acımıştı bana galiba. Özgür hakkında ne biliyorsa anlatıyordu uzun yürüyüşümüz esnasında. Kafası ne kadar saf alkolle dolu olsa da, kalbi iyiydi onun da. *Ya da şöyle diyeyim, biraz kalbi vardı işte.* "Babası çok despot bir adammış. Onun için mesleği her şeyden önce gelirmiş. Özgür'den bile... Daha çok küçükken Özgür'ün üzerinde çalışmalar falan yaparmış. Deney mi dersin, gözlem mi... Tam anlamasam da, öyle bir şeyler işte. Evin her yerinde gizli kameralar varmış. Özgür'ün yatak odasında bile... Beş-altı yaşlarından bahsediyorum ha... O kadar acımasızca işte. Bazen aç bırakırmış, bazen bakıcılarına talimat verip farklı tuhaf oyunlar oynatırmış. Bazen çırılçıplak gezmesi için zorlarmış... Demek istediğim, herifin aklında nasıl şeyler dönüyorsa, böyle şeyler yaptırıp Özgür'e, not alırmış davranışlarını.

"Özgür bayağı zeki bir çocukmuş o zaman da. Daha dört yaşında okuma yazmayı sökmüş. E babasının oğlu biraz da... Beş yaşında falan babasının gizli gizli bunu gözleyerek tuttuğu notları okumaya çalışırmış. Babasının kitaplarını çalar, anlamaya çalışırmış. Hani kurtuluşu, babasının dünyasında aramış anlayacağın. Asıl sorun şu ki, ben olsam babamdan tiksinirdim ama Özgür hiç öyle düşünmemiş küçükken. Sadece babası gibi olmak istemiş. Yani duyguları küçükken bile yokmuş gibi düşün. Hiçbir zaman kızgınlık, öfkeyle değil de... Babasını geçme arzusuyla doldurmuş kalbini. Bir kere sarhoşken demişti bunları da... Neyse işte, günleri böyle geçerken babası bir akşam yemek yerlerken kalp krizinden ölüyor çat diye. Annesi zaten yoktu. Babası da tuhaf bir herif, akrabası falan zaten yok, görüşmüyormuş kimseyle. Doğal olarak Özgür'e yetiştirme yur-

dunun yolu görünmüş. Benim yanıma İstanbul'a gelene kadar da orada kaldı diye biliyorum. Çocukluğuna dair bildiklerim bu kadar. Sonrası zaten... Biliyorsun. Pınar... Psikolojiye ilgisi... Tuhaf işleri... İntikamlar... Acılar... Kuyruğuna bastığı insanlar... Özgür'ün temel formülü bu. Merak ettiğin başka şeyler varsa sor. Özgür daha gelmez. Madem öleceksin, ölmeden önce onu biraz anlamana izin vereceğim."

"Çok iyisin," dedim koluna dokunup.

"İyi mi? Hemen geri al o lafı. Hiç haz etmem."

"Tamam tamam," dedim elimi kolundan çekip. "Bir şey soracağım. Şimdi sürekli Özgür birileriyle yatıp kalkıyor. Kızlar buna ya bilgi getiriyorlar birinden ya da işlerini hallediyorlar. Özgür karşılığında sadece onlarla... Bilirsin işte. Tuhaf değil mi? Sanki çevresindeki bütün kızlar Özgür'ü görünce hormonal olarak yükselip deliriyorlar dokunmak için."

"Salak kız," dedi elimden tutup. Karşıdan karşıya geçmek üzereymişiz, fark etmemiştim. "O kolay iş... Özgür'ün olayı bu. İnsanların psikolojileriyle oynuyor. Karşısındaki herkese onlardan zeki olduğunu, onların ise ucuz olduğunu hissettiriyor ele almak istediği zaman. Onların kafalarında kendini ilahlaştırıyor. Sonrasında ise kendini ulaşılmaz yapıyor. Bak, çok yakışıklı bir herifi atarsın yatağa ama kafanda kutsadığın kişiler... Onların tadı başkadır. İşte sonra, bilgi veya iş karşılığında onlara kafalarındaki kutsalla dokunup kendilerini birkaç saat iyi hissetmeleri için izin veriyor. Karşılıklı alışveriş... Alınan verilen şeyler biraz farklı olsa da."

"Buna benzer şeyler söylemişti Özgür de. Daha süslü cümlelerle."

"Özgür gibi afili şeyler söyleyemem ben. Düz adamım."

"Özgür'ün nereye gittiğini biliyor musun?"

"Bugün Özgür'ün nerede olduğunu öğrenmek için ne yaptım? Yine böyle sordun kendine galiba. Kızım bilmiyorum diyorum. Gideceğini bile söylemedi bana. Sadece ben anladım bir boklar karıştırdığını... Normalde beni bilgi almaya öldürseler

yollamazdı. Zaten bilgi falan toplayamam ben, gördün o gece... Dediği herifin takıldığı kızları bulabildik sadece. Sonra kızlara asıldım, biraz elledim o kadar. Benim olayım bu. Bizi o gece seni evden uzaklaştırmak için yolladığı bariz belliydi."

"Bıraksaydın beni, geri dönüp konuşsaydım gitmeyecekti. Affetmiyorum seni..."

"İnan çok üzüldüm," dedi yine dalga geçerek. "Dükkân şurada, geldik."

Elimi bıraktı Anıl. Eliyle işaret ettiği, camları gazetelerle kaplı dükkâna doğru yürümeye başladı. Ruh halim ne kadar berbat olsa da, Özgür'ün bir mabedini daha göreceğim için içimdeki duman kanatlı kelebek hareketlendi birden. Adımlarımı hızlandırdım, kelebeğin kanat çırpışına ayak uydurabilmek için. Kapının önüne gelince çürümüş bir çiçeğin saksısının altından bir anahtarı alıp açtı kapıyı Anıl. "Geç," dedi. Başımla onaylayıp ilk adımımı attım içeri. *İşte tuhaf bir yer daha...* "Sen oyalan burada, ben geliyorum birazdan." Benim cevap vermemi beklemeden, sağ tarafa düşen küçük bir kapıdan geçip gitti.

Anıl gidince yavaşça yürüyerek her ayrıntıyı kafama kazımak ister gibi dikkatle incelemeye başladım etrafı. Adını bilmediğim birkaç müzik grubunun posteri vardı. Yüzlerindeki tuhaf makyaj ve ilginç konseptleriyle ortamdaki hava ile gerçekten kusursuz bir uyum sağlamışlardı. Korkunç... Elimle posterlerden birine dokundum. "Hissetmedim," dedim usulca. Gülümsedim ve karşı duvara geçtim. En üstte, fotoşop ile vücuduna dövme yaptırılmış Marilyn Monroe posteri asılıydı. Kaşlarımı çattım. "Tuhafsınız," dedim yine. Özgür ve tuhaf arkadaşları... Alt taraflarda ise vücudu dövmelerle kaplı bir sürü çıplak kadın resmi vardı. Kızıl saçlı bir tanesine dokundurdum parmağımı. "Sıcak." O kadar güzeldi ki boynundan aşağı inen o dövmeyle... "Ben de istiyorum," dedim kendi kendime. Yüzüme aptal bir sırıtış yerleştirdim. Anıl bana bekle demişti ama beklemedim. Pata pata koştum içeri. "Anıl, ben dövme yaptırmak istiyorum," dedim içeri girer girmez.

"Bu da salak yamuk saçlı bir balık," dedi Anıl beni görünce yanındaki dövmeci çocuğa.

"Merhaba," dedim gülümseyip. Salak olmak, balık olmak, yamuk olmak... İnsan olmaya yeğlediğim şeylerdi ya, önemli değildi. "Ben Yosun."

"Memnun oldum," dedi yüzünde sayamadığım kadar çok piercing'i olan, havalı çocuk. Tişörtünün örttüğü daha kaç tane dövmesi vardı bilmiyorum ama, kolları ve boynunun görünen kısmında teni gözükmüyordu dövmelerden. Fazla etkileyici geldi o an. Yineledim isteğimi. "Ben de dövme yaptırmak istiyorum."

"Yosun, iş çıkarma başımıza." dedi Anıl bıkmış bir sesle, ardından tekrar dövmeci arkadaşına döndü. "Neyse, hadi ben kaçayım artık. O ölene kadar bakmam gereken yamuk saçlı bir emanetim var da..."

"Siz ona bakmayın," dedim küçük adımlarla deri koltukta oturan havalı çocuğa doğru ilerlerken. "Ben dövme yaptırmak istiyorum. Ne kadar?"

"Bir," dedi yayıldığı koltukta biraz dikleşerek. "Adım Bora. İki..." Ayağa kalktı ve küçük odada iki adımda yanıma geldi. "Parası önemli değil, ama..." Elini yanağıma koydu. "Eğer sana tek çizik dahi atarsam, Özgür beni öldürür."

"Ne?" dedim şaşırmakla tepki vermemek arasında gidip gelen bir yüz ifadesiyle. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir hafta önce Özgür uğradı yanıma. Alacak verecek işi için... O zaman söyledim işte, haftaya da Anıl'ı çağıracağım ödeme için diye... O zaman dedi ki, 'Eğer Anıl'ın yanında yamuk saçlı bir kız görürsen dikkat et. Eminim dövme yaptırmak isteyecek. Ama tek bir çizik dahi atma. Sakın...'"

"Aptal Özgür... Nedenmiş o!" diye bağırdım sinirle. "Hem bırakıp gitsin hem de..." Elimle saçlarımı karıştırdım. Sinirle Bora'nın üzerine doğru yürüdüm. "Hem nerede o? Söylemedi mi sana hiçbir şey? Ne zaman gelecekmiş? Başka bir şey dedi mi?"

"O zaman ben burada reklam arasına gireyim," dedi Bora ellerini yukarı kaldırıp. Anıl'a beni kurtar bakışı attı. Anıl, oturduğu yerden kalkıp aramıza girdi hemen. "Gel buraya yamuk," deyip kucağına aldı beni. "Gidiyoruz. Bir şey bilmiyor Bora da. Hadi..."

"Anıl bırak beni," dedim kucağında çırpınarak. "Bak buraya gelmiş, demek ki hâlâ buralarda... Belki bu-" Beni birden yere bırakıp duvara ittirdi. Eliyle ağzıma bastırdı sertçe.

"O hem buralarda," dedi gözlerini gözlerime dikerek. "Hem yok... Anladın mı? Eğer isterse gelir, istemezse yanındayken bile göremezsin onu. Artık kabullen. Tamam mı? İstiyorsan şimdi git as ya da kes kendini. Ama artık Özgür Özgür demeyi kes!" Anıl bana öyle bağırınca ağlayasım geldi. Çenem usulca titremeye başlayınca kıvrık çenemi tuttu eliyle. "Ağlama tamam," dedi. "Hadi... İçmeye gidelim. Uyuşmadan geçmeyecek."

BÖLÜM 21

KANATLARI AĞIRLAŞAN KELEBEK

♪ Bebe – Siempre Me Quedara ♪

"Önce sayıp söven, sonra sarılıp öpen bir anne gibi... Buruk bir şefkat, doğurduğu bin minnet..."

Ölüme Fısıldayan Adam

İçimde sahte bir bahar esintisi vardı o gece. Anıl'la yağan yağmuru izliyorduk pencereden. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme, içimde hafif bir uyuşukluk, gözaltlarımda terk edilişin izleri, bileklerimde sabırsızlanan damarların zonklayışı, kalbimde ölü bir kızın atan kalbinin verdiği huzursuzluk... Özgür gideli tam yirmi gün olmuştu. Onsuz geçen tam yirmi gün... İlk başlardaki huzursuzluğum, artık umutsuzluğa bırakmıştı yerini. Umutsuzca, ölümle sözleştiğim saati bekliyordum. "Üç günüm kaldı," dedim çenesini kanepenin başına dayayıp pencereden dışarıyı izleyen Anıl'a. "Üç günlük dünyada, üç gün ömrün var. Demek ki sonsuzsun," dedi. Güldüm. Son zamanlarda Anıl'a karşı içimdeki minnet duygusu iyice artmıştı. Keskin duygu geçişlerim, gitgide belirginleşen davranış bozukluklarım ve arada geçirdiğim sinir ataklarıyla hiç bana kızmadan ve kendine has şefkatiyle ilgileniyordu hep. Kendine has şefkat dediysem... Önce küfredip sonra bağrına basmaktan bahsediyorum. Küfürbaz, alkolik ama şefkatli bir anne gibi...

"Ölmeden yapmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu sonra çekinerek. Cevabımdan korkuyordu sanki. "Korkma, Özgür demeyeceğim bu defa," dedim hafifçe tebessüm edip. Kafamı çevirip yanağımı kanepeye dayadım. Yüzüm ona dönünce o da aynısını yaptı. "Emin misin? Sana lambadaki cin üç hak verse, üçüne de Özgür dersin normal şartlarda." Gülümsedi yine becerebildiği kadar. "Bak ciddiyim ben. Eğer içinde çok kalan bir şey varsa..."

"İçimde çok kalan biri var."

"Bir şey diyeyim mi? Sen öldükten sonra, Özgür'ü gördüğüm yerde geberteceğim. Senin için değil ama... Benim beynimi Özgür Özgür diye siktiğin için." Sinirlendirmiştim yine. Hızlıca kaldırdı başını koyduğu yerden. Ayağa kalkıp masada duran içki şişelerinden birini alıp hızlıca içti. Sonra söylenmeye devam etti. "Kızım gerçekten sorunlusun sen. Seninki aşk değil, takıntı. Ben emin oldum."

"Bana böyle kızmanı seviyorum," dedim gülümseyip. "Ölürken hayatıma giren insanları düşünürken senin en çok bu kızmalarını özleyeceğimi düşüneceğime eminim."

"Bak," dedi Anıl tekrardan yanıma oturup. "Öldükten sonra eğer ruhlar dolaşabiliyorsa sakın benim evime gelme tamam mı? Ben ölüden korkarım. Yaşlanıp huysuz, çekilmez, alkolik bir ihtiyar olunca ziyaretine geleceğim zaten. Söz."

"Dalga geçme," dedim koluna vurup. "Hatırlıyor musun, daha önce burada ilk sarhoş oluşumu? Tam bu kanepedeydik. İlk o zaman küfredip sonra da öpmüştün beni o kafayla. Sonra yine gelmez dediğin Özgür gelmişti. Acaba yine öpsen gelir mi?"

"Hmm, benimle öpüşmek için güzel bahane. Tebrik ediyorum."

"Şaka yaptım," dedim kanepede kendimi geriye atıp. "O kadar eminim ki ölmeden onu göremeyeceğime, artık üzerinden espri bile yapabiliyorum baksana..." Gülmedi. Umursamadan devam ettim. "Bu arada bugün ayın kaçı?"

"Hmm ekimde miydik? Kasım mıydı?" Kaşlarını çatıp eğilerek yerdeki telefonunu aldı. "Siktir, aralık olmuş..."

"Kaçı?"

"Altısı."

"9 Aralık... Ölüm yıldönümümü kutlayın seneye."

Derin bir nefes aldım Anıl da susunca. Susardık hep böyle olunca çünkü. İçten içe ölmemi istemediğini de biliyordum Anıl'ın. Ama hiçbir zaman ölme demezdi. Arada dalga geçer, arada susardı. 9 Aralık... Hesaplamamıştım daha önce tam gününü. Sadece geriye sayardım. Bir ay... Yirmi gün... Üç gün... Geriye saydım ömrümü, kalan yine bendim. Her intihar girişimim öncesi değişmeyen tek şey. Yumak yumak içimde biriken, umutsuzluk. Her defasında başkası olurdu umutlarımın gırtlağını kesen. Bu defa, Özgür değildi belki ama tilkileri yıkmıştı. Bir gece vakti bir emir gelmişti onlardan. Ya da belki ben öyle düşünüyorum sadece...

Saçlarımın rengini onun rengine boyamak istemiştim ama elime yüzüme bulaştı yalnızlığım. O, ölüme fısıldadı. Galiba ben ise yalnızlığa... Daha önce yüzlerce kez terk edilmiştim. Babam daha ana rahminde bir top hücreyken tek etmişti beni. Daha canım bile düşmeden canıma... Annem, terk etmekte zaten bir ustaydı. Öyle güzel terk ederdi ki her seferinde beni, bir önceki terk edişi yanında bir hiç kalırdı. Oscar'lık terk ederdi her defasında. Alkış tutardım hatta giderken. Levent, kalbime düşen ilk aşk... O da gitmişti acıtan bir bahar akşamı. İlkokulda bir kere arkadaş edinecek gibi olmuştum, başka şehre taşınmışlardı hemen. O da bir şekilde terk etmişti, en arka sırada oturan, saçları iki yandan örgülü aptal Yosun'u yani.

Demem o ki, aslında alışkındım terk edilmeye. Ben bile kendi bedenimi tek etmeye uğraşırken yıllardır, artık acıtmıyordu birilerinin gidişi. Ama Özgür... Onun gidişleri tamamen farklıydı. Diğerleri terk ettiğinde canım yanmıştı. O gidince ben yandım. Eğer olur da gelirse, tam kalbine dökebileyim küllerimi diye...

O gidince patladı ruhumun dikişleri en hassas yerinden. Ama iğne de ondaydı, iplik de...

Ama haklıydı. Ben balıktım. O ise yüzlerce balığa sahip okyanus...

Okyanusa âşık balık, bir bardak suyuna muhtaç şimdi.
Bir damlana bile razıyken hem de...

"Ben markete gidiyorum Anıl. İstediğin bir şey var mı?" diye bağırdım kapı eşiğinde Anıl'a. "Bak sonra tekrar gitmem. Hem yarın öleceğim ya, ölmeden alayım ne eksikse. Sonra sen üşenip gitmezsin markete!" Apartmanda yanımdan geçen kat görevlisi bana öyle bir baktı ki ben bunları söylerken, kıkırdadım kendi kendime. Sonra selam verip, "Kolay gelsin," dedim hiçbir şey olmamış gibi. Ardından devam ettim bağırmaya. "Anıl! Bak gi-

diyorum! Votkanın yanına sevdiğin çikolatalardan alayım mı? Anıl!"

"Ya sen üç yaşında çocuk musun?" dedi belinde yarım yamalak bir havluyla kapıya gelip. Saçları ıslaktı ve vücudundan sular akıyordu. "Duştayım lan, bir rahat ver! Ne oldu, ne? Günleri mi karıştırdın? Ölmeye mi gidiyorsun? Ben de mi geleyim? Kusura bakma ama yamuk, henüz yirmi yedime bile gelmedim. Bu yaşta ölmeye de hiç niyetim yok."

"Markete gidiyordum da... İstediğin bir şey var mı diye seslendim. Sonra tekrar gönderiyorsun beni."

"Yok istemiyorum bir şey. Karşıdan karşıya geçerken falan dikkat et yeter. Bak bir arabanın altında kalırsın, 9 Aralık'ta öleceğim derken 8 Aralık'ta bok yoluna gidersin çok gülerim arkandan." İttirdi kafamdan beni. "Hadi git." Anıl kapıyı yüzüme örtünce kapıya sırtımı dayayıp kahkaha attım. Cidden... Ne komik olurdu bugün ölsem. Ellerimle kapıdan destek alıp doğruldum gülmem bitince. Hemen geri düştü yüzüm. Duygu geçişlerinde gerçekten bir numaraydım. Özgür'ün dediği gibi deliriyor muydum acaba? Belki de.

Son kez yürüyeceğim için yavaş yavaş yürüdüm markete. İyice kazıdım aklıma. Özgür'ü ve o evi her zerresine kadar biliyordum ya balık hafızama rağmen... Anıl'la olan günlerim de hatırlanmaya değer nadir anlarımdı, o yüzden ona dair her şeyi de ezberlemeye karar vermiştim. "Üç yüz altmış beş," dedim marketin otomatik kapısı beni algılayıp açılınca. "Anıl'ın eviyle market arasında tam üç yüz altmış beş adım var." Markete girince, her zamanki gibi bütün yüzler bana döndü. Yamuk saçlı, gözaltları mor, kışa rağmen incecik giyinmiş, ölü gibi bakan bir kız... Kim bakmasın ki? Hızlı davranmadım yine. Usul usul seçtim alacaklarımı. Son gecemizde güzel içelim diye... Sevdiği meyveleri, çikolataları, çerezleri zor da olsa hatırlamaya çalıştım. Hakkında pek bir şey bilmesem de, yine de fena değildim sanki. Sepeti bir şekilde doldurmuştum. Kasadan aldıklarımın hepsini geçirip Özgür'ün daha önce bana verdiği ve benim harcayamadığım parayla ödedim. Onun da şerefine içmek için...

Poşetler biraz ağırdı. Ya da ben çok hafiftim o yokken bilmiyorum. Ağır ağır geldiğim yoldan geri dönmeye başladım eve. Yürürken öyle çok dalıyordum ki, her kaldırım bitişinde pat diye düşüveriyordum. Yine öyle oldu. Biten kaldırım karşıya geçmemi işaret ediyordu bu defa, döndüm hemen. Anıl'ın sesi yankılandı kafamda. Işıkları kontrol ettim hemen. Bana kırmızıydı. Derin bir nefes alıp ışığın yeşile dönmesini bekledim. "20... 19... 18..." Saniyeler o kadar ağır geçiyordu ki...

Saniyeleri izlemeyi bırakıp elimdeki poşetleri sımsıkı tutarak karşıya baktım boş gözlerle. Duran arabalardan anladığım kadarıyla yeşil yanmıştı bana. Ama geçemedim. Gözlerim birine takıldı çünkü o an. Karşı kaldırımda yürüyen birine. Siyah deri ceketi, dağınık saçları, ağzında sigarasıyla o kadar benziyordu ki Özgür'e... Yutkundum adamı izlerken. "Ne kadar özlemişim," diye fısıldadım. Özgür'e benzeyen adam birkaç büyük adımdan sonra tam benim karşımda durdu. Yüzü yalancı kış güneşinin altında parlayınca birden nefesim kesildi. Elimdeki poşetleri bırakıp bir adım geri attım istemsizce. "Özgür..." Onun da gözleri benimkilerle birleşti. Yürümeye başladı bana doğru. Ama o kadar yavaş yürüyordu ki sanki... Gelemiyordu bir türlü bana. Her adımı, benim dünyamda kırk yıl gibiydi. *Özgür...* Göğsümün üzerindeki ağrı, her adımıyla bir ton daha ekliyordu üzerine. Adım adım... "Özgür..." dedim tekrar yanağımdan ılık bir gözyaşı süzülürken. O ise hâlâ geliyordu. Yine o bana geliyor, benim içim ona gidiyor ama bir türlü buluşamıyorduk. Rüzgâr saçlarını savururken ceplerindeki elini çıkardı bana tam iki adım kala. Çıkardı ve dudakları arasındaki sigarayı çekip yana fırlattı. Gözleri hâlâ tam gözlerimde, yüzü her zamanki gibi buzdan bir put gibiydi. Son adımı attığında tuttuğum nefesimi bıraktım. "Özgür..." Elini saçlarımın arkasına yerleştirip başımı kendi başına doğru çekti. Ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı tutkuyla. Benim gözyaşım ikimizin de dudakları arasına sızdı birkaç saniye. Elimle çenesini ittirip bir adım geri attım. Kafamı kaldırıp o güzel yüzüne baktım. Titreyen ellerimle yanağına dokundum

usulca. "Sensin, değil mi?" diye sordum korkuyla. "Geçen gün küvetin yanındayken sonradan kaybolmuştun. Öyle değil, değil mi? Bu defa gerçekten geldin, değil mi?" Sonra birden sımsıkı sarıldım Özgür'e. "Sensin, değil mi?" diye sordum tekrar tekrar. Sonra hemen yanlış bir şey yapmış gibi çözdüm ellerimi hızla, göğsünün üzerine güçsüz kollarımla bir yumruk attım. "Neredeydin sen? Neden gittin? Neden seninle kalan son günlerimi de aldın elimden, ha?" Bir küçük yumruk daha attım. Sonra yine sarıldım. "Sensin, değil mi... Deliriyor muyum yoksa? Delirdim, değil mi?" Özgür, elini yanağıma koyup beni hafifçe uzaklaştırdı kendinden. Bir süre mimikten yoksun güzel yüzüyle baktı bana, "hayal olamayacak kadar soğuk yüzüm bak" der gibi. Gerçekti...

"Sadece birkaç dakika," dedi elini kalbimin üzerine koyup. "Birkaç dakika tam buranda saklanmama izin ver..."

BÖLÜM 22

ÖLÜMÜ ÇAĞIRAN DÖRT KÜÇÜK BALIK

♪ One Ok Rock – You've Broken My Heart ♪

"Balıkların da canı acıyor mudur şimdi?
Balıkların canı hiç acımasın..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Özgür gittiğinden beri, kafamın içindeki sesleri durduramaz hale gelmiştim. Dışım sessizleşse de, kafamın içi mahşer yerinden farksızdı. Ama o gittiği günden beri tek bir an susmayan bu dayanılmaz sesler, onun sesini duyunca kesilmişti birden. Çıt çıkmadı. Yutkunuşun sesi bile kulaklarımdaydı. O kadar sessiz... Elini kalbimin üzerine koyup "Saklanabilir miyim buranda?" dedi ya hayatıma girdiği ilk günü hatırlatarak... Kalbimdeki herkes terk etti o an beni. Yer açtılar, son günümde ona... Kızgındım. Her gün kafamda defalarca öldürüp defalarca diriltmiştim onu. Fakat gözlerime silueti düştüğü daha ilk anda, gitti hepsi. "Git saklan bir yerlerde... Benim ufak bir özlem işim var," dedim dudaklarımı ısırarak. Heyecandan titreyen ellerimi usulca saçlarına götürüp dokundum. "Uyuştu yine parmak uçlarım okyanus... Halbuki beş dakika önce buz gibiydim sana. Nasıl yapıyorsun bunu her defasında? Soğuksun, ama ısındım yine."

"Koşalım," dedi elimi tutup. "Isınırım belki ben de."

Nasıl hayır diyebilirim ki? O, beni hipnoz eden köstekli saatti. Sadece, o yokken mantıklı düşünebiliyordum. *Gelip gözlerimin önünde sallanınca bir o yana bir bu yana... Tik tak... Tik tak... Olmuyordu.* İşte bu Özgür'dü. O ne yaparsa yapsın, geldiği an tekrar kapılıyordunuz ona. Elimi tutan eline, günlerdir kesmediğim tırnaklarımı geçirdim. Yüzü tek bir saniye değişmedi. Daha da sıktım elini. Gülümsedi. "Koşalım," dedi ben ona kızgın olmaya çalışan gözlerle bakarken. Daha derine batırdım tırnaklarımı. Elini elimden çekmeyince pes ettim. Kafamı tamam der gibi usulca sallayınca, koşmaya başladı Özgür. Ben de bir adım gerisinde...

Uçurtmamdı Özgür. Koşarak takip etiğim, ama hep biraz önümde giden... Uçurtmasının ucuna ruhumu bağladığım, ama tilkilerinin kuyruklarına takıldığım adam... Yokluğu yıkıp geçen, ama gelince harabelerimi bile kendine tekrar âşık eden adam... Kelebeklere adını verip her gün yeniden doğmasını dilediğim adam... Göreceğim son yüz seninki olsun diye şu anda... Tam şu anda ölmek istiyorum. Yarına belki yine gidersin diye...

Çoğunda koşup azında soluklanarak Özgür'ün beni götürmek istediği yere saatler sonra nefes nefese varmıştık. Geldiğimiz yer şehrin biraz dışında iki katlı, hoş bir evdi. Kaldığımız evle kıyaslanamayacak kadar güzeldi görüntüsü, her şeyiyle daha yeniydi. Sanırım, burası yeni eviydi. Ellerimiz birbirinden ayrıldığı an, Özgür giriş kapısına yaslanıp soluklanmaya başladı, ben de yere çöküverdim yorgunlukla. Gözlerim Özgür'ün beline attığı eline kaydı. Tırnaklarımı geçirdiğim yerleri kanıyordu. Biraz daha bakarsam üzüleceğimi bildiğim için, hemen gözlerimi çektim elinden. Nefeslerimiz düzene girdiğinde, "Paslanmışım," dedim gülerek. "Özlemişim de..." Ellerimi dizlerime koyup hafifçe doğruldum oturduğum yerde. Cevap vermeden, cebindeki anahtarı çıkarıp bedenini çekti kapıdan. *Yine ilk seferinde bulamadı doğru anahtarı...* "Bunu da özlemişim..." Üçüncü seferde, doğru anahtarı yerleştirince kilide, "Hadi kalk," dedi eli hâlâ anahtar deliğindeyken. "Tamam tamam..." dedim yerden destek alıp ayağa kalkarken.

Bahçenin kapısından içeri girdiğimizde, küçük ince kare taşların döşenmiş olduğu yoldan ilerlemeye başladık. Yeni biçilmiş bahçenin eve yakın köşesinde, yüzme bilmeyen bir insanı bile yüzmeye ikna edecek bir yüzme havuzu vardı. Ev, yeni bir çiftin ömür boyu mutlulukla yaşamak isteyecekleri güzellikteydi. Ama açıkçası burası aylardır kaldığımız o karanlık, izbe bodrum katından sonra biraz garip gelmişti. Taşlı yoldan yürüyüp ve o güzel havuzun yanından geçip evin kapısına geldik. Özgür yine kapıyı birkaç denemeden sonra açmıştı. Açık kapıdan içeri adımımı atar atmaz elimi arkada birleştirip içerisini merakla incelemeye başladım. "Burası biraz büyük değil mi senin için?" dedim kapının örtülme sesi gelince.

"Sen fazla küçüksün burası için," dedi arkamdan yaklaşıp beni kucağına alırken. Bunu hiç beklemediğim için küçük bir çığlık attım. "Zayıflamışsın yine. Gitgide yok oluyorsun..."

"Bunu beni kandırıp giderken düşünseydin," dedim kollarımı boynuna dolayıp. Tek kaşını kaldırıp, "Ben gitmedim ki," dedi. "Sen benim gittiğim yeri göremedin. Bunda benim suçum yok balık."

"Şu an beni bozacak şeyler söylemeyip kendini affettirmek için kendimi zeki hissedeceğim şeyler söylemelisin!" diye çemkirdim Özgür merdivenlere doğru yönelirken.

"Nereye?" diye sordum.

"Sana göstermem gereken bir yer var."

"Kendini affettirmeye çalışıyorsun şu an..."

"Yoo... Çoktan affettiğini rahatlıkla okuyabiliyorum yüzünden."

"Sana açık açık kaybetmekten nefret ediyorum!"

"Ne zamandan beri?"

"Dün falan..."

"Bir yalancı ve onun yalancı balığı... Gitgide bana benziyorsun."

Gitgide mi? Gidecek yerim kalmadı ki Özgür.

Beni merdivenlerden kucağında çıkardıktan sonra, beyaz bir kapının önüne geldik. Beni kucağından indirip, "İki tane banyo vardı. Birini biraz," dedi, sanki içerideki şey onu utandıracakmış gibi. Utanabilirmiş gibi... Kalbim küt küt atmaya başladı birden. Kapıya uzandım, soğuk altın rengindeki kapı tokmağını tutup bir saniye bile düşünmeden çevirdim. Gözlerimi kapatıp koşmaktan güçsüz düşen ayaklarımı sürükleyerek banyonun ortasına kadar ilerledim. Yutkundum önce. Sonra gözlerimi araladım.

Bin parçalı bir yapboza dönmüş kalbim, gördüğüm görüntüyle tek hamlede tamamlanmıştı sanki. *Ah, kalbimi tekrar tekrar kırabilmek için onaran adam...* Banyonun duvarları açık maviye boyanmıştı, duvarların her yanında minik turuncu balık desenleri vardı. Tüm duvarları gözlerimle taradıktan sonra balıkların her yerde olduğunu fark ettim. Tavandan zeminin her yerine kadar, bir sürü küçük turuncu balık vardı. Banyonun ortasına

doğru şaşkın gözlerle ilerledim iyice. Dudaklarımdan, "İnanılmaz..." kelimesi o anki hislerimin altında ezilerek dökülüverdi. Kafamı yana çevirdim küvete doğru. İki adım atıp dizlerimin üzerine eğildim. Küvetin yanında küçük bir fanus vardı. İçinde ise tek bir balık... Eminim yüzümde yüzyılın en şapşal gülümsemesi vardı o an. Fanusu elime alıp sımsıkı sarıldım. "Özgür..." dedim kafamı arkaya çevirip. "Burası..."

"Fazlaydı sadece. Bu banyo. Öylesine," dedi yaslandığı duvardan. "Kafamı dağıtma yöntemi bulmam lazımdı sen yokken. Burayı yaptım ben de. Bana balık... iyi geliyor-muş."

"Sen de beni özledin, değil mi?" diye sordum heyecanla. Elimdeki fanusu yere bırakıp küvetin kenarından tutarak ayağa kalktım. İki adım atıp sarıldım beline. "Neden gittin bilmiyorum ama... Sen de beni özledin değil mi?"

"Bilmem. Belki biraz..."

"Çok özledin."

"Biraz..."

"Deli gibi özledin."

"Çok az..."

"Madem beni bu kadar özledin... Neden gittin?" Kafamı kaldırıp kollarım hâlâ belindeyken gözlerimi gözlerine diktim, kafa tutar gibi. "Neden Özgür?"

"Cevap umurunda değil şu an. Hiçbir şey umurunda değil şu an Yosun."

"Yine de... Bana bir neden ver."

"Onlardan ilkini," dedi kollarını benim yaptığım gibi belime dolarken. "Mahvettim." Hafifçe yukarı kaldırıp kucakladı beni kafalarımızı aynı hizaya getirebilmek için. Gitgide zayıfladığımdan, beni eskisinden daha kolay kaldırıyordu. "Öyle bir mahvettim ki... Ölüsü bile sonsuza kadar acı çekecek."

"Ben de sana yardım edebilirdim."

"Edemezdin."

"Ayak bağı olmamdan mı korktun?"

Yalan söylediğini belli ede ede, "Belki..." dedi dudağının

kenarını yukarı kıvırırken. Öpüverdim tam oradan. "Ona ne yaptığını dinlemek için sabırsızlanıyorum," deyince yere bıraktı beni, ardından tekrar tuttu elimi. "Gel..." dedi usulca. Gittim ben de. Her zamanki gibi...

Yatak odasına götürdü beni. Elimi bırakır bırakmaz ayakkabılarını ve ceketini çıkarıp fırlattı bir köşeye, sonra bembeyaz yatağa zıplayıp uzandı sırtüstü. "Gelsene yanıma," dedi, anlatmaya sabırsızlanıyormuş gibi. Onun yaptığı gibi ayakkabılarımı ve üzerimdeki ceketi çıkarıp yüzümde salak bir gülümsemeyle yanına uzandım. "Ne kadar salağım... Az kalsın ölmeden aklımı yitiriyordum senin yüzünden. Şimdiyse yine en salak mutluluk sebebi oldun ölüm arifemde. Ne kadar saçma..." Elimi ağzıma götürüp kıkırdadım, o bana boş boş bakarken. "Sorun değil, dediğin gibi, daha ilk gördüğüm an affettim seni."

"O heriflerle uğraşırken," deyip kolunu boynumun altından geçirip beni kendine doğru çekti. "Sen yanımda olmamalıydın. Anlıyorsun değil mi?"

"Elbette," diye yalan söyledim. Yalanımı hemen yakaladı. "Anlamadın, yalan söyleme."

"Anlat o zaman. Neden olmamalıydım yanında?"

"Yani... Bu biraz tuhaf bir totemdi benim için. O ikisini daha önce de mahvedebilirdim belki. Ama Pınar elimi kolumu bağlamıştı. Bilirsin... Bu defa elimi kolumu bağlayacak başka bir şey istemedim diyelim."

"Bana bir şey olacağından mı korktun?" dedim gülerek. "Ha?"

"Hemen işi dramatize etmeye çalışma balık. Öyle pembeli bir düşünce değildi bu..."

"Fark etmez! Senin bu yaptığına insan dünyasında korumak diyoruz."

"Her ne haltsa," dedi boşta kalan elini cebine sokup. Sigara paketini ve çakmağını aynı anda bulup çıkardı ve paketi dudaklarına götürüp iki dal sigarayı aynı anda çekti dudaklarıyla. Paketi pencereye doğru fırlatıp tutuşturdu sigaraları. Birini

dudaklarımın arasına sıkıştırdı, diğerinin nefesini kendisi için sakladı. Sabırsızlanarak, "Anlatsana hadi," dedim sigaramdan bir nefes çekince. "Deli gibi merak ediyorum o adama nasıl bir ceza kestiğini."

"Dinlemek istediğine emin misin?" dedi gözlerini kısarak bana bakıp. Başımı hızla salladım heyecanlı bir çocuk edasıyla. "Üç haftadır bu anı bekliyorum aptal. Beni yine büyüle... Gidişinin acısını bile hatırlamayayım."

"Numan... Kemal'in sağ koluydu. Her türlü pis işinde yanından ayırmadığı adamı... Aslında, daha kolay olabilirdi işim. İkisini aynı anda mahvedebilirdim. Ama iki sene önce Kemal ile yolları ayrılmış Numan'ın. Kumarhane işine girmiş. Bir süredir yeni çevresi kimler, ne haltlar karıştırıyor, geçmişinde neler var, gelecek planı ne... Aklına ne gelirse bu iki yılda detaylarıyla araştırdım. Sabırla... Seninle birlikte bara gittiğimiz gün yanıma gelen kız vardı ya... Onun bahsettiği adam oydu işte. Kız herifin arada takıldığı eskort kızlardan birinin arkadaşıymış, tesadüfen öğrenmiş. Kemal ile para meselesi yüzünden araları bozulmuş meğer. Bayağı bir yolunu yapıyormuş zaten ondan ayrılmanın. Hedefi yüksek tabii... Biraz arkası sağlamlaşınca da, ilk kavgada kesmiş bağını. Kumarhane işleten bir ekibe dâhil olmuş. Sonra işte yaptıklarıyla iki sene içinde öyle yükselmiş ki, ortak olmuş her şeye. Zeki bir adam anlayacağın..."

"Senin kadar değil..."

İltifatımı küçümser gibi, üzerinde bile durmadan devam etti. "Yeni patronunun adı İsmail... Çok güveniyormuş Numan'a. Anlamak zor değil, kısa sürede kendine ortak yapması için, sağlam güven lazım. Ama gel gör ki çok güvendiği, hatta kendine ortak yaptığı adam karısını beceriyor arada, haberi yok tabii..."

"Oha... Aldatıyorlar mıymış İsmail'i?" dedim gözlerimi kocaman açıp. "Ah, gerçi bunlar neler yapıyorlar... Şaşırmamam lazımdı, pardon. Devam et lütfen."

"Neyse işte... Bunların her ay büyük oyun dedikleri bir geceleri oluyormuş, onu öğrendim. Sadece önemli kişiler... Ortaya konulan servetler... Ama bizim adamımız öyle ki, bu oyunların bir numaralı adamı. Yani ne yapıyorsa, bir şekilde herkesi donuna kadar soyuyor. Bu da İsmail'in onu neden bir anda ortak yapmasını kolayca açıklıyor aslına bakarsan. Altın yumurtlayan kaz... Tavuk muydu yoksa? Her ne haltsa... Büyük oyun gecesinden önce, bir adamla tanıştım. Tesadüfen..." Pis pis sırıttı bunu derken. "Tamamen tesadüfen... Adam, geçen büyük oyunda neyi var neyi yoksa kaybetmiş Numan'a. Hem de tek gecede üç kez. İlkinde evini, ikincisinde arabasını, üçüncüsünde borçlanmış... Dediğim gibi, tamamen tesadüfen karşılaştığım bu adama, ufak bir teklifte bulundum. Adama yeniden katılacaksın, Numan'dan neyin var neyin yoksa geri alacaksın deyince gözleri büyüdü. Kaybedecek bir şeyi yok zaten. Biraz para verdim adama, gidip Numan'a olan borcunun bir kısmını ödeyip o geceki oyuna katılacağını söylettirdim. Numan parayı görünce tabii hemen atladı üstüne, kabul etti. Yani... Ağımıza kolayca takıldı."

"Çirkin kalpli köpekbalığı... Okyanus, bir sürü balığın var."

"Okyanusa yem olan çirkin kalpli köpekbalığı... Sevdim," dedi gözlerini boşluğa dikip. Sonra kaldığı yerden devam etti. "O adama, birkaç küçük numara gösterdim kazanabilmesi için. Ufak psikolojik hileler... Birkaç tuzak hamle... Basit şeyler, ama inan Numan'ın kullandığı o devasa hilelerden daha etkili. Mesela büyük makineler yerine inanılmaz basit bir kart oyunu önermesini tavsiye ettim. Ucuna reddedemeyeceği bir ödül koyarak... Atlayacağına emindim Numan'ın.

"Oyun şuydu. İki kart vardı bir torbada. İkisinden biri kazandırıyor, biri kaybettiriyordu. Tamamen yüzde elli şans... Öyle görünüyordu yani. Bizim adamımız daha önce servetini kaybetmişti ya Numan'a zaten, asla şüphelenmeyecekti. Öyle de oldu. Kabul etti hemen. Ortaya her şeyini koyarak hem de. Şanslı gecesinde çünkü... Öncesinde üç kişiyi daha devirmiş.

Tabii ona bilerek yenilen üç kişiyi... Onlar da tamamen tesadüfen karşılaştığım kişilerdi. İnan bana..." Yine güldü. Sonra tekrar ciddileşip devam etti ben pür dikkat onu dinlerken.

"Tamamen psikolojik... Şöyle düşün lütfen. Numan gecenin başında üç kişiyi hilesiz yeniyor ve o gece şanslı olduğuna inanıyor... Daha önce bütün servetini aldığı adam basit bir oyunla geliyor ona... Ve yüzde elli şansı var. Oyunun ucunda ise milyonluk kazanç... Kumar... Ona her şeyi getiren şansı... Elbette karşısındakini küçük görüp şov yapacaktı ve kabul edecekti her şeyi. Dediğim gibi zekiydi. Ama kendi dünyasında... Benim kafamdaki dünyada tam bir geri zekâlıydı. Direkt atladı oyuna. Şakşakçılarının verdiği gaz da var tabii... Hem, en kötü ihtimal, bir yolunu bulup hile yapardı nasılsa. Her zaman yaptığı gibi ikinci kez... Ağıma takıldı." Durdu birkaç dakika. Bir şeyler söylemek istedim, ama yapmamam gerektiğini hissedip kendime hâkim oldum. Devam etti sonra zaten. "İlk dört el kaybetti adamımız. Çünkü karşı tarafın onun yine kaybedeceğine emin olması ve bir hileye başvurma gereği duymadan kocaman egosuyla devam etmesi gerekiyordu. Beşinci oyundan sonuna kadar ise, minik hilemizle öne geçti. Tabii, bu kadar kendine güvenerek gelip birden kaybetme çizgisinde bulunca kendini Numan, panikledi. Paniği ekmeğimize yağ sürdü... Sonuç, Numan kaybetti. Her şeyini."

"Hileniz neydi?"

"Ortaokulda yılbaşı çekilişi yapılırken isimleri birbirine çıksın diye kızlar bir numara yapar. Bilir misin onu?"

"Pek arkadaşım olmadı maalesef."

"O zaman ben söyleyeyim. Kurada seçmek istedikleri kâğıdın kenarına tırnaklarıyla küçük bir çizik atarlardı. Böylece ellerini daldırdıkları zaman hangi kâğıdı seçeceklerini anlarlardı. Kartlardan yanlış olanının yanına tırnakla oluşturulmuş bir kesik... Kimsenin fark etmediği, ama adamın eli içerideyken küçük bir dokunuşla hangi kartı tuttuğunu fark edeceği minik bir işaret..."

"Ortaokullu kız numarasıyla bir kumar adamını bitirmek... Daha fazla zevk vermiş olmalı."

Cevap vermek yerine, zevk aldığını belli eden bir gülüş attı. Sigarasından bir nefes çekip beni sınava sokar gibi, "Doğru olana niye koymadık?" diye sordu. Başımı cevaplayamam der gibi iki yana sallayınca, "Çünkü," dedi gururla. "Doğru olanı seçtiğinde gülerek uzunca etrafa sallayacaktı Numan şerefsizi. O arada fark edebilirdi. Yanlış kartı seçince ise sinirle torbaya geri fırlatacağı için asla fark etmeyecekti. Anladın mı? Neyse... Buraya kadar, intikamın ilk evresi tamamlanmış oldu."

"Bu kadar değil miydi?"

"Sence ben birinin malını elinden alarak ondan intikam alacak kadar basit düşünen biri miyim? Bu daha hiçbir şey." İçim titredi böyle deyince, cevap vermedim. Devam etti büyük bir zevk alarak. "O sadece ilk darbeydi. Yani sağlam bir yumruk, onu yıkmaz ama sersemletirdi. Bana da o lazımdı. Gardını düşürmesi, tekrar ne yapacağını düşünene kadar birine sığınmak istemesi... İsmail'in karısını becerdiğini söylemiştim değil mi? Galiba biraz da duygusalmış bu olay. Âşık olmuş kadına. Kadının adı Janset. Bir süredir... görüşüyoruz onunla. Tamamen..."

"Tesadüfen..."

"Kesinlikle! Biraz vakit geçirdik birlikte. O gece de bendeydi. Yani bunlar olurken gece yarısı eve çağırdım. Kocası da iş için şehir dışında zaten... Kolayca geldi. Biraz takıldıktan sonra bir ara duşa girdi, tamamen tesadüfen telefonunu gördüm. Küçük bir mesaj atmam gerekti birine."

"Dur tahmin edeyim," dedim elimi şaklatıp. "Numan?"

"Evet. Bana ihtiyacın var, yazdım mesajda. Ne duygusal değil mi? Numan gibi yıkılan biri için... Neyse sonra, daha önceden satın aldığım uzaktaki bir bina adresini de mesajın sonuna not düştüm."

"Şu... Bana geldiğinde gitar kutusunda olan para... Bu işler için miydi?"

"Ah... Aslında küçük bir cennet yaratmak için kullanacaktım

o parayı. Ama cennetin tek perisi uzaklara gitti. O yüzden... O para sadece onun ruhunu huzura kavuşturmak için harcanacak."

"Anladım," dedim gülümseyerek. "Devam et lütfen..."

"İşte mesajı attım, sonra numarayı engelledim Janset'in telefonundan. Numan kadını bir daha arayamasın diye. Sonra Janset'e not bıraktım işim çıktı gibisinden, sonra mesajda yazdığım adrese gittim. Geleceğinden emindim çünkü. Bayadır Janset yüz vermiyordu Numan'a. Böyle bir fırsatı kaçırmazdı. Hem en ihtiyacı olduğu zamanda, en ihtiyacı olduğu kadından öyle bir mesaj alınca... Şüphesiz tek bir saniye tereddütsüz gelecekti. Neden burada Janset'i kullandım sence?"

"Çünkü zaafı olduğu kadın?"

"Hayır. Çünkü sakladığı kadındı o. Kimseye nereye gittiğini asla söylemeyecek, yanında adamlarını getirmeyecek ve muhtemelen silahsız gelecekti. Bu da bana gerekli zamanı verecekti. Asıl darbe için..." Yeni bir sigara yaktı. "Bundan sonrasında benden nefret edebilirsin. Hâlâ duymak istediğine emin misin?"

"O adam Pınar'ın canını yaktı. Ne yapmış olursan ol, seni suçlamayacağıma emin olabilirsin."

"Numan... Öyle adamların tek zaafları geçmişlerinde olur. Kadın falan değil, yanlışı burada yaptın balık. Neden bir insan bu hale gelir? Unutma... Kötülük doğuştan gelmez. Bir şeyler onu kötü yapmış olmalıydı... Biraz araştırdım. Erzurum'da bir kasabada yaşıyor ailesi. Bildiğin fakir, kendi halinde bir aile. Anne ve babası iyice yaşlanmış. Annesinin gözleri görmüyor. En küçük oğulları Numan... Ailesiyle tam yirmi yıldır görüşmüyor. Bunun bir sebebi olmalıydı. Böyle erkeklik hormonu tavan olan tipler, mutlaka bununla övünmek için memleketlerine arada uğrarlar, herkese kendilerini gösterirler. Emin ol böyleleri genelde ailesine de düşkün olur. Çelişkiye bak... Ama gözlemlerim bu yönde. Neyse... Erzurum'a gittim seni bıraktığım gece. Zorlu bir uçak yolculuğu, ardından Numan'ın ailesini onun arkadaşıymış gibi ziyaret etmem... Şimdi kulağını iyi aç, beni dinle çünkü duyacaklarına inanamayacaksın...

"Numan on beş yaşında ayrılmış evden. Kaçmış daha doğrusu. Sebebi ise... Ustasının tecavüzü. Ne kadar ironik, değil mi? Bu, bir mobilya dükkânında çıraklık yapmaya başlamış ortaokulu bitirince. İki yıl kadar sonra, bir gün ustası içiyor biraz... O gün de temizlik günü. Depoyu temizliyor Numan. Usta o kafayla, dükkâna geliyor eşi eve almadığı için. Depoya iniyor işte... Sonrası bildiğin gibi. Tecavüz ediyor o kafayla küçük Numan'a. Herkesin sert erkeği oynadığı, kuralları erkeklerin koyduğu ataerkil bir kasabada, ergen bir çocuğun başına gelebilecek en yıkıcı şeylerden biridir başka bir erkeğin tecavüzü. Numan'a da öyle olmuştur, eminim. Sadece bir arkadaşına söyleyebilmiş bunu zaten. Sonra da kaçacağını söylemiş ve arkadaşından para almış az bir şey. Sonra ver elini İstanbul... O günden sonra kasabada Numan'ı gören olmamış.

"İstanbul macerası da pek iyi başlamamış. Bir sürü belaya bulaşmış. Mafyaya girmiş. En son bu kumarhane işi... Beş yıl önce ustası bir gece, kim vurdu'ya gitmiş. Kim olduğu bilinmiyor... Bence tahmini kolay ama... Neyse. Adamın hikâyesini tam anlamıyla öğrenir öğrenmez nasıl bir şey yapacağım tamamen netleşti kafamda. Şimdi, onu çağırdığım o eve, ona özel hazırlanmış odaya geçelim..."

"Janset'in onu beklediğini düşündüğü, ama benim onu beklediğim, tamamen onun için hazırlanmış kilitli bir oda... İçinde sadece bir ekran, projeksiyon ve ses sistemi var. Bembeyaz... Gelip içeri girdiği an, arkasından kilitlenecek çelik bir kapı. Yalıtımı son derece yüksek, zaten olmasa bile apartman bomboş. Bir şey olmazdı. Yalnızca o ve ben... Sesini kimsenin duymasının imkânı yok. Anlatabildim mi?

"İçeri girer girmez saklandığım yerde, boynuna küçük bir iğne yapmak zorunda kaldım. Bayılınca o, önce üzerini tamamen soyup hazırladığım odanın ortasına sırtüstü yatırıp kapıyı

arkasından kilitledim. Neden çıplak bıraktın dersen, küçük bir hile... Şöyle düşün. Bir uyanıyorsun, hiç tanımadığın bir odada kilitlisin. Yüksek tavanlı geniş bir oda... İçerisinde hiçbir şey yok. Çok yukarıda bir projeksiyon var. Kamera var. Ses sistemi var. Ama hiçbirine asla erişemiyorsun. Penceresi daha önceden kapatılmış, hiçbir çıkış yok... Kapı desen son teknoloji çelik kapı, açılmasının imkânı yok. Kimin kapattığı belli değil, ama izlendiğinin farkındasın. Ve bir de çırılçıplaksın. Çıplaklık deyince nereye gider akıl? Bir, bebekliğe. İki, cinselliğe. Bu adam iki durumda da sabıkalı. Çocukluk travması, tecavüz suçu," dedi dişlerini sıkarak. Sonra kendini yatıştırıp devam etti. "Ona dünyaları bağışlayan patronunun karısıyla yatma... Ne kadar vicdani ve ruhani sorunu varsa hepsi ama hepsi çıplaklığıyla tetiklenirdi. Anladın mı? Öyle de oldu. Uyanınca çok saldırgandı. Bir sürü isim saydı kim olduğumu anlamak için. Bir tek beni saymadı. Çünkü onun için küçük sevgilisini becerdiği, aklınca ders verdiği küçük bir çocuktum ben."

Gözlerini kapadı sımsıkı. Dudağını ısırdı. Yetmiyordu sanki yaptıkları. Yetmeyecekti.

"Sonra..." dedi derin bir nefes alıp. "Bir haftalık bir şov... Bir hafta kaldı orada. Yani o kadar dayanabildi.

"Bilirsin... Bir travma varsa, bir hassas nokta yakaladıysan üstüne gitmen gerekir. İlk olarak aralıklı aralıklı dinlettiğim ailesinin sesleri... Annesinin oğluyla ilgili 'melek gibi'ydi temalı konuşmaları... Bir, aileden vurmalısın. Melek gibi diyordu annesi ama oğlu orospu çocuğunun tekiydi kendi içinde. İnsan öldürüyordu, birilerine tecavüz ediyordu intikam için, insanların parasını çalıyordu... Bulaşmadığı pislik, bulaşmadığı adilik kalmamıştı yani. Melek Numan'ın... Tabii bu direkt, vicdan... Her ne kadar bunları ilk duyduğunda önemsemiyor gibi gözükse de, inan giriş için mükemmel bir darbeydi. Sonra, patronunun oradaki bir köstebeğimin yardımıyla kaydettiğim ses kayıtları... Videolar... Ekrana yansıtılan resimler... 'Numan'a her şeyimi emanet ederim.' Böyle diyordu patronu. Bu da ikinci vicdan...

Öyle pisliklerin bile biraz vicdanı oluyor, inan. Sonra... Evet, biraz ileri gittim ama... Janset ile geçirdiğimiz bir gece ses kaydı almak zorunda kaldım. Etik dışı ama... Numan zaten daha önce o inlemeleri duymuştu. Janset de masum biri sayılmaz. Kocasını her fırsatta boynuzlayan, eski bir uyuşturucu kuryesi. O yüzden bana bakma öyle."

"Ama bir kadının mahremi... Hem sırf intikam almak için birileriyle yatman..." Gözlerimi istemeden yana devirdim. "Biraz yanlış..."

"Onların hayatları komple yanlışken... Ben de pek doğru bir adam sayılmazken... İnan takılacağın son yer bu konu. Hem emin ol, Janset bu yaptıklarımı duysa bile gram acımaz. Onların dünyası tahmininden daha karanlık..."

"Neyse..." dedim sesli bir nefes verip. "Devam et."

"Janset'in yataktaki sesleri patronun güzel sözlerinden sonra dinletildi her gün. Suçlu hissettirmek için... İlk üç gün sadece plastik bir bardakla su yolladım kapının ardından. Tuvalet yoktu bu arada, o odaya yaptı ne varsa. Kokular da biraz kötüydü... Bana kadar geliyordu. Yani her açıdan fauldü orası. Neyse... Sonra en hassas şeyi yaptım. İşte burada gerçekten acımasız davrandım. Çünkü o benim küçük kızıma... Konuşamayan minicik Pınar'ıma bir saniye bile acımadı..."

Sanki yaptığını kendi vicdanına kabul ettirmeye çalışıyormuş gibiydi o an... Biraz daha sokuldum yanına güç vermek için. "Ses oyunları çok rahat yapılabilir Yosun. Bir çocuğun bir düğün kaydındaki konuşmalarını alıp biraz montajlayabilirsin. Ya da düğündeki sevinç çığlığını öyle bir yere koyarsın ki... Acı acı bağırıyormuş gibi olur. 'Yapma usta... Ne olur yapma,' ve ardından acı bir çığlık... Bunu ailesinden aldığım, abisinin düğün kasetleriyle kolayca yaptırabildim. Anlıyorsun değil mi? Benzer bir ses bulup halledilebilirdi belki. Ama insanın kendi sesi, bilinçaltını daha hızlı harekete geçirir, ben zoru tercih ettim.

"Köye gittim dedim ya... Bir bahaneyle, kaçmadan önce son yediği yemeği sormuştum. Genelde en dramatik olaylarda ye-

nen yemekler daha dramatiktir. Mesela ben... Babam karşımda kalp krizi geçirirken makarna yiyordum. Köfteyle. Ne zaman makarna yesem ağzımda makarnanın saatlerce çiğnenmeden duruşu gelir aklıma. Bu bir travmadır... O yüzden yemek önemliydi. Dördüncü gün, kapı altındaki özel bölmeden plastik kâsede annesinin son gece yaptığı yemeyi yolladım. O kadar açtı ki saldırdı direkt. O sesleri dinletmeden yemeği yedi. Sonra sesler... Biraz... Kötü oldu, evet.

"Yemeğin içinde de, vücudu saatler içinde kısa süreli felçli bırakacak bir ilaç vardı. O anlarda bir de kafası dışında hiçbir yerini kıpırdatamadığını düşün... Bir yandan ustasının sesleri... Bir yanda kendi seslerinin montajı... Ve çırılçıplak ve savunmasız... Hareket dahi edemiyor... Tamamen o an Yosun. O an ne hissetmişse, bilinçaltı onu çıkardı ve birden çocuk gibi ağlamaya başladı. Bağıra çağıra... Usta yapma diye... Zevkliydi. Pınar'ın atamadığı çığlıklardı onlar. İnan... İnan zevkliydi... Delirmesini seyretmek..." Gözlerini kapattı söylediklerinden rahatsız olmuş gibi.

"Birkaç gün daha devam ettirdim bunu. Her şeyini kaybetmiş, âşık olduğu kadın ona ihanet etmişti. Zaten o da ona güvenip ortak yapan patronuna ihanet ediyordu. Tek zaafı annesi ve o malum olay... Hatırladıkça iyice gitti psikolojisi. Tutunacak bir şey bulamadı. Etrafta dışkıları... Biri kamerayla onu izliyor. Çırılçıplak. Aç. Arada bir felç kalıyor kısa süreli... O aralarda hep o sesler dinletiliyor. Delirmek üzere... O an köşede bir şey görür. Aslında o uyurken benim oraya attığım ama onun o psikolojiyle, benim yaptığım bir hata olduğunu düşündüğü bir şey... Telefonu. Koşarak gidip telefonu alır, hızlıca rehberine girer ve ilk olarak sağ kolunu arar. Hamdi... Ama bilmediği bir şey var, onun arayacağı kişileri önceden tahmin etmiştim. Hamdi... Cemal ve Janset... Çok basitti. Hamdi yerine kaydettiğim numara, annesiydi. Can havliyle aradı Hamdi'yi numaraya bakmadan. Annesinin sesini duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Kapattı. Elleri titremeye başladı. Sonra Cemal'i aradı. Babası çıktı.

O kadar bozuktu ki psikolojisi, numaraları değiştirdiğim aklına bile gelmiyordu. Sonra... Janset'e bastı rehberde... Delirdiğini düşünüyordu. Gitgide şiddetleniyordu titremesi. Son darbe... Janset'in numarası yerine İsmail'in numarasını kaydetmiştim. Sevgili patronu... Janset'in kocası... O an telefonu çığlık atarak duvara bir fırlatışı vardı ki görmen lazım... İşte tam o an, kapının altındaki küçük bölmeden atılan bir tabanca, içinde de tek kurşun... Hiç düşünmedi Yosun. Direkt sıktı kafasına. Acı çeke çeke... Tüm günahlarıyla yüzleşe yüzleşe... Delire delire... Bütün bedellerini ödeye ödeye kendi canını aldı." Yutkundu Özgür. Biraz zorlanmıştı son kısımları anlatırken sanki... Ama tek bir pişmanlık belirtisi yoktu yüzünde, belliydi. Gözlerini açıp şoktan büyüyen gözlerimin içine baktı. "Korkuyor musun benden?" dedi olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla.

"Bana otele girerken ölmekten korkuyor musun demiştin... Hatırlıyorsun, değil mi? O gün sana, 'Senden bile korkmuyorum,' demiştim. Ciddiydim Özgür. Yaptığın şey korkunç... Tüm bunları planlayabilecek bir insan olman daha korkunç. Yaptıkların çok... Çok acımasızca. Yani... Ama..." Kelimeleri ağzımda geveliyordum. Durdum birkaç saniye, sonra kendimden emin bir şekilde, "Özgür senden korkmuyorum," dedim. "Çünkü seni anlayabiliyorum. Sen, onun günahlarının bedelini ödeyerek ölmesini sağladın. Çünkü onun en büyük günahı... Senin en büyük acındı. Sen... Kötü bir değilsin... Ya da kötüsün, ama umurumda değil. Yani... Sen... Onlar çok kötü-" derken Özgür beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Ve kolay kolay söyleyemeyeceği bir şey söyledi. "Bana iyi geliyorsun. Özlemişim."

"Ben de seni yaramaz okyanus... Ben de seni..."

"Korkma benden."

"Korkmuyorum zaten."

"Mutluyum. Son gün yetişebildiğim için... Elimden gelse, daha erken gelirdim."

"Mutluyum. Son gün yetiştiğin için... Elimden gelse, daha erken görürdüm seni."

"Yosun," dedi sımsıkı sararken beni. Her ne kadar inkâr edip sağlam bir mazeret sunsa da vicdanına, göstermeye çalıştığı kadar rahat değildi. Her hareketinden her kelimesinden belliydi bu. "Özgür..." dedim birbirimizin kemiklerini kırarcasına sarılırken. "Biz berbat bir çiftiz," dedim gülüp. "Saçma sapan duygular... Âşık olduğu adam gelmesine rağmen bir günden daha kısa bir süre sonra kendini öldürecek olan bir kız... Aşktan uzak ama kıza yakın bir adam... Sadece birbirimizin yanında çıkan zayıflıklarımız... Berbatız okyanus. Dünyadaki en lanetli, en boktan çiftiz. Ama en özel... Âşığım sana. Tüm dünyanın canına da okusan... Bu dünyada en affedilmeyecek şeyleri de yapsan bu değişmeyecek. Ne yaparsan yap, yine seni böyle sarıp, 'Sen doğru olanı yaptın,' diyeceğim. Ölü olsam bile bir yolunu bulurum ben. Rüyalarında sararım seni. Ya da bilmiyorum işte... Bir şekilde yaparım. Tamam mı?"

"Gitgide," dedi kafasını omzuma bastırıp. "Deliriyorsun. Sen ölmeyi isteyen, depresyonda bir kadındın. Benden sonra ise aklını yitirmeye başladın iyice." Güldü hafifçe. Kollarını gevşetti biraz. "Öleceğine seviniyorum. Sen yaşadığın sürece biraz olsun iyi hissetmek için sana sığınacaktım hep. Ve ben hayatında olduğum sürece, gitgide iyice kaçıracaktın aklını. O yüzden balık, aklın hâlâ biraz olsun yerindeyken öleceğin için mutluyum. Yarın... Seni tutacağım sen keserken bileklerini. Saracağım seni. Ve sen ölürken usulca gülümseyeceğim. En azından bu defa, tüm dünyadan nefret ederek değil, severek ve sevilerek öleceksin."

O gece, ilk kez sarılarak uyuduk Özgür'le. İlk kez ben değil, o sardı günden güne yok olan zayıf bedenimi. İlk kez, nefesi mecburiyetten değmedi boynuma, o istedi sanki. Sürekli bölündü uykum gece. Sanırım yine gitmesinden korktum. Sabah beşe gelirken son kez uyanıp bir daha da uyumadım. O uyanana

kadar, nasıl öleceğimi düşündüm kafamda. Birçok kişiye göre saçmaydı hâlâ ölmek istemem...

Âşık olduğun adam geldi, biraz daha onunla yaşa sonra ne yaparsan yap, diyenleri duyar gibi oldum kafamdaki mahkemede. Ama değildi işte... Benim iç dünyamda, işler öyle yürümüyordu. Benden giden herkes için, her defasında biraz daha ölüyordum. Bu benim var olma şeklim gibiydi. Ölüydüm. Belki de hiç doğmamış... Gerçek siluetime kavuşmak için ölmem gerekiyordu. Emindim buna. Bu benim, var olabilme şeklimdi. Özgür... Onu gördüğüm an, sadece biraz yaşayasım gelmişti. İlk kez biri gerçek beni görmüştü çünkü. İlk kez biri ölmek için fazla ölüsün deyip ilk kez biri ben gibi kabul etmişti beni. Bu bir seçimdi benim için. Kutsal bir adam... Şiddetli hayranlığımın gitgide aşka dönüşmesi...

Levent'i severken bencildim. Onunlayken mutlu olduğum için, onsuzluğa dayanamadığım için âşıktım ona. Özgür'de işler daha farklıydı. Bu defa, onun siyahını yüklenmeye kalktım. Mutluluğumun merkezinde bile, onun acıları vardı. Tuhaf... Kendi de diyordu ya... Onun büyüsüne kapılmamak imkânsızdı zaten. O, çarkları tersine çeviren bir herifti, benim de bütün çarklarım tersine işlemişti onla. Ölümle sevişip onu görünce yaşamak istememden belliydi zaten... Saplantılı bir histi bu. Aşk... Bilmiyorum. Belki dediği gibi aklını kaçıran bir kızın şizofrence bir tutkusuydu sadece. *Emin olamıyorum.* Allak bullak ediyordu beni Özgür. Onu görünce nefessiz kalmamı, aşk ile açıklayamayacak ve kafamın içinde saatlerce bu konuyu tartışacak kadar... O beni darmaduman ediyordu. Tek bir sözüyle... İçimde kopardığı fırtınalarda, bir ağacın dalına tutunuyordum uçmamak için boşluğa... Tutunduğum dal, yine onun gölgelendiği ağaç çıkıyordu. Aklımın labirentlerinde, çıkış sadece onaydı yani... İsim yok... Aşk, sevgi, tutku... Bulamadım. Tek emin olduğum, o hissin dünyadaki en güçlü ve saplantılı şey olduğuydu. Ve en kutsal... Dünyadaki tüm acıları sırtlanıp ona acı kalmamasını dileyecek kadar...

Ama gel gelelim, Özgür'e olan bu hislerimin bile önüne geçen bir şeydi vardı. Bileklerimde kesilmeyi bir kez daha bekleyen o yeşil damarlar... Gün aydınlanırken sol kolumu perdenin arasından sızan ışığa doğru uzattım. Altın renkli ışık, bileklerime vurunca nefesim kesildi. *Ölmek...* Evet. Ben gerçekten var olmak istiyorsam, ölmem gerekiyordu. Bu arzu, bütün beşeri hislerden daha güçlüydü içimde. Ve kim giderse gitsin benden, bana tek sadık kalan şey de buydu. Kolumu indirip gözlerimi sımsıkı kapattım gülümseyerek. *Söz verdiğim gibi kendime... Ölüm meleğinden istediğim üç aylık izin bittiği için... öleceğim.* Çünkü ancak o zaman gerçekten bu dünyadan bir Yosun gelip geçmiş olacak. Kendi suretine, ölü kızına sonunda kavuşarak...

Sabah ikinci kesin uyanışımda, Özgür yoktu yanımda. İlk birkaç dakika, yine gittiğini düşünüp korkudan ölecek gibi olsam da, bıraktığı notu görünce içim buz gibi oldu.

"Bizim mabedimizi hazırlamaya gidiyorum. Oraya gel..."

Bizim mabedimiz... Birbirimize ruhlarımızı açtığımız yer... Acılarımı sardığım saçlarımı sürekli kestiği, ıslak bedenlerimizle kupkuru çirkin acılarımızdan uzaklaştığımız mabedimiz...

Eski eve nasıl o kadar hızlı gittim yürüyerek bilmiyorum ama, notu okuduktan sonra inanılmaz bir hızla ulaştım. Zile basmadım, geleceğimi bildiği için açık bırakılmıştı zaten kapı. Eve girince yavaşladı beynim de dâhil olmak üzere tüm bedenim. Banyoya gidene kadar tüm odaları hazmede hazmede geçtim. *Sürekli sakarlık yapıp bir şeyleri kırdığım mutfak...* En son yediğimiz mısır gevreğinin paketi hâlâ ortada duruyordu. *Sürekli çıkıp sigara içtiğimiz ve sadece sustuğumuz balkon... Yere gömülmüş gibi olan... Bizim gibi... Birlikte uyuduğumuz, bana gözyaşlarını ilk açtığı yatak... Bedenime ilk kez korkarak dokunduğu... Dünyanın en dağınık oturma odası... Onun zihni gibi... Zihninin karmaşasından öptüğüm adam...*

Önce ayakkabılarımı, sonra üzerimdeki deri ceketi çıkardım yatak odasında. Koridorda yürürken de pantolonum ve tişörtümü bıraktım yere öylece... Yine, ilk günkü gibi iç çamaşırlarımla

kaldım. Çünkü biliyordum, bu onun için önemli değildi. *Ruhu bizim gibi özel olanlar için...* Banyonun kapısını araladığımda beklediğimden biraz farklı bir görüntü karşıladı beni. Tuhaf bir hüzün ve mutluluk harmonisiyle doldu gözlerim. Bir, altında kot pantolonuyla çıplak sırtını banyonun soğuk fayanslarına dayamış sigara içen Özgür'e baktım, bir de çiçeklerle dolu küvete... "Geldin sonunda," dedi bitmemiş sigarasını söndürürken.

"Sanırım organizasyonu sana bırakıyorum genç adam..."

"Her şey kontrolüm altında," dedi çok hafif bir gülümsemeyle. Kaşlarını kaldırıp eliyle ortayı gösterdi. "Otur bakalım ölü balığım. Seni ölüme ben hazırlayacağım." Bir şey demeden, dediğini yaptım. *Özlemişim... Banyo zemininin dizlerimi acımasızca soğutuşunu...* İlk olarak saçlarımı biraz daha kısalttı Özgür. O hep istediğim kâkülden kesti. Saçlarımı kesmesi, büyük bir mağazanın açılış kurdelesini kesmek gibi bir şeydi. Ölüm ritüelimin başlangıcı gibi bir şey... Bizim özelimiz... Sonra elimden tutup kaldırdı beni ayağa. Elime, içinde mavi boya olan bir kola şişesi tutuşturdu. O da turuncu boyayla dolu şişeyi aldı. "Etrafı okyanus mavisine ve aptal balığın turuncusuna boyayalım. Dök saç... Gitmeden sen... Renklerimiz son kez yan yanayken yani... Bırakalım da can bulsun." Böyle dedi, kendi şişesinin kapağını açıp karşı duvara ilk lekesini yapmadan önce. Dediğini yaptım. Savurdum rasgele oraya buraya elimdeki mavi boyayı. Kahkahalarla... Ayaklarımız, ellerimiz yüzümüzün bir kısmı... Duvarlar, yerler... Turuncu ve mavi oldu her yer... Şişeleri yere atıp dans ettik biraz. Sonra tekrar oturduk yere. Ne tuhaftık yine... Özgür bileklerime siyah bir kalemle balık resmi çizdi. Sırasıyla dört balık... Ölürken onları kesip balığı da öldürecektim. Güzeldi. Daha sonra son aşama için çiçeklerle dolu küvete girdik her zaman yaptığımız gibi. Önce o girdi, sonra beni sardı... "Biraz konuşalım," dedim elimdeki jileti kenara koyup. "Böyle sen beni sararken... Uzun uzun konuşasım geliyor seninle."

Kafasını boynuma gömüp, "Konuş sen..." dedi.

"Sen ne yapıyorsun," dedim gülerek. "Beni tahrik ederek kendimi öldürmekten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

"İstesem bunu yapabilirim zaten, biliyorsun," dedi başını iyice boynuma gömüp. Derin bir nefes çekti içine. Sonra hafifçe dilini dokundurdu boynuma. "Sadece... kokunu ve tadını tilkilerimden birinin kuyruğuna bağlamaya çalışıyorum. Sonsuza kadar hatırlayabilmek için..."

"Özgür..." dedim başımı hafifçe çevirip. "Seni seviyorum." Cevap vermedi. "Keşke senin de beni biraz olsun sevdiğini bilebilmenin bir yolu olsaydı. Ölürken bunu bilmek... Güzel olurdu galiba." Mimiksiz yüzü, beni biraz utandırınca ellerimi hızla sallayıp çocukça bir kahkaha attım önüme dönerken. "Yani biliyorum Pınar'a olan hislerinin yanına asla yaklaşamayacağını da... İtiraf etmeliyim, aynı anda istediğin kadar kişiye âşık olabilirsin dediğin günden beri, biraz... çok az sevmeni bekledim. Ama bu öyle bir beklenti değildi. Hani şey... Çocukken saçma sapan isteklerin olur ya... Astronot olmak gibi! Evet evet! Hani olmayacağını bilirsin, ama deli gibi istersin. Ve bunu istemekten zevk alırsın. Öyle bir şey..."

Konuyu değiştirmek ister gibi, "Canını yakanların hayatını mahvetmemi ister misin balık?" diye sordu. "Eğer istersen, sen öldükten sonra onların da canına okurum."

Elimi Özgür'ün boynumdaki kolunun üzerine koyup düşünür gibi yaptım. "Sanırım istemem. Benim tek isteğim, gerçek oldu zaten. Özgür ile ölüyorum, Özgür ölmüyor..." Güldüm. "Kendini öldürdüğünü düşündüğümde, gerçekten o kadar korkmuştum ki... Sebebi ölürken ardımda inandığım bir şey bırakamamaktı. Biraz da... 'Bu dünyadan aptal bir ölü kız gelip geçti,' diyebilecek biri kalmayacağı içindi. Ama şimdi... Kollarındayım. Hayattasın. Kalp atışlarını hissediyorum. Birazdan benimki duracakken hem de..." Derin bir nefes aldım. "İlk defa bir intihar deneyimim bu kadar kutsal. Çiçekler içindeyim... Etraf bizim rengimizde. Âşık olduğum adam tarafından sarmalanmışım... Ölmemek için hiçbir sebep yok... En güzel ölüm, benimki olacak."

"Senin güzel yüzünde," dedi şakaklarıma ufak bir öpücük kondurup. "Yaşam bile güzeldi."

Bunu söyleyince, kalbim hızlandı aniden. Duygularımın ipleri yine onun ellerine geçmişti. Hızla köşeye bıraktığım keskin jileti kavradım. Jiletin keskin hissi, gümüşi rengi ellerimdeydi. Başımı iyice attım geriye, Özgür'ün o sevdiğim göğsüne doğru. Biraz daha sıktı beni kollarıyla o an, hissettim. "O zaman," dedim acı bir şekilde gülümseyerek. "Yolun sonu. Beni özle... Azıcık da olsa. Olur mu?" Titreyen ellerimin arasında duran parlak metali, hiç düşünmeden bastırdım bileğime. "Balıkların da canı acıyor mudur şimdi?" dedim acıyla. Sol gözümden bir damla yaş aktı. Sonra diğer bileğime... "Balıkların canı hiç acımasın Özgür..." Kanlar boşalan bileklerimden birini alıp dudaklarına götürdü ve kanlar boşalan balıklardan öptü beni.

"Gittiğin yerde Pınar'la karşılaşırsan ona de ki, Özgür intikamını alıyor. Seni incitenleri mahvediyor... Sonra bir de Özgür seni çok özlemiş, hiç aklından çıkmıyormuşsun de. Sonra... Sonra de ki ona Yosun... Senden sonra en çok... En çok aptal bir balığı sevdi... O anlar zaten. Çünkü kimi sevsem, onu göğe uğurluyorum. O da biliyor bunu." Bilincim gitgide kapanıyordu Özgür'ün sımsıcak itirafını dinlerken. Gözlerim kapanırken gülümsedim, o anlamasa da. "Gittiğin yerde sakın yine birilerinin seni incitmesine izin verme. Tamam mı? Bir de az önce yine ağladın, görmedim sanma. Kurallar hâlâ geçerli aptal balık. Ağlamak yasak... Ölüler ağlamaz... Ağlamamalı... Tamam mı? Ben de ağlamıyorum," dedi sesi titremeye başlarken. Kulaklarım, uğuldamaya başlamıştı, giderek yavaşlıyordu sanki kalp atışım. Ölüyordum... Sevile sevile... "Ben de ağlamıyorum. Ağlamayacağım. Söz." Durdu. Birkaç saniye sustu öyle. "Galiba... yalan söyledim."

BÖLÜM 23

YOSUN TUTMUŞ KELEBEK

♪ One Ok Rock – Good Goodbye ♪

"Bugün, biraz daha kötüsün anne.
Sol gözünün altında oluşan o küçük kırışıklıklara
sıçramış siyahın. Gülünce bile kötüsün...
Ağlarken ise, siyahların akıyor; katranı kalıyor
yüzünün..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Ölümü, ruhun bedeni terk etmesi diye anlatıyor herkes. Sıcak bedene soğuk ilmeklerle tutunmuş ruhun, kaçmak istemesi... Bende olay bambaşkaydı. Benim ölümüm, ruhun bedeni terk etmesi değil, ruhumu kerpetenle koparmaktı kendimden. Taze ruhu, küflü bedenden ayırmak gibi... Ne zor anlaması, ne zor kavuşması, ne zor kabullenmesi... Yıllardır hasret olduğum, ölümken hem de...

Bir kere korktum ölümden hayatım boyunca. Seni ilk gördüğümde... Evime girip tek sözüyle kemiklerime kadar işleyen, dağınık saçlı adamı tanımadan ölmek istememiştim çünkü. Ne tuhaftın Özgür... Ölüme âşık bir kıza, yaşam arzusu üfleyecek kadar... Ve ne kadar güzeldin Özgür... Âşık olduğum ölümü, zihninin kuytularında aratacak kadar...

Kimse bana Tanrı'nın varlığından bahsetmedi. Kimse, cennet ve cehennem gerçekten var mı söylemedi. Ne hayalet babam ne de kendi dünyasının tanrısı annem... Bana kimse, ölünce ne olur, bahsetmedi. Hiç kimse... Tüm çocuklar ailesinin ona anlattığı Tanrı'ya inanırdı küçükken. Ah, ne şanslıydı ailesinin kime dua edeceğini sımsıkı tembihlediği çocuklar... Ben, çocuk aklımla bulamazdım. O an kimi seviyorsam, onu tanrı yapardım kafamda. Nereden bilebilirdim ki, Tanrı'nın sadece yanımda kafasını yukarı kaldırıp dua eden mavi önlüklü kıza ait olmadığını? Nereden bilebilirdim, benim de ona sahip olma hakkım olduğunu? Sanki annesi ve babası olmayanın, Tanrı'sı da olmamalıymış gibiydi. Yalnızlığının da, çırılçıplak olması gerekiyormuş gibi...

Ah, anne... Senden neden nefret edemiyorum? Neden, midemi bulandırdığın halde, ölürken aklıma geliyorsun?

Özgür... Ne olur, sen bari söyle... Nereye gidiyorum ben şimdi? Filmlerdeki beyaz ışık çıkmıyor, baksana... Senin kalbin, kulak zarımı titretirken atışıyla, benim beynim zonklarken ölümün ağırlığıyla... Görebildiğim, alabildiğince karanlık...

Cennet veya cehennem var ise eğer... Benim yerim neresi Özgür? Yine mi acı çekeceğim orada da? Yaşarken cayır cayır yanan ruhum, orada biraz daha mı tutuşacak? Korkuyorum Özgür... İlk kez bu kadar yaklaşınca ölüme... Bu kadar yakından bakınca...

Konuşamıyorum. Zihnim gitgide bulanıyor...

Özgür... Ağlıyor musun yoksa? Aptal... Ağlayamazsın ki sen. Sa-

dece sarhoşken... O da birkaç damla... Ayıkken sadece, gözlerin kızarır. Düşmez yaş senden. Çünkü damla damla, içindeki okyanusa birikir onlar. Biliyorum...

Ölürken, katilinin derisi maktulün tırnak diplerinde kalır ya... Tırnaklarımı ondan geçirdim kollarına az önce... Diplerinde, sen kal diye... Tırnak diplerimde seni saklayacak kadar, âşığım sana çünkü. Ölürken bile...

Tilkilerinin kuyruklarını uç uca bağlayıp kalbine mi sarkıttın? Çok hızlı atıyor... Daha önce sadece, Pınar'a bakarken öyle attığını hissetmiştim. Bu iki oldu... Güzelmiş Özgür. Kalp atışlarının o kusursuz ritminin sebebi olmak... Gücüm olsa, kalkar dans ederdim o ritimle.

Özgür... Ya gittiğim yerde bana ölü olmak için bir parçan fazla yaşıyor derlerse?

Özgür... Bulamıyorum. Işığı göremiyorum. Özgür, karanlık burası...

Korkuyorum...

Üşüyorum...

Beni duymuyorsun...

Ölüler gökyüzüne çıkar diyordu herkes. Çıkar ve oradan sevdiklerini izler... Yalan Özgür... Olmuyor. Çıkmıyor benim kanatlarım. Seni göremiyorum... Seni görememek çok kötü Özgür...

Karanlıktayım ve elime tutuşturduğun paslı makasla kesemiyorum siyahı.

Ah... Saçlarının karmaşasına, acılarımı sakladığım adam... Keşke, paramparça edebilseydin de ruhumu ekleyebilseydin ruhunun ucuna... Sonra takılıp gitseydik bir uçurtmanın ardından... Öyle terk etseydim keşke buraları.

Gücüm tükeniyor. Bileklerim, dayanamıyor daha fazla... Karanlık, götürüyor beni Özgür.

Gidiyorum...

Kaybediyorum...

Tanrım eğer varsan demeyeceğim bu defa. Tanrım... Ne olur, benim kendimden çaldığım ömrümü onun ömrünün ucuna ekle... Düğüm olsun. Çünkü... Biliyorum, o da benim gibi acı çekecek ölürken...

Biz, berbat insanlarız.

Biz, şanssız çocuklarız.

Biz, Tanrı'ya inanmayan değil, Tanrı'ya sahip olamayanlarız.

Hoşça kal, en güzel günahım.

Sanırım, aptal kızın yine acı çekmeye gidiyor.

Acılarını, kendi acılarıma sarıp bir sigara gibi içmek istediğim adam...

Unutma sakın, bir balık öldü diye okyanusa bir şey olmaz. Seni, içindekilere emanet ediyorum. Yine rasgele bir eve gir, yine bul benim gibi birini... Sevil... Çok sevil... Deli gibi...

Hoşça kal, ruhuna taptığım adam...

Hoşça kal, zihnimin sahip olduğu en güzel kare...

Bedeninde, iki ölü kızın acısının izlerini taşıyan, kafasında tüyden bir hapishanesi olan adam...

Hoşça kal.

Genç adam, kollarında sımsıkı tuttuğu küçük kadının, dört tane balık çizili, kanlar boşalan bileğinden tuttu. Nefes alıp verişi gitgide azalıyordu yamuk saçlı kızının. Hiç tahmin etmemişti, onu uğurlamanın bu kadar zor olacağını...

Çek ellerini Özgür, dedi içinden kendine. *Çek parmaklarını bileklerinden... Onu yaşatmak, yaşamak isteyen birinin beynini patlatmaktan farksız...*

Yapamıyordu. Kızın göğüskafesi, neredeyse hareketsiz dururken öylece, ölümünü hızlandırmak için bırakamıyordu bileklerini. Okyanustu ya, sanki balıkları kurtarmaya çalışıyordu sımsıkı tutarak... "Keşke yaşatabilseydim seni," dedi fısıltıyla. "O kadar beceriksizim ki..." Dudaklarını ısırdı, cümleleri canını yakıyormuş da, kendini susturmak istiyormuş gibi. "Biliyor musun Yosun... Sadece, sen beni duymuyorken bu kadar cesur olabiliyorum. Ya uyurken ya da kulaklık takılıyken kulağında... ya da... şimdiki gibi," dedi. Dudaklarını sımsıkı bastırdı birbirine. "Ölüyorken" demek istemedi. "Aynı anda iki kişiyi sevebilir mi bir insan diye sordun ya... Sever. Aynı anda, iki kırık kadını

öyle sever ki hem de, küçük bir kızı sever gibi... Pınar da, sen de o kadar şanssızsınız ki... Anne babasız büyürken, bir de sizi aşkıyla yetim bırakacak bir herife tutuldunuz. Beceremiyorum işte. Olmuyor... Yaşatamıyorum. Sığdıramıyorum sizi bu lanet dünyaya. Onca boktan herif varken, sizin gibi ruhu kutsal kadınlar terk ediyor bir akşamüstü bu diyarı... Acımasızca değil mi?" Daha da sıktı kızın bileklerini. Parmaklarının boğumlarına kadar kanlar içinde kalmıştı elleri. "İtiraf ediyorum... Başta pek önemsememiştim seni. Sadece, tuhaf bir kızdın. İşime yarayacak, sonra da hayatımdan çıkacaktın diğerleri gibi. Sonra ne oldu? Nasıl dokundun kalbime? Nasıl buldun onu aptal kız... Âşık mısın bana yoksa deyip elini çırpardın şu an canlı olsa bedenin. Ben de sana bunun aşk olmadığını, benim o kavramlarla aramın iyi olmadığını söylerdim. Öyle de... Aşk değil. Sadece, ne yaptıysan bana, yosun tuttu kalbim. Acılarını sevdim. Bana benzeyen yanlarını sevdim. Ama en çok, cesaretini... Hani, o otel odasının önünde korkmadan asker selamı verip girdin ya içeri... Bile bile..." Yutkundu. "O gece, bilerek söylemiştim Anıl'a. Duyacağını biliyordum o an... Çünkü vazgeç istemiştim nedensizce. Belki duyarsan gidersin diye... Ama benim yamuk saçlı yardımcım tek saniye gözünü kırpmadı ona rağmen." Güldü hafifçe. "Aptal kızım... Gittiğin yerde, umarım artık canın yanmaz," derken, daha da sıktı kızın bileklerini. Çünkü sanki bıraksa canı yanacaktı kızın. "Canının yanmasından nefret ediyorum..."

Parmaklarını gevşetmeye çalıştı, olmadı. Sanki kilitlenmişti eklemleri. Bir kelepçe gibi sarmıştı kızın bileklerini. Zorladı kendini... Özgür kılmak için, Yosun'un nahif ruhunu... Beceremedi.

Kendiyle deli gibi savaşırken bir ses geldi dışarıdan. Kafasını hemen banyo kapısına çevirdi. Saniyeler içinde, içeri Anıl girdi nefes nefese. Birkaç saniye, karşısındaki görüntüyü algılamaya çalıştı arkadaşı. "Özgür sakın," dedi sonra korkuyla. "Bak sakın... Sakın bırakma bileklerini." Cebinden telefonunu çıkardı

panik içinde. "Sakın... Bırakırsan, ne olacağını biliyorsun. Ambulans gelene kadar dayanamaz."

"Anıl!" diye bağırdı Özgür, kendisinin bile şaşırdığı titrek sesiyle. "Yosun ölmek istiyor. Onu yaşatmak, masum birini öldürmekten farksız! Arama sakın!"

"Siktir git oradan... Niye tutuyorsun ulan kızın bileklerini o zaman?!" derken, cevap verdi acil servis. Hızlıca adresi verdi, Özgür bağırırken. "Kes sesini!" diye bağırıp köşedeki havluyu aldı telefonu kapatınca. Yanlarına gidip kan havuzunun içinde yatan Yosun'un bileklerine bastırdı havluyu. "Ellerini çekersen, seni gebertirim."

Aynı şeyi isteyen, ama farklı düşünen iki adam, birbirlerinin gözlerine baktılar bir süre öfkeyle.

Aklı bir gidip, bir geliyor, ne yapması gerektiğine karar veremiyordu Özgür. Tek bir andan ibaretti kızını yaşatmak ile öldürmek... Parmaklarını gevşetti usulca. Gözlerini kapadı. Doğru kararı verip veremeyeceğinden emin değildi.

Özür dilerim balık... Ama sanırım okyanus, onu affetmeyeceğini bilse de seni yaşatmak istiyor.

Pişman olmamak için...

İşe yarayıp yaramayacağını bilmeden...

Binlerce kez özür dileyerek...

Tekrar, sımsıkı tuttu kızın bileklerini.

BÖLÜM 24

SOLUNGACINA BETON BAĞLI BALIK

♪ Cigarettes After Sex – Nothing's Gonna Hurt You ♪

"Ölünce göğe bir tek uçurtmalar ve balonlar yükseliyormuş. Ölüler yalanınızı çoktan fark etti."

Ölüme Fısıldayan Adam

Gerçek mi rüya mı ayırt edemediğim incecik bir çizgide yürüyordum. Rüzgâra bile direnemeyen kuş kadar hafif bedenimi zar zor taşıyan minik ayaklarım, benden bağımsız olarak takip ediyorlardı o çizgiyi. Gözkapaklarımı kapatamıyordum. Sanki üstten biri açık tutuyordu onları. Bir kuklaymışım da birisi tarafından yönetiliyormuşum gibi... O birisi, zorla çıkışa götürüyordu beni. Bacaklarım çekiliyordu. Kollarıma, haddinden fazla kan pompalıyordu kalbim. Kanın parmak uçlarıma yaptığı baskıyla patlayacakmış gibi oluyorlardı. Karanlıktı. Zaman kavramı, o an bulunduğum yerde yoktu. Belki aylardır, belki de sadece birkaç saniyedir yürüyordum. Kulağımda uğultular, çocukluğumun acı acı ağlayan sesi, yaşlılığımın veryansınları...

Beynimin içinde yaşadığım yıllarla yaşayamadığım yılların mahkemesi kurulmuş gibiydi. Masanın altına girip ağlıyordu çocukluğum. Kendisini dolaba kilitliyordu... On yedi yaşındaki halim intihar ediyordu yine. On dokuz yaşındaki halim ağlıyor... Ölüyordum yine yirmi bir yaşımda Özgür'ün kollarında... Bütün bu duygular, aynı anda zihnime hücum ettiği için iflas etmişti sanki düşünme yetim. Bir şey hissedemiyordum gözümün önünden geçerken her bir anım...

Günler mi, saniyeler mi bilmem ama bir süre sonra bir aynanın karşısında buldum kendimi. Kırpamadığım için kıpkırmızı olmuş gözler, her bir eklemimde onlarca ip ve belime inen saçlar... Konuşmaya çalıştığım an, ağzımın içinde şişip kocaman olan, tek bir harfe dahi izin vermeyen dilim... Ellerimi uzatmak istediğimde, titreyen ipler ama asla kaldıramadığım kollarım...

Ölüm mü bu? Yoksa arafta mıyım Özgür? Bu her ne ise, yaşamaktan daha korkunç...

Aynaya yansıyan görüntüm, saniyeler içinde kayboldu, ardından yerine Özgür'ün görüntüsü yansıdı. O an, göğsüm öyle bir coşkuyla kabardı ki... Haykırmak istedim ama dilime binlerce ton yük binmiş gibi hareket edemedi. Elimi uzatmak istedim, kollarım eksi yüz derecede kalıp donmuşçasına hareketsizdi. Gülümsemek istedim, kıvıramadım dudaklarımı. Ağlamak istedim, akmadı yaş gözlerimden. Özgür bana öylece bakarken hiçbir tepki gösterememek... Ölü olmak böyle bir şey mi Özgür?

Parmaklarının arasında bir sigara vardı. Sigarasını dudaklarının arasına koyup aynı elini bana doğru uzattı. "Gel Yosun..." dedi usulca. "Hadi..."

Yine tepki veremedim. Bırakın uzattığı eline uzanmak, yüzüme canımın ne kadar yandığına dair bir mimik dahi konduramıyordum.

Gözleri, her yanımı sarmış olan iplere kaydığında dudaklarındaki sigarayı çıkarıp yere fırlattı hızla, elini yumruk yaparak aynaya sağlam bir yumruk geçirdi. Boğumları kanlar içinde olan eline cam parçalarından birini alıp ipleri kesmeye başladı. İpler o kadar kalındı ki, cam parçaları en ufak bir kesik bile atamıyordu. Pes etti bir süre sonra, ardından gözlerimin içine baktı. Konuşmak istedim ama yine beceremedim. O an, elinde sımsıkı tuttuğu cam parçasını dilinin üzerine yerleştirdi, eğilip dudaklarıma tutkulu bir öpücük kondurdu. Cam parçası, dilimizi kanatırken üzerimdeki ağırlık da kanayarak uzaklaşıyordu sanki tüm bedenimden. Kendi kanımın tadı mı, yoksa seninki mi Özgür? Yoksa paramparça ettiğim gelecek ömrüm mü kanıyor içimde?

Gözlerimi araladığım an, Özgür'ün gözlerini gördüm tam önümde. Bir santim yaklaşsa, bana karışacak mesafedeydi. İlk birkaç saniye, ne olduğunu dahi anlamadan Özgür'e baktım. Bu leş koku, bu sesler, bu sarı ışık... Beynimdeki yapboz parçaları kusursuzca birleşince, göğsümün soluna acı ve sevinçle karışık bir resim çizildi o an. Ölmemiştim. Ya da kurtulmuştum. O kadar farklıydı ki ikisinin anlamı... "Denizkızı hikâyesini baştan sona okudun değil mi?" diye sordu ben gözlerimi yarım yamalak açmaya çalışırken. Cevap beklemedi. "Denizkızı, cadının büyüsünden dolayı köpük oluyor zannediyordum. Ama öyle değilmiş." Elindeki masal kitabını benim görebileceğim şekilde kaldırıp kocaman gülümsedi. "Aslında denizkızı acısına dayanamayıp kendisini uçurumdan atarak intihar ediyormuş. Ama tam o an, cadının büyüsü gerçek oluyormuş, acı çekerek ölmek yerine uçurumdan okyanusa düşüp köpük oluyormuş. Sen sorma-

dan anlatayım dedim. Ben sadece masal yerini bulsun istedim. Yani..." dedi neredeyse bir damla nem olmayan dudaklarıma bir öpücük kondurarak. "Sen de bana karış, köpük ol istedim. O yüzden, bir büyü yaptım, o kadar... Buna sakın seni kurtarmak ya da ölümüne izin vermemek deme. Tamam mı?"

"Anlamıyorum..." diye fısıldadım güç bela. "Nasıl... Neden... Kaç gün-"

"Seni yeniden doğurdum kafamda. Yeniden doğdun. Korkulacak bir şey yok... Sen, yeniden doğduğuna inan. Gidip birlikte cenazene katılalım. Sonra ise, yeniden doğuşunu kutlayalım. Tamam mı?" Üzerinde serum iğnesi olan elimi tutup ters çevirdi ve sargılı bileğimden öptü beni. "Özür dilerim. Ama... Denizkızı olmazsan, mutlu olamayacaktım. Tek bahanem... Buydu."

"Ölemedim yine..."

"Hayır. Sadece yeniden doğdun."

"Ölemedim."

"Kestiğin dört küçük balık, seni bir denizkızı olarak yeniden diriltti."

"Hem... İlk defa bu kadar yaklaşmışken ölüme..." Güçsüz parmaklarımla, hastane çarşafını tuttum sıkıca. "Korktum Özgür. Sandığım gibi bir şey değilmiş."

"Ölüm bizim gibiler için güzel bir şey değildir zaten. Unutma, bizim için yapılan bir cennetimiz yok. Alabildiğine karanlık..." Eğilip ufak bir buse kondurdu alnıma. "Söz, kaç kere ölürsen öl. Tekrar tekrar, yeniden doğmanı sağlayacağım."

"Yalancı..." dedim onun duyamayacağı bir tonda. "Eninde sonunda gideceğim yer, alabildiğine karanlık..."

"O zaman karanlığı sevdiririm sana."

"Özgür çok korkunçtu," dedim beynim gitgide açılırken. Ölümle yaşam arasındaki çizgide yaşadıklarım, gördüklerim bir bir aklımda vücut bulurken, gözyaşlarım yanaklarımdan yeniden boşalmaya başladı. Bileklerimde güç bela hissettiğim yoğun sızı, nefesimi kesiyordu. "Özgür o kadar korkunçtu ki...

Ben... Benim tek umudumdu... Gerçek bedenime kavuşacaktım ölünce. Ama... Bulamadım Özgür. Orada o kadar yalnızdım ki... Özgür-"

Parmaklarını dudaklarıma bastırdı. Sonra aynı parmağıyla, yanağımdan süzülen bir gözyaşının yolunu takip etti. Tam gözümün kenarına gelince parmağını kaldırıp dudaklarına yaklaştırdı ve diline dokundurdu. "Gözyaşın hâlâ aynı tattayken başka bir sebepten ağlama karşımda," dedi.

"Özgür..."

"Yosun."

"Ben... Çok kötüyüm şu an. Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sen... Çok kötüsün şu an. Ne hissedeceğini, ne düşüneceğini, ne yapacağını bilmiyorsun."

"Özgür... Gerçekten kötüyüm ben..."

"Yosun. Gerçekten kötüsün sen."

"Özgür... Neden kurtardın beni?"

"Yosun. Neden ölecekken kendine âşık ettin beni?"

Balık zihnim, çocuk kalbim, ölüm ile yaşam arasındaki çirkin kuytuya sıkışmış ruhum, Özgür'ün dudaklarından dökülen kelimelerle bir daha asla toparlanamayacak gibi dağıldı o berbat kokulu hastane odasına. Nasıl bir cümle, âşık olduğu ölüm ona ihanet etti diye ağlayan bir kızı çocuk gibi mutlu edebiliyordu? Nasıl, o kalbi kuruyan adam, dünyanın en aptal balığına âşık olabiliyordu? Dağınık saçları dalga dalga dünyanın en mavi okyanusunu kıskandıran adam, o dalgalarda boğulan bir yamuk saça nasıl kaptırabiliyordu kendini? Nasıl... Nasıl sığabiliyordu o kutsal zihnine birden fazla kırık kadın... Nasıl?

Konuşmaya niyetlenince şok ile aralanan dudaklarım titremeye başladı birden. Elimi usulca kaldırıp yüzümün yakınındaki yüzüne dokundum. Konuşamadığımı, bir bebek gibi yukarı kıvrılan çenemden anlamış olacak ki, "Bana ölmeden dedin ya, bir balık gitti diye okyanusa bir şey olmaz diye. Yanlış... Eğer giden, okyanusun içindeki binlerce balığın ağırlığına katlanma

sebebi olan balıksa... Okyanusa bir şey olur Yosun. Tamam, balık kadar şanslı değildir belki. Okyanuslar ölemez. Ama..." Elini saçlarıma dokundurup bir çocuk sever gibi sevdi. "Ölmekten beter olurlar."

Mutlulukla harmanlanan, üzüntüme karışınca çirkinleşen bir duygu tüm bedenimi sardığı an, Özgür'ün beni mahvettiği itirafına cevap verecekken kapı çaldı. Biri içeri girdi, ama ne Özgür ne de ben tek saniye kafamızı kaldırdık. "Pardon," dedi içeri giren tok sesli adam. Yine cevap vermek yerine, sadece birbirimize baktık. "Özgür Bey..." diye yineledi gitgide yanımıza yaklaşan kişi. Özgür, "Birazdan yine gelirim," deyip geri çekilince ancak görebildim gelen kişiyi. Beyaz önlüklü, uzunca boylu bir adamdı... Özgür'ün gidişini izledi önce. Onun gittiğinden emin olunca yatağın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Bu, üçüncü kendine gelişin. Bu defa Özgür demekten başka bir kelime edersen, diyalog kurabileceğimizi umuyorum," dedi gülümseyerek. "Kendini nasıl hissediyorsun Yosun?"

"Yorgun..."

"Son birkaç gündür yaşama tutunmak için ciddi bir mücadele veriyordun. Seni yormuş olmalı."

"Öyle mi?" diye sordum. Hafifçe gülümseyerek, "Ne tuhafım," dedim.

"Söylesene Yosun, daha önce kaç kere denedin ölmeyi?"

"Sayılarla aram iyi değildir."

"Ne zamandan beri?"

"Az önce kapıdan çıkan adama, kaç kere yeniden âşık olduğumu sayamadığım günden beri."

Gözlüğünü hafifçe yukarı itti. Elindeki kalemiyle kâğıdına birkaç küçük şey çizip kalemi yanağına vurarak bana baktı. "Kendine geldiğinde polisler ifadeni alacaklar. Onlara da böyle konuşma, felsefeyle araları iyi değildir."

"Daha önce polislerle bu tarz konuşmalar çok yaptım. Merak etmeyin."

"Ben de intihar eden hastalarımla pek çok kez bu tarz konuş-

malar yaptım. Ama... Yüzümden de anlayacağın gibi ilk kez ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O zaman bir şey demeseniz de beni yalnız bıraksanız olur mu? Bu beyaz önlükle başımda dikilerek bana yine başarısız olduğumu hatırlatmaktan başka işe yaramıyorsunuz."

"Bundan önceki üç denemende olduğu gibi mi?"

"Rakamlarla aram iyi değildir. Bir de doktorlarla. Hele ki yıllardır bana bir bok bilmeden böyle kibirle bakan ve ölüme şımarık isteklerim için sığındığımı düşünen psikiyatr ise o doktorlar..."

Bana, daha önce defalarca yaşadığım gibi kızacak ya da yine küçümseyen bir bakış atacak sandım. Ama yapmadı. Sağlam bir kahkaha attı sadece. O an, içeri girdiğinden beri dikkat etmediğim adama dikkatlice baktım. Griye yakın bir göz rengi vardı. Saçları kumral, teni ise oldukça sağlıklı gözüküyordu benim aksime. Yaşı en fazla otuzdu. Parmağıyla gömleğinin kenarındaki işlemeyi işaret etti benim dikkatimi çekince. Dr. K. A. "İsmimi doğru tahmin edersen, şimdi çıkıp gideceğim ve seni rahat bırakacağım. Yoksa sen doğru tahmin edene kadar, başını şişiririm."

"Oyun oynamak için fazlaca üniversite okumadınız mı siz? Kaç yıldı sizinki, yedi mi dokuz mu?"

"İntihar bir çözüm değil, kaçıştır," dedi bir anda. Daha önce meslektaşlarının dediklerini tekrar ederek, beni oyuna davet ediyordu aklı sıra. "Hadi bana neden intihar etmek istediğini söyle..."

"Keser misiniz," dedim başımı yana çevirip. Kaşlarımı çattım. "Gerçekten."

"Herkesin hayatında git-gel'ler olur. İyi olduğumuz kadar kötü de olmalıyız..."

"Dalga geçiyor olmalısınız. Cidden..."

"Hadi gel, yaşama sebepleriyle ölme sebeplerini bir liste yapalım..."

"Kenan?" diye sordum başımı öfkeyle tekrardan doktora çevirip. "Kemal? Kılıç?"

Gülümsedi. "Yaşam bize sunulan bir lütuf..." dedi yanlış

cevapladığımı belli ederek. "Neden daha iyisi için çabalamak varken-"

"Kemalettin? Kerem? Kerim?"

"İntihar etmek, yaaaaalnızca-"

"Korhan? K... Ko... Koyayım-"

"Bundan sonra haftada bir kez görüşüyoruz." Ayağa kalktı hızla. "Ağzı bozuk bir hasta daha eklendi listeme."

"Hastaneden çıktıktan sonra yanınıza asla gelmeyeceğimi biliyor olmanız lazım Bay K."

"Geleceksin sevgili Yosun. Çünkü ilk defa, gerçekten ölümü tattın. Ve gerçekten yaşadığının ölüm olup olmadığını öğrenmek için bana ihtiyacın var."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü yaşadığın şeyin gerçekten ölüm olup olmadığını merak edeceksin. Bir de... adımı. Şimdi biraz dinlen. Birazdan benden daha sıkıcı olan birkaç doktor gelecek. Görüşmek üzere..."

Beş gün sonra

İntihar edip beceremeyenlerin klasik rutini. Hastaneye git, sana sormadan seni kurtarsınlar. Üstüne bir de istemediğin hayatı daha da sıkıcı hale getirecek ilaçlar ve psikiyatr seansları versinler... Sonrasında beden ve ruh sağlığınızın iyi olduğuna dair söylediğiniz birkaç yalan, polislere "bir anlıktı" bahaneleri ve son olarak eve dönüş... Son intiharım, diğerlerinden farklı olsa da rutini aynıydı. Beşinci günün sonunda, Özgür'ün elini tutarak nasıl geldiysem öyle terk ediyordum hastaneyi.

Yol boyu pek konuşmadık Özgür ile. Beş gündür, sık sık sustuğumuz gibi.

"Yeniden doğduğuna göre sana yeni bir isim bulabiliriz," dedi karşıdan karşıya geçerken. "Ne diye hitap etmemi istersin sana? Masa? Perde? Sandalye?"

Günlerdir pek kasılmayan yüz kaslarım istemsizce gülümsenmeye zorlandı. "Balık olduğumu düşünüp kafamı suya daldırmayı tercih ediyorum," diye yanıt verdim geçmişten kopya çekerek.

"Yeniden doğduğuna göre, sana yeni kıyafetler almalıyız."

"Olur."

Öyle tuhaftı ki içimdekiler. Özgür'e kızgın mıydım, değil miydim... Ölmekten korkmuş muydum, yoksa onun gerçek ölüm olmadığına mı inanmak istiyordum... Bilemiyorum. Özgür'ün, dünyanın en kutsal itirafı bile içimdeki o eski aptal hevesli kızı uyandıramamıştı ya... Ruhum gerçekten ölmüş de sadece bedenimi uyandırabilmişlerdi sanki. O kadar ruhsuzdu ki içimdeki yeni doğan.

Daha önce girdiğimiz o büyük mağazaya girdik. İlk seferki heyecanla dolaşamadım. Ayaklarımı sürüye sürüye bakındım etrafa sadece sanki ne olduklarıyla ilgilenmiyormuşum gibi. Özgür, biraz dolaştıktan sonra elime turuncu bir mont tutuşturdu. Bir de, beyaz ponponlu bir bere. Birkaç parça kazak ve pantolon... Cevap vermemi beklemeden, elimden tutup kıyafet kabinlerinin olduğu yere götürdü. Kabinlerin olduğu yer sakindi. Sabahın dokuzunda bizden başka gelen yoktu mağazaya tabii... Kabinlerden birinin kapısını açıp kıyafetleri içeri bıraktı, ardından beni de içeriye çekti. Ben çıkmasını beklerken kapıyı üzerimize kapattı. Hiçbir şey sormadım. Çünkü o, Özgür'dü. Üzerimdeki hırkayı çıkardı. Sonra içimdeki tişörtü... Ona tek bir an bile tepki vermedim. Dermanım yoktu... İlk olarak yeşil renkli küçük çiçekleri olan kazağı geçirdi başımdan. Kollarımı usulca geçirdi kazağa. "O kadar zayıfladın ki... Şuna bak. Kayboldun kazağın içinde." Kafamı yana çevirip aynaya baktım. Gerçekten kayboluyordum kazağın içinde. Göbek kısmını tutup çektim. "Üç Yosun daha girer buna..." dedim coşkudan uzak bir gülümsemeyle. Özgür bir şey söylemeyince ona baktım. "Ölmedin diye üzülme Yosun. Seni öldürmedim diye bana kızma. Öldüğünü düşün. Sonra tekrar doğduğunu ve tekrar bana rast-

ladığını... Tam şu anda. Sanki boynunda bir ilmek varmış gibi düşün. Sonra içeri apar topar birinin daldığını... ve vazgeçtiğini düşün. Sonra bana ilk görüşte âşık olduğunu... Tekrar dönelim üç ay önceye. Sanki hiç yaşamamışız gibi... Sonra üç ay sonra öleceğim diye söz ver bana. Üç ay geçsin, tekrar bozalım sözümüzü. Sen yaşamayı bırakma... ben de seni. Tamam mı? İnsan beyni doğası gereği her yalana inanır. Sen inanırsan, o inanmaya dünden razı... Tamam mı?"

"Ne zamandan beri bana böyle bakar oldun Özgür?"

"Bilmem. Ne zamandan beri acaba..."

"Özgür... Beni umutlandırma. Daha önce Levent yaptı bunu. Ama sonra, umut tohumlarını ektiği yerden defalarca öldürdü. Bir kez daha yaşamaya cesaretlendirirse biri beni... Ve beceremezsem... Bu defa umutla beklediğim bir ölüm de yok... Cidden bu defa kaldıramam. Acı çekmekten yoruldum ben..."

"Sana tek bir saniye acı çektirmeyeceğim."

"Yapma...

"Pınar'a olan hislerim çok ayrı... Sadece arada sıkıca sarılarak, çok nadir öperek, bir de kokusunu içime çeke çeke uyuyarak... Ona olan duygularım dünyevi bütün şeylerden uzaktı. Tuhaf... Onu incitmekten o kadar korkuyordum ki... Ben, ona âşık olmayı hak etmiyordum. Ama köpek gibi de sevmekten vazgeçemiyordum. Yaşatmak istiyordum onu. O asla incinmesin... Böyleydi. Hâlâ sönmedi duygularım. Anlıyorsun değil mi? Ama sen... Bizim ruhumuzun rengi aynı Yosun. Birbirimizi gördüğümüz ilk an, ikimiz de hissettik... Hissetmedim diyemezsin. Biz... dünyanın en berbat çiftiyiz Yosun. Aramızdaki aşk, hastalıklı. Saplantılı. Şizofrence. Birbirimizin acılarından beslenip birbirimize tutunuyoruz. Defalarca gittim senden, ama dayanamayıp döndüm. Sen de bir kere benim için dönsen, ödeşsek olmaz mı? Çok değil, bir kere... Biliyorum. Bana yakışmıyor bu dediklerim. Ama... Pınar'ın mezarında ona aşkımı özgürce itiraf ederken o, o kadar soğuktu ki... Pişman olmak istemiyorum artık. Tek seferlik de olsa, içimdeki o sikik duyguları söylüyorum

işte. Anlıyorsun değil mi? Biz çok boktan bir çiftiz. Ölmek isteyen bir kız ve onun saplantısı. Kafasında kırk tilki dönüp tek saniye teklemeyen ama bir balığın solungacına sıkışıp kalan bir adam ve onun tuhaf kadını... Benim kırık kadınım... Defalarca gitsem de senden, yine geleceğim desem inanırsın değil mi?"

"İnanırım.

"Pınar'a olan hislerimi boynuma, yaşam damarlarımın tam üstüne kazımıştım..." Üzerindeki ceketi çıkardı. "Seni ise..." Hızlıca içindeki beyaz tişörtü sıyırıp yana fırlattı ve göğsünün solunun hafifçe altındaki dövmeyi işaret etti. Yan yana üç balık... Parmağımı usulca üzerinde gezdirdim dövmenin. "Ne şimdi bu?" diye sordum. "Diğeri burada..." deyip başını yana çevirdi ve kulağının tam arkasındaki minik balık dövmesini işaret etti.

"Çünkü dört balık yan yana olunca... Sen ölüyorsun. Ben de, biri tam kulağımın dibinde olsun da, bana sürekli yaşadığını fısıldasın istedim."

Siz hiç, kırıldığınız yerlerden tamir olup defalarca aynı yerden kırıldınız mı? Paramparçayken, tuzla buz olmuşken tekrardan parçalanmak için birleştiniz mi? Bile bile, yürüdünüz mü acıya? Hiç, "Sonunda acı olduğunu bile bile neden seviyorum ki seni?" dediniz mi? Dediyseniz, siz de kırık bir kızsınız demektir. Ve kırık bir kızı etkilemek, hiç ama hiç zor değildir, en iyi siz bilirsiniz.

İçimde taşan bir sel, burnumun yelkenlerini salladı ve günlerdir tuttuğum gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı. "Kural bir," dedim Özgür'ü kendime çekip. "Ağlamak serbest."

"Kural iki..." dedi kazağımın karın kısmından tutup başını içine geçirirken. Bana kocaman olan kazağın içine rahatça girip kafasını baş kısmından geçirdi. Bir öpücük kondurdu hâlâ soğuk olan dudaklarıma. Bir adım atıp duvara yasladı küçük bedenimi. "Ölmek yasak."

"Kural üç," dedim gülümseyerek. "Asla gizli saklı bir şey olmayacak aramızda. Ölmek yoksa bu sadece benim için geçerli değil. Bir tehlike varsa, aynı oranda olacak... Pınar'ın intikamını

alırken ben de yanında olacağım. Her adımında. Şartlar ne olursa olsun."

"Yosun..."

"Kural dört, eve kız atmak yasak. Sadece bana dokunabilirsin. İş, bilmem ne, anlamam."

"Yandık... Kıskanç biri olmadığını düşünüyordum."

"Kural beş... Ne olursa olsun, birlikte uyuyacağız. Kabul mü?" diye sordum dudaklarımı hafifçe dudaklarına yaklaştırıp. "Kabul," deyip yaklaştırdığım dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Biz... dünyadaki en berbat çiftiz Yosun. Ama en kutsal... Biliyorsun değil mi?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri..."

Dedim ya... İlk görüşte ölüme âşık olmuştum ben. Özgür'ün, dudaklarından sızan cennet içkisi zehr-i zakkum ile... O gün, bir kez daha âşık oldum ona. Bir kez daha miladımız ilan ettik. Balıktan, denizkızına terfi ettim gönlünde. Yamuk saçlı, ölümün yardımcısı... Geri dönüyordu. Hem de, bu defa Özgür'ün lanetli aşkı olarak.

Sevgilisi olarak değil, lanetli aşkı... berbat saplantısı... istemediği ama tutkuyla bağlı olduğu yanı olarak...

Ölemiyorsan, yeniden doğarsın, dedi Ölüme Fısıldayan Adam. Ben de onun zihninin kuytularında yeniden doğdum.

BÖLÜM 25

KANATLARI KATRAN KELEBEK

♪ Cher Faker – I'm Into You ♪

"Ölünce buhar olup sana karışacağım."

Ölüme Fısıldayan Adam

Mağazadan ellerimizde poşetlerle çıkarken kapı girişindeki aynaya baktım her zaman yaptığım gibi. Bir elimde Özgür, diğer elimde küçük bir poşet... Bembeyaz hasta yüzüme ve mor gözaltlarıma meydan okuyan yanaklarım soğuktan değil, tam tersi Özgür'ün sıcaklığından pespembe olmuştu. Saçlarım her zamanki yamukluğunun yanı sıra bir de dağınıktı o gün. Gitgide Özgür'e mi benziyordum yoksa?

Dışarı adım attığımız an, "Ne yapalım bugün? Eve gidip biraz dinlenmek mi istersin, yoksa dışarıda biraz vakit geçirelim mi?" diye sordu. Güldüm. "Sen ne böyle yavaş yürürsün ne de bana nereye gitmek istediğimi sorarsın... Bu sen değilsin Özgür."

"Yakalandım," dedi poşetleri tuttuğu elini havaya kaldırıp. "O zaman... Sadece adımlarımı yakalamaya çalış."

Biz, yan yana yürümeyi becerebilen çiftlerden değildik. Ya da birbirine nereye gitmek istediğini soranlardan... O, kocaman yürümeliydi var olabilmemiz için. Ben, ona yetişmeye çalışmalıydım. Birbirimizin ne istediğini sormamalı, sadece bilmeden bir şeyler yapmalıydık. Sanki ne istediğini bilmeyen kırgın iki kalbi doyurur gibi... Her sancılı adımda.

"Özgür..." dedim hızlı hızlı yürürken. "Öleceğimi düşündüğünde... Çok üzüldün mü? Mesela sen gidince benim kalbimde bir kara delik oluşmuş gibi hissetmiştim. Böyle kocaman, herkesi... her şeyi yutan bir kara delik. Sen de öyle hissettin mi?"

"Bileklerin daha iyileşmeden, bana ölümle ilgili şeyler sorman yasak."

"Neden ki?" diye sordum alt dudağımı ısırıp. Gözlerimi yana devirip güzel şeyler söylemesini umarak, "Çok mu üzüldün ki..." diye şımarık şımarık davranmaya başladım. "Ha Özgür?"

"Tahmin ettiğimden daha erken başladın... Galiba, sana olan duygularımı bir miktar kısmam lazım. Kafa yapıyor sende."

"Asla!" diye bağırdım Özgür'ün elini bırakıp. "Asla kısamazsın! Ben üç aydır o aşkın bir damlası için can çekişiyorum be!

Asla Özgür..." Tam önünde durup yakasını tuttum. "Asla, asla, asla... Tamam mı? Ne olursa olsun, hep sonuna kadar açık kalacak kalbinin vanaları."

"Boğulursun."

"Umurumda değil..."

"Peki ya sen?"

"Öyle severim ki seni Özgür... İliklerine kadar korkarsın."

"Korkut beni."

"O zaman bırak boğulayım..."

"Bir denizkızı... ya da küçük bir balıkken sen... Nasıl olacak o?"

"O da benim küçük sırrım olsun."

"Biliyorsun değil mi... Biz gerçekten dünyadaki en hasta çiftiz."

"Biliyorum."

"Seviyorum."

"Üşüyorum."

"Koşalım?"

"Isınırım."

Cümlelerimin sonuna ihtiyaç duymayan adam... Ellerimi tutup koşmaya başladı. Buz gibi rüzgâr, alnımıza vuruyordu. Eskiye nazaran biraz daha zorlanıyordum koşarken. Gitgide zayıflayan bedenim, güçsüzleşen ruhum, hâlâ ölümün sızısını taşıdığım bileklerim... Ama eskisinden katbekat daha da iyi geliyordu bu koşuşlarımız.

Ah, ölüme âşık bir kadını yaşama hayran bırakan adam... Ölüm, aslında benim tattığım kadar kötü değildi de, seninle yaşamayı tecrübe ettiğim için mi öyle hissettim ben?

"Daha hızlı Yosun..."

Hayır. Öyle değildi. Ben sadece, ikinci defa ölümden korkup ona sığınmıştım. Ölümden, daha ölüme... Dedim ya... Ben, ona buna inanmaya aç, aptal, kırık bir kızım sadece. Ama yine olsa, yine inanırdım Özgür'e. O, en güzel yalanları söyleyen adam... O, en güzel öldüren adam... O... Ölüme fısıldayan adam.

Daha önce Anıl'la birlikte geldiğim dövmecinin kapısının önüne vardığımızda bacaklarım tutmaz haldeydi. Özgür'ün elini bırakıp kendimi yere atmak istedim ama yapamadım. Birkaç adım geri atıp kapıya yaslanabildim sadece. "Özgür... Bittim ben. Resmen hamlamışım."

"Kıpkırmızı suratlı aptal balık..." dediği an, gözlerini yana çevirdi. Ve sanki az önce bir hata yapmış gibi usulca çattı kaşlarını. "Yani denizkızı."

"Ben balık olmayı seviyorum. Sırf beni kurtarmana bahane üretmek için bana denizkızı demene gerek yok." Nefes nefese konuştuğum için, biraz zorlanmıştım bunu söylerken. Elimi bırakıp poşetleri yana attı. Avuçlarına sıcak nefesinden üfledikten sonra yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Ellerim çok sıcak, biraz dengelenelim," dedi. "O yüzden..."

"Böyle tatlı şeyler yapıp sonra bu tarz bahanelere sığınman... Tanrım, çok şirin!" diye bağırdım ellerimi çırpıp. "Tam tahmin ettiğim gibi..." dedi gülerek. "Tam da böyle tepki vereceğini hayal etmiştim. Ama sence de, şirin kelimesi bende biraz eğreti durmadı mı?" Ellerini yanaklarımdan çekip tekrar elimi tuttu. Dövmecinin yarısı kırılmış ziline bastı. Saniyeler içinde daha önce gördüğüm uzun saçlı, vücudu dövme kaplı adam açtı kapıyı. "Ooo, Özgür Bey," dedi ellerini iki yana açıp, sonra gözleri bana kayınca, "ve balığı."

"Nasılsın Bora demek isterdim ama genelde iyisindir sen," dedi Özgür içeri doğru bir adım atıp. Ben de peşinden sürüklenirken, "Poşetler," dedim. "Kalsınlar orada. Çıkarken alırız," diye yanıt verdi. Klasik Özgür işte... Sadece omuz silkip onun beni içeri sürüklemesine izin verdim.

İçeri girince elimi bırakıp kendini kenarları yıpranmış deri koltuğa attı Özgür. Sonra hemen bir sigara yaktı geç kalmış gibi. Paketi cebine sokmadan bana fırlattı. Gülümseyip bir tane de

ben çekip çıkardım içinden. "Son zamanlarda biri gelip beni sordu mu?" diye sordu Bora'ya. O ise hemen, Özgür'ün tam karşısındaki tabureye çöktü. Kaşlarını çattı bir şeyler hatırlamaya çalışır gibi. "Dün... Şu dediğin adam geldi. Kaşında üç çizik olan... Seni sordu. Ben de senin dediğin gibi cehenneme gitti dedim. Sonra o da, ben onu yakalarsam gerçek cehennemi göstereceğim ona deyip sinirle çıktı."

Özgür, sanki bu cevaptan tatmin olmuş gibi sinsice güldü. "Cehennemin gerçek anlamını bilmeyen, klasik egolu bir eril kişi... Fazla komik."

"Özgür bir gün senin yüzünden bu herifler ya Anıl'ın ya benim götüme bıçağı sokacaklar haberin olsun."

"Değişik bir deneyim olur sizin için."

Ben onlar konuşurken başka bir koltuğa oturdum. Oturduğum yerde ayaklarımı iyice karnıma kadar çekip, "Komik," diye kıkırdadım. O an, başını bana doğru çevirdi Özgür. Birkaç saniye doğuştan kısık gözleriyle içimi erite erite baktı bana. Öyle ki, bir saniye daha baksa alev alacaktı bütün hücrelerim. Bunu anlamış gibi, Bora'ya dönüp, "Sen birkaç saat bana bıraksana dükkânı. Eski günlerdeki gibi, ben bakayım."

Bora bir Özgür'e baktı, bir bana... Sonra başını sallayarak, "Anladım ben," dedi. "Birkaç saatlik bir işim vardı zaten, onu halledeyim. Ama çok kirletme ortalığı... Tamam mı?" dedi göz kırparak.

Bora odadan çıkıp kapıyı kapatınca sindiğim yerden hızlıca kalkıp yanına gittim. "Niye öyle söyledi?" deyince kucağına çekti beni Özgür, sonrasında usulca dudaklarını araladı. Elimdeki yarım sigarayı dudaklarının arasına yerleştirince derin bir nefes alıp belimdeki ellerinden birini çekerek sigaraya götürdü, dudaklarından çektiği an gri dumanı havaya üfledi.

"Sanırım seninle ilgili kötü planlarım olduğunu anladı."

"Kötü bir plan mı?" dedim kahkaha atıp. "Burada mı?"

"Olamaz mı?" dedi dudağının kenarıyla gülüp. Yarım sigaramdan bir nefes daha çekip sigarayı yanındaki ahşap masaya

bastırıp söndürdü, sonra sanki ellerinin yeri hep orasıymış gibi tekrar belimi kavradı. Ellerini belimden kaydırıp üzerimdeki kazağın yaka kısmına getirdi. Kazağın yakasından tutup çekti tek seferde kendine doğru, sonra hâlâ dudaklarının arasındaki dumanı kazağımın içine, tenime doğru üfledi. "Ama bu yaptığın... Acımasızca," dedim fısıltıyla. Dünya üzerindeki en tahrik edici gülümsemeyi atıp alt dudağını ısırdı ve beni sıkıca kucaklayıp ayağa kalktı. "Kaç kilo kaldın sen balık? Üç mü, üç buçuk mu?"

"Dört," dedim gülerek. Birkaç adım atıp dövme koltuğuna yatırdı beni. "Sen dört kilo olsan, üç buçuğu kalbin gelirdi," dedi yine beni doğru yerden yakalayıp. "Hâlâ... Çok ağır değil mi?"

"Benimle birlikte, o da eriyor Özgür. Gitgide... Acılarımla birlikte eriyip sana karışıyoruz." Bir dizini bacaklarımın arasına yerleştirip iyice kendini bana yaklaştıran Özgür'ün kalbinin üzerine elimi koydum. "Giderek daha da ağırlaşıyor kalbin, değil mi? Ne zordur kim bilir... İki kırık kızın ağırlığını tek bir kalpte sırtlamak..."

"Acılarınla birlikte eriyip bana karıştığın sürece, ne kadar ağır olduğu önemli değil. Birlikte parçalara ayırırız her birini... Sonra teker teker bağlarız tilkilerimden bir kaçının kuyruklarına... Sonra, iteriz onları kafamızın içindeki uçurumdan aşağı. Korkma sen... Ben her şeyi, senin için zihnimde bitireceğim."

"Zihninden öptüğüm adam... Ondan hiç şüphem yok zaten. Sen yanımdayken yaşamaya bile razı olmuş bir kadın var karşında. Şu sözlerin karşısında, şüphe duymam mümkün mü?"

Elini yanağıma dokundurup, "O kadar güzelsin ki..." dedi.

"Hastalıklı gibi görünüyorum şu sıralar... Mor gözaltlarım, yorgunluktan çıkan, gözümün yanındaki çizgiler... Eskisinden daha yamuk, dağınık saçlarım... Güzel miyim cidden?"

"Her zamankinden daha güzel... Herkesten..." Eğilip boynuma bir öpücük kondurdu. "Eskiden, sadece sen uyurken izleyebilirdim seni rahatça. Sağ gözünün yanındaki küçük üç çizgi... Sol gözündeki, uzun tek çizgi... Avuçlarımdaki hayat

çizgim olmasını isterdim onların. Senin yorgunluğunu, hayatıma yedirmek... Sol gözünde, sağa göre daha az kirpik var mesela. Ama o kadar harika ki... Öyle olmasını bile seviyordum. Gözlerinin altında, uykusuzluktan sık sık beliren morluklar... İkimizde de var bu... Sanki hayat sağlam bir yumruk geçirmiş gibi yüzümüze. Sence bu çirkin bir şey mi? Hayır Yosun... Bu bile o kadar harika ki... Acıların yüzünden okunuyor kadınım. Ben senin acılarına, senden daha çok âşığım. O yüzden, şu an o kadar güzelsin ki..."

"Özgür..."

"Ve dünyadaki en güzel ikinci şey, birine içinde tuttuklarını böyle çıplaklığıyla anlatabilmekmiş... Daha önçe denemeliydim. Kaçmak yerine..."

"Özgür..."

"Bekle burada," deyip kalktı üzerimden. Köşedeki müzik çalara cebinden çıkardığı telefonunu bağladı, ardından tüm salonu yüksek sesle bir şarkı doldurdu. Üzerindeki kazağı çıkarıp rasgele firlattı ve tekrar geldi yanıma. Sonra üzerimdeki kazağı sıyırdı usulca. Şarkıya ayak uydurur gibi hareket ediyordu. Elimi saçlarına daldırıp, "Hangi dilde bu?" diye fısıldadım. "İspanyolca," dedi. O sırada, kazağımı tamamen çıkarıp kendisininkinin yanına firlattı. Yine tek saniye bile bedenime bakmadan, gözlerime kenetlendi gözleri. İçimdeki ince atleti de çıkarınca, "Hmm... Anlıyor musun peki şarkıyı?" diye sordum.

"İspanyolca bilmem. O yüzden bir bok anlamıyorum."

"Ama seviyorsun?"

"Deli gibi."

"Neden?"

"Anladığım şarkılardan pek haz etmem zaten. Anladığım an, o başkasının duyguları oluyor çünkü. Anlamazsan, istediğim anlamı yükleyebiliyorum. Mesela bu şarkıyı daha önce üzgünken dinlemiştim. O zaman hüzünlü bir şarkıydı. Şimdi ise... tutkulu." Elini göğsümün hemen altına yerleştirip, "Bir dövme yapmak istiyorum. Tam buraya... Benimki gibi..."

"Olur," dedim gözlerimi kapatıp. "Kesinlikle yapmalısın."

Gözlerimi kapatıp şarkıya kendimi bıraktım. Bir erkek miydi söyleyen, yoksa kadın mı? Onu dahi anlamadım dinlerken. Dediği gibi, hiçbir şey anlamadığında şarkılar daha güzel oluyordu. Özgür, saatlerce uğraştı dövme için. İlk kez dövme yaptırıyordum ve biraz acıyordu canım. Ama o his bile o kadar güzeldi ki... Kalbimin tam altında başladı, boynuma kadar çıktı dövme... Ne yaptığını deli gibi merak etsem de, sormadım bir şey. Saatlerce, tekrar eden şarkıya yalan yanlış eşlik edip sabırla bekledim sonucu.

İşi bitince, "Açabilirsin artık gözlerini," dedi. Açtığım an, üstümde hiçbir şeyin olmadığı idrak edip ellerimi göğüslerime doladım. "Utanma benden."

"Çok merak ediyorum," deyip ayağa kalktım hemen. Ellerimle hâlâ göğüslerimi kapatıyordum. "Ayna nerede?"

"Gel benimle," deyip elini uzattı. Kolumu, göğsümden çekip ona uzattım. Yine balığının çıplak olmasını umursamadığı için tek saniye bakmadı. Elimi tutup beni köşede, kapının yanında duran boy aynasının önüne götürdü. Aynada kendimi çıplak görünce utanacağımı bildiğinden, kendisi bir adım sağda kaldı. Aynada dövmemi ilk gördüğüm an, küçük bir çığlık attım. "Özgür bu..." Parmaklarımı kıpkırmızı olan cildimde, göğsümün hemen altında duran tilkinin üzerinde gezdirdim. Evet, bir tilki dövmesiydi. Ama onu diğer dövmelerden ayıran özelliği, tilkinin kuyruğunun bir intihar ipi gibi boynuma dolanmasıydı. "Özgür... Bu çok güzel."

Bir adım yana kayıp arkadan sarıldı bana. Eliyle, göğüslerimi kamufle etti aynaya bakarken. Çenesini omzuma dayadı. "Sana bir tilki daha emanet ediyorum. Kalbinin hemen altında, onun attığından emin olacak sürekli. Ve boynuna dolanan kuyruğu... Asla, başka bir ipin boynuna geçmesine izin vermeyecek."

"O kadar çok mu korkuyorsun tekrar intihar edeceğim diye?"

"Çünkü... Ne kadar ölümün korkunç yüzünü görüp ondan

korkmaya başlasan da... Asla tamamen vazgeçemeyeceksin ondan. Ve ben, ne yapıp edip her defasında vazgeçireceğim seni. Şimdiden önlemlerimi alıyorum sadece."

"Özgür..." diye mırladım kedi gibi. "Eğer o his tekrar gelirse?"

"Ben yanındayken gelirse sorun yok. Sımsıkı sarıp seni, her şey geçecek derim. Bilirsin... Yalan söylemekle sorunum yok. Geçmeyeceğini bile bile inanırsın yine bana. Ama ben yanında yokken gelirse o his... Çök yere. Elini yüzüne kapat ve ben bir balığım, de. İyi gelecektir."

O an elimi yüzüme kapatıp, "Ben bir balığım!" diye bağırdım. Omuzlarımdan tuttu beni, hızla kendine çevirdi. Yüzümdeki parmaklarımı yavaşça aşağı indirip en şefkatli ses tonuyla, "Ölmek mi istedin az önce?" diye sordu.

"Hayır. Sadece... yalan söyledim."

Bir yalancı ve onun aptal şıracısı... İlk ne o davrandı ne de ben... Yemin ederim, saniyesi saniyesine aynı anda sımsıkı sardık birbirimizi. Onun göğüskafesindeki balıklar benim göğsümün altındaki tilkiye değince, onun kulağının arkasındaki balık, benim boynumdaki tilkinin kuyruğuna dolandı. Yemin ederim... Bir bütün olduk o an. Her şeyimizle...

"Kural bilmem kaç... Ne olursa olsun, ben ye dediğim sürece çatlasan da yemek yiyeceksin. Kemiklerin batıyor Yosun."

Dükkândan çıktığımızda, girerken bıraktığımız yerdeki poşetler çalınmış, neredeyse akşam olmuştu. Yağmur yağıyordu ince ince, şemsiyemiz de yoktu ince yağmurun altında. Ama bunların hiçbirini dile dahi getirmeden, sadece yürüdük. Yol boyu anlamadığımız şarkılar dinleyip yalan yanlış eşlik ettik. Bağıra bağıra... Kırmızı ışıkta geçip yeşilde koştuk. Hiçbir renk durduramadı bizi. Ne güzeldi... tekrar yaşamak bunları.

Eve geçmeden, markete uğradık bir şeyler alabilmek için. Market arabasına bindirdi yine beni. Bu defa girişteki dergilerden birkaçını alıp Özgür alışveriş yaparken okumaya başladım. Eskiden merakla takip ettiğim haberler o kadar komik geliyordu ki... Çocuk gibi kıkırdayarak çeviriyordum sayfaları. Ta ki, o sayfaya kadar...

Sayfaya atılmış başlığa ve resme bakınca yüzümdeki aptal gülümseme çözülüp yerini buzdan bir ifadeye bıraktı. Beynimde tuhaf bir uyuşma baş gösterdi. Nefesim hızlandı, tilki bekçisine ihanet edip sıkışıverdi kalbim. Levent ve Hale'nin resmi vardı sayfada. İkisi de mutlu bir şekilde kameranın odağına gülümsemişti. Gözlerim yukarısına atılan başlığa kaydı.

ÜNLÜ İŞADAMI LEVENT ALSANCAK EVLENİYOR.

BÖLÜM 26

Dİ'Lİ GEÇMİŞTEN GELEN BALIK

♪ Monica Molina – Ay Amour ♪

"Gelecek zamanlı cümlelerimi, keşke'li geçmiş zamandan kurtarmak istiyorum."

Ölüme Fısıldayan Adam

02.02.2012

Üç haftadır bir başkasının geceliğiyle uyandığım yatak odasının aynasında, her sabah olduğu gibi kendimi incelemeye başladım. Üç haftadır, benimle uyuyup benimle uyanan ama bana elini dahi sürmeyen adamla birlikte olmak... İyi mi gelmişti bana acaba? Yüzüm ilk defa ışıldıyor gibi geliyordu günden güne. Biraz mutluydum bile. Akşamları dışarı çıkıyorduk. O içiyor, ben de onu izliyordum. İçmeme izin vermiyordu. Eve geldiğimizde arada öpüyordu beni. Ama ileriye gitmeden, sırtını dönüp uyuyordu. O kadar hoşuma gidiyordu ki bu... Ama diğer yandan, bana hâlâ âşık olmadığını ve benim onu tüm bedenimle kabul edeceğim günü beklediğini de biliyordum. Levent kötü biri değildi. Aşk adamı hiç değildi ama... *Olsun*. Ben onu böyle sevmiştim. Sakallarını sevdirirdi her sabah uyanabilmek için. Sonra kalkar duşunu alırdı. Birlikte kahvaltı ederdik, sonra o giderdi. Akşama kadar takılırdım onun evinde öyle... Uzanıp dergi okur, televizyon izlerdim... Bazen onu düşünürdüm. Bu kadar basit olmamalıydı mutluluk ama işte... Mutluluğun tanımını sözlükte arayan biri olarak, o ana kadar yaşadıklarımız yetmiş de artmıştı bile bana.

Levent, "Bu gece bir iş yemeğine katılacağım. Sen de gelmek ister misin?" dedi kahvaltı ederken. Panik oldum birden. "Sakarlık yapıp utandırırım seni kesin, gelmemem daha iyi," dedim utançla. Geriye yaslandı ben öyle söyleyince. Elini o her gün sevdiğim sakallarına attı. "Olsun. Gel..." Levent'ti işte. Bir basit hareketiyle tüm yelkenlerimi suya indirebilen, benden yaşça büyük ilk aşkım... Elini sakallarına atıp, usulca kaşıyınca ne diyeceğimi unutup tamam deyiveriyordum her şeye.

Kahvaltıdan sonra aynı anda dişlerimizi fırçalarken aynanın karşısında, diş fırçasını çıkarıverdi ağzından ve bana döndü birden. Ağzından çıkan köpükler sakallarına doğru uzanırken o kadar komik görünüyordu ki, kahkaha attım. Ağzımdaki köpükleri yuttum yanlışlıkla, az kalsın ölüyordum. Bu defa o gül-

dü. Sonra ikimizin de dudaklarının macun köpüğü olmasına aldırmadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu defa ikimiz de aynı anda güldük. Her zaman kalbimi uyuşturmayı başarıyordu bir şekilde, en saçma anlarda bile... İlk aşk, adını bile bilmediğim babamın, ölü bedeninin reenkarnasyonu halinde Levent'te vücut bulmuştu sanki. Yıllardır aç olduğum o his, aşk ile buluşmuştu gözlerinin yanında ince çizgiler olan, kusursuz adamda... Bir kez daha karar vermiştim o an. *Geleceğimiz ne olacak olursa olsun, ilk özel gecemi bu adamla geçirmek istiyorum... Nasılsa bedenime aşkla dokunacak âşık bir adamı, kitap sayfalarında çıkarıp bulamayacağım asla.*

Akşamüzeri, Levent bir paket yolladı bana şoförüyle. Kırmızı, dar, mini bir elbise ve benim için özel olarak seçtiği belli, çok yüksek olmayan rugan topuklular. Saat yedide giyinip kuaföre gitmem gerektiğini de not düşmüştü içine. Dediğini yaptım. Akşam tam da istediği saatte kuaförden çıktım.

Saçlarım dalga dalga belime iniyor, koyu renk makyajla daha büyük duruyordum yaşımdan. Güçsüz bacaklarım, mini elbisenin altında topukluların etkisiyle güçsüzden çok zarif duruyordu sanki. On sekiz yaşında küçük bir kız değil de, yirmilerinin ortasında olgun bir kadındım o anki görüntümle.

Kuaförün önünde beni oraya bırakan şoförü beklerken beni şaşırtarak Levent indi arabasından. Beni görünce görüntümden memnun kaldığını belli eden beğeni dolu bir gülümsemeyle yanıma geldi. Elimden tuttu usulca. "Harika görünüyorsun..." Gülümsedim içim kıpır kıpır bir şekilde. "Teşekkür ederim..."

Çok fazla konuşmadık yol boyunca. Sakin bir müzik açtı, arada gülümsedi bana, o kadar... Arabayı valeye verip fazla şık restorana girerken koluna girdiğimde fark ettim. Bayağı uzundu benden, topuklu giymeme rağmen. Omuzlarına geliyordum. "Küçük olman hoşuma gidiyor," dedi benim huysuzlanmamı hissedip. "Lütfen dikkat et bana, fazla sakarım. O insanların yanında ne yapacağım belli olmaz..." dedim.

"Hepsi sıkıcı, orta yaşlı insanlar. Belki yapacağın bir sakarlık oradan kaçmak için bahanemiz olabilir. Fena mı..." Hafifçe gülümseyip kafamı salladım çocuk gibi. Eliyle saçlarıma dokundu ama dağıtmamak için çok karıştırmadı. Normalde çok severdi upuzun saçlarımı ellerine dolamayı. Ama o gece küçük kızı değil, yanında gururla taşıdığı Yosun'uydum.

İçeri girdik. Yedik. İçtik. Kasıntı ortamda arada kendi aramızda konuşup güldük kaçak göçek. Ben bazen pot kırdım. Bazen sakarlıklar yaptım. Levent yine güldü. Masanın altından elime dokundu ne zaman biri bana soru sorsa, beni yatıştırmak için. Kibardı. İçki içirmedi yine, elma suyu içtim. Elma suyundan nefret ettiğim halde... Bir ara kendi kırmızı şarabından içirdi birkaç yudum, yanaklarım pembeleşti herkes bize bakınca. Sonra kulağıma, "Çok tatlısın," diye fısıldadı. Korkunç derecede... mutluydum o gece.

Tatlılardan sonra, tuvalete gittim makyaj tazelemek için. Aynaya baktım alışık olmadığım gülen bir yüzle. Pespembe yanaklarım. *Bana sürdükleri allığın etkisi mi? Sanmam.* Siyah bir allık sürülmüştü bana doğuştan, ağır geliyordu mutlu pembelikler. Kalbim ağırlaştı yine. *Ne zaman bitecek bu masal... Birden tüm hızıyla başladı...* Tüm hızıyla ne zaman bitecek... Omuz silktim. Benim gibiler için mutlu anlar kısıtlıydı. Bunları düşünecek kadar çok yaşanmıyordu böyle anlar. Minik taşlı çantamın içine tıkıştırdım rujumla rimelimi. Yüzüme alışık olmadığım ağırlıktaki gülüşlerimden birini takınıp dışarı çıktım. Kapıdan adımımı atmamla, dışarıda bekleyen Levent'i görmem bir oldu. Şaşırıp yanına gittim. "Bir şey mi oldu?"

Elimi tutup kulağıma, "Kaçalım mı? Çok sıkıldım bu yaşlılardan," diye fısıldadı. Başımı kaldırıp ona baktım. "Olur, kaçalım."

Garsonlardan birine içeridekilere söylemesi için bir yalan uydurup arka kapıdan kimseye görünmeden kaçırdı bizi. Arabaya binince yine her zamanki gibi emniyet kemerimi elleriyle bağladı. Sonra geçti şoför koltuğuna... Yakasından iki düğme açtı önce. Sonra yeterli gelmemiş gibi camı...

"Sen bu kadar güzelken, orada o yaşlı heriflerin seni gözleriyle yemesine dayanamadım. Daha ben bile bakamamışken sana yeterince," dedi kırmızı ışıkta durduğumuzda. O an dikiz aynasında kendime baktım. Kıpkırmızı dudaklarıma, simsiyah gözlerime... Simsiyah saçlarıma ve hafif dekoltesi olan kırmızı elbiseme... Sırasıyla... "Bir kez öpebilir miyim," diye sordu beni korkutmamaya çalışarak. *Ne garip bir adam,* diye geçirmiştim o an içimden, sonraları çok net hatırlayacağım gibi. O geceye dair her şeyi çok net hatırladığım gibi... Birkaç saniye cevap vermedim. Sadece gözlerinin içine baktım. O bana mutluluk veriyordu, ama ben ona o kadar uzak duruyordum ki... Öpmek için bile izin istiyordu onun gibi bir adam. "Korkmuyorum," dedim sorusundan bağımsız bir şekilde. Yeşil ışık çoktan yanmıştı biz bunları konuşurken, korna sesleri geliyordu yolun dört bir yanından. "Özür dilerim beklettiğim için ama..." dedim emniyet kemerimi çıkarıp. "Bu gece ilk kez... hazır olduğumu hissediyorum." Eğilip bir öpücük kondurdum sert, ince dudaklarına. "O geceki gibi, bir depresyon halinde söylemiyorum bunu. Yani yarı yolda bırakmayacağım bu defa. Gerçekten..." Elimi en sevdiğim yeri olan sakallarına dokundurdum. "Emin misin?" diye sordu gözleri dudaklarımdayken. "Eminim," dedim bir kez daha dudaklarından öperken. Omuzlarının hareketinden, gitgide nefesinin hızlandığını anlayabiliyordum.

"Küçük kızın çiçek açmak istiyor bu gece..." dedim, Levent arabayı tekrar hareket ettirirken. İstediğim buydu. Siyah bir tohumken beni alıp büyütmüştü kısacık zamanda. Sadece arada öpüp benimle uyuması yetmişti buna ya... Kim bilir bedenime dokunurken o kocaman büyük elleri, ne çiçekler açacaktı bedenim. Ya da... Daha ne siyah yapraklarla donatılacaktı kırılgan ruhum. *Saçları beline gelen kırık bir kıza dokunmak, tahmin ettiğinizden daha önemlidir o kız için bayım...* Böyle demek istedim ona ama diyemedim. Diyemediğim birçok şey gibi...

Beni incitmeyin bayım... Yalandan da olsa biraz mutlu edin beni. Yalanlarla aram iyidir çünkü...

Hazırım... Dudaklarımın arasından düşen bu kelime, onun bendeki son özgürlüğüydü. Hiçbir şey demeden, radyonun sesini biraz daha artırdı sanki biraz gevşememi ister gibi. Ellerimi istemsiz bir hareketle bacaklarımın arasına alıp kafamı çevirdim. *Hazırdım ama... Neye?* Bilmiyordum. O, benim için keşfedilmesi gereken kayıp bir adaydı o an. Ve ben gidiş yolunu bile bilmiyordum. *Ama olsun,* dedim içimden yolu seyrederken. O, ışığı tutacaktı bana. Bir şekilde... Utangaç küçük kızı, baldı. O ise süt. *Ona karışmak istiyorum...*

Eve nasıl geldik, yol kaç dakika sürdü ya da asansöre nasıl bindik inanın hatırlamıyorum. Kafamın içinde öyle bir kaos ortamı vardı ki... Bir yanım hâlâ o utangaç küçük kız, bir yanım kayıp adaya ulaşmaya çalışan meraklı bir gezgindi. Asansörün aynasının karşısında durdum Levent gideceğimiz kat numarasını tuşlarken. Bir yandan gözucuyla ona bakıyor, diğer yandan al al olmuş yanaklarımın aynadaki yansımasının ne kadar komik durduğunu düşünüyordum. Gözlerimiz aynada birbiriyle buluştu birkaç saniye içinde. Sakallarının altında kalan biçimli dudaklarıyla gülümsedi bana. Bir adım atıp tam arkamda durdu. Eğilip omzuma bir öpücük kondurdu. Sonra boynuma minik bir öpücük... Ellerimi birbirine kenetledim ve sımsıkı yumdum gözlerimi. Dudaklarını nazikçe boynumda gezindirip sağ kulağıma son bir öpücük kondurdu "Seni keşfetmek istiyorum," demeden birkaç saniye önce. Gözlerimi açamadım. Eli, belimi gitti daha sonra. Usulca kendine çekti beni kalbim küt küt atarken. "Geldik," dedi tam şakaklarıma bir öpücük kondururken. Sonra, minik ellerimi o güven veren güçlü elleriyle kavradı ve asansörden çekti her zamanki nazik tavrıyla.

Dairenin kapısının önüne geldiğimizde ellerimi bıraktı kapıyı açmak için. Bir sürü anahtarın içinden ilk seferde doğrusunu bulup hızlıca açtı kapıyı. Eliyle içeriyi işaret etti çapkın bir gülümsemeyle. Yüzümde kasıntı bir ifadeyle girdim içeri.

Topuklu ayakkabımın parkede bıraktığı sesle kalbimin senkronu o kadar aynıydı ki... Nereye gideceğimi bilemeden girişin hemen ortasında durdum. Oturma odasına geçsem, olmayacaktı. Direkt yatak odasına gitmek... Düşündükçe kızarıyordum. Bilmiyordum ki böyle durumlarda nasıl davranılır... Hazırım dedikten sonra yanlış bir şey yapıp çocuk durumuna düşmek de istemiyordum aslında. Levent'e ayak uydurmaya çalışacaktım işte... Öyle karar almıştım. O yüzden onun paltosunu çıkarıp yanıma gelmesini bekledim. Ayak sesleri bana yaklaşınca kalbimin ritmi yine bozuldu. "Bir şeyler içmek ister misin önce?" dedi en yumuşak ses tonuyla. "Biraz şarap belki..." dedim. Çenemden tutup gözlerimi ondan kaçırmamı engellemek ister gibi gözlerine kenetledi. "Formaliteden sordum onu. Daha önce de söyledim. Sarhoş biriyle ne muhabbet etmekten hoşlanırım ne sevişmekten. Tamamen bilinci açıkken bana teslim olmalı... Çünkü ancak o zaman tamamen tanıyabilirim bir bedeni..." Yutkundum. Şaşkınlıkla aralanan dudaklarıma kaydı gözleri. "Teslim olalım Yosun. Ben sana, sen bana... Korkma. Sana her şeyi öğreteceğim." Bedenim gitgide ısınırken o beni belimden kavrayıp kendine doğru çekti. Utanç mı tutku mu inanın tarif edemem o anki duygumu. Dedim ya... İçimdeki utangaç küçük kız ile ilk aşkını mutlu etmek isteyen genç kadın savaş veriyordu adeta.

Bel boşluğumdaki elinin üzerine elimi yerleştirdim. "Peki, ama... Işıklar kapalı olsa olur mu? Galiba biraz utanıyorum da..." dedim gözlerimi o koyu renk gözlerinden kaçırıp. "O zaman şöyle yapalım," dedi. "Yalnızca birkaç mum yanacak, söz..."

Elimden tutup beni peşinde sürüklemeye başladı. Çantamı bırakıverdim yürürken rasgele bir yere. Üzerimdeki şal zaten düşmüştü çoktan. Yatak odasına girdiği an ilk işi ışığı yakmak olmuştu. Ben ise kapı girişinde bekleyip içeri girmedim ışık sönene kadar. Mumları yaktı, üzerindeki ceketi sandalyeye fırlattı ve kapı girişinde çekinerek onu bekleyen benim yanıma geldi. Yüzündeki çapkın gülümsemeyle... Elimi nazikçe tutup içeri

davet etti beni. Tepki veremedim heyecandan. Tutukluğum hoşuna gitmemiş olacak ki, elbisemin karın kısmından tuttu ve kendine çekti beni. O bana adım attıkça ben milim milim kaçıyordum sanki. Bana eşlik ederek beni odanın ortasına götürmesi bile dakikalarını almıştı.

Odanın ortasında durduğumuzda ellerimi birbirine kenetledim. Bir adım geri çıktı o an. "Korkuyor musun benden yoksa?" Başımı salladım hayır der gibi. Omuzlarımdan tutup heyecandan buz gibi olan gövdeme sarıldı. Birkaç dakika öylece sarıldık birbirimize nefeslerimiz boyunlarımızı ısıtırken. "Güven bana..." dedi. Nefesi boynuma her değişinde, güveniyordum zaten ona. Sonra sıcak yumuşak eli küçük elbisemin fermuarına gitti. Nefesimi tuttum o an. Fermuarı beni korkutmaktan ölümüne korkarcasına usulca indirdi aşağı. Sonra yavaşça omuzlarımdan kaydırdı askıları. Gözlerimi sımsıkı kapadım utancımdan. Elbise vücudumdan kayarken beni sıcak bir güney sahilinden, buz gibi bir coğrafyaya atmışlar gibi hissettim. Buz kesti bir anda vücudum. Elleriyle çıplak kollarıma dokundu, çok hafifçe yatağa doğru ittirdi. Bacaklarım o kadar titriyordu ki heyecandan... Zaten o yönlendirmese beni yatağa, ben yığılıp kalacaktım oraya.

Gözlerimi açtım yatağı altımda hissedince. Beklediğimin aksine, beni yatar bir pozisyona geçirmeyip sadece karşıma oturdu. Yarı çıplak bedenimle utandığım için, elimi kolumu koyacak yer aradım utançla. Mum ışığında gölge gibi duran esmer teni, gel koy elini tenime der gibi duruyordu. Gözlerimi kaçırdım aklımdan bu geçince. Emir vermekten öte bana yol göstermek ister gibi, "Gömleğimin düğmelerini sen aç," dedi. "Ben bakmayacağım."

Ve dediğini yapıp gözlerini kapattı sımsıkı. İlk birkaç saniye kaskatı kesildim ne yapacağımı bilmeden, ne bir hamle yapabildim ne bir şey düşünebildim. Ta ki Levent, "Bana o gün bar taburesinde oturan kalbi kırık kızdan farklı biri olduğunu kanıtla Yosun. Sen, bir erkeği idare edebilecek güçtesin. Bunu bu gece

kanıtla bana... Sadece yönergelerimi izle. Sonrası kolay. Korkma," diyene kadar. Derin bir nefes alıp sadece ona olan aşkımın vücudumda dolaşmasına izin vererek, dizlerimin üzerinde ilerledim Levent'e. Birkaç saniye mum ışığı altında öylece duran güzel yüzünü izledim. Sakallarına dokunmak istedim ama yapmadım. Yanlış bir şey yapmaktan korktuğum için titreyen ellerimle gömleğinin düğmelerini çözdüm bir bir. Hepsi çözülünce, "Çıkar şimdi," dedi Levent. Dediğini yaptım. Gömleği usulca omuzlarından çıkarıp yere bıraktım. Çıplaklığından zevk alırcasına açtı gözlerini sonra. "İşte böyle," dedi elini heyecandan yanan yanağıma koyup. O bana tutkuyla bakarken ben gergindim sadece. Dudağımı ısırdım. "Isırma," dedi başparmağını dudağıma götürüp. Elini bel boşluğuma yerleştirdi tekrar. Kendine çekip uzanabilmem için hafifçe omuzlarımdan geriye ittirdi. Onun bedenine ayak uydurmak için kendimi tamamen ona bırakıp sırtımın üzerine uzandım. Bir bacağını, yavaşça bacaklarımın arasına yerleştirip yüzünü yüzümle aynı hizaya getirdi. Bir süre bir eli avuçlarımda diğeri ise belimde kaldı.

Hâlâ isteyip istemediğimden emin olmak istiyor gibi, sık sık gözlerime bakıyordu. Dakikalarca bakıp aklımdan geçenleri okumak ister gibi... Ben ne kadar hazırım desem de, bedenim aynı tepkiyi vermiyordu çünkü, bunu bildiğini biliyordum. Başımı hafifçe kaldırıp dudaklarına minik bir öpücük kondurdum emin olabilsin diye. Sonra o da benim dudaklarıma benimkinden biraz sert bir öpücük kondurdu. *Sonra yine ben...* Sonra o... Birkaç küçük öpücükten sonra dudakları dudaklarımla raks etmeye başladı. İlk öpücüklerin tatlılığı yerini tutkuya bırakıyordu. Ellerimi en sevdiğim yeri olan sakallarına götürdüm öpüşürken. Sevişmenin en kolay kısmı buydu belki de. Her zaman yapabildiğim gibi o güzel sakallarına dokunup öpmek onu... Ama sadece oydu zaten kolay olan. Eli bir süre sonra küçük göğüslerime uzandı. O kadar kastım ki kendimi, hemen geri çekti panikle. "Korkma... Seni incitmeyeceğim." *İşte beni şimdi vurdunuz bayım,* dememek için zor tuttum kendimi o an. *Kırık bir kıza*

seni incitmeyeceğim dediğiniz an inanır çünkü. Tamamen bıraktım kendimi kollarının arasına. Kollarımı boynuna dolayıp çenemden aşağıya doğru küçük buseler kondurmasına izin verdim. Sıcak eli tekrardan yasak bölgelere kayınca ilk seferki gibi tepki vermedim. Hareketlerindeki incitmekten korkma hissi, gerginliğimi almaya başlıyordu.

Bana yardımcı olmak için gösterdiği hedeflere doğru karşılıklar veremiyordum. Bunu anlayınca ani bir hamleyle üste geçirdi beni. Çıplak üst bedeni, mum ışığında tüm şehvetiyle dururken, göğsü mükemmel bir senkronla inip kalkıyordu. Dudakları aralandı sonra. İşaretparmağıyla minik bir hareket yapıp ona yaklaşmamı işaret etti. Dediğini yaptım. "Bak şimdi... Burası benim hassas noktalarımdan," dedi kulağının arkasını işaret edip. "Sonra burası..." dedi boyun çukurunu gösterip. "Bir de... Küçükken aldığım bir yara. Tam burada..." boyun çukurunu işaret eden parmaklarını sol omzunun biraz aşağısına indirdi. "Tuhaf gelecek ama... Buralardan gerçekten fazlasıyla tahrik oluyorum. Hadi... Korkma." Dediğini yaptım. Önce, pürüzsün boyun çukuruna öptüm. "Öyle değil," dedi bana yol göstermek için. "Şöyle düşün. Bir kâseden süt içen bir kedisin. Süt burası..." Utandığımı hissedince güldü. "Utanma Yosun. Bunlar utanılacak şeyler değil. Birbirimizdeki keşfimiz... Sana beni keşfetme şansı veriyorum." Nereden yakalaması gerektiğini gerçekten çok iyi biliyordu. Yine dediğini yaptım hafif utangaçlıkla. Ama bir kâseden süt içen kedi gibi değil, sudan mahrum birinin, bir gölü bulması, kana kana suyu içmesi gibi... Dudaklarımla, onun gösterdiği yerlerden... Özellikle omzundaki minik ize dokununca dudağım, küçük bir inilti koptu dudaklarının arasından ilk kez. Elleri kalçama indi o an, yumuşak hareketlerle tenimi okşuyordu. Düşünmemeye çalıştım yine. Düşünürsem, ölecek gibi oluyordum çünkü. Kapadım gözlerimi ve sadece Levent'in dediklerine odaklandım. Ben onun dediklerini yaptıkça onun bedeninin düğümleri de çözülüyordu sanki. İyice hızlandırdı ellerinin vücudumda gezinmesini. Bir

ara, yanlışlıkla ısırınca kulağını, öyle bir ses çıkardı ki... Canını yaktım sanıp geri çekildim. Meğer tutkunun acı acı yankılanan sesiymiş. Bir çan sesi gibi... O sesten sonra, nasıl olduğunu anlamadan kendimi tekrar kalın kollarının altında buldum. O dakikadan sonra bana yol gösterme görevi bitmişti. Sırada... Bana gerçek tutkuyu göstermesi kalmıştı sadece. Bacaklarımın üstünden tutup hafifçe araladı kendine yer edinmek için. Sonrası ise, bedenlerin birbirine karışması...

Küçük hareketlerle başlayıp hızlanan bedenine eşlik etti küçük kalbim. Biraz acıdı canım, biraz da nefesim kesildi yer yer. Ağlamak istedim bazen. Bazen kalbim hızlandı heyecanla... Ama... Mutluydum. Çünkü bedenimin çelik zırhını, sakallarına çocukluğumu sıkıştırdığım ve beni kollarında büyüten o güzel adam için indirmiştim. Burnuma erimiş mum kokusu dolarken... Sonunda ne olursa olsun, o gece sadece bu bana yetti. Bedenimi bir türlü terk etmeyen berbat çocuk ruhum, doyuma ulaştı ve terk etti o gece beni. Yerine küf kokulu genç bir ruh üfledi Levent. O gece... büyüdüm.

12.01.2013

Gri bir masa örtüsü, gümüş işlemeli şık yemek takımları, asil şamdanlar, kadınların pahalı rujlarını kıskandıracak renkte şaraplar... O gece, kulağıma dolan eski şarkıya kadar her şey öyle kusursuzdu ki... Levent ile birinci yılımızı kutlarken her zaman gittiğimiz pahalı ama sıkıcı restoran bile olduğundan farklıydı sanki. Levent, garsonun bardağına boşalttığı şarabı nazikçe yudumlarken çatalı bırakıp elimi yanağıma koydum, ardından onu izlemeye başladım. Arap çöllerini kıskandıran kavruk teni, sanki bir İngiliz beyazlığındaymış gibi, içtiği şarabın rengi boynundan belli oluyordu boğazından aşağı akarken. Ya da ben fazla derin görmeye çabalıyordum, her zaman yaptığım gibi. Ben, aptal aptal sırıtırken birden gözleri benimkiyle buluştu. "Ne oldu bakalım küçük hanım, neden yine kendi kendinize gülmeye başla-

dınız?" diye sordu bıyık altından gülerek. "Hiç," dedim omuz silkip. "Bir şey olmadı."

"Ama bana oldu."

"Ne oldu size bayım?" dedim yapmacık bir kibarlıkla. "Neyiniz var söyleyin bana."

"Bir yıldır çok özel bir kadın var da hayatımda. Bu gece, onu kutlamaya gelmiştik güya. Ama ben, tam tersi onsuz geçirdiğim yıllarımın pişmanlığına içiyor gibi hissediyorum."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Çok tatlısınız bayım. Ancak bir gün önce dahi gelseniz sizi hayatıma alamazdım. Biliyorsunuz... Tam on sekiz olduğum geceydi..."

"On dokuzuncu yaşının şerefine..." deyip elindeki kadehi bana doğru uzattı. "Lütfen daha hızlı büyü. Ruhun ile biyolojik yaşın bir an önce eşitlensin. Tamam mı küçük hanım?"

"Şerefe!" deyip kadehimi onunkiyle tokuşturdum. Kadehlerde dans eden şaraba minik bir çelme takıp dudaklarımın arasına düşürdüm. "Gitgide sana yetişmemin şerefine!"

"Hiçbir zaman bana yetişemeyeceksin. Onu aklından çıkar."

"Yetişiyorum işte," dedim kaşlarımı çatıp. "Olmadı oturur beklersin beni."

"Olur," dedi beni takmayıp. Bıçakla kocaman bir parça et kesip iştahla midesine indirdi. "Burasının yemekleri harika oluyor cidden."

"Şarkıları da..." dedim. Normalde güzel gelmezdi ama o an çalan şarkı o kadar güzeldi ki...

"Monica Molina*... İki yıl önce bir iş gezisinde canlı dinleme şansım oldu. Cidden enfes bir kadın."

"Zevklerimiz aynı. Ben de Latinlere bayılırım. Enrique Iglesias'ın konserine gidip onu ellemek en büyük hayallerim arasında mesela."

"Yosun," dedi Levent alaycı bir ifadeyle. Tek kaşını havaya kaldırıp, "Kıskançlık mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

"Bu arada bu şarkı... Madem birinci yıl dönümümüz ve se-

* Monica Molina - *Ay Amor*

nin doğum gününde çaldı. Bizim şarkımız olsun mu?"

"Peki..." Elimi yanağıma yerleştirip dirseğimle masadan destek aldım. Kafamı yana düşürünce, "Yosun?" diye seslendi tekrardan. Bakmadım. Sandalyesinden kalkıp yanıma geldi. "Hadi dans edelim..."

Levent, her zaman adımlarını sağlam atan erkeklerdendi. Hayata karşı omuzları her zaman dik olan, herkesi buzdan bir maskeyle karşılayan... Ciddi bir adamdı. Çok nadir, benimleyken çıkardı çocuksu yanı. Genelde köşesinde durup sahnedekilerin ona kaçamak bakışlar atmasını tercih ederdi. Sahne ışığına gerek duymazdı yani. Ama o gece, ortada kimse yokken birden kollarımdan çekip salonun ortasına getirdi bizi. Bizim şarkımız olsun dediği şarkı bitmeden dans edebilmek için.

Kolları, kollarıma dolandığında az önce kıskandığım kadın öyle bir "Ay Amour," dedi ki, içim eridi. "Ne diyor şarkıda?" diye sordum başımı Levent'in göğsüne gömüp. "Ah sevgilim, diyor. Neden sana bu kadar bağlandım ki, sonunda acı olduğunu bile bile..."

"Peki söyle bakalım bayım. Kadın bulamamış cevabı, şarkı yapmış. Ben ne yapacağım?"

"Sonunda acı olmayacak, korkma."

"Korkmuyorum ki. Sadece merak ediyorum."

"Yarın akşam Hale'ye davetliyiz. Aslında bu akşam çağırdı. Sonuçta ilk onun pastanesinde..."

"Levent!" Kafamı kaldırdım. "O geceyi hatırlatma. Saçma sapan triplere girmiştim. Önce gel, sonra gelme... Yok istemiyorum, yok yalnız bırakma beni... Hatırladıkça utanıyorum!"

"Gideriz, değil mi?"

"Gideriz."

"Bu ara seviyorum seni."

"Konudan konuya atlamakta üstüne yok, biliyorsun değil mi?"

"Bu bir cevap değil."

"Ben de seni seviyorum koca adam. Bazen bu beni deli gibi korkutsa da, bir yıldır her saniye deli gibi seviyorum."

Gülümsedi. Alnını, alnıma dayayıp kapadı gözlerini. Müzik kesildi. Tüm dünya sus pus...

"O değil de... Buradan bakınca bu gece bir şeyler beklediğini çok net görüyorum Yosun. Şu siyah dantelli olan şeyi giymişsin."

"Levent!"

Konuda konuya atlardı hep. Ciddiydi, ama bana karşı ciddi cevaplar vermeyi sevmezdi. Çocuktum hâlâ onun için ya, ondan galiba... Bir babanın sıcaklığı olurdu genelde üzerinde. Sahiplenir, başımı okşar, usulca öper... Arada kalbi hızlanırdı dudaklarım aralanınca. Biraz tutku girince işin içine... İşte o zaman gerçekten âşık gibi bakardı. O da haklıydı. Araftaydı geçmişimdeki adam da. Yaşlı bir ruha hapsolmuş, gencecik bir beden... Dokunduğu hangisiydi? On dokuz yaşındaki, saçları beline gelen genç kız mı, yoksa ömrünün son demlerini yaşayan ölü ruhlu kırık kadın mı? Bilmiyordu.

Bilse, gitmezdi çünkü.

Gidemezdi.

Günümüz

Levent ve Hale'nin resimlerini dergide gördüğüm andan itibaren eve kadar tek kelime edemedim. Kol kola girmiş, o mutlu yüz ifadeleri... O kadar bulandırmıştı ki midemi. Üç ay önce, nişanlanma haberlerini gördüğümde geçirdiğim krizi geçirmesem de, yine de ağır gelmişti bu tablo yeni yeni parçalarını toplamaya çalışan kalbime. Eve gidince kendimi direkt kutsal mabedimiz olan banyoya attım. Balıktım ya... Ne zaman canım acısa, su iyi geliyordu sanki.

Küvetin içine girip karşıdaki duvarı izlemeye başladım anlamsızca.

Fayanslardan biri çatlamıştı. Biz mi yapmıştık ki?

O kadar boştu ki kafam.

Canım kesinlikle yanmıyordu. Ya da Levent için üzülmü-

yordum. Ama midemi ekşiten o his o kadar berbattı ki bana yaşattıklarından sonra...

"Hislerim kuruyup gitse de, yara derin olunca böyle oluyormuş demek ki..."

Başımı geriye atıp ensemi soğuk küvet mermerine dayadım. Gözlerimi kapatıp içimden "Ben bir balığım," dedim. Özgür'ün tavsiye ettiği terapi... "Ben bir balığım..."

İşe yaramadı.

Saatlerce buz gibi suyun içinde öylece oturdum. Ne Özgür gelip ne oldu sana diye sordu ne de benim içimdeki yeni ben... Tam olarak ne hissettiğimi bulsam çözülecekti her şey ya... Olmuyordu.

Suyun içindeki bileklerimi çıkarıp buruşmuş parmak uçlarıyla birkaç gün önce kestiğim bileğime dokundum. Üzerindeki bandajlara rağmen sanki tam da yaralı balıklara dokunmuşum gibi yandı canım. "Siktir..." deyip buruşturdum yüzümü. "Siktir, siktir, siktir..." Elimi yüzüme kapattım. "Siktir... Sanırım canım acıyor." Yüzümdeki bütün kaslar gerildi aniden. Bir yıl önce yaşadığım şey... O an, onun gözlerinin içinde beliren o pis bakış... "Siktir... Galiba asla unutamayacağım o bakışı." Küvetten çıkıp vücudumdan damlayan soğuk sulara aldırmadan üzerime küçük bir havlu sarıp Özgür'ün yanına koştum. "İçeride gebersem ruhun duymayacak. Neden gelip ne oldu deyip sarmıyorsun beni? Belli ki yine sıçtığımın hayatında bir haltlar oldu."

"Gebersen ruhum duyardı balık. Geçen gün... Ruhum duymasa ölmeden bir gün önce gelemezdim yanına." Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip ayağa kalktı. İşaretparmağını yüzümden damlayan suya dokundurup yakaladı ve havaya kaldırdı. "Soğuk su."

"Zihni açıyor," dedim az önceki halimin tam tersi bir sakinlikle. "Kendimi aptal hissettiğimde soğuk suyu tercih ediyorum."

"Anıl haklı. Sen cidden bu gidişle çok boktan bir hastalıktan öleceksin, arkandan gülecek herkes." Omuzlarımdan tutup,

sırtımı kendine çevirip kapıya doğru ittirmeye başladı. "Yürü bakalım."

Özgür, sevdiği kadınlara, "Neyin var?" diye soran erkeklerden değildi. O sadece gelir yıkardı kendine dair şeyleri ya da bütün geçmişi düzeltirdi.

Ah, bana gelmişime de geçmişime de küfrettiren, şimdiki zamana dair sevdiğim tek adam...

Beni, kocaman bir havluya sardı bir bebek gibi, ardından sımsıkı kucakladı. Tamam... Yalan söyledim. O sadece sigarasını sıkıştırdığı parmaklarını kenetledi göğsümün üzerinde, ben sımsıkı sarıldı diye hayal ettim. Olsun. Fark etmezdi.

Tüm gerçekliğiyle yanımdayken beni şizofrence düşlere mahkûm eden adam...

"Bir varmış bir yokmuş..." dedi yeniden geldiğimiz kutsal mabedimizin soğuk fayanslarına sırtını yaslayıp.

-mış'lı geçmiş zamanın hiç yakışmadığı, geniş zamanda kaybolmasını sevdiğim adam...

"Başla bakalım. Tam olarak ne yaptılar sana bir yıl önce?" diye sorunca, istemsizce geriye çevirdim başımı. "Ne yani, geçen sefer ben her şeyi anladım diyerek beni susturduğunda yalan mı söylüyordun?"

"Evet."

"Özgür..." Kafamı önüme çevirdim. Kaşlarımı hafifçe çattığım an, "Kısmen anladım hikâyeyi. Sadece detayları ve ikinci kötü kişiyi bilmiyorum. Müneccim değilim sonuçta," dedi.

"İkinci kötü kişi... Bence müneccimsin."

"Öyleyim. Çok güzel fal bakarım mesela."

"Yalancı..."

"...ve onun gerçekleri duymaktan hoşlanmayan aşkı."

Gülümsedim. Kadınının kalbini başkası kırınca, toparlamasını iyi bilirdi. "Direkt başlayayım mı?" diye sorunca onaylar gibi salladı kafasını. Çenesi, başımın üstüne değdi bunu yaparken, oradan anladım ve devam ettim. "Başından?" Yine aynı onaylayan hareket. Hafifçe sarıldım havluya ve ona ikinci kez

acılarımı açtım. Keşke sonunda yalan söyledim diyebilseydim onun gibi... Neyse.

"Levent'le birlikteliğimizin on sekizinci ayı falandı. Bir yılı bayağı geçmiş, ikiye göz kırpıyorduk. Her şey o kadar harika gidiyordu ki... Tek bir kişi olarak hayatımdaki bütün erkeklerin yokluğunu karşılıyordu. Baba gibi... Sevgili gibi... Dost gibi... Bazen arkadaşım olurdu, birlikte satranç oynardık, yenilince küserdim. Bazen baba gibi, bana minik hediyeler alır, oturur karşıma sevincimi izlerdi. Bazen sevgili gibi... Tutkuyla öperdi beni. Aşktı bu. Benim ilk aşkım." Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. O an dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. Dudaklarım yana kaydığı an, "Devam et," dedi gülümsememe engel olmak için. Gülümsediğim an, geçmişim kaybederdi ve bir daha yüzleşme şansım olmazdı çünkü, o da iyi biliyordu. Toparlanıp gözlerimi açmadan devam ettim anlatmaya. "Her şey harika giderken bir gün Levent'i tek başına içerken yakaladım. Ofisinde... Âdeti değildir onun. Asla içmez çalışırken. Belliydi bana çaktırmamaya çalıştığı bir sorun olduğu. Biraz üstüne gittim, anlatmadı. Sonra azıcık kavga ettik. Klasik şeylerdi aslında ama son zamanlarda artık neyi büyüttüyse kafasında, o kavga biraz derinden sarstı ilişkimizi. O geceden sonra tuhaflaştık. Gülmemeye başladık. Sonra pek konuşmamaya... Onun derdi büyüktü, benimkiyse onunkiyle şişiyordu günden güne... Bir akşam yemek yiyoruz işte, dedi ki ben yurtdışına çıkıyorum. İş gereğiymiş. Bir ay da sürebilir, bir yılı da aşabilir dedi. Cümledeki öznede o kadar yer yoktu ki bana, teklif dahi edemedim eşlik etmeyi. Belli ki biraz ara vermek istiyordu. Ben de belki iyi gelir diye kabul ettim. Ne bileyim işte... Sandım ki, bu benim sınavım olacak. Siktiğimin hayat sınavları... Hep kaldım ya, neyse." Gözlerimi açıp Özgür'ün kapkara doğuştan kısık gözlerine baktım. "O gitti, ben evde kaldım. Levent'in evinde. Ne olursa olsun onu bekleyecek, aşkımızı kaldığı yerden devam ettirecektim. Güya... Birkaç ay geçti, biraz kötü olsam da tekrar yalnız kaldığım için, bir şekilde onu tekrar göreceğim günün

umuduyla bekledim. Ara sıra Hale geldi işte. Şu... pastanenin sahibi. Bir gece yine yalnız kalmayayım diye bana eşlik ederken onun yanında bir şey öğrendim. Epeydir şüpheleniyordum ama bir türlü fırsatım olmuyordu. Gebelik testi... Tuvalete girince poşetini görüp aklıma geldi, yapıverdim. Çift çizgi çıktı. Yosun hamile! Koşa koşa Hale'ye haber verdim. Ama nasıl heyecanlıyım çocuk gibi... Gerçi çocuk sayılırım ya neyse... O da sevinecek sandım ilk. Böyle gözüne bakıyorum. Hamileyim lafını duyunca bu bir tuhaf oldu. Rengi attı. Gözleri döndü. Birkaç saniye sonra ayağa kalkıp sinirle etrafı dağıtmaya başladı. Ben bir bok anlamadan da siktir olup gitti. Tabii şoke oldum ben. Neden öyle yaptı, ne oldu anlamadım... Safım işte. Ertesi gün aradı beni. 'Kusura bakma, pek iyi değilim bu aralar. Dün seninle alakası yoktu o sinirimin,' falan dedi. İnandım. Sonra evine çağırdı beni özür dilemek istercesine. Gittim ben de salak gibi. 'Levent'e söyledin mi bebeği' dedi..." Sesim titremeye başladı. 'Hayır, dedim. Birkaç gün sonra Levent'in doğum günü, o zaman söyleyeceğim... O an öyle pis bir gülüş attı ki... Sonra bana ikram ettiği çayı içerken bir şeyler oldu vücudumda, her yanım kaskatı kesildi. Bildiğin, tüm vücuduma felç indi bir anda." Bu defa gerçekten sımsıkı sardı Özgür beni. Sesimdeki titreme, o anları bir daha yaşamanın verdiği ağırlık... Anlamıştı o da. Gidişat kötüydü. "Sonra beni içerideki bir odaya götürdü. Bilincim açık ama asla hareket edemiyordum, çığlık atmak istiyordum, boğazıma yapışıyordu nefesim. Sedye gibi bir şeye yatırdı beni. Zayıf bir kadındı ama deli gücü gelmiş olacak ki, sanki bir bez bebekle oynuyormuş gibi kaldırıyordu beni. Ben zar zor nefes alırken üzerimi çıkardı. Ellerine gri lateks eldivenlerini giydi. Bacaklarımı ayırdı ve uzun sivri bir şey ile..." Gözlerimi kapatıp ağlamaya başladım. "Bebeğimi öldürdü. Acımadan. Bunu ben izlerken yaptı. Yalvarırken... O kadar kötüydü ki Özgür... Çocuk bedenimden, başka bir çocuğu acımadan kopardı. Sonra ben kendimden geçince de para verdiği bir doktor kliniğine bırakmış, uyandığımda ameliyattan çıkmış, müdahale odasına

alınmıştım. Doktor bana... kendisi bebeği düşürmek için zorlamış diye raporlamış. Hadi gel inkâr et... Daha önce üç kere intihara kalkışmış ve karnında bebeğiyle terk edilen on dokuz yaşında bir kıza kim inanırdı ki? İnanmazlardı işte. Karşımda otuzlarında, zengin ve güçlü bir kadın varken hem de... Bebeğimi öldüren bir kadın... Bebeğim derken bile burnumun direği sızlıyor biliyor musun? Daha çocukken bedenime düşen başka bir çocuktu ve ben onu kaybettim."

"Onu kaybetmedin balık. Bebeğinin ana rahminden ayrılıp kalbinde saklandığına inan. Ve seninle büyüdüğüne... Annesinin ölüme âşık bir kadın olduğunu anladı ve doğmayı reddedip onu korumak için orada kaldı. Tam buranda..." Elini göğüskafesinin soluna koydu. "Meraklanma, kalbindeki o ölü çocuğu kimse kürtaj ettiremez."

"Nişan haberlerini ilk gördüğümde o kadar kötü olmuştum ki... Sen evime gelmeden birkaç gün önceydi. İntihara tetikleyen olay... Haberde üç ay sonra evlenecekleri yazıyordu. Ben de sana üç ay sonra öleceğimi söyledim. Çünkü aşağı yukarı bebeğimin öldüğü sıralarda yapacaklar düğünlerini. Bebeğimin ölüm yıl dönümünde yaşamak istememiştim. Onların mutluluğunu görmek... Biliyor musun Özgür... Bir daha asla anne olamayacağım."

"Kim demiş? Renklerle sevişirsin, gökkuşağı doğar. Geceyle sevişirsin, yıldızlar doğar. Rüzgârla sevişirsin, fırtına doğar. Ölümle sevişirsin, yaşam doğar. Anladın mı? Sen kutsalsın kadınım. Sen istersen, tüm evren çocuğun olur."

"Balık olmak istiyorum."

"Denizkızı ol bence."

"Hani denizkızı olursam bir bok olmazdı?"

"Hikâye değişti."

"Nesi değişti?"

"Artık denizkızı prens için sesinden vazgeçip karaya ayak basmıyor mesela. Prens, denizkızı için ayaklarını kör bir testereyle kesiyor ve okyanusa atlıyor."

"Özgür... Ne geçiyor aklından?"

"Haftaya prens ve prensesin bacaklarını kesip okyanusa atalım. Boğulsunlar..."

"Nasıl yani?"

"Düğünlerine gidelim. Ve mahvedelim düğünlerini."

"Ama..."

"Ama'sı falan yok. Özgür tarzı olmayacak intikam. Tamamen senin tarzın... Söz."

Bir hafta sonra

Düğünün yapılacağı ihtişamlı otelin önüne geldiğimizde heyecandan ve gerginlikten bedenimin titremesine engel olamıyordum. Neredeyse vücudumun yarısı uyuşmuş, hissedilemez bir haldeydi. Hafiften yağmur çiseliyordu üstümüze. Kirpiğime düşen bir damla olmasa onu dahi fark edemezdim ya... Sırtını arabalardan birine yaslamış, sigara içiyordu Özgür. Benim tam tersim, o, o kadar rahattı ki... "Özgür vazgeçelim mi? Zaten içeri gireme-" Lafımı bitiremeden onu gördüm. Sol çaprazımda büyükçe bir arabadan inen Hale... Gelinlikler içindeydi. Dişleri örtülmüyordu gülmekten. O kadar... Çirkindi ki masum görünme çabası. Beyaz gelinliğin, o mutluluğa yakışır masumiyeti bile ruhunun çirkinliğini kapatmıyordu. Peşindeki nedimeleriyle gülerek içeri girdiler. "Nasıl gireceğiz içeri?" diye sordum aniden modumu değiştirip. Heyecan, korku, gerilim gitmiş, yerini öfke ve nefrete bırakmıştı.

Özgür ikinci kez sigarasını yarım bırakıp yan tarafa savurdu ve sigara yerle buluşmadan elimi yakalayıp sürüklemeye başladı beni. "Bak şu arabayı görüyor musun? Düğüne yemek servisi yapan şirketin aracı. Biraz araştırdım... Onlardan biriymiş gibi gireceğiz içeri arka kapıdan. Kıyafetleri ödünç alarak tabii." Sadece başımla onayladım. Girmek için kırk tane güvenlik görevlisinin alt edilmesi gereken düğüne girmek için kahramanımın peşine takıldım.

Görevlilerden ikisinin kıyafetini çalıp bir şekilde araya kaynayarak içeri girmeyi başardık. Otelin geniş mutfağından çıkıp koşarak lüks lavaboya kapattık kendimizi. Önce üzerimizdeki çalıntı görevli kıyafetlerinden kurtulduk. Nedendir bilinmez, geç kalmışlardı törene damat bey. E onsuz şov olmayacağı için, o gelene kadar bekleme kararı aldık lavaboda.

Kırk-kırk beş dakika kadar sonra büyük bir alkış tufanı kopunca anladık ki, Levent salona giriş yapmıştı. O ve görkemli girişlerini bildiğim için hemen anladım. Kalbim, tahminimden katbekat hızlı atmaya başladı. Onunla aramızda bir duvarın olması, birazdan da bir zamanlar o sevdiğim suratını görmek, hastalıklı bir şekilde geriyordu beni. Doğmamış bebeğimin babası, doğmamış bebeğimin katiliyle evleniyordu. Sırtımı dayadığım yerden hemen çektim. Bacaklarımın titremesini görmezden gelerek, "Gidelim," dedim abartılı bir özgüvenle. "Dur bakalım küçük kız. Orkestra sizin şarkınızı söyleyince çıkacaksın..."

"N-nasıl yani?"

"Bekle sen. O şarkı çalacak ve sen de o ikisinin gözlerinin içine baka baka yürüyüp tam karşılarına dikileceksin. Gerisini biliyorsun zaten."

Özgür'ün dediği gibi bir anda bizim şarkımız çalmaya başladı. Sesi duyar duymaz, fırladım saklandığım yerden. Koştum, koştum, koştum... Di'li geçmişten, yaralı geleceğe... Düğünün olduğu şatafatlı salonun girişinde içeri girmeden şöyle bir bakınca Levent'in yüzünü gördüm. O her zaman takım elbise giyen adamlardandı. Her zaman giydikleri yakışırdı ona. Damatlık dediğimiz şeyin de takım elbiseden çok farkının olmaması gerekiyordu, değil mi?

Ama bu seferkiyle çok daha farklı görünüyordu. Ama...

İşte oradaydı... Aynı sakallar... Aynı asil duruş... Aynı... Acı veren bir aynılık...

Şarkıyı fark eder etmez yüzü değişti Levent'in. Kalın kaşları çatıldı usulca. Elindeki beyaz şarabı masaya bıraktı. Yanındakiler bir şeyler söylüyordu ama sanki duymuyordu o. Gözleri birini arıyordu. Ben de ona istediğini verdim.

Kapıdaki güvenliği koşarak aşıp tam karşısında durdum. Kısacık karmaşık saçlarım, kızaran gözlerim ve kendimden büyük postallarımla. Ne kadar da aykırıydım, rengârenk düğün kıyafetleri giyen diğerlerinden. İşte, gözleri benimle buluştu... Sanki kırk bıçak aynı anda saplanmıştı sırtına, öyle oldu yüzü. Arkada bizim şarkımız, yanında evleneceği kadın, önünde bir tuhaf ben...

Şarkıcı, şarkının nakaratına gelince herkesin şokunu atlatıp mırıldanmasını bekleyemeden işaretparmağımı ileriye doğru uzattım ve Levent'i gösterdim.

"Ah bayım... Söylesene... Neden âşık oldum ki size? Sonunda acı olduğunu bile bile..."

İşte asıl şov, şimdi başlıyordu.

BÖLÜM 27

UÇURTMALARDAN NEFRET EDEN BALIK

♪ Damien Rice – Cheers Darlin' ♪

"Giderken kapıyı örtmüştü. Ben üşümeyeyim diye yaptı sanmıştım ama aslında peşinden gitmemi istememiş sadece..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Levent'e bakarken hovarda bir adamın, her köşe başında flört ettiği herhangi bir kadın gülüşü vardı yüzümde. Gülüyordum, ama özel hissetmiyordum artık. Dudaklarımın yana kıvrılması, sadece bir fotoğraf karesine özlemden... Sakalları usulca boğazımdan aşağı inen ve beni nefessiz bırakan bir adam, işaretparmağımın ucunda bana şaşkınlıkla ve hüzünle bakarken, daha fazla tutamayıp yüzümdeki yapmacık gülüşü soldurdum ve Hale'ye döndüm. "Selam bebek katili fahişe! Gelinlikler içinde..." dedim baştan aşağı onu süzerek. "Bok gibi olmuşsun!"

"Bu... bu ne cüret! Kim aldı bu kızı içeri?!"

"Biliyor musunuz pek sevgili misafirler!" diye bağırdım ellerimi iki yana açıp. "Şu an evlenmekte olan bu iki kişi, bir genç kızın hayatının içine sıçtılar!"

İnsanların mırıldanması arttı birden. Bu, daha da gaza getirdi beni. "Evet," diyerek devam ettim. "Şu adam... Beni henüz on dokuz yaşında bir genç kızken hamile bırakıp kaçtı! Yanındaki sürtük ise bebeğimi canlı canlı öldürdü. Elleriyle! Bilin bakalım kim o kız? Evet, benim!"

Hale panikle, "Güvenlik, yakalayın şu kızı!" diye bağırırken Levent, elindeki şarap bardağını yanındaki masaya bırakıp bir adım öne çıktı. Hale'nin aksine sakin, ama daha fazla dağılmıştı sanki. Düğünlerinin ortasında gelip rezalet çıkarmama, dudaklarımdan onu yerin dibine sokacak kelimeler dökülmesine rağmen, küfretmek için değil, özlemiş gibi aralıktı dudakları... Gözlerindeki bakış, boğazına bir yumru oturduğunu söylüyordu. Birkaç korumanın ayak seslerini işittim tam o an. Levent bir adım daha atıp arkamdan beni yakalamak için koşan adamlara eliyle durun işareti yaptı.

Hale bağırıyor, insanlar konuşuyor ama Levent ve ben bir bulutun üstünde göğe yükselip bir düelloya çıkmış gibi duymuyorduk kimseyi. Gözlerimi, Levent'in gözlerinden ayırmadan, "Bayım beni mahvettiğinize değecek kadar mutlu musunuz cidden? O kadar mutlu edebiliyor mu bu kadın sizi? Ediyorsa gerçekten şu an size mutluluk dileyip siktir olup gideceğim

buradan. Ama..." Bir adım attım Levent'e doğru. "Bayım... Çok acıttınız. Fazla yaktınız canımı. Külleri dahi kalmadı. Anlıyorsunuz değil mi?" O da attı bana doğru bir adım. Düğün salonu tam bir kaos yerine dönmüştü. *Birileri gidiyor, birileri birilerine bağırıyor, Hale, Levent'in adım adım bana gelmesine engel olmaya çalışıyor ama beceremiyor ve ağlamaya başlıyor...* Bu görüntüler ağır çekimde, arkada geçerken Levent sadece bana bakarak yanıma yaklaşıyordu. "Bayım... Canınız yansın istemiştim buraya gelmeden önce. Canınız acıdı mı?" Cevap vermedi. Kaosun ortasında usul usul yanıma gelmeye devam etti. Ayakları, ayakucuma değdiği an, elini yanağıma koydu. "Yosun... Ne yaptın sen kendine?" diye sordu canı yanıyormuş gibi. Sesi kısıktı dünyanın. Onunki ise, acıtıyordu...

"Ne yaptım kendime... Sizin yapmadıklarınızı."

"Yosun..." Eli, saçlarıma kaydı. "Saçların... Sen... Ne yaptın?"

"Yaşadım."

"Neredeydin sen? Türkiye'ye döndüğümde ne telefonun kalmıştı ne evin... Neden kaçtın benden?"

"Ben kaçmadım sizden bayım. Siz, ensemden tutup kapı önüne koydunuz beni."

"Saçmalama... Ben..." derken, Hale, Levent'in koluna yapışıp ağlayarak bir şeyler söylemeye başladı. Ama o, sanki koluna değen bir pisliği silkeler gibi gözlerini benden ayırmadan kolunu sallayarak Hale'yi uzaklaştırdı kendinden. İkimiz de, yok saydık onu. "Ben sadece bir süreliğine gitmiştim. Sana usul usul âşık olurken büyümeni beklemek istemiştim. Belki de kendimin büyümesini... Ben... Döndüğümde tozunu dahi bulamadım Yosun. Ben... Ben git demedim sana."

"Bazen git denmez. Sadece gidilir... Anlatabiliyor muyum bayım?"

"Yosun..."

Güçsüz kalmış kollarımı zorla kaldırıp Levent'in sakallarına dokundum. Sanki parmak uçlarımı yakmış gibi, saniyeler içinde geri çektim hemen. "Acımadı..." dedim hayal kırıklığına uğ-

ramış gibi. Hâlâ bana dokunan elleri daha da ağırlaştı bedenimde, bir adım geri çekildim bana dokunmaması için. "Bayım..." dedim gülerek. "Lütfen... Karınız olacak o fahişeyle birlikte cehenneme gidin. Olur mu?"

"Yosun..." dedi yine acı çekerek. Âdemelması, gözlerindeki buğuya yol alan bir kayık gibi usulca titredi. "Ne olur gidip konuşalım bir yerlerde. Yalvarırım."

"Karınız sinir krizi geçiriyor. Misafirlere rezil oluyorsunuz... Sizin için, isminiz fazla önemli. Yarınki gazetelere bol bol malzeme verdiniz. Küçük bir kızı beceren, hamile bırakan ünlü işadamı... Ölü bir gayrimeşru çocuk... Katil bir sosyetik güzel... Mahvolan düğün... Sizin bu çirkin camianızda, en çirkin sizsiniz şu an farkında mısınız? Neden hâlâ karşımda durup intikamımın tadını çıkarmama engel olacak şekilde dik duruyor ve kızmıyorsunuz bana? Neden kimse umurunuzda değilmiş gibi davranıyorsunuz?"

"Çünkü şu an senden başka kimse umurumda değil!" diye bağırdığı an, Hale kocaman bir masayı yıktı. Kalan misafirler çığlık atarak sağa sola kaçmaya başladılar birden. Hale, "Levent yeter!" diye bağırarak dizlerinin üzerine yere çöktü. Levent dönüp bakmadı bile. Kolumu sımsıkı kavradı ve, "Gidelim," dedi.

O an gözlerim, ağlamaktan dağılmış olan Hale'ye kaydı. "Levent hayır!" diye bağırarak devirdiği masanın bir ayağından güç alarak ayağa kalktı. "Levent... Seni zor kazandım, bu kadar kolay kaybedemem!" deyip üzerimize koştu. Bana saldıracağı, gözlerindeki nefretten o kadar belliydi ki... Meraklı misafirler kalmış, gösteriyi izliyordu ama o kimseyi umursamadan üzerime geliyordu. Tam üzerime saldıracağı an, Levent önüne geçip, "Hale, uzak dur!" diye bağırdı sinir krizi geçiren kadına. Ben, cılız bacaklarım ve uyuşmuş beynimle savunmasızca gelecek bir darbeyi beklerken kenarda bir masanın üzerine oturup ikramları yiyen Özgür, son lokmasını ağzına atıp masadan atladı. Birkaç adımda yanımda bitip, belimden tutup beni kendine çekti.

"Evet bayanlar baylar," dedi gülerek. "Gösteri, nikah töreniy-

le devam ediyor." Bedenini, bedenime bastırdı iyice. "Sen küçük kadınım, hastalığı sağlığı siktir et... Koşarken... Uçarken... Kaçarken... Ağlarken... Birlikte yok olup gitmeyi, kabul ediyor musun?" Gözlerimdeki yaşların kıpırdamasına aldırmadan, kafamı salladım evet der gibi. "Ben de, tilkilerimin bana verdiği yetkiye dayanarak bizi dünyanın en kutsal çifti ilan ediyorum! Gelini öpebilirim." Belimdeki elini, başımın arkasına yerleştirdi ve dudaklarıma karmaşanın ortasında tutkulu bir öpücük kondurdu.

Misafirlerin sesleri... Hale'nin çığlıkları... Orkestradan gelen cızırtılar... Etrafa koşuşturan insanların ayak sesleri... Yıkılan masalar... Kaostan beslenen hastalıklı bir çift, bundan zevk alıyormuşçasına ortada birbirini öpüyor. Ne hoş... Tam bize yakışır gibi... Levent'in, kafamı karıştıran ama acılarımı hafifletmeyen sözleri... Yarattığımız karmaşa... Geçmişimden gelen, geleceğime gidemeyenler...

Özgür'ün, dudaklarıma şiir okuduğu her saniye, tazeleniyordum tüm bunlara rağmen. Gözlerimi kapatıp kendimi tamamen ona bıraktım. Her zamanki gibi...

Gözlerimi kapadığımda görebildiğim tek adam...

Boğazımdaki acı dolu yumruyu mor yaldızlarla süsleyen adam...

Acılarımın orta yerinde renkli konfetiler patlatan, şerefime art arda sigaralar yakan adam...

Hastalıkta, sağlıkta değil... Hastalıklı bir aşkla, sağlıksız bir kadını seven adam...

Gelini sevebilirsin...

Siren sesleri yükselmeye başladığı an, dudaklarını dudaklarımdan çekti Özgür. Ve gülümsedi. "Koşalım."

Buz gibiydi hava. O karışıklıktan nasıl kurtulduk, kendimizi dışarı nasıl attık, ne kadar koştuk, nereye geldik bilmeden öylece Özgür'e eşlik ediyordum karanlık ve dar bir sokakta. "Bir şey dile!" diye haykırdığı an, "Ne?" diye soru işareti koydum ünlemine. Ne kadar yorulduğumu o an fark ettim. Ciğerlerim,

koşmaktan patlamak üzereydi. "Canın ne istiyorsa! Hemen şimdi!" dedi hızı gitgide düşerken. "Gökkuşağı!" diye bağırdığım an durdu. Kendimi frenlemem zaman aldığı için onun epey ilerisinde durabildim ancak. Kendimi yere bıraktım vızır vızır arabaların geçtiği caddeye bir adım kala. "Neden?" Soluğunu böyle koşmaya alışkın olduğu için daha kolay soktu düzene. Oturduğum yerde, ellerimi soğuk kaldırıma dayayıp başımı geriye attım. "Bilmem... Canım gökkuşağı görmek istedi."

Yanıma geldi ve soğuk kaldırıma aldırmadan o da benim gibi oturdu. Dizleri dizlerime değiyordu yine. Sigarasız dudaklarından çıkan soğuk dumanlarla, "Gece gece... Olur."

"Dalga geçtim."

"Hayır, gökkuşağı dilediysen gökkuşağı yaratacağız."

"Mahvettik düğünü, değil mi?" dedim söylediğini duymazdan gelip. "Sence çok mu ileri gittim?"

"Hayır. Az bile yaptın bana kalırsa. Ama dediğim gibi... Bu senin tarzın. Ben olsam daha farklı bir yöntem tercih ederdim."

"Korkunç bir yöntem."

"Korkunç şeyler yapanlar, korkunç şeyler yaşamalı."

"Vicdan ne tuhaf... Kim bana ne yaparsa yapsın, onlar için üzülebiliyorum."

"Vicdanını çarmıha germemiz lazım."

"Vicdan kötü değil ki..."

"Zaten çarmıha hiç kötüler gerilmedi."

"Ama..."

"Unut gitsin Yosun. Sadece geceyi hisset. Az önce neler olduğunu sil aklından." Usulca yere uzandı. Ellerini ensesinde birleştirip göğü izlemeye başladı. Bacaklarını açıp benim iki yanıma uzattı. Ben de yaptım aynını. Bacaklarımı onun bacaklarına doladım. "Aaaaaaaaa!" diye bağırdım birden. Güldü.

"Seninle geçirdiğim ilk gün geldi aklıma. Bana kaba demiştin."

"Hatırladım," dedim gülerek. "Üç-beş ayda ne kadar değişebilirse bir insan, o kadar değiştim. Değil mi?"

"Yoo."

"Yalancı..." Güldüm. "Yıldız kaysa keşke."

"Yıldız kayması diye bir şey yok. Uydurma o."

"Ne?"

"Yanarak dünyaya düşen göktaşları onlar. Yıldız değiller. Meteoritler... Ve biliyor musun, en tuhafı bunlar genellikle okyanusa düşerler. İnsanların dilekleri suya düşüyor genelde bu yüzden. Yani sanırım..."

"Yanarak okyanusa düşmek... E bu benim!" dedim ellerimi çırparak. "Demek ki ben tutulan bir dileğim!"

"Hayır. Sen bir meteoritsin."

"Hayır, senin tuttuğun bir dileğim."

"Meteoritsin."

"Dilek!"

"Meteorit."

Bacaklarının altına ayaklarımı sokup güç alarak oturduğum yerde doğruldum. "Dilek!" diye bağırdım. "Metedorit değilim."

Ellerini iki yana açtı önce. Soğuktan güç alır gibi, avuçlarını kaldırıma bastırdı ve benim yaptığım gibi o da doğruldu. "Metedorit değil, meteorit."

Yüzümü buruşturup, "Her ne boksa," deyince ben, güldü. Elini ceketinin cebine atıp iki dal sigara çıkardı ve dudaklarıma yerleştirdi. Diğer cebinden çakmağını çıkarıp dudaklarımın arasındaki sigaraları tutuşturdu. Bir tanesini kendi için çekti, diğerini her zamanki gibi bana bıraktı. Bir saat önce sosyeteden ünlü bir çiftin düğününü mahvetmiştik ve az kalsın polislere enseleniyorduk. Ama sanki tüm bunlar olmamış, az ötemizdeki capcanlı caddeye nispet yapar gibi, karanlık kuytu bir sokaktaki buz gibi bir kaldırımda, dizlerimiz birbirine değerek sigara içiyorduk. "Biz deliyiz, değil mi?"

"Yeterince değil."

"Daha da delirmemiz gerekecek, değil mi?"

"Yaşamak için, evet."

"Sana deliriyorum Özgür," deyip dudaklarımın arasından ince bir duman üfledim Özgür'e. Gözlerini kapatıp dumanı

dinledi birkaç saniye. Gözlerini açtığı an, o da sigarasından bir ağız dolusu duman çaldı ve bana yolladı. Ben de gözlerimi kapatarak kabul ettim kutsal griyi. "Giderek aklımı yitiriyorum."

"Usul usul aklını yitirmen," diye fısıldadı, "sanırım hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Keşke birlikte delirsek."

"Keşke birlikte yitirsek..."

"Neyi?"

"Bilmem."

"Özgür?"

"Bir şeyleri..."

"Hangi şeyleri?"

"Sevişelim mi bu gece? Renklerle. Gökkuşağını göstereceğim sana."

"Neyi yitireceğiz peki bunu yaparsak?"

"Kendi renklerimizi. Bütün renkleri gökkuşağına bağışlayacağız ve..."

"Ve... ve Özgür?"

"...sonsuza kadar tek renkte birlikte yaşayacağız."

Ellerimden tutup ayağa kaldırdı beni. Tek elinde sigarası, diğer elinde benim elim, caddeye doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Arabaların vızır vızır geçtiği caddeye ayak bastığımız an elimdeki yarım sigarayı rasgele fırlattım. Aynı anda iki şeyi yapamayan biri olarak hem sigaramdan hem Özgür'den içemiyordum o an. Sadece onun adımlarına odaklanmak istedim. Hızlıydı her zamanki gibi. Kırmızı ışığı umursamadan karşıya geçmek için bir adım attığında kolundan tutup geri çektim. "Bu gece biraz dikkat edelim. Gökkuşağını görmeden ölmek istemiyorum," dedim. O an gözlerini kısarak dünyanın en çekici bakışını attı bana. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigarasını, parmaklarına emanet edip konuştu. "Bir arabanın bizi ezip öldürmesi, gökkuşağını görmemize engel değil balık. Beyin parçalarım

etrafa dağılsa da, sana bir gökkuşağı gösterebilirim." Sigarayı tutan eliyle usulca şakaklarına dokundu. "Buradaki gökkuşağı derin. Çıplak gözle görülmez. Ölürsek onu gösteririm. Yani... Korkma. Tamam mı? Bir şeylerden korkarsak yaşamak için sebebimiz kalmaz." Bıraktığı elimi tekrar yakaladı ve sımsıkı tuttu. "Hadi..."

İşte Özgür'ü diğerlerinden farklı kılan şey. Dengesizdi kafasında dönen çark. Beni deli gibi yaşatmak isterken, üzerime titremiyordu mesela. Evde öylece otururken usulca saçlarımı okşayan adamla, kırmızı ışıkta elimden tutup beni karşıya geçmeye zorlayan adam aynıydı. Ölme diyordu ama birlikte ölmekten de çekinmiyordu. Hoş... Bu Özgür'dü. Onun tek korkusu, benim tek başıma ölmemdi sanki. Birlikte yaşamak ve birlikte ölmek onun için sorun değildi. *Korna sesleri, fren sesleri, bize kızan şoförlerin sesleri...*

Evet. Özgür ve kafasındaki tilkiler karmaşayı seviyordu. Çünkü hayat, karmaşa olmadan fazla basitti ve onlar basit şeylerden nefret ederlerdi.

"Yeşilde geçmek basit diye mi hep kırmızıda geçiyoruz?" dedim karşı kaldırıma ulaşınca. Tekrar aynı senkronda yürümeyi tutturunca cevap verdi. "Küçükken bir arkadaşım beni kandırmıştı. Kırmızı yanınca geç, yeşilde dur diye. Ben de ona inanıp öyle yaptım ve az kalsın ölüyordum. O yüzden, o gün ölmediğimden ara sıra kırmızıda geçip o gün ölseydim neleri kaçıracağımı düşünüyorum."

"Ne tuhaf..." dedim başımı öne çevirip. "Senin bunu düşünmen."

"Yalan söyledim."

"Fark ettim."

"Fark etmedin, yalan söyleme."

"Tamam tamam. Yalan söyledim."

"Ben de."

"Kafam karıştı. Şimdi kim, ne konuda yalan söyledi?"

"Bilmem."

Omuz silktim, yalanı ve doğruyu umursamadığımı belli etmek için. Ve yürümeye devam ettik. *Yalanlarını, doğrularından ayırmadığım adam... Ne tuhaftı onunla kelime oyunları... Her bir harfinde bin şifre gizli gibi düşünürdüm başlarda ne dediğini. Şimdi ise sadece tekerlemenin devamını getirir gibi devam ediyorum konuşmalara. Bu, varoluşumun bir parçası gibi geliyordu artık. Ve... deli gibi hoşuma gidiyordu.*

Sokak lambalarının çizdiği gölgelerimizi görünce saçma sapan hareketler yapmaya başladım. "Gölge ne renk Özgür?"

"Senin renginde."

Elimle, Özgür'ün yanında küçücük kalan gölgemi işaret ettim. "Şey gibiyim... Hani duvara elinle bir şeyler yaparsın da o bir hayvana falan benzer ya... Sanki senin yüzünden yerde beliren komik bir balığım. Değil mi?"

"Gölgesiyle bir balık yaratan tilki... Sevdim."

"İnsanlar ölünce gölgelerine ne olur Özgür?"

"Cehenneme gittilerse gölgeleri cennete düşer. Cennetteler ise, dünyaya..."

"Sen cennet ve cehenneme inanmıyorsun ama... Seninki nereye düşecek o zaman?"

"Benimki senin ve Pınar'ın mezarının üzerine düşecek."

Özgür'ün dudaklarından çıkan her cümle çarpıcıydı benim için. Ama son söylediği söz, öyle bir etki yarattı ki bende, birden kaskatı kesilip duruverdim kaldırımda. *Ölüyken bile iki kırık kadını korumak isteyen, tuhaf adam...* "Ne oldu?" diye sordu ben durunca. Ben daha cevap vermeden bunu fırsat bilip cebinden bir sigara daha çıkardı ve tutuşturdu. İlk nefesini aldığında ben hâlâ öylece duruyor ve cevap vermiyordum Özgür'e. Sorusunu yineledi. "Yosun?"

"Metedoritlerden nefret ediyorum," dedim aklıma ilk gelen saçma yalanı uydurup. "Gerçekten nefret ediyorum ve dayanamıyorum onlara."

"Meteorit," diye düzeltti beni. Özgür'ü umursamayıp içimdeki saçma coşkuyu bastırmak için, "Ama asıl suç yıldızlarda.

Yıldızlar da yalancı. Kaymıyorlarmış... Küçükken kaç kez bunu umarak dilek diledim ben," dedim.

Saçma bahaneler ürettiğimi anlasa da, role devam etmem için bozuntuya vermedi. "Yıldızları haklayalım mı?" diye sordu gülerek. "Nasıl?" diye sordum.

Yerden bir taş alıp avuçlarıma koydu. "Fırlat," deyip göğü işaret etti. Dediğini yapıp son gücümle yıldızlara taş attım. "Ölün!"

Bir taş daha bulup verdi elime. Bir daha yaptım aynısını. "Yıldızlardan nefret ediyorum!" Dördüncü taşı fırlattığımda ise, bir arabanın camına geldi ve alarmı çalmaya başladı. Öyle korktum ki o an, Özgür yüzümdeki ifadeyi görünce hiç gülmediği kadar çok güldü. "Özgür, kaçalım!" diye bağırdım panikle. Korkudan uzak bir yüz ifadesiyle yanıma geldi ve kulağıma fısıldadı.

"Böyle karmaşalar yaratıp seninle oradan kaçmayı seviyorum. Hayatıma girişinin özeti gibi..." dedi. "Kafamdaki karmaşadan kaçıp sana sığındığım geliyor aklıma." Elimi daha sıkı tuttu. "Koşalım..."

O gece, tüm dünyayı birbirine katıp sanki hiçbir şey olmamış gibi eve döndük. Eski evimize... Ellerimizde boyalar... Üzerimizdekileri çıkarıp banyoya geçtik. Ben, kutsal mabedimize bir gökkuşağı çizeceğiz zannederken Özgür, beni küvete oturtup suyu açtı. "Gökkuşağı çizmeyecek miyiz?" diye sordum gülerek. O an ıslanırken cevap gerçekten umurumda değildi. Üzerindeki tişörtü çıkarıp bir yere fırlattı. Geçen sefer kullandığımız boya kutularından ilkini açarken konuştu. "Gözlerini kapa ve geriye yaslan." Dediğini yaptım. Ellerimi suya bırakıp başımı geriye attım. Gözlerim kapalı... "Burada kaldığın aylar boyu, bu küvetin içine her girişimizde ağladın. Senin gözyaşlarınla doldu burası... Usul usul... Tam... Burada birikti." Özgür'ün huzurlu sesine, suya dökülen bir şeylerin tuhaf tınısı karıştı. Gülümsedim. "Gökkuşağı nasıl oluşur biliyor musun? Güneş ışığının, yağmur damlaları ile buluşmasıyla ışın kırılır... Senin güzel yüzün, güneş ışığından daha parlak kadınım. Mükemmel bir

hüzün dağıtsa da o ışığı... O sende var hep. Ağlarken, yüzünde kırılıyor ışın ve bir gökkuşağı doğuruyorsun. Sudan gelen sesler arttı. Özgür'ün sesi uzaklaştı biraz. "Ama sevmedim ben bu gökkuşağını. Çünkü içinde sana dair kutsal bir şey var... Hüznün. O yüzden balık, renklerimizi bugün burada solduracağız. Hepsini. Ve sonra birlikte yeni bir gökkuşağı yaratacağız. Sonra, onu taşlayacağız. Tıpkı yıldızlara yaptığımız gibi."

"Sonra..." dedim gözlerimi açmadan. "Sonra ne yapacağız?" diye sorduğum an, yanağımda bir el hissettim. "Aç gözlerini," dedi. Açtım. Boya bulaşan yüzünü görünce gülesim geldi. Gözlerimi, küvete kaydırmasam gülecektim ama gülemedim. Suyun içinde dans eden renkler, rengârenk duvarlar, rengârenk ben... "Avuçlarını aç." Açtım. Sımsıkı tuttuğu ellerinden dışarı sızan mavi boyadan damlattı önce avuçlarıma. Sonra diğer elindeki turuncuyu. O iki hassas renk karışırken usulca, beni geriye ittirip üzerime geldi. Nazikçe... "Bu gece... bütün renklerimizle... birbirimize karışacağız."

BÖLÜM 28

GÖKKUŞAĞINA GEBE BALIK... VE OKYANUSU

♪ Noora Noor – Forget What I Said ♪

"Gökkuşağımda iki renk var. Biri turuncu, diğeri mavi..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Özgür'ün tahrik eden ses tonu ve yüzündeki güzel hüznü birbirine girdi o an. Cümlelerindeki davetkâr yüklem, öznesindeki şehvetli bakışlarla birleşince, nesneyi fena bir dansa çağırıyordu. İstemeden, dudağımı ısırdım. "Özgür... Bonnie ve Clyde gibi hissettim şu an. İki kanun kaçağı ortalığı aleve verip kendi alevlerinde yanmak için mabetlerine gelmiş gibi." Gözlerimi kapatıp yutkundum. "Ve bu... fazla..." derken, Özgür'ün eli tişörtümün alt kısmına uzandı. "Sanki bu gece bizi asıl tatmin eden Hale ve Levent'in yüzündeki ifadeymiş de, şu anki sevişme sonrası yakılan bir sigaraymış gibi..." derken ben, ilk hamlesini yaptı. Üzerimdeki tişörtü usulca sıyırıp çıkardı ve attı. O an gözlerimi açtım. Her zamanki gibi yine sadece gözlerime kilitlenen iki çift göz vardı karşımda. Küvetten sarkan bacaklarımı biraz daha açıp iyice sokuldu bana doğru. Avucuna döktüğü mavi boyayı, parmaklarını bir piyanistin tuşlara bastığı gibi nazikçe kullanarak karnıma sürdü. Bebeğime çelme takılan ve asla büyümeyen karnıma... İçimden bir şeylerin akıp gittiğini hissettim o an. "Anne balık, bebek balık ve babaları... Gökkuşağının babası okyanus olacak değil mi? Onun içindi bu hamle."

"Gitgide daha zeki oluyorsun balık. Ve bu... doğana aykırı," deyip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Burnu, yaramaz bir çocuğunki gibi burnuma dokunduğu an, "Ama aykırı şeyler... Fazla tahrik ediyor beni," dedi. Dudaklarıma yeltendiği an, başparmağımda kalan mavi boyayı dudaklarına değdirdim. Bunu yapınca sanki sıradaki hamlemi anlamış gibi turuncu boyaya parmağını batırıp boynuma sürdü. İşte, o bitirici hareket. Mavi, turuncuya karışacak... Şah ve mat.

Okyanusun dalgalarının boynuma vuruşunu hissettiğim an, usulca bir inilti çıktı dudaklarımın arasından. Kısa tırnaklarımı Özgür'ün çıplak omuzlarına batırdım. Boynumdan vücuduma yayılan okyanus dalgalarına yer açabilmek için Özgür'ün kollarından sıyrılıp kendimi yana attım ve küvete boylu boyunca uzandım. Ellerimle küvetin iki yanından tutarak sırtımı hafifçe küvetin başına yasladım. Altımda siyah kot pantolon, üzerim

çıplak, rengârenk bir suyun içinde komik görünmemeyi dileyerek Özgür'e yanıma gelmesi için parmağımla minik bir işaret yaptım. Kalkıp yerdeki boyaları ayağının yardımıyla benden tarafa doğru ittirdi. Banyonun köşesine doğru ilerleyip geçen aydan kalan yarım mumlardan birkaçını yakmak için dizlerinin üzerine çöktü. Cebinden bir kutu kibrit çıkarıp mumları yaktı. Çıplak sırtı, eğilince görünmemesi gereken yerlere kadar görünen zarif sırt çizgisi bunu yaparken o kadar çekici görünüyordu ki... İncecik masmavi bir boyanın oradan akıp bel gamzelerine doluşunu hayal ettim bir an. Yanmış kibrit çöplerini âdeti olduğu gibi mumların altına koyup üzerlerine erimiş mum döktü.

Sanki yanan kibrit çöpleri bizdik, mum dipleri de mezarımız... Kibrit çöpü mezarlığı, bizim gibi kırık ve kaybedenler için ne güzel bir benzetmeydi... Yana yana yaşa, yanarak öl ve öldükten sonra da yanmaya devam et. Yanmak tüm varoluşunu tanımlıyormuş gibi...

Mumları yakma işi bitince ayağa kalkıp ışığı söndürdü ve tekrar yanıma, küvete geldi. Bu defa seçtiği pozisyon bir öncekinden daha cüretkâr, daha sahipleniciydi ve bana kendimi daha fazla kadın gibi hissettiriyordu. İkimizin de bakmadan ulaşabileceği yerde olan boyalardan birine sağ elimi batırdım. Avuçlarımdan bileklerime doğru akan boyayı Özgür'ün yüzüne doğru tuttum. Rotayı belirleyecek bir patron gibi bileğimden tutup cehennem bölgesine yaklaştırdı ve bileğimi bıraktı. Sanki emri almış gibi pantolonunun düğmesini çözüp kendimi biraz daha geri attım.

O an, o da benim pantolonumun düğmesine bir hamle yaptı. Gitgide zayıflayan bana, bel kısmı epey bol gelen pantolonumu çok rahat bir şekilde üzerimden çıkardı ve mumlara dikkat ederek banyonun öteki köşesine fırlattı. "Dokunduğun yerlere dikkat et Özgür. Biraz..." derken ben, avucundaki boyaya aldırmadan elinin yardımıyla dağınık saçlarını geriye attı. İşte bütün dokunuşları gölgede bırakacak hareket... "Bu... Fazla cüretkâr değil miydi?"

"Daha hiçbir şey görmedin, değil mi?"

"İlk seferimizde sadece pamuklar üzerinde hissettirdin beni. Yeniden doğup büyüdük tek gecede. Ama... Bu farklı olacak değil mi? Bu defa gerçek..."

"O gece yaralı bir kadın vardı yatağımda." İyice sokuldu yanıma. Dudaklarını tekrardan boynuma gömdü. Elleri ise, yangın alarmını ararmış gibi geziniyordu bacaklarımda. "Ama bu gece... Büyüttüğüm kadın var. Yaralarının üzerini renkli kalemlerle boyadığım kadın. Ve... Tekrar tekrar..." derken bu kelimelerin üzerini biraz fazlaca bastırdı.

"Biraz daha öyle bastırırsan..." diye fısıldadım. Ardından kıkırdadım. "Yani o kelimelere... Bu gece erken bitebilir benim için." Başını boynumdan kaldırıp yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleştirerek dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Efendim?" diye yalandan bir soru sorup tekrar dudaklarıma yöneldi ve minik dudaklarıma birkaç beden büyük tutkulu bir öpücük daha kondurdu. "Hiçbir şey... Hiçbir şey demedim," diye bir yalan uydurdum hemen. Kalçamın hemen aşağısına elini yerleştirdi ve tek hamleyle rengârenk suyun içinde kendini aşağıya ittirip beni üste çıkardı. Bocaladığım için bütün vücut ağırlığımı karnında olan dirseklerime verdiğimden canı yandı, ama çaktırmadı. Aksine, bu olunca dudaklarını hafifçe ısırdığından hoşuna gidiyormuş gibi göründü.

En rahat pozisyonu alıp sırtımı dikleştirdim. Az önce gevşettiğim düğmelerini, iyice çözüp pantolonunu sıyırdım. Islanmış kot, iyice ağırlaşmıştı sanki. Ya da tüm gücüm gitgide heyecanlanan kalbime gidiyordu, kollarım güçsüz kalmıştı. Özgür, ellerini ellerimin üzerine koyup pantolonunu çıkarmama yardım etti. Gözlerimiz, bir an başka yere baksak ikimizden biri kaybolacakmış gibi birbirine kenetliydi yine. Sadece o ve ben... Birbirine değen sıcak ve rengârenk bedenler... "Özgür... Neden bu günah, bu kadar masum geliyor şu an bana?"

"Çünkü gözlerinin içine bakıyorum."

"Hiç... Hiç adil oynamıyorsun Özgür," derken elini belimi yerleştirdi. "Hele şu an..." dedim eli usulca buz dağının görünen yüzü Yosun'un, görünmeyen yirmi bin fersahına doğru inerken. "İki saniye önce masum dediğim için mi kirli oynamaya başladın Dağınık Saç?"

"Renkleri... hissediyor musun?"

"Mesela şu an..." dedim, Özgür'ün eli epeyce derinlerde gezinirken. "Kırmızı..."

"Peki... şimdi?" dedi, ne yaptığını anlamadığım bir şey yapıp. Yalnızca bacaklarıma yayılan bir dalga hissettim. "Mavi," diye cevap verdim hafif bir iniltiyle. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. Çünkü onun gözlerine bakarken, bu minik edepsiz oyun iyice utandırıyordu beni. "Okyanusla sevişiyormuşum gibi çünkü... O yüzden şu an mavi." Parmaklarıyla tutturduğu senkronu biraz değiştirip vücuduma yayılan dalgaları artırdı. "Şu an..." dedim kendimi sıkarak. "Lacivert... Gece okyanus-" diyemeden küçük bir çığlık atmama sebep olan hareketi yaptı. Sıçrayıp gözlerimi açtım. "İşte bu..." dedim Özgür'ün karnına küçük bir şaplak atıp. "Bu, mordu," diye cevap verdi.

"Utanan Yosun'un yüzünün rengi?" diye sordum kaşlarımı çatıp. Elini suyun altından çekip az önce musallat olduğu fersahları serbest bıraktı. Ama vücuduma yayılan o hissin kalıntıları hâlâ stabildi. "Hayır balık. Üzüm rengi olan mor... Dalda masum duran o rengin, insan bedenini uyuşturması gibi."

Başımı yana çevirip boya kutularından mor olanı aradım. Bulduğumda kutuyu tek elimle kavrayıp içindeki bütün boyayı suya boşalttım. "Mor, mavi ile kırmızının karışımından oluşur. Yani şu an okyanusu kırmızıya boyadım. Bana... kırmızı olan yerlerini göster." Bunun anlamı, biraz kelime oyunu yapsam da fazla havalı olmayan bir yere çıkıyordu. Bu oyunda hiçbir zaman çok iyi olamadığım için, az önce bedenimdeki minik ön gösterimden aldığım hazzın küçük bir karşılığını verebilmek adına bir yardım istemiştim sadece. Bunu yaparken, uzanıp dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdum. En son içtiği içkinin tadını damaklarımda hissetmek ister gibi...

Kan ve balın karışmış hali gibiydi tadı.

O ise, tadı damağımda kalacakmış gibi bir hamle yapıp öpücüğüme tutkulu bir karşılık verdi. İşte kırmızı renk burası, kırmızı basit der gibiydi. İlk defa o kadar uzuyordu bir öpüşmemiz.

Daha önceki sarı ışık benzeri öpücükler gibi değildi yani...

Yeşil ışık, dudaklarımızdan yavaş yavaş tüm bedenimize yayıldı, birden. Tüm hücrelerimiz rengârenk suyun içinde birleşip tutkunun rengini tutturmuş gibiydi. Gökkuşağı, parmak uçlarımızdaydı ve bütün bedenimize gökkuşağı bulaştırmak istiyormuşuz gibi geziniyorduk birbirimizde. Parmak izlerimizin arasına binlerce renk doluyordu, her saniye daha çok bize ait oluyordu gökkuşağı.

Mumlar söndü, renkleri göremez olduk. Buna rağmen, saatlerce işgal ettik birbirimizin topraklarını. Ve saatler süren savaşın sonunda, kalelerimi ele geçirdi Özgür.

"Bu gece..." dedi ben onu iliklerime kadar hissederken. "Bütün renklerimiz tek bir tuvalde karışacak."

Vücudumuzdaki bütün boyalar, yataktaki kırık beyaz renkteki yatak örtüsüne geçtiğinde karanlık, son saatlerini yaşıyordu. Üzerimde onlarca renk, Özgür'ün kollarının arasından usulca kalkıp perdeyi sonuna kadar açtım. Sırtım Özgür'e dönükken konuşmaya başladım. "Söylesene Özgür... Sen böylesine güzel dokunurken bana, bedenine ilk kez bir erkek dokunuyormuş gibi kalakalan kız gerçekten ben miydim bu gece?" Cevap vermedi. Ellerimi göğüslerimde birleştirip gülümsedim. "Defalarca sevişsek, yine eğreti kalacak izim teninde. Değil mi?" diye sorarken arkamı döndüm. Özgür, yeni iki sigara yakmış, birini bana uzatıyordu. Ellerimi çözüp iki adımda yatağa ulaştım ve sigarayı parmaklarından çekip aldım. Sigarayı dudaklarıma yerleştirdiğim an ise, kendimi yüzüstü yatağa bıraktım. Dudaklarım, Özgür'ün karnının biraz ilerisinde durdu. "Tehlikeliydi," dedi elini saçlarıma götürüp. Cevap vermeyip sürünerek ilerledim ve sigaradan ilk nefesi çekip duman hâlâ içimdeyken yanağımı Özgür'ün karnına yasladım. O nefes alıp verdikçe kafam

bir aşağı iniyor bir yukarı kalkıyordu ya, hoşuma gidiyordu bu. "Söylesene adam... Sen, her defasında gökten çaldığın maviyle okyanus çizerken bana, ben basit bir dumanı tüten ev resmi bile çizemiyorum sanki. Öyle tuhaf bir his..." Dumanla sözcükler aynı anda çıktı dudaklarımdan. Eli tekrar saçlarımda gezinmeye başladı. "Eskiden gün içinde ruh halim çok fazla değiştiği için deli olduğumu düşünürdüm. Ama şimdi, her dakika başka içim. Bir an öfkelenip bir an hüzünleniyorum. Birden çocuk gibi sevinip sonra aniden ölmek istiyorum. An geliyor silikleşiyorum, an geliyor fosforlu kalemlerle çiziyorum etrafımı. Böyle şey gibi..."

"Sigaranın küllerini karnıma döküyorsun Yosun."

Başımı yana çevirip diğer yanağımı dayadım karnına. Çünkü yüzünü görmek istedim. Ben yine iç dünyamdaki saçma sapan cümlelerin etrafından sesle geçerken, o sanki bambaşka bir dünyanın merkezinde bambaşka bir yerden bana doğru sesleniyordu. "Ben bu gece renklerden hamile kaldım. Sen de sigara küllerinden kal..." dedim onun umursamazlığına bürünerek. Eee, dedim ya... Onun yanındayken her saniye bambaşka bir ruh haline bürünmek, pek de olağan dışı bir durum değildi. "Sigara külünden hamile kalmak?" dedi kaşlarını çatıp. Sigarasını dudaklarına götürüp güçlü bir nefes çekti. "Ne doğacak?"

"Hmm... Havalı bir cevap bulamadım Özgür, üzgünüm," diye cevap verdiğim an güldü. "Sence ne doğardı sigara külünden gebe kalınsa?"

"Sigara külünden gebe kalınsa kalınsa..." derken gözlerini kıstı ve sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ben ne olduğunu anlamadan başımı karnından çekip pozisyonunu değiştirdi ve beni kendine çekerek usulca sırtüstü yatırdı. Elimdeki sigarayı alıp küçük komodinin üzerinde söndürdü. Dişlerinin arasındaki sigaradan, gri rengi dudakları arasına emanet alıp dudaklarını rengârenk olan karnıma dayadı ve dumanı usulca bıraktı. Dışarıdan gelen loş ışık, renkli bir bedene değip yukarı doğru süzülen gri duman ve Özgür'ün bir küfrü bile parlak kâğıtlara

sararak dışarı çıkaran kusursuz dudakları... Elimi sanki mecburmuşum gibi saçlarına götürdüm. "Sigara külüne gebe kalsan, bir duman doğar." Tekrar çekti içine o dumanı ve biraz daha yukarı çıktı. Göğüslerimin hemen altına üfledi hafifçe. "O duman, az önce ince ince dokuduğumuz gökkuşağına bir ip gibi dolanır ve..." derken bir nefes daha çekti ve biraz daha yukarı çıkıp dudaklarımın tam önüne park etti. Hafifçe araladım dudaklarımı ve ince bir sızı gibi, onun dudaklarından benim dudaklarıma doğru kabul ettim dumanı. "İp gibi dolanır ve?" diye sordum cevap beni sabırsızlandırır gibi.

"İp gibi dolanır ve tüm yaşadığın acılarını boğar."

"Tıpkı sigaranın yaptığı gibi?"

"Tıpkı bizim gibi."

"Birbirimizin acılarına dolanıp..."

"...onları boğuyoruz."

"Sonsuza kadar bu böyle olacak, değil mi?"

"Ta ki, delirene kadar."

"Seninle delirmek istiyorum Özgür."

"Delirdik bile."

"Daha çok delirelim."

"Aklımız ne kadar uzağa kaçarsa, birlikte oraya koşacağız."

"Söz mü?"

"Söz."

An gelir, silikleşir yaşam. Hissizleşirsin... Yokluğu da varlığı da aynıdır hayatınıza girenlerin. Uykunda durgunlaşır, uyanınca huysuzlaşırsın. Yüzsüzleşirsin dünyaya karşı. Flulaşır bedeninin yaşama yansıttığı siluet... Ve bir gün, tükenmez dediğin kalem izinden yok olup gidersin. Doğru kâğıda, doğru zamanda, doğru izi bırakabilmek için...

Özgür için silikleştim, soldum bu yüzden. Soldum, onda açacağım...

O gece, her ne kadar tersini hissetsek de, bu olmadı.

Ruhuma gece renkli bir mürekkeple rasgele çizikler atarken o, ben tek bir nokta dahi koyamadım.

Ama, hayıflanmam da saçmaydı.
Bilmezdim önceleri çünkü.
Okyanusun mürekkep tutmadığını...

Saat kaça doğru uyuyakaldık, bilincim yerindeyken son cümlem neydi hatırlamıyorum. Ama uyandığımda gördüğüm resmi binlerce yıl geçse de çizebilirim. Rengârenk bedenlerimizle renkleri kustuğumuz yatağımızdaydık. Başım, bir yastıkmış gibi Özgür'ün karnındaydı... Tek ayağımı kırıp içe bükmüşüm, diğer ayağım yataktan sarkıyordu. Ve gözümün tam üstünde bir yüz vardı. Tanıdık bir yüz.

"Bir şey sorabilir miyim Yosuncuğum?" dediğinde Anıl, küçük bir çığlık atıp yatakta yana devrildim. Anıl'ın ani girişlerine alışmam gerekse de, olmuyordu. Kaşlarımı çatıp yüzümü yastığıma gömdüm. "Saat kaç?" diye sordum homurdanarak, ancak yüzüm yastığa gömülü olduğundan sesim çıkmadı. "O dilden anlamıyorum hanımefendi," dedi. Yanlış yatış pozisyonundan ağrıyan kaslarımı hissettim o an ve hafifçe toparlandım. Dizlerimin üzerinde doğrulup kaşlarımı çatarak hâlâ bana bakan Anıl'a sorumu tekrar ettim. "Saat kaç?"

"Sabahın sekizi," dedi.

"Sabahın sekizi mi?" dedim şaşırarak. "Bir, bu saatte uyanacak ne yaşadın? İki, bu saatte bizi uyandıracak kadar nasıl canına susadın?"

"Sabahın sekizi ama, Alaska yerel saatine göre canım."

"İnan anlamıyorum," dedim homurdanarak. Elimi saçlarıma götürüp diplerindeki acıyı dağıtmak için hafifçe tırnaklarımı gezdirirken esneyerek arkama döndüm. Saat akşamın sekizini gösteriyordu. "Oha..." dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek. "O kadar olmuş mu ya..."

"İnan şu an en son şaşıracağım şey, kaç saat uyuduğunuz."

Tam cevap vermek için ağzımı açacaktım ki, Özgür'ün kalk-

tığını anlamamı sağlayan bir hareketlenme oldu yatakta. İkimiz de Özgür'e doğru döndük. "Anıl, her güzel gecenin sabahı bizi basmak zorunda mısın? Nesin ulan sen, metresim mi? Karım mı?" dedi esneyerek.

"Ha... Evet. Karınım," dedi sinirle. Ayakta daha fazla duramayıp yatağın yanına çöktü. "Ulan siz manyak mısınız? Şu gazeteye bak..." deyip ceketinin cebinden ince bir gazete sayfası çıkardı. "Sizsiniz bunlar, değil mi?" Elinde salladığı gazete parçasına uzanıp Özgür'ün de görebileceği şekilde kucağıma açtım.

SOSYETE DÜĞÜNÜNDE BÜYÜK SKANDAL.

Haberin ayrıntılarını okuyamadan, Özgür önümden kâğıdı alıp buruşturdu ve Anıl'ın olduğu tarafa doğru fırlattı. Sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi, "Biziz," diye yanıtladı.

"Ulan siz nasıl bir psikopatsınız? Şu kız," dedi beni işaret ederek. "Bir-iki hafta önce geri sayım yapıyordu öleceğim öleceğim diye. Sonra şak diye kesiverdi bileklerini geldiğin gün. Sonra kurtardık bilmemne derken daha bilekleri iyileşmeden dün gece gidip sosyeteden birilerinin düğünü basıp rezalet çıkardınız. Ve size bu ne biçim iş diye hesap sormaya geldiğimde karşıma unicorn becermiş gibi rengârenk bir yatakta yarı çıplak çıktınız. Ulan siz nasıl bir saykosunuz? Gerçekten ne yaptığınız işlere aklım eriyor ne de fantezilerinize!"

"Senin gibi çok eşli fantezilerim yok diye beni yargılayamazsın sevgili yargıç," dedi Özgür alaycı bir ses tonuyla. Ayaklarını yataktan sarkıtıp başını ellerinin arasına aldı. "Başın mı ağrıyor?" diye sordum hemen Anıl'ı yok sayıp.

"Kime ne anlatıyorsam..." diye mırıldandı Anıl. "Neyse, ben içeri geçiyorum, karnımı doyuracağım," deyip ayağa kalktı. Kapıya kadar yürüdükten sonra, arkasını döndü. "Vücutlarınızdaki boyayı çıkaracakken haber verirsiniz, vücutlarınızın kanamasını ve canınızın yanmasını köşemden keyifle izleyeceğim de..."

İkimizin de vereceği tepkiyi beklemeden odadan çıktı. Hoş beklese de, bir tepki alamayacaktı. "Sana diyorum... Başın mı ağrıyor?" diye tekrardan sorarken, yatakta sürünerek yanına git-

tim ve arkadan sarıldım, çenemi omzuna dayadım. Kollarımla iyice sardığımda onu, cevap verdi. "Sadece... Kötü bir rüya gördüm."

"Ne gibi kötü..."

"Çok kötü."

"O zaman rüya değil, kâbus olur."

"Hayır... Benim için rüyalar daha kötü."

Ne tuhaftı, tatlı bir rüya görünce başına ağrılar giren adam. Kafasında ilmek ilmek kâbus ören tilkilerle yaşadığından, tatlı bir düşü kaldıramıyordu naif bedeni.

"Rüyanda güzel şeyler gördün sanırım." Başımı, çıplak omzuna gömdüm iyice. "Çok mu güzeldi?"

"Fazla."

"Anladım."

Başını tutan ellerini çekip karnında birleşen ellerimin üzerine yerleştirdi. Başını hafifçe geriye atıp yanağıyla yanağımı sıkıştırdı. "Beni anlaman ne kadar büyük bir hediye bana, sana tarif edemem."

"Biraz geç çözdüm alfabeni... Ama şu sıralar iyiyim seni okumakta."

"Teşekkür ederim."

"Ne için Özgür?"

"Bilmem."

Gülümsedim sadece. Cevaplar gram umurumda değildi onunlayken artık. "Bu arada... Onca derdin, onca işin varken... Bir de Levent'in olayını soktum işin içine. Hale sürtüğü şikâyetçi olursa polis falan uğraşır dururuz."

"Hiçbir bok olmaz, korkma."

"Korkmuyorum."

"Birkaç gün dinlenmiş olacağız sayelerinde," deyince o, sesli güldüm. Onun için bu tarz şeyler o kadar eğlenceliydi ki... Zahmetten bile saymıyordu. "Birkaç gün sonra gerçek dünyamıza döneceğiz ama değil mi?"

"Bu defa sen yanımdayken," diye cevap verdi asıl gelmek istediğim yeri anlayıp. "Birlikte önce o iki orospu çocuğunu haklayıp sonra dünyayı ateşe vereceğiz."

"Sonra da o ateşle sigaramızı tutuşturacağız."

"Sonra da sonsuza kadar..."

"...yanacağız."

"Kötü biten peri masalları, bizim mutlu sonumuz olacak."

"Kusurlu bir çift, kusursuz bir mutsuz son..."

"Ve bu bizi dünyanın en hasta masal kahramanları yaptığı için, sonsuz olacağız."

"Seni seviyorum Özgür," dedim güçsüz kollarımla olabildiğince sıkı sarılarak. "Birlikte olduğumuz sürece, sorun yok."

"Sorun biziz çünkü aptal balığım."

"Sevdim."

"Ben de."

"Sorunlu olmayı mı?"

"Onu da."

Orada, Özgür'ün sırtına yapışmış bir vaziyette kaç sigara kadar kaldım bilmiyorum. Kendi dilimizde, kendi yitikliğimizde uzayıp giden tuhaf diyaloglar örüntülerken, zaman sadece üstüne toprak attığımız bir kelimeydi. Ta ki, kapı zilimiz çalana kadar. Anıl'ın kapıyı açmayacağını anlamamızı sağlayan üçüncü zil çaldığında sese karşı olan umursamazlığımızı bırakmak zorunda kaldık. Kollarımı gevşettiğim an, "Sıkı tutun," dedi Özgür ve tekrar birleştirdim parmaklarımı. Sigarasını komodinin üzerinde söndürüp bacaklarımdan tuttu ve beni sırtına alıp ayağa kalktı. Yarı çıplak bedenlerimizin çıplaklığını örten renkler, uykudan şişen gözlerimiz, birbirine uyumlu dağınık saçlarla kapıya doğru ilerlerken bu görüntünün kapıya gelen kişi için nasıl bir kompozisyon oluşturacağını düşünüp kıkırdadım.

Kapıya vardığımızda beni yere bırakmak yerine, öyle açtı kapıyı. Düşmemek için daha da sıkı tutundum Özgür'ün boynuna. Kapı tam açıldığı an, otomatik ışık tekrar yandı ve sarısını benim düşlerimdeki renksiz adamın üzerine düşürdü.

Levent'in...

BÖLÜM 29

SOLUNGACINA PAPATYA TAKILI BALIK

♪ Tom Odell – Another Love ♪

"Sizi kafamda bile öldürmedim bayım. Çünkü ölüler kokardı ve zihnimde ölünüzün kokusunu dahi istemedim."

Ölüme Fısıldayan Adam

Levent'in loş ışıktaki sureti gözbebeğime düştüğü an, bedenimdeki bütün güç de bacaklarımdan vücudumu terk etti. Son kalan canım, aralanan dudaklarımdan çıkıp gidecekmiş gibi oldu. Kalbim hızlı atmıyordu. Ama sorun da buydu. Birkaç saniye kalbim bile atmayı reddetmişti. Özgür'ün boynuna tutunan kollarım çözüldü, düşecek gibi oldum birden. Özgür fark edip sımsıkı tutmasa düşebilirdim bile. O tuhaf halimizle, yarı çıplak kapıda ona baktığımız için en az o da benim kadar şaşkındı. Ama o, her zamanki asil duruşunu bozmadan birkaç saniyede toparlanıp konuştu. "Rahatsız etmek istemezdim ama..." dedi, gözlerini yere çevirip. Daha sonra deri eldivenlerinden birini çıkarıp cebine tıkıştırdı. Diğer elindekini çıkarırken ise tekrar cesaretini toplamış gibi gözlerini bize çevirip devam etti. "Yosun, konuşmamız lazım."

Özgür, her şey normalmiş gibi en rahat ses tonuyla, "Herkesin konuşmaya ihtiyacı var. Ama her ihtiyacımızı karşılayamıyoruz maalesef," dedi. Bacaklarımı sımsıkı tutan ellerinin yardımıyla sırtındaki beni düzeltip başını hafifçe bana çevirdi. "Sen konuşmak istiyor musun balık?" diye sordu. Cevap veremedim. Levent'in koyu kahverengi gözleri, gözlerime kenetliyken yapabileceğim tek şey Özgür'ün omzuna sığınmakmış gibi, başımı iyice gömdüm oraya. Dün gece düellomuzu kazanmış gibi zafer turu atarken sokakta, şu an bir sokak kedisi misali ondan korkup Özgür'ün omzuna sinmem yine bana yakışır bir hareketti işte. Ben her ne kadar zafer benim, bitti desem de o bitti demeden bitmiyordu işte. Hâlâ içimde öldürdüğüm küçük kızın duymak istediği şeyler vardı ondan. Kötü biten bir peri masalının sonunu babasının dudaklarından duymak isteyen küçük bir kız gibi, dudaklarına bakıyordum hâlâ. Konuşmamız lazım değildi. Ama, ihtiyaçtı. Hem ona hem bana... Her ne kadar korkudan ve şoktan ne yapacağımı bilemeyip cevap veremesem de Özgür, bunu, ürken benden anlamış olacak ki yerime cevap verdi. "Geçin içeri."

Levent'i geride bırakıp hiçbir şey demeden, sırtında beni taşıyarak salona doğru yürüdü. Ayağıyla kapıyı aralayıp içeri bir adım attı ve beni usulca sırtından kaydırdı. Ayaklarım yere basınca anladım. Yer çekimi vardı. Ama beni yerin dibine çekecek kadar kuvvetli değildi. Keşke öyle olsaydı da Özgür'ün yüzüne kaybeden bir kız gibi bakmak yerine, yerin dibine girseydim. O kadar mahcup ve o kadar acınası hissettim ki kendimi... İncecik kırılan bacaklarımla dik bile duramamıştım onun karşısında. Özgür, "Anıl, defol mutfakta ye. Burada birazdan üçüncü dünya savaşı çıkacak," diye bağırınca kendime gelip başımı kaldırdım. Anıl, halının orasına çökmüş, bir yandan yemek yiyor diğer yandan içiyordu. "Manyak mısınız ulan siz?" diye çemkirdi dolu ağzıyla. "Rahat bırakın ulan beni!" Anıl'ın isyanının son cümlesini salonun kapısına bakarak söylediğinde Levent'in orada beklediğini anladım. "Ev, ev değil arkası yarın kuşağı dizi seti," diye homurdanıp ayağa kalkıp odadan çıktı Anıl. Özgür ise oda boşalınca ilk defa bana doğru döndü. Yüzüne bakamadığım için, yüzümü avuçlarının içine alıp kendisine doğru çevirdi ve iyice yaklaştırdı. "Ben duşa giriyorum balık. Sen sadece kafandaki satır aralarını doldur. Tamam mı?" İşte sanki her şey normalmiş gibi bakan ve bana delice güven veren o doğuştan kısık gözler... Başımı salladım usulca. "Hem," dedi sonra dudağının kenarını yaramaz bir şekilde kıvrılırken. "İşin bitince direkt yanıma gel. Vücudundaki boyaları tek tek çıkarmana yardım edeceğim. Tamam mı?" Eğilip dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu ve beni onunla baş başa bırakarak odadan ayrıldı.

O an anladım ki, az önceki güçsüzlüğüm Levent ile yüzleşmekten falan değildi. O anki tutumumun Özgür'ü hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğüm içindi. Onun güven veren tavrı, biraz olsun kendime getirdi beni. Gözlerimi yumdum, derin bir nefes çektim ciğerlerimin derinlerine ve arkamı döndüm. Levent'i görmeyi beklerken tekrar Özgür'ü görünce şaşırdım bir an. Ve o, şaşkınlığıma gülümseyip üzerime kazaklarından birini geçirdi, ardından kollarını kollarıma geçirmeden tekrar

çıktı odadan. Çıkarken Levent'e tuhaf bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. Arkamı dönüp kazağın kollarını kollarıma geçirdim. Özgür'ün kazağı, bedenim kuş kadar kaldığından elbise gibi durmuştu üstümde. Levent'e yüzümü dönmeden, "Geçsene," deyip tam karşımdaki kanepeye yürüdüm. Arkamdaki ayak sesleri sanki beni kovalıyormuş gibi minik adımlarım birbirine dolandı. Kendimi hemen kanepeye bırakıp köşedeki yastığı aldım ve karnıma bastırdım. Usulca yanıma oturan Levent'e, "Nereden buldun burayı?" diye sordum ona bakmadan.

"Yosun lütfen, bana bakarak konuş."

"Gerçi neden soruyorum ki... Yüce Levent Bey, o hengâmede evi öğrenmek için peşimize korumalarından birini takmıştır kesin. Bu sizin için pek kolaydı her zaman, unutmuşum."

"Yosun... Yalvarırım, yüzüme bakarak konuş."

Dediğini duymazdan gelip gözlerimi yerden çektim. Fakat ona bakmayı yine reddedip başımı hafifçe geriye attım ve çatıyı seyretmeye başladım. "Peki, neden geldiniz buraya? Düğününüzü mahvettiğimiz için hesap sormaya mı? Keşke sadece polisleri yollasaydınız," dediğimde sesli bir nefes aldı. Sanki canı acıyormuş gibi, "Düğün umurumda mı sanıyorsun?" diye sordu. Ses tonu, ısrarla ona bakmayı reddeden bana bir çağrıydı sanki. İstemsizce kafamı yana çevirip yanağımı kanepeye dayadım. "Değil miydi bayım?"

"Yosun... Tüm şerefim üzerine yemin ederim, ne bebekten haberim vardı ne de Hale'nin yaptıklarından. Sadece ailemin karşısında zor duruma düşmeyelim diye, ailem seni kabul etsin diye biraz büyümeni beklemek istemiştim giderken. Biraz da, kendimden emin olmak için... Anlıyor musun?" Onun tedirgin yüzüne inat, benimki mimikten yoksundu o an. Oturduğu yerde biraz daha yaklaştı yanıma. "Hale benim hep en yakınımdı. Küçüklüğümüzden beri. O yüzden ona emanet etmiştim seni. Her gün beni arayıp seninle ilgili haberler veriyordu. Sadece o da değil... Korumalarından iki tanesini de dönüşümlü olarak seninle ilgilenmeleri için görevlendirmiştim. Sen her dışarı çıktığında seni uzaktan izleyip koruyup kollasınlar diye... Ama..."

"Ama asıl tehlikeyi sen kendi ellerinle benim yanıma yolluyordun."

"Nereden bilebilirdim..." deyip ellerini başının arasına aldı. "Dün ayaktaydım hep. Annemler skandalı önlemek için telefon üstüne telefon açıyorlar birilerine... Hale'nin ailesi zaten çıldırmış durumda, kızlarının sinir kriziyle uğraşıyor... Telefonum susmuyor, sürekli birileri arıyor, polisler geliyor... Ama benim aklımda tek şey var. Gerisi umurumda değil. Benim... Benim güzel Yosun'uma istemeden ne büyük acılar yaşatmışım. Benim küçük kadınıma ne büyük yükler yüklemişim." İnce uzun parmaklarıyla şakaklarını ovmaya başladı. Muhtemelen uykusuzluk ve stresten migreni tutmuştu. "O kadar aramıştım ki seni. Hale arayıp kendi isteğiyle evi terk etti, engel olamadım dediğinde inanamamış, bir-iki haftalığına geri dönmüştüm seni görmek için. Evde yoktun. Korumalar bir şey görmediklerini söylüyorlardı... Eski evine gittim, bomboştu... Okuluna sordurdum, dondurmuşsun. İleri gidip ciddi ciddi her yandan arattım seni, o isimde kimse yoktu. Ne düşünebilirdim ki? Hale bir yandan kafamı karıştırıyordu. Bir yandan senin beni terk ettiğini, beklemediğini sanıyordum. Hatta öyle ki, seni bulamayayım diye soyadını değiştirmişsin."

"Siz bulamayın diye değildi bayım," dedim, dediği tonla şeyi hiçe sayıp. "İntihar etmeye karar verdiğimden annemin soyadıyla ölmek istememiştim sadece."

Ellerini başından çekip tekrar bana döndü. Gözlerinin yanındaki küçük kırışıklıklar, bir an o kadar hüzünlü göründü ki tedirgin yüzünde, kıyamayıp hafifçe tebessüm ettim. Bundan cesaret almış olacak, biraz daha yaklaştı bana doğru ve elini saçlarıma dokundurdu. "Ben seviyorum diye mi saçlarını kısacık kestin?"

"Size olan saplantılı aşkım, kanser hücresi gibiydi bayım. Ondan kurtulmak için, saçlarımı feda etmem gerekti."

"İnan, ne diyeceğimi, seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Derdim vicdanımı rahatlatmak değil, yemin ederim. Ne ailem

umurumda şu an ne de Hale... Hatta eğer istersen dava açmanda yardım ederim sana. Yaptıklarının bedelini ödemeli."

"Daha düne kadar karım demeye hazır olduğunuz kadından bahsediyorsunuz bayım. Biraz acımasız değil misiniz?" dediğimde, öfkelendi. "Hale'yle evlenmek benim için sadece aile baskısından kurtulmak demekti! İki yıldır âşık olduğum kadını arıyorum ve bulamıyorum. İki yıldır ailem tepemde sana geri döneceğim diye korkularından ne yapacaklarını şaşırmış halde dönüp duruyorlar ve iki yıldır o, her fırsatta benim için her şeyi yapabileceğini söylüyor! Suçum yok demiyorum Yosun. Ama inan, senin kafandaki mahkemede bana biçtiğin hüküm fazla haksız... Anlıyorsun, değil mi?"

"Size kafamda bir hüküm giydirmedim bayım. Çünkü, benim kafamda cezanız idamdı. Ama sizden kafamda dahi öldüremeyecek kadar nefret ediyordum. Çünkü ölüler kokardı, zihnimde ölünüzün kokusunu bile istemedim. Asıl siz içimdekileri görüyorsunuz değil mi? Bu, kinden, nefretten, kızgınlıktan öte. Bu... Apayrı." Kafamı yasladığım yerden çekip sırtımı dikleştirdim. İlk defa, ona karşı ciddi bir cevap verince bedenimdeki güç yeniden gitmişti sanki. Ayak parmaklarımı içe doğru bükmemden gerildiğimi anlamasın diye ayaklarımın yukarı çekip üzerine oturdum. Gözlerimi tekrar o hüzünlü gözlere çevirdim. "Neden susuyorsunuz?"

"Hayalim neydi biliyor musun? Sen tam yirmi iki olunca... Yani bir sonraki doğum gününde... Sana evlenme teklifi edecektim. Sen okuluna devam ederken nişanlanacak, okulun bitince de evlenecektik. Sen yirmi iki olunca ailem de, cemiyet de laf edemeyecekti. Sonra birlikte daha büyük bir eve taşınacaktık. Sen otuzlarına gelene kadar çocuk istemiyordum, şimdi yalan söyleyemem. O zamana kadar, birlikte senin gençliğini yaşayacaktık. Benim küçük kadınım ellerimde büyüyecek ve anne olacaktı. Birlikte mutlu olacaktık. Böyle olmamalıydı. Böyle..." Yutkundu. "Böyle olsun istemedim." Gözleri bir cevap bekler gibi dudaklarıma kaydı. Ama tek bir cümle için kırk yıl bek-

letmeye hazır dudaklarım sımsıkı kapalı duruyordu. Pes edip geriye yaslandı. Gözleriyle odanın her köşesini dolaştı birkaç dakika. Ben de o bana bakmıyorken onun her hücresine gözlerimi değdirdim. Birkaç yılda pek değişmemişti. Otuzlarının başında olmasına rağmen yine yirmilerinin ikinci yarısındaymış gibi görünüyordu. Eskiden en çok sevdiğim şey olan sakalları, şimdilerde daha da uzundu. Hafif uzun saçlarıyla birbirine karışmaları ondaki gizemli görünüşü pekiştiriyordu. Dudakları her otuz saniyede bir aralanıyordu bir şey demek için, ama sonra susuyordu. O sustukça ben zaten konuşmuyordum, böylece sessiz bir oyun oynuyorduk. Hiçbir zaman sevmediği, eskiden sürekli benim bozduğum bu oyunu ilk kez o bozdu. "O çocuk..." dedi Özgür'ü kastettiğini anlayacağım şekilde. "Sevgilin mi?"

"Öyle basit bir kavramla açıklayamayacağım biri."

"Anladım," dedi acıyla gözlerini kapatıp. "İnan, kendimi ilk defa bu kadar çaresiz hissediyorum. Hayatım iki yıl önce çatırdamaya başlamıştı sensiz... Şimdi ise tamamen yıkıldı. Nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Bu harabenin altından nasıl kalkacağım, ilk defa düşünemiyorum. Her konuda bir çıkış yolum olurdu benim, bilirsin. İş adamıyım ben... Bir B planım olmalıydı. Ya da acil durum planım... Beni bilirsin Yosun. Ben böyle çaresizce karşında duracak bir adam değildim. Böyle olmamalıydı. Böyle olmamalıydı..."

"Sizi iyi hissettirecek cümlelerim olmadığı için üzgünüm. Çünkü ben iki yıl önce bunun bin misli acı çekerken, tek başıma çaresizken sizin cümleleriniz bana ulaşmamıştı. Maalesef, bu acıyı içinizde büyüterek yaşayacaksınız bayım. Benim büyümeyen karnım, sizin kalbinizde bir katran olup kocaman olacak. Ve doğum zamanı, müthiş bir acı peyda olacak içinizde. Şimdi yine iyi günleriniz... O gün gelince, iyice katlanılmaz olacak. Benim gibi ölümü düşünebilecek bir insan da değilsiniz. Ya da benim gibi bir Özgür'ünüz de yok... Sizin için daha acı geçecek günler. Ne olur affedin bu kadar acımasız olduğum için ama, size acıyamıyorum."

"Keşke..." dedi gözlerini açıp. Başını bana doğru çevirip parmağını usulca yanağıma dokundurdu. "Keşke geriye gidip senin bütün acılarını da kendi üzerime alma şansım olsaydı. Belki o zaman, eski Yosun'umu görme şansım olurdu. Ben... onu köpekler gibi özledim."

Cevap veremedim. Eski Yosun, sandık diplerini yumruklamaya başlamıştı sanki, kalbim göğüskafesimin altında küt küt atıyordu. Gözlerimi kaçırmak istesem de kaçıramadım onun o eskiden çok sevdiğim gözlerinden. Gözlerimin içine akan, koyu kahverengi gözlerine bakakaldım öylece. Ona acımıyordum. Onu affetmiyordum. Onu sevmiyordum. Hatta nefret dahi etmiyordum artık. Ama... İçimde zincire vurduğum eski Yosun, onu özlüyordu. Susup kendime ihanet etmemek ama eski Yosun'un anısına da saygısızlık etmemek için sadece bakıyordum ona. Eskiden her santimini ezbere bildiğim yüzünü, zihnime tekrardan kazımamak için direnSem de olmuyordu. Dudaklarının hafifçe yukarı kıvrık oluşunu, alt kirpiklerinin azlığını, kaşlarının bitişinin saçlarıyla birleşmesini, göz kenarındaki küçük kırışıklıkların ona nasıl bir güzellik kattığını... Hepsini saniyeler içinde tekrar tekrar hatırlayıp zihnime sakladım. Sanki o da, bir daha beni göremeyeceğini bildiği için aynısını yapıyor ve yüzümü yüz yıl sonra dahi hatırlayabilecek şekilde zihnine kazımaya çalışıyordu. "Senden vazgeçmeyeceğim Yosun. Sen ne dersen de, yüzüne dikkatli bakınca yine aynı olduğunu çok net görebiliyorum. Dallarını kırsam da istemeden..." Ellerini dallarım demek istediği saçlarıma götürdü ve kısacık saçlarımı hafifçe okşadı. "Bundan sonra sana zarar gelmemesi için, kendimi sana affettirmek için elimden ne gelirse yapacağım."

"Lütfen benden uzakta yapın bunları, olur mu?" dedim alaycı bir tavırla. "Özgür ile kutsal mabedimize bir daha kibarlık yapıp davet etmeyeceğim çünkü sizi."

"Kelimelerini benim canımı yakacak şekilde seçmeye uğraşma. İnan öyle bir durumdayım ki, daha fazla yakamazsın."

"Daha fazla yakamazsam canınızı, burada durmanızın da bir anlamı kalmamış demektir. Lütfen gidin bayım. Umarım bir daha görüşmeyiz."

Bir şey söylemeden ayağa kalkıp uzun kahverengi paltosunu düzeltti. "Üzgünüm, ama görüşeceğiz. Yakın ya da uzak bir zamanda..." deyip son kez bana baktı. Bu defa gözlerinde hüzünden ziyade, güç vardı. İçindeki isteğin ve arzunun gücüydü bu. Bu bakışın gardımı düşürmesine engel olmak ve duruşumu bozmamak için ayaklandım. "Sizi geçireyim," dedim. Bir adım atmam ile sendelememem bir oldu. Her ne kadar iki yıl önceki küçük kızın kaybettiği savaşı, büyük kızın kazanacağını düşünüp zehrimi cümlelerime sarsam da, ben bile kaldıramamıştım kendi zehrimi. Bütün gücüm, duyduklarım ve söylediklerimle tekrar gitmişti işte. Güç bela toparlayıp kendimi, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ettim. O bir adım attı istemeyerek, ben bir adım... Odanın kapısına ulaştığımızda tekrar döndü arkasını. Bir şey demeden sadece baktı bana. En azından bir şey yapmalıyım deyip etrafıma bakındım. Minik bir şey... Gözlerim, nereden geldiğini anlamadığım papatyalara takıldı. Dün alınmış olduğu belli olan, hafif solmuş minik papatyalardı. Bir adım yana atıp papatyalardan bir-iki tanesini aldım ve tekrar Levent'in yanına geldim. "Size dair bir tek sakallarınızı seviyorum hâlâ. Benim için orası çiçek açacak kadar güzeldi hep. Bakın..." deyip saplarını tırnağımla kısalttığım papatyaları Levent'in sakallarına taktım. Hem komik hem de hüzünlüydü o anki görünüşü. Gülüverdim. Elleri sakallarına gitti ben bırakınca. Çiçekleri çıkarıp fırlatacak sandım ama yapmadı. Yalnızca bir tanesini çıkarıp benim saçlarıma taktı. "Yine görüşeceğiz Yosun," dedi ve arkasına tekrar bakmadan hızlıca evden çıkıp gitti.

Kapının çarpılma sesini duyduğumda kendimi usulca yere bırakıp ellerimle yüzümü kapadım. "Ben bir balığım," dedim usulca. "Bir balık..." Tahminimden katbekat daha zor gelmişti yüzleşme. Belki de Levent'in düşündüğüm kadar suçlu olmayışı, onun da acı çekişi bu kadar zorlamıştı, ona karşı bütün ketum-

luğuyla direnmeye çalışan beni. "Ben... balığım." Olmuyordu. Özgür'ün bana öğrettiği bu meditasyon, o an işe yaramıyordu. Beş ya da on dakika bir şey düşünmeden kapı eşiğinde oturduktan sonra, zor da olsa kalkıp Özgür'ün yanına gittim. Banyoda olduğunu düşünsem de, soğuk havaya rağmen onu bulduğum yer balkondu. Yerde söndürdüğü sigaralarından anladığım kadarıyla yaklaşık yedinci sigarasını yakmıştı. Altına ince bir şeyler giyse de üst bedeni hâlâ çıplaktı. Balkon kapısından içeri girmek yerine yatak odasına dönüp yerdeki eski battaniye koluma alıp balkona geri döndüm. Bu defa ses çıkarmaktan çekinmeden, kapadım kapıyı. Sesi duyunca bana doğru döndü. Parmaklarındaki sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırıp ellerini iki yana açtı. Gülümseyip, kendimi soğuk havada Özgür'ün kucağına bırakıp battaniyeyle sımsıkı sardım ikimizi. Konuşmadı. Levent'e ne söylediğimi sormadı. Saatlerce, sokaktan geçen insanları ve ilk katta olan balkonumuzu ziyaret eden sokak kedilerini izledik.

İşte gerçek huzur.

Saatler sonra, buz gibi bedenlerimiz birbirine kenetlenmişken sessizliği bozan ben oldum. "Birkaç güne kar yağacakmış. İlk kar yağdığında seninle birlikte olmak harika olacak," dedim başımı soğuk göğsüne bastırıp. "Kardan hep nefret ettim biliyor musun? Karla ilgili hiç güzel anım yok çünkü."

Söylediğim şeyleri duymazdan geldi. Sanki diyeceği bir şey varmış da ona yol yapıyormuş gibi birden, "Kışın lunaparka gitmek ister miydin küçükken?" dedi. İç çektim istemsizce, "Kışın lunaparklar kapalı olur. İnan, o kadar uçuk şeyleri düşleyecek kadar huzurlu bir çocuk değildim," diye cevap verdim. "O zaman ilk kar yağdığında lunaparka gidelim. Tamam mı?" Sigarasından son bir nefes çekip ölü izmaritlerin yanında söndürdü.

"Nasıl olacak o?"

"Ben oldururum."

"Sen oldursun, doğru."

Yeni bir sigara yakmadan, boş kalmasını sevmediği dudaklarını alnıma dayadı. "Bir-iki günlüğüne bir yere gitmem gerekiyor Yosun. Sen burada beni bekler misin?"

Başımı omzundan kaldırıp öfkeyle gözlerine baktım. "Asla! Kuralları unuttun mu? Ne olursa olsun, birlikte uyuyacağız ve tehlikeli işlerinde artık beni de yanında götüreceksin."

"Kural ihlali yok balığım. Birincisi, tehlikeli bir iş değil. Hızlıca halledip dönmem gereken bir şey. İkincisi, söz sensiz uyumayacağım. İki gece senin için uyanık kalırım."

"Oyunbozanlık yapıyorsun şu an," deyip kaşlarımı çattım. "Neden bende gelemiyorum, anlamadım."

"En fazla iki gece diyorum. Söz... Gelince lunaparka gideriz birlikte. Kendimi sana affettiririm."

"Çok saçma," deyip başımı tekrar sert göğsüne gömdüm. Usulca iki gün boyunca çekemeyeceğimi bildiğim kokusunu ciğerlerime doldurdum. Özgür'ün kokusu... Tilkilerinin kokusu... Ondan sonra ne o bir şey dedi ne de ben. Çünkü ikimiz de biliyorduk. O gidecekti ve ben bekleyecektim. Çünkü istediği an kolaylıkla bana söylemeden birden çıkabilirdi hayatımdan. Ama dağınık saçlı adam, kibarca izin istiyordu. Bu da, gerçekten doğru söylediğini gösteriyordu. Her ne kadar bundan nefret etsem de, yalnızca iki gün olması şartıyla kabul ettim. Ve o gece bir kez daha gönderdim Özgür'ü. Ama bu defa korkmadım. Çünkü dedim ya... Sürekli giderdi benden. Ama hep geri gelirdi. Hem de her geri dönüşü, bir öncekinden hızlı olurdu.

Gidişlerini bile deliler gibi sevdiğim adam... Öyle bir bakardı ki her gidişinde, ölüme gitse, geri döneceğine dair umudunuz olurdu.

Özgür gittikten sonra saat bire gelirken Anıl kendine içki sofrası hazırlayıp benden de eşlik etmemi istedi. Onun evinden bir teşekkür dahi edemeden ayrıldığım için Özgür'ün gidişine üzülmek yerine, elimden geldiğince neşeli davranarak eşlik ettim Anıl'a. Başta yavan bir muhabbet geçti aramızda. Özgür'den girdik, Levent'ten çıktık... Sonra benden konuştuk. Benden bahsederken sürekli gülümsedi. Sanki güç vermek ister

gibi. Arada dalga geçti, arada sert çıkıştı. Her zamanki Anıl'dı işte... Saat üçe yaklaşırken muhabbet ilk defa ona döndü.

Rakı çarptığı için, elimde saatlerdir oyaladığım bardağı ona doğru uzatıp bardağına tokuştururken çakırkeyif oluşuna da güvenerek, "Anıl sen kimsin?" diye sordum. Sağlam bir kahkaha attı o an. "Kim olmamı istersen o olurum bu gece," diye cevap verdi. Ben ısrar edince, "Eğer radyoda bir Sezen Aksu şarkısı bulursan her şeyi dökülürüm," dedi. Hiç âdeti değildi öyle şarkılar ama ilk defa o kıvama geldiğini görünce koşarak gidip mutfaktaki rafların en dibindeki nereden geldiğini bilmediğim eski radyoyu kapıp geldim. Hiç bilmediğim yeni nesil pop şarkıları ve cızırtılı radyo tabii ki istediğimi vermedi. Uzun süre uğraştıktan sonra pes edip rasgele bir kanalda bıraktım radyoyu. "Bak gördün mü? Evren de benim gizemli kalmamı istiyor. Teşekkür ederim evren," deyip iki elini birbirine bastırıp yapmacık bir ifadeyle yukarı baktı. Çenemi bardağımın içine sokup muzip bir ifadeyle Anıl'a baktım. Eliyle, elden bir şey gelmez işareti yaptığı an mucizevi bir şey oldu ve radyoda konuğun isteği üzerine Sezen Aksu'dan *Geri Dön* çalmaya başladı. Çenemi bardaktan çekip elimi yumruk yaptım ve, "İşte be!" diye bağırdım yumruğumu havaya doğru savururken. "Gizemli Anıl Bey'i bu gece çözeceğiz."

Anıl'ın yüzü düştü birden. Bardağının dibinde kalan rakıyı tepesine dikti. Bardağını masaya bıraktığı an, "Neden bu şarkı çıktı ki şimdi?" diye homurdandı kendi kendine. Bir şey demeden kendime içki doldurdum. Bu, sana hakkıyla eşlik edeceğim uzun saçlı ayyaş oğlan demekti benim için. Pasımı alınca hafifçe gülümseyip kendi içkisini tazeledi ve ağır ağır konuşmaya başladı. "Madem öyle... Sanırım sana biraz anlatabilirim."

"Gerçek seni tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Annemle babam ben çok küçükken ayrıldılar. Zaten resmi nikahlı değillerdi, anlarsın ya... Kaç yaşındaydım... Dokuz ya da on yaşındayımdır en fazla. Annem çalışmadığı için mecburen anne evine döndü. Huysuz anneannem, o ve ben yaşamaya başladık. Üç yıl falan sonra anneannem de ölünce tekrar başladığımız yere döndük. Öyle akrabalık ilişkileri kuvvetli değildi annemin, gidecek yakın akrabası yoktu. Babam desen çoktan başkasıyla yaşamaya başlamıştı. O da tek çare, uzaktan kuzeni Feryal Abla'ya telefon açtı. Feryal Abla, sülaleden aforoz edilen bir yakınıydı annemin. Ama kimsenin yapmadığını yapıp evini açtı bize. Bir anda onunla yaşarken bulduk kendimizi."

Kendimi gülümseyerek Anıl'ı dinlerken buldum. O cümlelerine birkaç nefeslik bir ara verince, "Eee?" deyiverdim birden. "Feryal Abla, nasıl biriydi?"

Feryal Abla'nın ismini duyunca yarıya kadar dolu bardağını tek dikişte bitirdi ve yenisini doldururken gülümseyerek devam etti. "On sekiz yaşında baba dayağından evden kaçıp bir daha da kimse tarafından kabul göremeyen bir kadındı Feryal Abla. Ben o eve girdiğimde otuz iki yaşındaydı. Epeyce görmüş geçirmiş... Bayağı dolambaçlı yollardan geçmişti hayatı. Bilirsin... Yalnız bir kadınsan ve çevrende kendi ahlaksızlıklarını örtmek için dillerini uzatan ahlak bekçileri varsa hayat pek kolay olmuyor. Ama bir şekilde kendini kurtarmıştı. Evine sürekli gelen iki-üç adam vardı. Onlara böyle içki sofraları hazırlar, onlarla kahkaha atar, biraz..." Sustu. "Bilirsin işte. Onlar gidince de devasa kaset arşivinden bir Sezen Aksu kaseti koyar, arkalarından tek içerdi. Öyle biri..." Ben sadece gülümseyerek onu dinlediğimden, cevap beklemeden devam etti. "Benim yaşım biraz büyüyünce, o arta kalan içki sofralarında ben eşlik ettim genelde ona. İlk içkimi onla içtim yani..."

"Nasıl görünüyordu?" diye sordum merakla. "Özür dilerim ama... Aklımda canlandırmak istedim sadece."

Ellerini omzunun biraz aşağısına götürüp, "Saçları bu kadardı," dedi. "Banyoda kendi keserdi genelde. Gözleri elaydı.

Teni eskiden beyazmış ama gitgide daha yanık bir ten halini aldı. Ona göre, gitgide kirleniyordu, ondan... Aptal kadın. Bilmiyordu ki o tenin ona nasıl yakıştığını... Elmacıkkemikleri çıkıktı. Kirpikleri upuzun. Hele bir rimel sürerdi, gözkapağına kadar değerdi kirpikleri. Güzeldi. Çok güzel..." Birkaç saniye duraksadı. Sanırım sesinin titremesini önlemek istedi sadece. Devam etmeden hafifçe öksürdü. "Bir gün içerken bana dedi ki, 'Sakın âşık olma. Âşık olacağına, sarhoş ol. İkisi de aynı oranda çarpıyor adamı. Hem ayıldığında içki hâlâ yanında oluyor. O ise gidiyor...' Galiba eve gelen o birkaç adamdan birine âşıktı. Eve gelmeyi ilk bırakan adama... Evli, zengin, yakışıklı bir adamdı. Feryal Abla'ya hiç aşkla bakmadı. Ama o... Neyse işte, öyle." Daha fazla dayanamadı, kısa kesti o konuyu. Daha sonra başka bir yerden devam etti. "Feryal Abla'yı bir keresinde yanlışlıkla banyoda gördüm. On altı yaşında falandım, en deli çağlarım... Ama onu öyle görünce panikledim. Hani öyle değil... bildiğin beş yaşındaymışım gibi. Kızardım, bozardım, özür üstüne özür... Ben tam kapıdan çıkacakken kahkaha atıp, 'Ne özrü be oğlan, senden ne olacak. Kaç adam gördü beni böyle, senden ne olacak,' dedi. Birden öyle canımı yaktı ki söylediği. Hiç unutmam, burun kemiğimdeki sızıyı. Birden öfkeyle arkamı döndüm. Kızacaktım güya... Ama bir baktım ki giyinmiş hemen."

"Giyindi diye üzüldün mü?"

"Hayır. Âşık oldum."

Gözleri doldu Anıl'ın. Radyodaki şarkı saçma sapan bir şeye dönüşse de, sanki fonda hâlâ bir Sezen Aksu şarkısı varmış gibi devam etti. "Feryal Abla'nın anısına içerim mutlaka her Allah'ın günü. O olsa da, olmasa da. Çünkü kırklı yaşlarına gelmiş, o güzelim kahverengi saçlarını sarıya boyatmış, iki çocuk annesi, mutsuz Feryal Hanım artık eskisi gibi iki tek atamıyor. Eski radyosuna bir Sezen Aksu kaseti koyup, 'Söverim gelmişine geçmişine ayıpsa ayıp,' deyip efkarlanamıyor." Dudaklarını ısırdı hafifçe, gitgide sarhoş oluyordu. Ağlamasını diledim o an, bir damla gözyaşı düşürdü. Boşalan bardağına bu defa içkisini ben

doldurdum. "Kahverengi saçlı Feryal Abla'nın şerefine içelim bu gece," dedim.

"Bana aşkı öğreten kadına..." deyip kadehini benimkine tokuşturdu.

BÖLÜM 30

DÖNME DOLABA KANADI SIKIŞMIŞ BİR KELEBEK

♪ Damien Rice – The Box ♪

"Siyah bir boyaya daldırdı elini. Sonra elmacıkkemiklerime sürdü. Gülünce siyahım, beyazıma karışsın diye..."

Ölüme Fısıldayan Adam

Aynı gece

Özgür, elindeki adres kartına bakıp kaşlarını çattı. Adres karışık değildi ama yazan kişinin el yazısı tuhaf bir şekilde rahatsız etmişti onu. Dudaklarının arasındaki sigarayı, mekânın kapısına gelince parmaklarının arasına alıp kapıdaki korumaya kartta yazanı söyledi.

"Levent Bey..." dedi gözlerini kısarak. Bu cümleyi söylerken dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Beni bekliyor olacaktı." Kapıdaki görevlilerden cılız olanı, yıllardır bu cümleyi duymayı bekliyormuşçasına atladı hemen. "Ah, evet... Seni bekliyor. Gel benimle."

Genç adam, meraklı gözlerle onu inceleyen cılız görevlinin yanında ilerlerken etrafı incelemeye başladı. Düşmanı olan aslanın yattığı yerden, belli olanları çözmeye çalışır gibi... Düşmanı, evinden ayrılırken balkondan bir adres kâğıdı atmıştı ona. Açık bir düello mektubu gibi yazılmış, onu rahatsız eden uzun "l" harfinin bolca bulunduğu kâğıdı... Özgür ilk başta adamın onu yalnızca şık, gösterişli bir bara çağırıp karşısında güçlü erkeği oynamayı planladığını düşünmüştü. Ancak, yeni yeni dolmaya başlamış mekânda ilerlerken düşmanının daha tehlikeli olduğunu fark etti. *Yosun ile tanıştıkları bar olsa gerek*, diye geçirdi içinden. Levent'in kalabalık mekânın gürültüsü içerisinde, bir taburenin üstünde arkası dönük oturduğunu görmüştü çoktan. Hareketlerinde buraya daha önce gelmişliğinin rahatlığı vardı, aynı zamanda da biraz burukluğu. Tüm bunlar hafif eğmiş olduğu sırtından bile anlaşılıyordu. Mekânın ortasına kadar eşlik eden görevli, Levent'in sırtının net bir şekilde görüldüğünden emin olunca, "İşte orada," deyip Özgür'ün yanından ayrıldı.

Genç adam birkaç saniye durup henüz kulakları acıtacak düzeye gelmemiş müziğe ayak uydurarak kafasını hafifçe sallamaya başladı. Dudaklarını hafifçe ısırıp sigarasından son bir nefes çekip izmariti yere attı. Kimseyi umursamadan... Kafasının içindekiler savaşa hazırız emri vermiş gibi birden hareket

etmeyi bırakıp gözlerini kısarak adama baktı. Alaycı bir tavırla, "Ben geldim Levent Bey," dedi kendi kendine. Yüzüne en soğuk ifadesini kondurup yürümeye başladı.

Bar taburesine oturduğu an, Levent'e merhaba bile demeden hızlıca bir içki söyledi kendine. "Hoş geldin," dedi Levent aynı soğukluğa sahip olmaya çalışırken. Genç adamın bu tavırlarına kendini hazırlamıştı ama tahmin ettiğinden daha da öfkelendirmişti bu durum onu. "Hızlısın..."

Özgür çarpık bir gülümsemeyle, "Genelde öyle söylerler," dedi adama bakmadan. Barmen içkisini uzatınca başını ilk kez adamın yüzüne çevirdi. "Ama bana göre ben hızlı değilim, karşımdakiler fazla yavaş..." İçki bardağını kavrayıp söylediklerinin şerefine içer gibi tek dikişte içti. Karşısındaki adamın rahatsız olmuş haline aldırmadan devam etti. "Beni saatlerdir bekliyormuşsun, fakat ben senin gibi beklemekten hoşlanan biri değilimdir. Hızlı olmanı rica edeceğim."

Derin bir nefes aldı Levent lafa girmeden önce. Karşısındaki genç adam, onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Hareketlerindeki rahatlık, hiç bilmediği bir yere gelmiş olmasına rağmen taşıdığı özgüven... Hepsi Levent'i daha da rahatsız etmeye başlıyordu. Sakinleşmek ve lafa öyle girmek istedi. Saatlerdir yapacağı konuşmayı düşünmüş ve her zamanki sakin tavrıyla kafasından geçenleri sırasıyla söylemeye karar vermişti. Ancak anlaşılan o ki, karşısındaki genç adamın fevri tavrı ve iğneleyici sözleri pek müsaade etmeyecekti buna. Bardağında kalan son yudum içkiyi de içip kafasından geçenleri pek âdeti olmadığı üzere aniden döktü ortaya. "Yosun... O, sana göre biri değil, biliyorsun değil mi?"

"O sana göre değilken, onu büyütmeye çalışan sendin. Benimle kendini kıyaslama lütfen." Özgür, elindeki boş bardağı sımsıkı tuttuğunu fark ettiğinde sinirlendiği anlaşılmasın diye parmaklarını gevşetti. "Ben asla adımlarımı o bana yetişsin diye yavaşlatmadım. O da çoğu zaman arkamda kalmayı umursamadı. Anlatabiliyor muyum? Size göre, bana göre değil... Ona göre

ne doğruysa onu yaşıyor sadece. Ne kimliğindeki yaşına ne de senin ona biçtiğin yaşa bakıyor. Her dakika farklı yaşını yaşıyor. Benimleyken..." Her zamanki sakin ama yumruktan daha sert konuşmasını yaparken, karşısındaki adamın gözlerinin içine bakıyordu. Koyu renk gözlerin içinde kendini göremiyordu ama öfkeden oluşmuş bir siluetin, karşısındaki adamın gözbebeğine düştüğüne emindi o an. Daha da damarına basmak için, "Burası Yosun ile tanışığınız yer, değil mi?" diye sordu. Adamın birbirine kenetlediği dudakları cevap vermek için aralandığı an, onu daha da öfkelendirerek kendi sorusunu kendi yanıtladı. "Evet, kesinlikle öyle... Aklın sıra beni buraya çağırarak küçük, kronolojik bir üstünlük sağlayacağını düşündün. Ben onu senden önce tanıdım bak... Böyle demek için. Üzgünüm ama ben bu kadar basit değilim. Sözde sevdiğin kadına tuvalet sırası muamelesi yapmayı gerçekten yedirecek misin kendine? Önce ben kaptım. Önce benim hakkım. Gerçekten mi?"

Levent öfkeyle masadaki bardağını barmene yolladı. "Sert bir şeyler..." dedi dişlerini sıkarak. Özgür'ün gözlerinden ayırmamıştı gözlerini. "Olayları çarpıtmak minik bir hobi olsa gerek senin için. Ama ben senin söylediğin o kelimelerin altında kalacak, laf cambazlıklarına kolayca kanacak bir adam değilim."

Genç adam, karşısında sakallarıyla oynayan ve gergin olduğunu kolayca anlayabildiği adama küçümseyen bir bakış atıp hafifçe güldü. "Ama üste çıkmak için altına attığın toprak, benim için yeterli değil."

Levent daha fazla dayanamayarak sakin tavrını bozdu. Ellerini sakallarından çekip masanın üzerine koydu öfkeyle. Kaşlarını çatarak, "Bak," dedi Özgür'e. "Açık olacağım sana karşı. Ne işler karıştırdığını araştırıp bulmam sandığın kadar zor olmaz benim için. En fazla yarım saat. Bilemedin bir... Ama buna gerek dahi duymadan nasıl işler peşinde koşan bir herif olduğunu kolayca anlayabiliyorum. Yosun benim bir hatam yüzümden kırılabileceği kadar kırıldı. Ki ben, zar zor toparlamışken onu... Ve benden sonraki harabeden benim tam tersim bir herifle ta-

kılarak çıkmayı umdu. Tutunacak yanlış bir dal... Kendine gerçekten bu kadar fazla anlam yüklemeni anlamıyorum! Kaç aydır tanıyorsun onu? Bir mi, üç mü?!"

Adamın gitgide öfkesine hâkim olamadan sesini yükseltmesi Özgür'ü güldürmüştü. Elini ağzına götürüp, küçük bir kahkaha atıp tekrar adama çevirdi başını. "Yine tuvalet sırasına geri döndük," dedi dalga geçerek. "Madem öyle bir bakalım..." Düşünür gibi yaptı. "Sanıyorum üç aydan biraz fazla... Sizin dünyanızın zaman birimine çevirirsem Levent Bey," dedi "bey" kısmını bastırarak. "Çok rahat üç ömür ettiğini söyleyebilirim. Üzgünüm ama bu konuda sidik yarıştırman hiçbir anlam ifade etmiyor benim için. Bir de şu harabe mevzusu var tabii... Harabeden çıkmaya çalışmadı Yosun benimle. Tam tersine, biz harabelerimizin içinde birlikte acı çekmeyi seviyoruz. Anlatabiliyor muyum?" Adamın cevabını beklemeden, şaşkın ve öfkeli yüzünden tatmin olmuş gibi daha keyifli ve daha seri bir şekilde konuşmaya devam etti. "Ayrıca şu iş mevzusu... Emin ol, aynı hiyerarşik düzende bile olsaydık beni bu konuda vuramazdın. Biz... çok farklıyız. Ve ben seninle aramdaki o derin farkı o kadar iyi biliyorum ki bu söylediklerin zerre umurumda değil. Peşime taktığın adamlarla evimi öğrenebilirsin. İleri gidip takıldığım mekânları... Daha da ileri gidersen sabıka kaydıma kadar ulaşabilirsin. Geçmişime, aileme... Ama kafamın içinde neler döndüğünü asla tahmin bile edemeyeceksin. Oysa ben senin kafandan geçirdiklerini önceden görebileceğim. Her zaman... Ve eğer ben istersem şu andan itibaren Yosun'un Y'sini dahi göremezsin. Benim gücüm, iki şakağımın arasında. Senin gibi kalçam ile kavalkemiğimin arasındaki cepte değil... Sakın ama sakın beni bunlarla tehdit etmeye, ucuz oyunlar oynamaya çalışma."

Levent sinirden sık ama kesik nefesler almaya başladığı an ayağa kalktı Özgür. "Şimdi gidiyorum. Şunu unutma, bir daha asla bunu yapmayacağım. Beni sadece ben istediğim sürece görebilirsin. Ve bundan sonra seni görmek isteyeceğimi de pek

sanmıyorum." Elini masaya dayayıp Levent'in gözlerinin içine acımasız bir ifadeyle baktı. "O çok güvendiğin zaman bile yarı yolda bıraktı seni. Yaptıklarını kabullen ve hatalarının bedelini tek başına öde. Yosun bunun için doğru kapı değil." Hafifçe gülümseyip tek kaşını kaldırdı. "İyi bir gece olmayacak senin için ama âdettendir. İyi geceler."

Sabaha karşı sarhoş olan Anıl'ı yatağına yatırıp kendimi balkona attım. Uykum vardı, çok az da sarhoştum ama Özgür gibi ben de uyumak istemiyordum. Onsuz... Buz gibi soğuk havanın, üzerimdeki kıyafetin açıkta olan yerlerine çarpışı nankörlük etmek isteyen ve uyumayı arzulayan hücrelerime ceza veriyormuş gibi yakıyordu onları. Ve bütün hücrelerim soğuktan teker teker uyanıyordu sanki.

Günün aydınlanmasını izlerken aklıma, içime düştüğü ilk günün yıldönümü yaklaşan ölü bebeğim geldi. İç organlarına kadar küf tutmuş bir kadının canına düşen, oraya baharı getirip sonra da ölen minik bebeğim... Bir ay kalsa da içimde, bin ömürlük kiraz çiçekleri açtırmıştı bana. Nasıl unutulurdu ki o kısa ama tarifi imkânsız his?

On dokuzuncu yaşıma veda ederken gelmişti bana. Tam gününü bilmesem de, doğum günüme yakın bir zamanda içime güneşinin doğduğunu tahmin ediyordum. Hiçbir zaman doğmadığını düşünen annesine ne güzel bir hediyeydi doğum günümde gelişi... İlk kez, o zaman inanmıştım bana kimse tarafından bahsedilmeyen ve benim de pek aklımın ermediği Tanrı'ya. O benden çok erken alınana kadar...

Yirmi bir yaşına girerken, günleri dahi karıştırdığım için onun içime düştüğü tarihi bile kutlayamamıştım. Onu kutlayıp ölecektim çünkü. Ama, içime düştüğü günün yıl dönümünde beni ikinci defa kurtarmak istemiş de takvim yapraklarıyla oynamış gibiydi. Bir hafta sonra, hatamı fark ettiğimde onun bir

sonraki varoluş ve gidiş günlerini görmeyeceğime dair söz vermiştim kendime. Sonbaharda ruhların uyuduğuna inandığım için, bir eylül sabahı gidecektim onun yanına. Ve o uyanana kadar henüz oluşmamış o güzel yüzünü izleyecektim.

Ama gelin görün ki, birkaç başarısız denemeden sonra kalkıştığım intiharıma da Özgür engel olmuştu bir şekilde.

Uykuda değil miydin miniğim? Annen için nöbette miydin yoksa Özgür'ün dediği gibi? Bir kış gecesi, içimi ısıtmak için güneş olup doğduğun anneni, bir sonbahar sabahı rüzgâr olup Özgür'ü bana uçurarak mı kurtarmak istedin?

Ama yine de yapamamıştım. Kendime verdiğim söze göre, yeni bir doğum gününü görmeden ölecektim işte. Hayatıma birden giren, dağınık saçlı adamla biraz yaşayıp o günü tekrar görmeden... *Üç ay Özgür... Üç ay seninle yaşayıp öleceğim...*

Üç ay gelip geçmiş, ben Dağınık Saç'a kördüğüm olmuştum. Aşkı teğet geçip büyük bir saplantıyla hem de... Levent giderken benden kopardığı büyüklükte bir taş koymuştu içime. Özgür ise üç ayda, bebeğimin çalındığı yeri çiçeklerle doldurmuştu. Onu bırakıp gitmesi de, bir hayli zordu. Ki, gidememiştim de zaten. Ölüm ile yaşam arasındaki çizgide, ikinci kez hissettiğim Tanrı mı, rahmimden çalınıp kalbime düşen güzel bebeğim mi bilmiyordum ama birileri gerçekten Özgür ile benim birlikte olmamı istiyordu sanki. İkinci defa onun kollarında hayata dönerken hissettiklerim bunlardı.

Birkaç hafta sonra, ölmek istediğim doğum günüm tekrar gelecekti ama ben korkmuyordum. Çünkü bu defa, Özgür olacaktı yanımda. Ve ben ölmek isterken, sımsıkı saracaktı beni.

Günışığı, duvarları eskiyip kalkmış eski balkonumuza vururken dizimin üzerinde duran elimin içini çevirdim. Bileğimdeki mavi boya sıçramış sargıyı usulca çekip aldım. Avuç içimdeki hayat çizgisinde başparmağımı gezindirip çizginin bittiği yerde parmağımı hiç kaldırmadan parmak uçlarımı bileğimdeki dört balığı tek hamlede avlayan ince çizgiye bağladım. Avucumdan bileğime kadar uzanan, parmak ucumun bıraktığı karıncalı his-

se karşılık, "İşte benim hayat çizgim," diye mırıldandım.

Başımı geriye atıp yeni yeni hareketlenmeye başlayan sokağı izlemeye başladım. Sokaktaki artık tanıdığım simalar, havanın bu kadar soğuk olmasına lanet eder gibi hızlı hızlı muhtemelen işlerine gidiyorlardı. Özgür neredeydi acaba? Aklım, tekrar Özgür'e gidince aptal bir gülümseme belirdi yüzümde. Nerede olduğunu, bana verdiği sözleri tutmayışını ya da gidişlerini umursamadığımı fark ettim. Çünkü o hep doğru yerlerdeydi. Çünkü o hep yalan söylerdi. Çünkü o hep geri gelirdi...

Giderken ekmek kırıntılarını dönüş yoluna değil, kalbime bırakırdı. Kokusunu alıp nerede olursam olayım, bana geri gelebilsin diye...

Özgür'süz akrep ve yelkovanla aram pek olmadığından, öğleni zor ettim. Midem düzensiz yemek yemekten gitgide küçüldüğü için çok nadir acıkıyordum ama akşam da pek bir şey yemediğimden, midemdeki boşluk uzun bir süre sonra ilk defa rahatsız etmeye başlamıştı beni. Uykusuzluğumu bastırmıştım ama açlığımı bastırmayı beceremiştim işte.

Yenebilir herhangi bir şey olmasını umarak mutfağa gittiğimde kullanılmadıkları için sararmış su bardaklarının hemen yanında bir paket balık kraker gördüm. Dudaklarımın kenarları çıkabileceği kadar yukarı çıktı o an. "Acıkacağımı tahmin etmiş..." Sarardıkları için üzüldüğüm su bardaklarından birine su doldurdum önce. Sonra raftaki kraker paketini alıp balkona, eski yerime döndüm.

Çıplak ayaklarımla bastığım soğuk balkon, en dipteki köşesini ben oturabileyim diye saklamış gibiydi. Tam oraya hafif bir güneş ışığı yansımış, hemen yanına da bir kedi yatmıştı. Kedi kaçmasın diye küçük küçük, yavaş adımlarla köşeye gittim. Kedinin hemen yanına bağdaş kurup sırtımı geriye yasladım. O an gözlerini açan kedi, beni görünce yerinden bile kıpırdama-

dı. "Günden güne yok oluyorum gerçekten. Kediler bile beni görmüyor..." deyip kendi kendime güldüm. Elimdeki bardağı dikkatlice yanıma bıraktım. Kraker paketini açıp birazını avucuma, birazını da kedinin önüne döktüm. "Balık seversin, değil mi?" dedim, ilk krakerimi ağzıma attığım an. Ağzımın içindeki kütürtü onu rahatsız etmiş gibi kedi tekrar açtı gözlerini. Önündeki krakerlere bakıp kokladı ama yemedi. Avucumdaki krakerlerin hepsini ağzıma doldurdum. Yarısını henüz yutmamışken ağzımdaki bulamaca aldırmadan, "Seni sevmedim," dedim kediye. "Kibarlık olsun diye yiyebilirdin." Önüne bıraktığım krakerleri kendi önüme sürükledim. Balkonun tozları da onlarla birlikte geldi. Benim ani hareketim, kediyi korkutmuş olmalı ki kaçıverdi hemen. "Bir daha gelme buraya!" diye bağırdım peşinden.

Birden yediğim bir avuç kraker bu sefer de susatınca kendime benzettiğim sararmış bardaktaki sudan bir yudum aldım. Çok azı boşalan dolu bardağı bacaklarımın arasındaki boşluğa bıraktım. Yerdeki tozlu balık krakerleri tırnaklarımın yeri çizerken çıkardığı çirkin sese aldırmadan avuçlayıp bardağın içindeki suya koydum. Tozlu balıklar, suya girdiği an erimeye başladı. "Hayatımın özeti..." diye mırıldandım. "Balık oldum, suda eridim. Yok olup suya karışmak için..."

Kapüşonumu kafama geçirdim, ellerimi ceplerime sokup sırtımı tekrar duvara yasladım. "Nereden bakarsan bak, yirmi dört saat var gelmesine," dedim kendi kendime. Oyalanmak için yapacak bir şeyler düşünürken cebimde bir kâğıt hissettim. Kâğıdı çıkarıp bu neymiş diye baktığımda, üzerinde birkaç hafta önceki intiharımda odama gelip bana garip şeyler söyleyen doktorun numarasının yazılı olduğunu gördüm. İçimden, *şu kaçık adam,* diye geçirdikten sonra kâğıdı buruşturup balkonun diğer köşesine fırlattım. İntihardan sonra uyanışımdaki ruh halim savaştan çıkmış gibi olduğu için pek üstünde durmamıştım ama... Gerçekten tuhaf bir adamdı. İsmini söylememişti. Ben de umursamamıştım açıkçası. Ama o an, yapacak daha iyi bir

işim olmadığı için mi bilmiyorum, birkaç dakika sonra ayağa kalkıp Anıl'ın uyuduğu odaya gittim. Telefonunu yere bırakmıştı. Onu uyandırmamak için sessizce telefonu alıp balkona döndüm. Hemen Anıl'ın telefonundan internete girip kaldığım hastanenin adını arattım. Amacım doktorun ismine bakmaktı. Güya ismini öğrenecektim ama karşıma çıkan sonuçlara tıklayamadım. "Saklambaç oynarken ebeysen, gözünü açmaman gerekir Yosun..." diye mırıldandım kendi kendime.

Dizlerimin üzerinde sürünerek kâğıdı fırlattığım yere gittim. Buruşturduğum kâğıdı açarak üzerinde yazılı numarayı telefonda tuşladım. Ayaklarımı kalçamın altında topladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Heyecanlı değildim fakat ne diyeceğimi bilemediğimden biraz gergindim. Tiz arama sesi üçüncü çalışında karşı taraftan, "Efendim Yosun?" sesi geldi. İşte o an, kalbim hızlandı birden. "Nasıl..." Yutkundum. "Nasıl bildiniz?"

Kahkaha sesi geldi telefondan. "Hastaneye bu numarayı bırakmışlardı iletişim için. Oradan alıp kaydetmiştim. Belki bu numaradan ararsın diye. Çok havalı bir cevap verebilirdim ama dürüst olmayı seviyorum."

O görmese de gözlerimi devirdim. "Gerçekten..." dedim küçümseyen bir ses tonuyla. "Bir an sizin hakkınızda farklı düşünmeye başlamıştım. Sanırım yanılmışım."

Kendine güvendiğini belli eden tok ve baskın ses tonuyla hemen, "Birkaç saat sonra ofisime geldiğinde yanılmadığını öğreneceksin," dedi.

"Geleceğimi nereden çıkardınız ki?"

"Çünkü geleceksin. Görüşürüz," deyip telefonu yüzüme kapattı.

Birkaç dakika, az önce yaptığım konuşmada bir mantık aradım. Bulamayınca yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için, sırf vakit geçsin diye kalkıp üzerime havaya uygun bir parça kıyafet geçirdim. Yoksa gerçekten ölmekten vazgeçtiğim bir sırada ölüm soğuk bir şekilde sinsice yaklaşıp bulacaktı beni. Anıl'ı uyandırmadan kapıyı çekip yola attım kendimi. Ve sanki Öz-

gür'ü anarcasına koşa koşa gittim hastaneye. Dengesizliğime alışkın vücudum bir saniye bile yargılamadı beni.

Adını bilmediğim doktorun kapısının önüne geldiğimde uykum tamamen kaçmıştı. Eğer tek kalmasaydım doktorun varlığı asla aklıma gelmeyecekti, bunu biliyordum. Buna kendimi inandırıp yüzüme hiç beceremediğim umursamaz ifademi kondurup kapıyı çaldım. Hastanelerin o kendini belli eden kokusu arasında kapıya odaklandım. Parmaklarımın eklem yerlerinin kapıda bıraktığı ses, orada oluşumu kanıtlar gibi kulaklarıma dolarken yüzümdeki ifade soldu. *Madem umursamıyorsun bu adamı, neden geldin buraya?* İçeriden "Gir!" sesi gelirken derin bir nefes aldım. Sadece kendim duyabileceğim şekilde, "Girelim bakalım," deyip kapıyı açtım ve içeri adımımı attım.

Henüz bir adım atmıştım ki, beyaz ağırlıklı döşenmiş odada fazla siyah kalmışım gibi hissettim ve içeri girmekle girmemek arasında bir an gidip geldim. Doktor, kapının önündeki çekingen tavrımı fark edince, "İçeri gelmeyecek misin?" diye sordu. Hâlâ kapı kolunda duran elimi hızlıca çekip kapıyı kapattım. "Geleceğim doktor," dedim sesime kafamdan geçenleri yansıtmayarak. Üzerimdeki montu yürürken çıkarıp doktorun masasın önüne geldiğimde koltuklardan birine bıraktım. Diğer hafif koltuğu ayağımla kendime doğru çektim ve doktoru tam karşıdan görebileceğim bir pozisyona getirip oturdum. Ben evimdeymişim gibi hareket ederken doktor koyu gri gözlerinin üzerindeki ince metal çerçeveli yuvarlak gözlüğünü burnundan yukarıya doğru itti. *Dirseklerini masaya dayayıp elini ağzına kapatarak güldü. Her saniyesi, her saniyesinden farklı; duygu geçişleri fazlasıyla keskin olan hastalara alışık olması gerekmez miydi?*

"Merhaba Kuzey Bey," dedim kendimden emin bir tavırla. "Kapıdaki isim tabelasını ben geliyorum diye mi çıkardınız?"

"Kuzey mi?" dedi koltuğunda geriye yaslanıp. "Hâlâ birile-

rine sormamış olman ya da internetten aratmamış olman beni etkiledi doğrusu."

"Sadece oyunu kurallarına göre oynamak istedim."

"Oyun oynamak istemiyorsun sanıyordum," dedi beni sinirlenmekle etkilenmek arasında bırakan ukala tavrı ile. "Ama her türlü kaybediyorsun. En fazla kaç tane "K" harfli isim olabilir ki? Hem... Senin için özel olan anlamları düşünmen gerekirken gidip en alakasız olanları seçiyorsun. Kuzey'miş..."

Ellerimi oturduğum koltuğun yanlarına koyup, "Böyle yapacaksanız gidiyorum," dedim. İşaretparmağıyla ellerimi işaret edip, "Lütfen bırakır mısın orayı," dedi. "Gitmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Ellerimi koltuğun yanlarından çekip kendimi serbest bıraktım. Yüzüme en boş ifademi kondurup geriye yaslandım. "Peki. Şimdi söyleyin bana. Benden ne istiyorsunuz?"

"İnan, adımı tahmin etmeni değil."

"Saçma sapan bir deney için kafasını bulandırmak istediğiniz bir kadınsam, yanlış adres. Kafam dünyanın tüm kaoslarını tek bir odaya hapsetmişler gibi... Anlatabiliyor muyum?"

"Bunu bildiğim için o odaya girmek istiyorum."

Doktoru küçümser gibi, sahte bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. "İşte o imkânsız," deyip bacak bacak üstüne attım. Aynı yapmacık gülüşten o da yerleştirdi yüzüne. Ama onunki benimkinden daha rahatsız ediciydi. Bacaklarımı çözüp tekrar rahat bir oturma pozisyonuna geçtim. "İsminiz nedir doktor bey?" diye sordum, düz bir sesle. Gözlerimi gözlerine dikip kaşlarımı hafifçe çattım sorumu etkili kılabilmek için. "Bana on saniye içinde isminizi söylemezseniz, yemin ederim defolur giderim buradan."

Gözlerimiz birbirine kenetlendiği an, merak ve öfke birbirine karışıp bir yumak halinde odaya düştü sanki. Duygulardan arınınca bedenlerimiz, kasılan yüzümüz çözüldü. Sakin bir şekilde, "Kaya," dedi. "İsmim..."

Odadaki yetersiz havayı ciğerlerime doldurup sesli bir şekilde aldığım soluğu odaya geri bıraktım. "Cebimde taşıdığım kâğıdı siz aldınız, değil mi?" diye sordum. Bana cevap vermeden çekmecesini açıp içinden kayıp not kâğıdımı çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Hemen ayağa kalkıp buruşmuş kâğıdımı bıraktığı yerden aldım. Kâğıda bakıp onu yazdığım zamanı geçirdim içimden. Özgür gittiğinde öylesine karalayıp cebime koyduğum ve oradan hiç çıkarmadığım kâğıt.

"Yosundum bir kayanın altında, özgürleşiyorum," dedi doktor ben kâğıda bakarken. Kâğıtta yazanı seslendirmişti. Kafamı kâğıttan kaldırıp doktorun yüzüne baktım. Yakından daha belirgin olan gri gözleriyle bana bir çocuğa bakarmış gibi bakıyordu. "Sırf bir cümlenin nesnesiyle adaşsınız diye miydi bu yaygara? Hem... Neden çaldınız kâğıdımı?"

"Çünkü senin bana ihtiyacın var," dedi ayağa kalkıp. "Sen ölüm nedir bilmeyen, özgürleştiğini zannederken gitgide esir düşen inatçı bir yosunsun. Şimdi otur..." Eliyle, az önce oturduğum koltuğu işaret etti. "Sadece biraz konuşalım. Söz, çok değil..."

Doktorun söylediklerini yutup yerime geri oturdum. Elimdeki küçük kâğıt parçasını pantolonumun cebine sıkıştırdım. Yutkunup, "Söylesene doktor," dedim. Az önceki gibi geriye yaslanıp rahat bir pozisyon seçmek yerine, alınabilecek en rahatsız pozisyonu alırken koltukta. "Gerçekten daha önce onlarca psikiyatr gezdim. Ama siz... Ürkütücü derecede farklısınız. Benim gibi yüzlerce hastanız olmuştur eminim... Sırf bir kâğıt parçasına yazdığım cümlede adınız geçiyor diye mi uğraşıyorsunuz benimle?"

"Sadece seninle böyle uğraştığımı düşünmen komik..."

"Beni böyle bozamazsınız. Bu duygularımı yitireli çok oldu doktor."

"Seni bozmaya çalışmadım." Eline bir kalem alıp oynamaya başladı. "Sana her şeyi dürüstçe anlatmamı ister misin? Ben kimim? Neden böyle tuhaf davranıyorum? Amacım ne?"

"Her gelen hastanıza kendinizi böyle anlatır mısınız?"

"Genelde," dedi. "Özel hissetmek istersen yalan söyleyebilirim ama..."

"Gerek yok," dedim. "Kendimi özel hissetmemi sağlayan harika bir adam var hayatımda. Sizin tarafınızdan özel hissetmeye ihtiyacım yok."

Elindeki kalemi masaya fırlatıp yüzüne ilk defa samimi bir gülümseme yerleştirdi. "İşte bunu sevdim. İkimiz de ölümüne dürüst olalım. Klasik doktor hasta yalanlarına girmeden..."

"Ürkütücü derece tuhaf olduğunuzu söylemiştim, değil mi?"

"Az önce söyledin küçük hanım. Birkaç defa da öyle olduğumu bakışlarınla hissettirmiştin. Ama buna rağmen benden çekinmiyor oluşun..." Başını hafifçe yana eğdi. "Hoşuma gidiyor." Mimiksiz yüzümden, ne anlatacaksa anlatmaya başlaması gerektiğini anlamış gibi, "Peki o zaman..." dedi. "Dürüstçe kendimi anlatmaya... tüm çıplaklığıyla... ben başlayayım. İsmim Kaya Aydınlar. Otuz dört yaşındayım..."

"Gerçekten kimlik bilgileriniz umurumda değil."

Omuz silkip istediği şekilde anlatmaya devam etti. "Mühendis bir anne-babanın tek oğluyum. Küçükken, ben de annem ve babam gibi başarılı bir mühendis olmak istiyordum. Bunun için derslerine haddinden fazla asılan ve çok çalışan bir öğrenci oldum liseye kadar. Emeklerim karşılığını fazlasıyla verdi, Türkiye'nin en iyi üniversitelerinden birine üçüncülükle girdim."

"Hayatınız çok sıkıcı olmalı. Üç cümlede on sekiz yılınızı özetlediniz."

"Haklısın... Ama önemli kısımlara gelene kadar kısa bir özet geçmeyi tercih ediyorum. Neyse... Üniversite hayatım da pek farklı başlamadı. Doğru dürüst dışarı bile çıkmadan deli gibi ders çalışıyordum. İlk dönem bitince bu çalışmamın karşılığını da okul birincisi olarak aldım. Hem ailem hem benim için işler harika gidiyordu. Tatilde, kendime ödül vermek için bir haftalığına Bursa'ya gitmeye karar verene kadar... Babamın

arabasını aldım. Tek başıma yola koyuldum. Hiç unutmuyorum, yol boyu aklımdaki tek şey hayatımdı. Ne yapıyorum... Aldığım notlar, akademik başarılar... Gerçekten beni hep böyle mutlu edecek mi? Yoksa şu an olduğu gibi tek başıma olmaktan sıkılacak mıyım? Aklımdan bunlar geçerken, kar yağmasına rağmen camı açmak istedim. Soğuğu hissedip beynimim uyuşmasını... Çünkü aklımdaki soruların cevapları ne beni ne de ailemi memnun edecekti. Eski arabaları bilir misin bilmiyorum. Hani şu camlarını açmak için bir hayli uğraşman gerekenler..." Başımı biliyorum der gibi yukarı aşağı salladım. "Camı açmaya uğraşırken, bir anda kontrolümü kaybettim. O sırada karşıdan gelen bir kamyonun altına girdi kullandığım araç. Ve bum!" İki elini birbirine vurdu. "Ağır yaralandım kazada. Üç ay komada kaldım. Uyandığımda, başımda ağlayan ailemi gördüğüm anı hatırlıyorum da... Hiçbir şey hissetmemiştim. Bir süre hareket edemedim. Çoğu şeyi hatırlayamadım. Sürekli saçma sapan rüyalar görüp durdum. Birkaç aylık rehabilitasyon sürecinden sonra hem bedenim iyiye gitti hem hafızam... Kötüye giden tek şey, gördüğüm korkunç rüyalar ve aklıma takılan tek bir soruydu. O üç ay boyunca ben neredeydim? Daha önce pembe rüyalar dahi görmeyen ben, neden her gece kâbus görerek uyanıyordum? Bedenimin ölü gibi yattığı o üç ay boyunca ruhum neredeydi?"

Ensemden aşağı ince bir soğukluk indi aniden. Elimi göğsümün üzerine yerleştirdim. Aklıma, en son intiharımda ölüm ile yaşam arasında gidip gelirken gördüğüm kâbus benzeri şeyler geldi. Korktuğumu hissetmiş olacak ki, sustu. Yutkunup cılız bir sesle, "Devam edin lütfen," dedim kurumuş dudaklarımın arasından. Korkmam aslında hoşuna gidiyordu doktorun. Bunu çok net anlayabiliyordum. Çünkü korkmam demek, onun doğru yerde olduğunu kanıtlıyordu. Benzer hayali kâbuslar... Benzer hisler... Benzer korkular...

Başını tamam der gibi salladı ve anlatmaya devam etti. "Okulumu askıya aldık bir süreliğine. Dışarı hiç çıkmıyor, evde

dahi kimseyle konuşmuyordum. Sürekli bunları araştırıp gece gündüz bunları düşünüyordum. Delirecek gibi olduğum bir an, kendime şunu dedim. 'Sen aptal biri değilsin. Delirmeden evvel, kendini iyi et ve bu cevabı öyle ara.' Daha sonrasında ise, birkaç haftalık bir kişisel iyileştirme seansı... Bilirsin, en iyi ilaç bizden başkası değildir kendimize. Daha sonra aileme okulumu bırakmak ve sınava tekrar hazırlanmak istediğimi söyledim. Aklını kaçırmaktan son anda dönmüş oğullarının hayata yeniden başlama isteği ailemi sevindirdi tabii. Kabul edip tekrardan sınava hazırlanabilmem için bir sürü özel hoca tuttular. Bir sene evde sınava hazırlandım. Sonrasında ise istediğim yerdeydim. Tıp fakültesi... Ölümü en iyi anlayabileceğimi düşündüğüm yer... Ama yanıldığımı daha ilk yılımda fark ettim. Çünkü aradığım cevap, orada da değildi. Ölü bedenlere bakmak, ölürken ne hissettiklerini yüzlerinden okumaya çalışmak... Kalbin nasıl durduğunu bilimsel olarak öğrenmek... Bedenin soğuyuşunun açıklaması... Hiçbiri. Bunların hiçbiri beni tatmin etmedi. Ben de şu an oturduğum koltukta olmak istediğime karar verdim."

"Bu bir soru, değil mi? Şu an bunun sebebini soruyorsunuz bana."

"Zeki bir kız olduğunu biliyorum. Ama sadece soruları anlayacak kadar zekisin. Cevapları bulmakla aranın iyi olduğunu söyleyemem."

"Cevabınızı bekliyorum doktor."

Elini dalgalı saçlarına daldırıp sırtını geriye yasladı koltukta. Birkaç dakika susup sadece gözlerimin içine baktı. "Ben ürkütücü derecede tuhaf olan, kötü biriyim Yosun. Bu koltukta sadece, ölümden dönmüş insanların ağzından o anları tekrar dinleyip kafamda yıllar yılı büyüttüğüm o sorunun cevabını bulmaya çalışıyorum."

"Siz gerçekten kötü bir doktorsunuz," dedim. "Ama bu benim pek umurumda değil."

"Çünkü sen de iyi değilsin Yosun."

Gülümseyip başımı salladım onu onaylayarak. "İyi doktor-

lar, küçük iyi bir kız bunalıp intihar etmek istiyor sandılar ama yanıldılar. Olay o kadar basit değildi..."

"Uyuduğun o birkaç gün ruhun neredeydi Yosun?" dedi ürkütücü sesiyle. "Anlatmak ister misin?"

Hatırlamak istemediğim o anlar gözümün önünden geçmeye başladığında hızla ayağa kalkıp, "Hayır," dedim. "Umurumda olan tek şey, ruhumun şu an nerede olduğu." Elimi göğüskafesime bastırdım. "Şu an içimde ve bunu hissediyorum. Aklımın ermeyeceği şeyleri düşünüp şu anımı mahvetmek istemiyorum. Size de bunu tavsiye ederim." Diğer koltuğa bıraktığım montumu alıp hızla üzerime geçirdim. "Bence hasta olan sizsiniz doktor," deyip kapıya doğru aceleci adımlarla yürümeye başladım. Kapının önüne geldiğim an, "Bence yine geleceksin," dedi rahat bir sesle.

Arkamı dönüp garip bir şekilde gülümsedim. "Hastalarımın arasına ukala biri daha katıldı. Bundan sonra arada bir görüşüyoruz doktor," dedim tanıştığımız güne gönderme yaparak. "İyi günler."

Eve döndüğümde Anıl yoktu. Soğuk ve bomboş ev, benim karmakarışık aklımla birleşince pek çekilmez oluyordu. Soğuk olmasına rağmen, üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp bir tek tişörtle kaldım. Uykusuzluktan ölmek üzere olduğum için üşümek iyi geliyordu. Aynı zamanda yorgundum da. Her ne kadar uyumayacak olsam da, yatağa girip biraz uzanmanın iyi geleceğini düşünüp yatak odasına yöneldim. Hiçbir zaman toplu halini görmediğim yatak, yine dağınık bir şekilde beni bekliyordu. Önce, biraz yatağı topladım. Sonra birkaç dakika toplanmış haline baktım. Komik geldi bu zamana kadar dağınıklığına alıştığım yatak, hiç düşünmeden üzerine çıkıp tepinmeye başladım, işte şimdi tekrar dağılmıştı. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi usulca kendimi yatağa bıraktım. *Deliriyorum...* Doktorun dedikleri,

aklıma ölümle yaşam arasındaki arafımı getirmişti. Hatırlamak istemediğim o çirkin araf... Ellerimle gözlerimi kapatıp yatakta yüzüstü döndüm. Başımın yastığa geldiğine emin olunca ellerimi çekip iki yana açtım. Nefessiz kalana kadar öyle durup tekrar sırtüstü yatar hale geçtim.

Avizeyle göz göze geldiğim an, kendimi asmaya çalıştığım gün geldi aklıma. Gözlerimi usulca yumup o günü tüm detaylarıyla hatırlamaya çalıştım. *Peki ya o kapıyı açmasaydım?* Cansız bedenimi avizede asılı hayal ettiğim an gözlerimi sonuna kadar açtım. "Deliriyorum..."

Uykusuzluktan, Özgür'süzlükten ve kafamda doktorun söyledikleri yüzünden oluşan kaosun sonucunda dış sesleri duymamaya ve beynimin içindeki uğultuları dinlemeye başlamışken geldiğini fark etmediğim Özgür'ün yüzünü, tam yüzümün önünde gördüm. İlk birkaç saniye delirdiğim için beynimin bana son bir jest yapıp kafamda o görüntüyü oluşturduğunu sandım. Ama dudaklarının arasından sızan ince duman, bir ip gibi boynuma dolandığı an sigaranın kokusu beynimdeki pusu dağıtmış gibi kendime geldim. "Özgür!" dedim yüzümde şapşal bir gülümsemeyle. "Nihayet kendine geldin," deyip yüzünü yüzümden çekti. Yatakta doğrulup hızla kollarımı dışarıdan yeni geldiğini hissettiren soğuk bedenine sardım. "Deliriyorum Özgür. Saklasana beni aklında..."

Sarılmama tek eliyle karşılık verdi. Önce belime dolandı sol eli. Sonra saçlarıma kaydı. Diğer elindeki sigarasından içmeye devam etmeyi ihmal etmeden, "Uyumadın mı hiç?" diye sordu.

"Uyumadım. Anlaşmıştık ya hani... Ayrı ayrıyken uyumayacağız. Sen?"

"Uyumadım."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Yalan değil, değil mi?"

"Değil."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Kafamı tekrar göğsüne gömdüm. Gözlerimi kapattığım an, oracıkta öylece uyumak istedim. Ama yapamadan Özgür, diğer sözümüzü hatırlattı. "Hazırlan, lunaparka gidiyoruz."

Kollarımı üşümüş ince vücudundan çözüp yüzünü daha iyi görebilmek için biraz geriye kaydım. "Nasıl... Nereden buldun açık lunaparkı?"

Kendinden gurur duymaktan öte, bu fazla normalmiş gibi, "Buldum işte," diye cevapladı. "Hadi..."

Çocuk gibi yataktan zıplayıp kıyafet dolabını karıştırmaya başladım. Özgür arkamdan gelip tek elini belime doladı. Boşta kalan eliyle dağınık dolaptan rasgele bir kazak çekip tutuşturdu elime. "Dışarısı çok soğuk..." Elini belimden çekip giyinebilmem için usulca serbest bıraktı beni. "Soğuğu seviyorum aslında," derken üzerime kazağı geçiriverdim. Kazağın sıkı boğazı, her zamanki gibi saçlarımı kabartmıştı. Özgür, başıma kül dökülüp dökülmemesini önemsemeden sigara tutan parmaklarıyla saçlarıma dokundu. "Uçuş uçuşlar..."

Her zamankinden farklıydı Özgür o gece. Tavrı, konuşmaları, her adımı... Nahif ve hüzünlüydü sanki. Yanağımdaki elinin üzerine elimi koyup gülümsedim. Uykusuzluktan kan çanağına dönmüş kırmızı gözlerimiz, morarmış gözaltlarımız, dağınık saçlarımız... "O kadar güzelsin ki şu an," dedim. "Şimdi ikimizin de suratına hayat sağlam bir yumruk geçirmiş gibi." Hiç beklemediğim bir şey yapıp gözaltıma küçük bir öpücük kondurdu. "Gidelim mi?"

Aniden dolan gözlerimle, başımı hafifçe salladım gidelim der gibi. Elimden tutup odadan çıkardı beni. Kapıya doğru ilerlerken montumu fırlattığım yerden alıp ellerimizi ayırmadan diğer elime tutuşturdu. Sanki onunlayken üşürmüşüm gibi...

İlk defa hiç koşmadan, usul usul adımlarla gittik gideceğimiz yere. Evimize bir hayli uzak olan lunaparka doğru saatlerce el ele yürüdük. Soğuk gecede, ıssız lunaparka ulaştığımızda saat epey geçti. Lunaparkın kapısından içeri girer girmez Özgür'ün elini bırakıp koşar adım etrafı dolaşmaya başladım.

Çok büyük olmayan, birkaç aletin olduğu yaşlı bir lunaparktı. Kocaman bir dönme dolap, eteklerinde binlerce mutlu anı biriktiren güzel balerin kız ve atlıkarınca... Kocaman bir gondol ve uzun iplerle yukarıdan sarkmış birkaç salıncak... Hepsi biraz eski, çalışamadıkları için yazın o dolu hallerine hasretlermiş gibi hüzünlü görünüyordu. Biraz ilerlediğimde diğerlerine göre daha karanlıkta kalmış, ışıksızlık yüzünden ürkütücü görünen atlıkarıncanın yanına yaklaşıp, "Özgür, sanki birazdan dünyanın sonu gelecekmiş gibi!" diye bağırdım. Cevap gelmeyince arkamı dönüp Özgür'e baktım. Girişin hemen yanında gri saçlı bir adamla konuşuyordu. Koşarak yanlarına gittim. "Merhaba," dedim, kırklı yaşlarında olduğu belli olan sevimli adama. "Bu mevsimde bizim için açtığınız için teşekkür ederim." Adam gülüp Özgür'ü işaret etti. Soğuktan ağzından dumanlar çıkarken, "Asıl ona teşekkür et. Ondan başkası için asla yapmazdım bunu," dedi. Adamın küçük iltifatı, Özgür'ün yüzüne bir gurur olarak yansımamıştı yine. Sıradan bir an gibi, hafifçe tebessüm etmekle yetindi.

Adamın yanından ayrılıp lunaparkın içinde el ele dolaşmaya başladık. İlk olarak atlıkarıncaya binmek istedim. Ama Özgür bana eşlik etmedi. Ben atlıkarıncada tek başıma çocuklar gibi eğlenirken sadece sigara içerek beni izledi. Her zaman korktuğum uzun ipli salıncaklarda da tektim. Gözlerini benden ayırmadan aşağıdan beni izleyen Özgür'e bağırarak onu ne kadar çok sevdiğimi haykırdım sürekli. Salıncaklardan indiğimde başım deli gibi dönüyordu. Özgür beni belimden kavrayarak kendine çekti ve şarkımız olmadan sersemlemiş bedenimle dans etti. O kadar güzeldi ki her şey... Daha sonra eteklerinde beni döndürmesi için balerin kıza binmek istedim. Zor da olsa, Özgür'ü de ikna ettim bana eşlik etmesi için. Pek korkmasam da, Özgür'e sarılmak için korkuyor numarası yapıp bol bol sarıldım ona. Balerin kızın eteklerinden, dönme dolaba geçtiğimizde hem yorgunluktan hem de uykusuzluktan ikimiz de bitap düşmüş haldeydik. Dönme dolap hareket ettiğinde benim başım onun omzuna, onunki benim başıma düştü.

"Özgür," dedim açık tutmakta zorlandığım gözlerimi yumduğum an.

Uykulu sesiyle, "Hmm," diye yanıtladı sorumu.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Lunapark soğuk ve ıssızken çok daha eğlenceliymiş. Sen olmasan asla bilemeyecektim."

"Soğuk ve ıssızken her şey daha güzeldir Yosun."

"Bizim evimize benziyor..."

"Bize benziyor."

Son benzetmesi beni gülümsetti. Bir şey söylemedim. Sadece susup uykuyla uyanıklık arasındaki nefis aralıkta onunla olmanın tadını çıkarmak istedim. Ancak, birkaç dakika içinde dönme dolap durunca açılmak istemeyen gözlerimi zorla açıp başımı Özgür'ün omzundan çektim. "Neden durduk?" dediğim an, dönme dolabın en tepesine çıktığımızda durduğunu fark ettim. "Adama biz en yukarıdayken durdurmasını söyledim çünkü," dedi Özgür. Nedenini sormak istedim ama beceremedim. Çünkü cevap, dışarıya dikkatlice bakınca görülüyordu. Yılın ilk karı, minik tanelerini düşürüyordu ıssız lunaparka. Oturduğum yerde köşeye kayıp elimi dışarıya uzattım. "Kar yağıyor..."

"Kar beklendiği söyleniyordu zaten," diye fısıldadı. "Biliyordum."

Tekrar hızla eski yerime kayıp Özgür'ün uykusuzluktan çökmüş olan yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Bu... muazzam bir duygu..."

Yüzündeki ellerimi usulca çekip başımı tekrar omzuna yasladı, ardından kendisi de başını başıma dayadı. "Böyle daha iyi..." diye mırıldandı.

Gerçekten daha iyiydi.

Yılın ilk karı üzerimize yağıyordu. İki gündür uyumadığımızdan kelimelerimiz uykudayken konuşur gibi mırıltıyla düşüyordu dudaklarımızdan. Bir dönme dolabın en üstünde hafifçe sallanıyorduk. Gözlerimiz kapalı, birbirimizin omzun-

da... "Başım hiç olmadığı kadar çok ağrıyor şu an. Ama bundan rahatsız değilim," dedim. Cevap vermedi, ama gözlerim kapalıyken bile gülümsediğini hissedebiliyordum. "Senden bir parça olabilseydim, kesinlikle migrenin olmak isterdim. Rahatsız edecek kadar, sıkça kafanın içinde beliren ve asla geçmeyen o acımasız sızı... Evet. Kesinlikle migrenin olmak istiyorum Özgür."

"Sen zaten benim migrenimsin Yosun. Rahatsız edecek kadar kafamın içinde yer kaplıyor, diğer işlerime odaklanmamı önlüyorsun. Senden kurtulmak neredeyse imkânsız. Zaman zaman ilaçlarla mümkün ama..."

"Ama?"

"Senden sonra o aptal migren haplarını almayı bıraktım."

"Çünkü?"

"Migrenim benimle kaldığı sürece, sen de benimle kalacaksın. Işıklar da hep açık kalacak bizim için."

Ne güzel bir tanımdı bu...

Ben onun migreniydim. O ise ışıkları benim için hep açık bırakıyordu.

Ve acı çeke çeke kirli varoluşumuzu kutluyorduk. Her gece...

Zaman ne tuhaf bir kavramdı onunlayken. Onun yerel saati ya hep ileriydi, ya da benim saatlerim hep geriydi ona. Bir türlü ortak bir zaman diliminde buluşamıyor gibiydik. *Şimdi sende saat kaç acaba Özgür? Kaç saat ileridesin benden? Sende akşam olmuş mudur? Yoksa güneşin yeni mi doğuyordur sana?* Akrep ve yelkovan eriyip birbirine karışıyordu onunlayken. Gün yirmi dört saat değil de, tek saat gibiydi. Yorgun bedenlerimiz soğuk dönme dolabın içinde üzerimize karlar yağarken uyuyakalmıştı. Gözlerimi uykulu bir şekilde açmaya çalıştım. Açtığımda hâlâ kap-

karanlıktı her yer. İki gündür uyumadığım için yetersiz gelen kısa uyku, aynı zamanda geçirdiğimiz mükemmel geceye ihanet etmişim gibi fazla gelmişti kendime sanki.

Acıyan gözlerimi tamamen açmayı başardığım an, dönme dolabın bizim içinde olduğumuz bölmesinin yukarıda değil de, aşağıda olduğunu fark ettim. Kabinin kirli penceresinden bakabildiğim kadar etrafa hızlıca göz gezdirdiğimde burayı açan adam ortalıkta yoktu. Muhtemelen bizi aşağı indirip uyandırmaya kıyamadan gitti... Özgür'ün sola düşmüş başını elimle kavrayıp hafifçe sarstım, "Özgür, uyan," diyerek. Gözleri aniden açılıp kaşları aynı hızla çatıldı. Yarı açık gözleriyle, "Yosun kafamı bırakır mısın?" deyince, hâlâ başını iki yanından tutan ellerimi hızla çekip, "Özür dilerim," dedim. "Uyku sersemiyim, ne yaptığımı bilmiyorum." Cevap vermedi. Oturduğu yerden kalkıp aşağı indi ve benim de inmem için elini uzattı.

Gitmek için çıkış kapısına doğru yürümeye başladığımızda hâlâ zifiri karanlıktı. Hava o kadar soğuktu ki, kollarımı birbirine dolayıp çenemin titremesine engel olamadan takır takır sesler çıkararak yürüyordum. Eğlence ardından çekilen kısa süreli uyku, aslında ne kadar uykusuz ve yorgun olduğumuzu bedenlerimize hatırlatmış gibi birkaç saat öncesinden daha bitkindik. İkimiz de sarhoşmuş ve düz bir çizgide yürüyemiyormuşuz gibi, zikzaklar çizerek ilerliyorduk. Çıkış kapısına yaklaştığımızda karanlık yüzünden göremediğim bir taşa takılıp aniden yüzümün üstünde buldum kendimi. Özgür düştüğümü bile fark etmedi uykusuzluktan. Yüzüm toprağa gömülüyken, "Özgür!" diye bağırdım. Ayak sesleri ben bağırınca kesildi. Birkaç saniye beni görmeye çalıştı sanırım. Düştüğümü fark ettiği an, bana doğru yürümeye başladı. Yanıma gelip hâlâ hareketsiz yattığımı fark edince, "Kalkmaya düşünmüyor musun?" diye sordu.

Yüzüm hâlâ topraktayken, "O kadar uykusuzum ki, böyle uyuyabilirim," dedim.

Omuzlarımdan tutup hızla ayağa kaldırdı beni. "Şu haline bak," dedi gülmek ile kızmak arasında gidip gelen yüzüyle.

Eliyle yüzümdeki toprakları temizledi önce. Sonra üstümü tüm topraktan arındırmak için silkelemeye başladı. Girişteki sokak lambasının cılız ışığı yüzüne düştüğü an, gözaltındaki morluklar iyice belirgin hale gelmişti. Üzerimi temizlemek için nazikçe vücudumda gezinen ellerini tuttum aniden. "Ne oldu yine?" diye sordu. Cevap vermeden, ellerini gözlerime yerleştirdim. İnsanın tüm eksikleri gözlerine yansır ya hani, o benim bütün eksikliklerimi silmişti. "Bak... İki el, yüzümdeki bütün eksikliği sildi." Ellerini, gözlerimden çekip ellerimi avuçları içine aldı. Benim yaptığımı tekrarlayıp ellerimi gözlerinin üzerine kapattı. "Bak..." dedi. "İki küçük el, bütün dünyamı sildi."

Yüzüme şapşal bir gülümseme yerleştirip ellerimi yüzünden çektim. "Senin dünyan iki gözünün gördüğü kadar mı?"

İşaretparmağı ile başparmağını hafifçe açarak birkaç santimlik bir aralık yaptı. Elini havaya kaldırarak o aralığı gösterip, "Benim dünyam bu kadar," dedi.

Hafifçe tebessüm edip, "Nasıl yani?" diye sordum. Parmaklarıyla oluşturduğu aralığı yanağıma yerleştirdi. "Bak... Gülünce dudakların bu kadar kıvrılıyor yukarı. O yüzden, benim dünyam bu kadar."

Soğuk bir kış gecesiydi. Yılın ilk karı üzerimize yağarken hayatımda ilk defa fazla sevildiğimi hissettiğim için ağladım. Bir sokak lambasının cılız ışığı düşerken Özgür'ün ilk ve son nahif itirafının üzerine, ilk defa kalbim mutluluktan patlayacakmış gibi olduğu için elimle yüzümü kapatıp deli gibi ağladım. Lunaparkın dolunayıymış gibi en tepede öylece bekleyen dönme dolap, anılarımızı bizim yerimize saklamaya söz vermiş gibi dikkatle bizi izlerken; ilk defa küçücük bir hüzün parçası olmadan içimde, salt mutlulukla hıçkıra hıçkıra ağladım. Özgür, ellerimle gizlediğim ağlayan yüzümü göğsüne bastırdı. İlk defa mutluluktan ağlayan birine ağlama demeye onun da gönlü razı gelmemişti sanki. Hiçbir şey demeden, ağlamamın bitmesini bekledi sabırla. Ağlamam bitince, saçlarıma küçük bir öpücük kondurup sanki hiçbir şey olmamış gibi elimden tutup yürü-

meye başladı. Güneş balerin kızın eteklerine düşmeden, ayrıldık lunaparktan.

Yaşamak istiyorum. Bir kez daha böyle hissetmek için... Gerekirse yüz yıl... Yaşamak istiyorum. İlk defa, bu kadar güçlü bir hisle...

Lunaparktan çıktığımızda, "Buraya bir kere daha gelelim, olur mu?" dedim.

"Buraya bir kez daha gelmeden ölmeyelim," dedi. İçimden, *ölmeyelim lütfen,* diye geçirdim. *Mümkünse, biz hiç ölmeyelim...*

Soğuk bir kış gecesi, ilk defa sonsuza kadar yaşamayı diledim.

Lunaparktan eve dönüşümüz, günün aydınlanmasıyla neredeyse acımasız bir hal almıştı. Yeni doğan güneş, ağrıyan gözlerimizi yakmaya yemin etmiş gibi gözlerimize dolarken Özgür yolun kenarındaki sıradan müstakil bir evin duvarını işaret edip, "Şurada biraz dinlensek mi?" diye sordu. Kaşlarımı, gözkapaklarımı yukarı kaldırabilmeleri için iyice kaldırıp, "Bana uyar," dedim.

Duvarın dibindeki kaldırıma oturup sırtımızı geriye yasladık. Üşüyerek iyice Özgür'e doğru sokuldum. Pantolonumun ısıtmadığı bacaklarımı biraz olsun ısıtmak için karnıma çektim. Özgür bir bacağını boş yola doğru uzatmışken, diğerini sanki başımı koyabilmem için dik tutuyor gibiydi. Başımı omzundan çekip biraz da eğilerek dizine koydum. Sabahın erken saatlerinde olduğumuz için pek fazla araba geçmiyordu sokaklardan. İnsan deseniz zaten hiç yoktu. Bir tek rüzgârın uğultusu sokakları dolduruyordu. Biraz dinlenmek için oturduğumuz yol kenarında, daha üçüncü dakikada uyuyakaldık.

Bir kamyonun gürültüyle yoldan geçişine uyandığımda başım Özgür'ün dizine değil, duvara yaslıydı. Birkaç saat içinde, ikinci defa uykumu alamadan uyandığım için başıma amansız bir ağrı saplanmıştı. Şakaklarımı ovmak yerine, başımı duvara yasladım tekrar. Uyuyan Özgür'ü izlemek için hafifçe başımı

eğdim. Hafif aralık dudakları, gerçek dünyayı zihnine sızdırıyormuş gibiydi. Gerçek dünya zihnine sızıp onu kafasındaki kaostan kurtarıyormuş gibi... Parmaklarımı dudaklarına doğru uzatıp birkaç santim kala durdum. Dudaklarının arasından sıcak nefesinin dışarı çıktığını hissedince gülümseyip önüme döndüm. Ne aptalım...

Ayaklarımı yola doğru uzatıp çok da işlek olmayan yolu izlemeye başladım. Arabalar, nadiren de olsa geçmeye başlamıştı. Yol kenarına atılmış iki ceset gibi görünmemek için kafamı iki yana sallayarak hafifçe bir şarkı mırıldanmaya başladım. "Farklarımızda benzerlikler aradık... Sürtündük ve yonttuk... Köşelerimiz vardı... Gardiyansız bir hüc-" Şarkının ortasında gözüm kırmızı kazağımdaki küçük söküğe takıldı. *Lunaparkta bir yere takıldı sanırım,* diye geçirdim içimden. Söküğün ucundaki ipi tutup kendime doğru çektim. İp kendini ilmeklerinden kurtarıp sökülmeye başladı. Biraz daha çekiştirince sökülen ip oraya hiç ait olmak istemiyormuşçasına koptu. Elimdeki ipe bakarken aklıma ne zaman okuduğumu bile hatırlamadığım, eski inanışlardan bahseden o eski kitap geldi. Kitaptaki inanışa göre, Kader Tanrısı ruh eşlerini serçeparmaklarından kırmızı bir iple birbirine bağlarmış. Bu ip esner, kördüğüm olur, fakat asla kopmazmış. Amaç da bu iki insanın kaderini bu iple bağlayarak, ayrılmamalarını sağlamakmış. Özgür'ün serçeparmağına, onu uyandırmamaya dikkat ederek kırmızı ipi bağladım. İpin diğer ucunu da kendi serçeparmağıma... Özgür'ün elinin hemen yanına kendi elimi koyup izledim bir süre. Ne güzeldi, nişan yüzüklerimiz...

Parmaklarımızdaki ipi ortasından koparıp sökülen kazağımdan bu defa daha uzun bir ip kopardım. Her ne kadar serçeparmaklarına takılsa da kaderin kırmızı ipi, bazı yerlerde bunun ayaklardan da bağlandığı söyleniyordu. Ben ikisini de yapacaktım. Hâlâ uyuyan Özgür'ün ayak bileğine bağladım bir ucunu. Diğerini kendi bileğime... İpi bağladıktan sonra ayağa kalkıp kendi kendime saçma sapan hareketler yapmaya başladım. Ken-

di etrafımda dönüp durdum. Zıpladım. Dans ettim. Gözlerimi ellerimle kapatıp yola doğru yürümeye başladım sonra. İçimden geldi bunu yapmak. Küçücük adımlarla... İp gerildiği an duracaktım. Biraz ilerleyince bacağımdaki ip gerildi birden. Ellerimi gözlerimden indirdiğimde tam ayaklarımın yanından bir araba geçti. Bir adım geri çıktığım an, "Buraya gel," diye bağırdı Özgür. Arkaya dönüp uyanan Özgür'e baktım gülerek. Ayağındaki ipi çıkarmış elinde tutuyordu. Arabaya gelmeden, ipi çeken Özgür'müş yani... Yaramazlık yaparken annesine yakalanmış bir çocuk gibi ayaklarımı yere sertçe vura vura koştum Özgür'e. "Özür dilerim," deyip yanına oturdum. "Ben uyuyunca hep böyle şeyler mi yapıyorsun?" dedi hafifçe kızarak.

Başımı iki yana sallayıp, "Yok, genelde seni izliyorum," dedim. "Arada sen önden yürürken arkandan tuhaf tuhaf şeyler yapıyorum ama çok nadir..."

Cebinden sigara paketini çıkarıp sigarasını tutuşturdu. İlk nefesini çekip, "Onu biliyorum," dedi gülerek. "Yaya geçitlerinden geçerken sek sek oynarcasına zıplayarak yürümek gibi... Bir de insanlar sana tuhaf tuhaf bakınca koşarak peşimden gelip ceketimden tutuyorsun. Sanki ben fark etmiyormuşum gibi..."

"Bazen içimden tuhaf şeyler yapmak geliyor, tutamıyorum kendimi."

"Tutma zaten."

"Bana da sigara verir misin?" Ellerimi uzatıp paketi avucuma bırakmasını bekledim. Ama o, dudaklarının arasındaki henüz iki nefes çektiği sigarasını parmaklarımın arasına bıraktı. Ardından kolumdan tutarak ben ne olduğunu anlamadan beni çevirip sırtımı göğsüne yasladı. Kollarından birini hafifçe boynuma doladı. Ellerime bıraktığı sigaradan bir nefes çektim sırtımı onun göğsüne yaslarken. Peşinden o da boşta kalan eliyle bir sigara da kendine yaktı. İlk nefesini içine çektiği an, bir süre bekledi dışarı üflemek için. Ben dudaklarımın kapısını aralayıp içimdeki dumanı dışarı sızdırdığım an, eğilip benim dumanımın üstüne üfledi kendisininkini. İkimizden çıkan gri duman birleşip öyle

yükseldi... O kadar güzeldi ki bu görüntü, heyecanla sigaramdan yeni bir nefes çektim içime. Tekrar aynısını yaptık. Duman birlikte yükselip dağılırken, "Bizim gibi... değil mi?" diye sordum.

"Bizim gibi."

"Birbirine tutunup büyüyen zehir..."

"Kendini zehirlemeni bu kadar sevdiğim için özür dilerim."

"Eskiden sigara içemediğimi düşünürdün..."

"Sigaradan bahsetmiyorum."

Başımı zorla arkaya çevirip Özgür'ün yüzüne baktım. Kısılmış gözleri, gülümsüyor gibi bakıyordu bana. O kadar masum ama aynı zamanda o kadar tehlikeliydi ki o bakışlar... Bedenimi de ona doğru çevirdim. Dizlerimin üzerinde doğrulup sigaramı yerde söndürdüm. Gözlerimi tek bir saniye onunkilerden ayırmadan, yüzüne bakmaya başladım. Bacaklarını hafifçe kapattı ben öyle yapınca. Elimi yanağına koyup, "Dünden beri bir tuhafsın Özgür. Korkuyorum..." dedim.

Dünyanın en iç burkan gülümsemesini atıp sigarasından bir nefes çekti. "Uzak dursam, canın acıyor. Yakınına gelsem korkutuyorum... Ne acayip bir adamım, değil mi?"

Kaşlarımı çatıp, "Öyle demek istemedim," dedim. Elimi yüzünden çekip gözlerimi yere diktim. "Senden korkmuyorum. Sadece..." Ben paranoyakça fikirlerimle onu boğmaya hazırlanırken Özgür aniden, "Gözlerini kapat," dedi. Ona tekrar bakmadan, hâlâ yere çevrili gözlerimi sımsıkı yumdum. Çenemden tutup ben gözlerimi açmamak için kendimle savaşırken başımı hafifçe yukarı kaldırdı. Kalbim, güzel yüzünün nasıl bir şekil aldığını bildiği için hızlandı birden. Ama dakikalarca ne bir şey söyledi ne de yaptı. Gözlerimi usulca açtığım an, kıpırdamadan bana bakan Özgür'ün gözlerini gördüm. Tuhaf bir hüzün vardı sanki yüzünde o an. Başımı hafifçe yana eğip, "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç... Sadece birkaç dakika bir şeyler için endişelenmeden karşımda öylece durmanı istedim."

Şaşkınlık ve sevinçle, "Sen..." dedim elimi ağzıma kapatıp. "Bir gün beni öldüreceksin Özgür. Ama mutluluktan. Biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Seni sonsuza kadar yaşatacağım."

"Normalde, geleceğe borcum olan her dakika için üzülürdüm. Ama şimdi... Şurada bir dilek ağacı olsun isterdim. Onun dalına bu dileğini asmak için..."

"Dilek ağacına, dileğimizi asmak..." Güldü. Neden güldüğünü anlamadım ama ben de güldüm onunla. "Ne oldu, bana da söyle," dedim. İki elimi de avuçlarının içine alıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Şey gibi değil mi sanki... Başkasının astığı dilek, benim avuçlarıma düşmüş gibi."

"Yine anlamadım."

"Diyorum ki... İlk gün aptal balık... İlk gün, benim dileğimi dilek ağacına değil, bir avizeye asmışlardı. Ve ben tesadüfen gidip onu oradan çaldım. Çünkü dilekler, aptal dilek ağaçlarında durarak gerçekleşmezler. Gidip, o dileklerin peşinde koşmak gerekir. Ya da onlarla koşmak... İlk gün, seninle koştuğumuz gibi."

Dünyanın bütün taşları onun kalbinin duvarını örmek için toplanmış gibi hissederdim çoğu zaman. Buz gibiydi her zaman, her zerresine kadar. Tek bir cümlesiyle beni yıkar, harabelerimde dans ederdi acımadan. Tek bir bakışıyla öldürür, ayağıyla eşelediği küçük çukura gömerdi beni. Rüzgârında savurur, duvarından duvarına çarpardı. Zaman zaman yanımdayken bile, kendinden mahrum bırakırdı beni. Güneşi pek vurmazdı benim kıyıma. Ama... Arada öyle şeyler söylerdi ki bana, damardan yüksek doz verilmiş mutluluk uyuştururdu tüm hücrelerimi.

Kırk farklı hayat yaşasam, kırk farklı mutluluk tatsam o bir cümlenin verdiği mutluluğu vermeyecekti hiçbir şey. Emindim.

12.01.2016

Anne rahmine düşen, küçücük bir ruhun kaçışıdır doğmak. Yirmi iki yıl önce, bir çarşamba gecesi annemden kaçıp dünyaya sığınmışım. Yedi aylıkken... Daha dünyaya geldiğim saniye pişman olmuşçasına deliler gibi ağlamışım. Sonra da her yıl o gün özelmiş gibi kutlamışım. Kendi kendime... Ne tuhaftı doğum günlerim. Annemin nadir katıldığı, benim nadir dilek tuttuğum...

Salı gününe denk gelen bilmem kaçıncı doğum günümdü o gün. Özgür'ün dizlerinin üzerindeydi başım. Soğuk bir kaldırıma boylu boyunca uzanmış, gökyüzünü izliyordum. Aklım, her yıl uzun uzun düşündüğüm ve anlamaya çalıştığım doğum günlerindeydi. Ve bir de bana o gün geldiğine inandığım bebeğimde... Elimi, karnımın üzerine yerleştirip sessizce sigarasını içen Özgür'e, "Sence doğum günleri çok önemli mi Özgür?" diye sordum.

"Pek değil," dedi umursamaz bir tavırla. "Sadece her yıl bir kere hatırlanmak istiyor herkes, o kadar."

"Bence doğmaktansa, anne rahmine ilk düştüğümüz gün daha önemli. Varoluşumuzun ilk günü aslında o gün." Elimi karnıma iyice bastırdım. "Bebeğim aşağı yukarı bu zamanlarda düşmüştü karnıma... Biliyor musun?"

"Ne hoş bir tesadüf olmuş."

"Değil mi? Kesinlikle ben de öyle düşünüyorum. Annesinin gerçek varoluşu, sahte doğum günüyle aynı güne denk geliyor. Dolu dolu kutlayabileyim diye sanki."

"Dolu dolu yaşa diye," deyip saçlarımla oynamaya başladı. "Biliyor musun Yosun, bence artık ölmeyeceğine söz ver. Kalpten... Bu doğum gününde, bunu yap ve bebeğinin minik ruhunu özgür bırak."

Burnumun direği sızladı Özgür'ün söyledikleriyle. "Sonbaharda bile uyuyamıyor değil mi?" dedim anlamayacağını bilerek. "Haklısın sanırım."

"Sen ölme diye sürekli uyanık."

"Uykusuz kalmıştır, değil mi? Biz iki gün uykusuzluğa dayanamazken, o küçücük şey iki yıldır uyumuyor." Gözlerim doldu ama ağlamak istemedim. "Keşke bir mezarı olsaydı. Onunla konuşmak öyle daha kolay olurdu."

"Bir mezarı var," dedi Özgür. "Gidelim mi?"

Başımı hafifçe kaldırıp Özgür'e baktım. Elini cebine atıp birkaç tane papatya çıkardı. Başımı usulca yerine geri ittirip, "Aslında başka bir şey için almıştım bunları evden ama..." dedi. Karnımdaki ellerimi çekip papatyaları oraya bıraktı. "İşte oldu... Hadi. Konuş onunla."

Ellerimle, montumun kenarlarını sımsıkı tuttum. Ağır gelmişti birden. Ağlamak değil, yok olmak istedim o an. Özgür'ün güçlü elleri saçlarıma dolanınca tekrar, bana böyle güzel bir an yaşattığı için ne kadar minnettar olduğumu hissedip toparladım kendimi. Haklıydı. İçimdeki minik nöbetçiyi serbest bırakmamın zamanı gelmişti.

"Nasılsın minik?" dedim sesimin titremeyişine şükrederek. Sesimin kalbi kırık bir genç kızınki gibi değil, güçlü bir anneninki gibi çıkmasını istiyordum o an. Bebeğimin, annesinin ne kadar zayıf olduğunu bilmesine rağmen güçlü hissetmesini istiyordum. Onu koruyamayan annesinin... "Bugün bana hediye edilişinin ikinci yıl dönümü. Annen hâlâ yaşıyor, korkma. Biliyor musun, seni benden alan kadının cezasını verdim. Senin ağlayışını duyamayacağım her gün için, birer kere ağlattım hem de. Senin daha oluşmamış kalbin henüz kin ne, öfke ne bilmez ama... Hem bilmesin de zaten. Bugün sana bir söz vereceğim miniğim. Annen, bundan sonra asla kendini öldürmeye kalkmayacak. Söz... Elinden geldiğince yaşamaya çalışacak. Becerebilirse... " Güldüm hafifçe. "Dağınık saçlı abi var ya... Hani şu tam ben vazgeçmişken evime yolladığın... İşte o abi söz verdi. Sonsuza kadar yaşatacak anneni. Sonsuza kadar yaşayacağım bebeğim. Söz... Senin yaşayamadığın her gün için, biraz daha yaşayacağım. Lütfen artık uyu. Olur mu? Artık anneni bekleme olur mu?"

Islanmış gözlerle, gökyüzünü izlerken bir anda mucize gibi bir şey oldu. Bir anda üzerimize bana sanki bebeğimden cevap getirircesine iri taneli yağmur damlaları düşmeye başladı. Dudaklarım kocaman açıldı gülümsemek için. "Yağmur onu almaya geldi Özgür," dedim gülerek. "Bedenimden alacak ve yağmur damlalarına hapsedecek. Sonra buhar olup gökyüzüne yükselecek." Özgür üzerime eğilip küçük bir buse kondurdu dudaklarıma.

"Doğum günün kutlu olsun balığım. Bugün, ilk defa doğdun."

Ocak ayı, ruhsuzdur. Soğuktur. Sokaklarında istemez kimseyi. Kimsenin istemedikleri, fazlaca sever bu ayı. Ocak ayı, bizim için de fazlaca güzeldi. Evimizin sıcağı sevmeyen duvarları, ocak ayının soğuğuyla bizi üşüttükçe birbirimize sokulduk bu ayda. Sıcak suyla doldurup küveti, saatlerce içinde durduk hep. Kat kat yorgan almak yerine üstümüze, sımsıkı sarılıp uyuduk. Ocak ayı, güzeldi. Ama bunun tek sebebi, bizi üşütmesiydi.

Şubat ayına gireceğimiz geceydi. Hava çok soğuk olduğu için son zamanlarda kalın hırkalar giyip oturuyordum evde, ama o gece hiçbir şey giymek istemiyordum. Bu yüzden incecik bir tişört giyip yatağa yattım. Yorganı soğuktan tüyleri diken diken olmuş ayaklarımla aşağı ittim. Öğlen önemli bir haber gelmişti Özgür'e, alelacele çıkıvermişti evden. Ne kadar merak etsem de, ayak bağı olmamak için sormamıştım nereye diye. O yüzden, sabırsızlıkla eve dönmesini bekliyordum. Üşümek istemem de bundandı sanırım. Üşürsem, daha çabuk gelir...

Kapıdaki anahtar tıkırtısını duyar duymaz yatakta doğruldum. Birkaç saniye içinde yatak odasının kapısında göründü Özgür. "Hoş geldin," dedim kısık bir sesle. Kapalı olan ışığı açıp, "Hoş buldum," dedi. Üzerindeki ceketini hiç düşünmeden çıkarıp yere attı, ardından ışığı kapattı. Yatağa geldiğinde

buz gibi kollarına dokunup, "Üşümüşsün... Üzerine bir şeyler giy," dedim. Beni umursamadan yatağa yatıp beni de yanına çekti. "Isınırım şimdi."

Bir süre sadece sarılıp yattık öylece. Ondan bir şeyler söylemesini bekliyordum ama o sigara üstüne sigara yakıyor, tek bir kelime bile etmiyordu. Dakikalar sonra dayanamayıp, "Ne oldu bugün?" diye sordum.

"Hiç..." diye yanıtladı. Huzursuzlukla sesli bir nefes alıp onun boynuna değecek şekilde nefesi geri verdim. "Bir hiç için sabahın köründe evden çıkmazsın Özgür. Ne oldu, anlatmayacak mısın bana?"

"Bir şey olmadı Yosun. Sadece bir şeyden emin olmam gerekiyordu. Onunla ilgili bir haber alınca gitmem gerekti. Gittim, öğrendim, emin oldum ve döndüm. Anladın mı?"

"Kemal'le mi ilgili?" diye sordum. O ismi ağzıma almak bile sinirlerimi bozuyordu ama merak ediyordum. "Anlatmak istemezsen..."

İçini çekerek, "Anlatmak istememek değil de..." dedi, bir şeylerden çekiniyormuş gibi. Ona daha da sokuldum, anlatmasını istediğimi belli etmek için. Pes edip, "Peki," dedi. "Öncelikle evet, o herifle ilgili. Biliyorsun, Numan'dan intikam alırken onu ya geçmişinden ya ailesinden ya da sevdiği kadından vurmuştum. Böyle adamların canı çok nadir şeyden yanıyor, malum... Kemal'i yıllardır araştırıyorum ama ne geçmişinde bir hassasiyet yakaladım ne de ailesi vardı. Annesi ve babası çoktan ölmüşler. Kemal zaten hiç evlenmemiş, çocuğu falan da yok... İşimi güçleştiriyordu bu."

"Ama sen... Bir şeylerden şüphelendin, değil mi?"

"Evet," dedi beni kendine daha çok çekip. "Bu herifi dolandırırken ofisine gitmiştim bir gün. Ofisindeki çekmecede bir teşekkür belgesi saklıyordu. Önemsemediğim için bakmamıştım ama... Onu araştırmaya başlayıp hakkında hiçbir şey bulamayınca geldi aklıma. Öyle biri, neden ve ne için bir ortaokullunun ya da liselinin teşekkür belgesini çekmecesinde saklardı

ki? İşte aklıma ilk böyle düştü bir çocuğu olabileceği. Bayağı araştırdım ama hiçbir ize rastlamadım."

"Bugünkü haber, bununla mı ilgiliydi?"

Sigarasından kocaman bir nefes çekti içine. Dudaklarının arasından usulca dışarı bırakırken dumanı, "Evet," diye yanıtladı sorumu. "Aklıma gayrimeşru bir çocuk ihtimali düşünce araştırmalarımı bu yöne çektim. Evinde kim kalıyor, kimler girip çıkıyor... Çok çok uzun sürdü araştırmam. Şüpheli hiç kimse yoktu aslında hayatında. Ama beni bu araştırmada bir kişi kıllandırdı. Herifin evinde çalışan yaşlı bir kadın... Uzun yıllardır yanında çalıştırıyormuş kadını. Dediğim gibi yaşlıca bir kadın... Diğer bütün hizmetçiler çok gençken, onun yaşlı olması... Akrabası olabileceğini düşünmüştüm ama değilmiş. Öyle bir adam yaşlı bir kadını yıllarca yanında hiçbir bağı olmadan neden tutar? Hem de kadına doğru dürüst iş yaptırmadan? İşte çıkış noktam buydu. Belki boş çıkacaktı ama kadını araştırmaya başladım. Kadının bir kızı var, kocası yıllar önce ölmüş. Yirmi yıldır Kemal'in yanında çalışıyormuş kadın."

"Eee? Tuhaf olan ne bunda?"

"Tuhaf olan balık, kadını biraz araştırınca otuz yaşında rahim kanseri olduğu için rahmini aldırdığını öğrenmem. Bil bakalım kadın kaç yaşında?"

"Eminim o kızı doğuramayacak kadar fazlaca..."

"Evet. Kadın elli beş yaşında... Yani kızı doğmadan, beş yıl önce rahmini aldırmış. Bu ne demek biliyor musun?"

"O kız, Kemal'in kızı mı?"

"Tam isabet. Bunların karanlık dünyasında herkes aileden vurmak istiyor. Tek hassas noktaları o çünkü... Muhtemelen Kemal de bunu bildiği için, bir kızı olunca onu nüfusuna almayarak belalardan uzak tutmak istemiş. Kızını, evindeki kocası ölmüş bir hizmetçisinin çocuğuymuş gibi göstererek..."

"Şimdi anlıyorum. Anlıyorum ama..." dedim içimi kaplayan müthiş bir rahatsızlıkla. "Bu senin ne işine yarayacak?"

"Bilmem," dedi beni geçiştirerek. Vücudum soğuktan uyuşmuş dahi olsa, o an ani bir öfkeyle tüm kanım hızla pompalanmaya başladığı için karıncalanma hissettim her bir hücremde. Tırnaklarımı Özgür'ün koluna geçirip, "Özgür, sakın aklımdan geçenler doğru olmasın, olur mu?" dedim. Cevap vermedi. Boğazıma birden bir yumru yapıştı o an. Şakaklarım zonklamaya, kalbim hızla çarpmaya başladı. Yatakta doğrulup kocaman ve öfkeli gözlerle Özgür'ün gözlerinin içine baktım. "Özgür, cevap ver bana. Ne geçiyor aklından?"

Elindeki sigarasını komodinin üzerinde söndürüp, "Bilmem" diye tekrarladı. Beni o kadar öfkelendirdi ki bu, birden Özgür'ün üzerine atılıp yakasına yapıştım. "Özgür gerçekten... Gerçekten öfkeleniyorum bak. Bana cevap ver... Kendine yakışmayacak bir şey yapmayacaksın, değil mi? Ha?!"

Benim öfkeme karşılık, o öyle rahattı ki... Sadece gülümsedi gözlerimin içine bakıp. Soluklarım hızlanmış, sinirden kesik kesik nefes almaya başlamıştım. Göğsüne hafifçe vurup, "Özgür oynama benimle!" diye bağırdım.

Gülerek, "Oynamıyorum balık..." deyince o, öfkeme hâkim olamayıp boynuna götürdüm iki elimi. Parmaklarımın altında atan ve beni mutlu eden damarları bu defa öfkelendiriyordu beni. Boynunu hafifçe sıkıp, "Özgür, kötü biri olmana izin veremem, anlıyor musun? Sen... Pınar'ın canını acıtanlara ne yaparsan yap, sonuna kadar arkandayım. Bu, seni kötü biri yapmıyor. Ama eğer hiçbir suçu olmayan, masum birinin canını acıtırsan..." Yüzümü, yüzüne yaklaştırıp biraz daha sıktım boğazını. "Yemin ederim seni öldürürüm. Anlıyorsun değil mi?"

Özgür, tek bir kelime dahi etmeden ve tepki göstermeden gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyordu. "Özgür cevap ver!" deyip daha güçlü sıktım boğazını. Yanaklarımdan yaşlar kendiliğinden akarken, Özgür'ün gözleri nefessizlikten yaşarmaya başlamıştı bile. Boynuna geçirdiğim ellerim haddinden fazla sıkıyordu. Parmaklarım şimdiden o beyaz boynunda iz yapmaya başlamıştı. Yüzünün rengi değişiyor, güçlükle nefes alıyor

ama yine de tek kelime etmeden ve bana karşı koymadan gülümseyerek gözlerimin içine bakıyordu. Öksürmeye başladığı an parmaklarımı gevşetip ağlayarak yana devrildim. "Özgür neden böyle yapıyorsun?" dedim hıçkırıklarımın arasında. Yüzümü yastığa gömüp ters tarafa döndüm yüzünü görmemek için. "Gerçekten... Gerçekten böyle olmanı istemiyorum!"

Kolunu üzerime attı ve beni kendine doğru çekip sırtımdan sarıldı bana. Başını enseme dayayıp, "Korkma," dedi fısıltıyla. "Şu an, şu dünyada nefes alan canlılar içinde en sevdiğim varlığın kalbi o kadar kırık ki... Hiçbir suçu yokken öyle kırmışlar, öyle üzmüşler, öyle yaralamışlar ki onu... Asla ama asla masum bir kadının kalbini dahi kırmam. Bırak canını yakmayı..." Sözleri, kalbimdeki yükü birden alıp götürmüştü sanki. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip ondan tarafa döndüm. Üzerimden çektiği elini tekrar bel boşluğuma attı. Gözlerimiz birbirine birkaç santim uzaktaydı. "Ağlamandan nefret ediyorum," deyip yanağımdaki yaşları sildi usulca.

"Gerçekten, o kızın canını yakmayacaksın değil mi Özgür?"

"Yakmayacağım."

"Söz mü?"

"Söz." Alnımdaki saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Bilirsin, öyle pek yaptıklarına pişman olan biri değilimdir ama pişman olduğum nadir anlardan biri neydi biliyor musun?"

"Neydi?"

"İlk tanıştığımız günlerde, seni o otele göndermek... Ne olursa olsun, ben olmasam kendini öldürecek de olsan seni oraya göndermemeliydim. Hani, tamam patron deyip karşıya geçtiğin an var ya... Yemin ederim, pişmanlık kelimesi eriyip tüm vücuduma yayıldı o an." Bir öpücük daha kondurdu saçlarıma. "Özür dilerim. Beni affet o gün için... Bazen, kafamın içindeki kana susamış tilkiler benim düşüncelerimin önüne geçiyor. Bilirsin..."

"Sana hiç kızmadım ben Özgür. Gidişlerinde, terk edişlerinde bile..."

"Teşekkür ederim Yosun."

"Rica ederim Özgür."

"Ayrıca... Az önce beni boğmaya çalışırken neden gülümsüyordum biliyor musun?"

"Neden?"

"Senin ellerinle ölmenin ne kadar harika olduğunu düşünüyordum. Minicik ellerin, ölümü boğuyor... Ne harika..."

Parmaklarımı çekinerek az önce sıktığım, hafif kızarmış boynuna dokundurdum. "Özür dilerim, canını yaktım mı?" diye sordum. Kafasını iki yana salladı hayır der gibi. "Birden kan beynime sıçradı. Sadece... Sadece kötü biri olarak ölmeni istemiyorum Özgür. Anlıyorsun değil mi beni?"

"En çok bu huyunu seviyorum. Her cümlenin sonuna 'anlıyorsun değil mi?' cümlesini koymanı. O kadar anlamamışlar ki seni bu yaşına kadar, diline dolanmış... Bana da bulaştırdın biliyor musun? Arada ben de öyle söylüyorum. Gitgide birbirimize benziyoruz. Ya da gitgide eriyip birbirimize karışıyoruzdur gerçekten."

"Dünyadaki en harika şey, sana karışmak..."

"Uyuyalım mı?"

"Aynı rüyayı göreceğimize söz verirsen, olur."

"Söz."

Bana hep, tutamayacağı sözler verirdi. Elinde olmayan, mümkün olmayan veya imkânsız olan ne kadar söz varsa... Bazen aynı rüyayı göreceğimizin sözünü verirdi. Bazen, eriyip birbirimize karışacağımızın... Karnım ağrıdığında sihir yaparak onu geçireceğini iddia ederdi. Bir de, sonsuza kadar yaşatacağına inandırmaya çalışırdı beni.

Ne söz verirse versin o, gerçek olup olmamasını umursamadan koşulsuz şartsız inanırdım.

İmkânsızlıklardan yaptığı gemileri, keşke'lerimin akıntısına bırakan adam... Söz, bütün yalanlarına inanıp verdiğin tutulması güç sözlerine güveneceğim.

Yalanlarına inanmayı, verdiğin tutulması güç sözlerine kanmayı bile sevecek kadar âşığım sana çünkü.

Şubat ayının ikinci haftasına girdiğimiz hafta başı, hava daha da soğumuştu. O gün öğleden sonra, üzerimizi sıkı sıkı giyinip ara sıra yaptığımız gibi rasgele ara sokaklarda dolaşmaya başladık Özgür'le. İkimiz de suskunduk o gün biraz. El ele bilmediğimiz kaldırımlarda yürüyor, gözümüze kestirdiğimiz dükkânlara girip amaçsızca geziyor, yorulduğumuzda da yol kenarlarına oturup dinleniyorduk. Güneşin batmasına yakın, girdiğimiz bir sokakta küçük sevimli bir kırtasiye gördük. Kendisi gibi küçük olan kapısında kocaman bir balık resmi asılıydı. Bu, bizim içeri girmemiz için yeterli bir sebepti.

Kırtasiyeye girdiğimizde renkli rafların arasında aslında hiç işimize yaramayacak şeylere bakmaya başladık. Kırtasiyenin sahibi, bilgisayarının başında oturmuş, kendi işleriyle ilgilenirken biz de kalemlerin olduğu yere gidip birbirimizin ellerini çizdik. Daha doğrusu, ben Özgür'ün ellerini çizdim... O sadece gözümün altına minik bir balık çizdi, "Ağlarsan balık ölür," diyerek. O kadar hoşuma gitti ki bu... Aynı balıktan ben de onun gözünün altına çizdim mürekkepli kalemle. "Ağlarsak balıklar ölür."

Tüylü kalemleri ve rengârenk defterleri küçükken çok severdim. Üzerinde prenses olan defterler, parıl parıl parlayan kurşun kalemler... Çıkmaya yakın, pembenin en tatlı tonunda sevimli birkaç tüylü kalem gördüm. Kapının önüne geçmiş, çoktan çıkmaya hazırlanan Özgür'e, "Sen çık, ben geliyorum," deyip tüylü kalemlerle oynadım biraz. Aklıma çocukluğumda yaşadığım o kötü günler mi, yoksa sonu olmayan yalnızlıklar mı geldi bilmiyorum ama bir an içime müthiş bir acı saplandı. Elimdeki kalemi acıyla yere atıp kapıya koştum.

Kapıdan çıktığım an, Özgür'ü aradı gözlerim. Başta göremeyince deli gibi korktum, ama iki adım attığımda diğer sokağın başında biriyle konuştuğunu fark ettim. Nedensizce, gittiğini

düşünüp birden korkmuştum deli gibi. Gülerek, "Gitmemiş," dedim kendi kendime ve kiminle konuştuğunu görebilmek için birkaç adım onlara doğru ilerledim. Konuştuğu kişinin yüzü görebileceğim açıya geldiği an, şoktan olduğum yerde kalakaldım. *Mafya Yosun*... Özgür'ün karşısındaki kişi, Halit'in öldüğü otel odasındaki genç çocuktu. Kendime benzettiğim... Sami'nin köyden akrabası olan... Kaşlarımı çatıp içimden, *burada ne arıyor ki,* diye geçirdim. Bacaklarım titremeye başladı bir an korkudan. Kalbim, deli gibi çarpıyordu.

Derin bir nefes alıp bir adım daha attım onlara doğru. Genç adam, arkasını dönüp koşmaya başladı. Hiçbir şey anlayamamıştım. Özgür'e seslenmek için ağzımı açtığım an gözlerim Özgür'ün ayaklarına kaydı. Yere damlayan küçük kan damlalarına... Bacaklarımdaki tüm güç, zihnimin parçaları birleştirmesiyle birlikte vücudumdan çekildi birden. Ellerimi ağzıma bastırdım çığlık atmamak için. "Özgür..." deyip bedenimi taşımakta zorlanan bacaklarımı onun olduğu yere doğru sürüklemeye başladım. "Özgür!" diye bağırdım yarı yolda. Benim sesimi duyar duymaz usulca ilerleyip duvara yaslandı. Yüzünü diğer tarafta tutmaya özen gösteriyordu.

Yanına gittiğimde, "Özgür ne oldu?!" diye bağırdım ağlayarak. Gözlerim karnında açılmış kurşun yarasına kaydı. Titreyen ellerimi yarasından akan kanı durdurmak için hafifçe üstüne dokundurdum. "Bir şey yok, iyiyim ben," dedi çatal çatal olmuş sesiyle.

"Özgür, yaralanmışsın! Nasıl iyisin?" Etrafıma bakındım panikle, yardım aramak için. Yoldan geçen birilerini görmeye çalıştım. "Hayır, sakın söyleme kimseye..." dedi ne yapmaya çalıştığımı anlayıp. "Özgür, hastaneye gitmemiz lazım hemen!" dediğim an, parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sessiz ol ve bana yardım et sadece..." Yaslandığı duvardan omzunu çekip üzerindeki montu çıkardı. "Tut şunu," diyerek bana uzattı. Sonra üzerindeki kazağı sıyırıp çıkardı. "Gözlerini kapat," dedi dişlerini sıkarak. Titreyen çenem, yanaklarımdan boşalan yaş-

larla kafamı iki yana salladım. "Özgür..." Titreyen elleriyle gözlerime dokundu. "Lütfen, bugün ne dersem onu yap. Beni seviyorsan..." Öyle deyince, her ne kadar zor olsa da gözlerimi kapattım. "Beni seviyorsan yap." Bu, Özgür için kocaman bir laftı çünkü.

Gözlerim kapalıyken bir şeylerin yırtılma sesi geldi. Muhtemelen içindeki tişörtü yırtıp yarasına sarıyordu. Kalbim, öyle bir acıyla dolmuştu ki... Sanki tişörtünü yırtıp benim kalbime bağlamış, kalbim patlayana kadar sımsıkı sarmıştı onu. Elimde tuttuğum kazağı çektiği an, gözlerimi açtım. "Özgür yalvarırım... Hastaneye gidelim, ne olursun..." Beni yok sayıp elimdeki montu çekip aldı ve hızla hafif acılı bir şekilde üzerine geçirdi. Sanki karnında kocaman bir yara yokmuş gibi normal bir şekilde elimi tutup, "Hadi gidelim," dedi.

Sokağın köşesinden bir taksi çevirdi eve gidebilmek için. Sürekli koşarak gittiğimiz evimize... Bu o kadar yaktı ki canımı. Ne kadar ağlasam, ne kadar yalvarsam da beni dinlemeyip sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etti. Ta ki eve gelene kadar... Güçlükle kendini banyoya atıp beni dışarıda bıraktı ve kapıyı arkadan kilitledi. Tüm bedenim zangır zangır titrerken tüm gücümle kapıyı yumruklayıp Özgür'ü ikna etmeye çalışmaya devam ettim. Ama ne dediysem tek kelime dahi etmedi içeriden. "Anıl'ı arayacağım!" diye bağırdığımda kapıyı açıp beni de banyonun içerisine çekti. Banyo kapısını sertçe örtüp sırtını kapıya dayadı ve usulca yere kaydı. "Sakın... Beni seviyorsan..." dedi gülümseyerek. "Beni seviyorsan, benim sözümden çıkma bu gece. Lütfen..."

Elimi yere vurup, "Özgür ne geçiyor aklından!" diye bağırdım. Öyle şiddetli ağlıyordum ki, gözyaşlarım ağzıma doluyordu ben konuşurken. "Yaralısın ve hastaneye gitmiyorsun. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak yaranı iyileştirmez! Derdin ne senin? Ne istiyorsun Özgür? Ölmek mi?" Ellerimi ağzıma bastırıp ölmek kelimesinin verdiği ağırlığı yutmaya çalıştım. Ama o kadar ağırdı ki... Beceremedim. "Özgür ne olur bir şey söyle

bana..." Hıçkırıklarım, kelimelerimi boğar gibiydi, dediklerim neredeyse anlaşılmıyordu artık. Dizlerinin üzerinde kayarak yanıma geldi Özgür. Kan kaybetmekten solmuş yüzü, acıyla kasılmıştı yürürken. Bir eli karnındaki yarada, diğeri yüzümdeydi. Parmaklarını sağ gözümün altında gezdirip, "Ağlama, balık öldü artık," dedi gülümseyerek.

"Balıkların canı cehenneme!" diye bağırıp yakasına yapıştım. "Özgür, yalvarırım... Bak ben çok akıllı biri sayılmam. Hiçbir zaman kafandan geçenleri tam olarak anlayamadım. Denedim, ama beceremedim. Hep güvendim sana. Gidiyor musun? Gitmesi gerekiyordur dedim. Canımı mı yakıyorsun? Başka yolu yoktur dedim. Ama şu an... Şu an aklından her ne geçiyorsa kabul edemem. Anlıyor musun?" Alnımı sıcak göğsüne bastırdım. Sızan sıcak kanını kendi tenimde de hissedebiliyordum artık. "Anlamıyorsun Özgür. Beni hiç anlamıyorsun. Gidiyorsun, geliyorsun... Bir canımı yakıp bir seviyorsun... Bir yaşatmak istiyorsun beni, bir öldürüyorsun... Ben, sen ne dersen yapıyorum. Yaşa Yosun diyorsun, yaşıyorum. Öl diyorsun, ölüyorum. Git diyorsun, gidiyorum. Gel diyorsun, geliyorum... Özgür bir kere... Bir kere de sen benim dediğimi yap. Özgür ne olur, aklından ne geçiyorsa bırak bir kenara... Yaşa Özgür. Ne olur, benim için..."

Gözyaşlarım, onun göğsüne dolarken tek eliyle saçlarımı okşamaya başladı. "Bu akşam," dedi usulca. "Lunaparka tekrar gidelim mi?"

Başımı göğsünden çekip gözlerine baktım. *Ölmeden bir kez daha gidelim...* "Özgür yapma... Ne olur..."

"Lunaparka gidelim."

"Özgür..."

"Beni seviyorsan... Lunaparka gidelim."

Tırnaklarımı koluna geçirip, "Seni aklımı kaçıracak kadar çok seviyorum aptal!" diye bağırdım. "Sen neden bahsediyorsun..."

Elini tekrar yanağıma koyup, "Yalvarırım, yine bana güven.

Olur mu?" diye sordu. "Koşulsuz şartsız... Her zaman yaptığın gibi... Lütfen..."

Birkaç saniye, ağlayarak gözlerinin içine baktım. O kadar acı çekiyordu ki... Anlayamasam da aklından ne geçirdiğini, ona yine güvenmeyi seçip başımı tamam der gibi salladım.

"Güzel..." deyip hafifçe gülümsedi acıyla. Dizlerinin üzerinde hafifçe doğruldu sonra. Ben hâlâ ağlarken tek elimden tutup, "Benimle evlenir misin?" diye sordu. Ne yapmaya çalıştığını, aklından neler geçirdiğini gram anlamadan başımı salladım. "Evlenirim..."

Güç bela ayağa kalkıp karnını tutarak aynanın önüne gitti. Tıraş makinesini fişe takıp yanıma geldi. Makineyi çalıştırdı ve bana uzattı. "Saçlarımı kazır mısın? Alyansımız bu olsun. Tilkilerimin kuyrukları... Onlar, ruhumuzu birbirine bağlayan alyanslar olacak. Onlar kafamdayken..." Yere baktı gülümseyerek. "Tamamen senin olamam."

Çalışırken hareket eden makine, zaten titreyen elimde zorla duruyordu. Dediğini usulca yapıp ağlayarak en sevdiğim parçası olan dağınık saçlarını kökünden kazıdım. Daha sonra onun ellerine verdim çalışan makineyi. "Sıra sende. Madem öyle... Benim saçlarımı da kazı. Böylece gerçekten evlenmiş olalım."

Özgür makineyi gülümseyerek aldı eline ve daha önce ilk makası attığı saçlarımı kazımaya başladı. Ben önünde, kendi saçlarıma değil onunkilere ağlarken...

İkimiz de saçlarımızdan kökünden kurtulunca Özgür, "Sen okyanusun en sevdiği balık... Okyanusunu eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu.

Titreyen dudaklarımla "Evet," dedim usulca. "Peki sen," dedim zorlanarak. "Sen okyanus... Bu aptal balığı, sonsuza kadar sevmeyi kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum," dedi. "Sonsuza kadar..." Eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Gelini öpebilirim."

Evden çıkmadan, ağzına o hiç sevmediği ağrı kesicilerden birkaç tane attı, ben de güçlükle yürüyen Özgür'e son kez yal-

vardım sözümü tutamayıp. Ama beni ciddi ve bir daha itiraz edemeyeceğim bir şekilde azarladı. Nedenini bilmiyordum ama bile bile ölüme gidiyordu. Bile bile... Lunaparka giderken yine taksi çevirdi yoldan. Ah, hiç sevmezdi taksileri halbuki...

Yol üzerinde sıradan bir gelinlikçi görüp taksiyi onun önünde durdurdu. Tek bir saniye durmayan gözyaşlarıma rağmen, ikimiz de normalmiş gibi bir oyun döndürmeye başlamıştık. Taksiden inip Özgür'ü takip ettim. Gelinlikçiye girip rasgele bir gelinliği işaret etti. Çok kabarık olmayan, kolsuz bir gelinlik... Dükkândakiler, şok içerisinde saçları kazınmış iki gence bakıyorken Özgür, cebinden bir deste para çıkarıp kadınlardan birine fırlattı. "Bunu alıyoruz..." Ağlayarak Özgür'ün söylediği gibi kabinde gelinliği deneyip dışarı çıktım.

Bana hayran olmuş gözlerle bakıp, "İnanılmaz görünüyorsun," dedi. Sanki acısı bana bakarken hafiflemiş gibiydi. Dükkândakiler şoktan çıkamamışken, "Böyle gidiyoruz," dedi.

Gelinliğimin üzerine montumu giydirdi zorla. Sonra öylece dışarı çıkardı beni dükkândan, ardından yeniden taksiye bindik. Saçları kazınmış, ağlayan bir gelin... Ne tuhaftık yine. Ölüme giderken bile...

Lunaparka geldiğimizde bacaklarım daha da güçlü titremeye başladı. İlk seferimiz geldi aklıma, bir aydan fazla olmuştu. Ne güzeldi o gün... Ne kadar mutluyduk... Kapıda yine o yaşlı adam karşıladı bizi. Özgür ile konuşmadılar, sadece anlaşmışlar gibi başını salladı adam. Sonra hiçbir şey demeden yanımızdan ayrıldı. Özgür elimi tutup, "Hadi gel," dedi. Başımı iki yana salladım, gerçeği kabul etmemek için. Ama yeterli olmadı. Özgür'ün "her şey normal" oyununu sürdürmem gerekiyordu. Elimi hafifçe sıktı gözlerime bakarak. Zorla da olsa, "Tamam," dedim.

Dönmedolaba bindik önce. Birkaç tur döndükten sonra yine en tepede durduk. Özgür'ün gitgide solan rengi canımı öyle yakıyordu ki... Elimden hiçbir şey gelmiyordu o anda. Gitgide zorlaşıyordu sanki dik durmak onun için... Başını omzu-

ma yasladı. Onu üzmeyeyim diye zorla tuttuğum gözyaşlarım, onun omzuma yatmasıyla tekrar akmaya başladı yanaklarımdan. "Sana bahsetmiştim geçen..." dedi dakikalar sonra ilk kez konuşarak. Usulca ve güçlükle konuşuyor gibiydi. "Çok nadiren pişmanlık hissederim geçmişte yaptığım şeylerden. Çok nadir, keşke derim... En büyük pişmanlıklarımdan biri Pınar'ı kendi dünyama almaktı. Onun güzel bir hayatı olabilirdi bensiz... Bencillik ettim. Onsuz yaşayamayacağım için, öldürdüm onu. İkinci pişmanlığım, seni otele göndermemdi, demiştim zaten... Üçüncü ve son pişmanlığım da Sami'ydi. Halit'i öldüren herif... Sami masum bir adam değildi. Birilerinin canını yok yere yakabilen bir herifti ve onu hapse tıktırdığım için bir pişmanlığım yok. Ama..." Durdu. Konuşmaya devam edecek gücü bulana kadar bekledi birkaç saniye. "Ama atladığım bir nokta vardı. Düştüğüm bir hata... Sami'nin köyden yanına getirdiği akrabası... O masumdu. Şimdilik... Onun elinden, en büyük kahramanını, onu koruyup kollayan tek yakınını çalmaya hakkım yoktu. Düşünemedim. O çocuğun, Sami hapse girdikten sonra ne yapacağını hesaba hiç katmadım. Ve... şu an yaşadığım şeyi hak ettim. Sami'nin yeğeninin benden intikam almaya hakkı var. Anlıyorsun değil mi? Bu bir oyun balık. Kuralları çok net çizgilerle belirlenmiş, çirkin ve acımasız bir oyun... Ve ben, bu oyunu kaybettim."

"Özgür söyleme öyle, yalvarırım. Lütfen..."

Beni duymazdan gelip başka bir konuya atladı hemen. Sanki yine yetişmesi gereken bir yer varmış gibi... "Ben neden Tanrı'ya inanmıyorum, biliyor musun Yosun?" Cevap beklemiyordu. Hemen kendi sorusunu cevapladı. "Tanrı, insanları izleyip onlara ödül veya ceza veren bir varlıktı benim için. Herkes öyle söylüyordu çünkü... Onu yapma, Tanrı görüyor... Onu yaparsan, Tanrı seni cezalandırır. Böyle yaparsan, seni cennetine alır... Çocuk aklımla, uzun uzun bunları düşünüp Tanrı'nın babam olduğuna karar vermiştim. Beni eve yerleştirdiği kameralarla sürekli izlerdi. Cezalar ve ödüller verirdi... Anlatılan tarif

pek uygundu. Tanrı, babamdan başkası olamazdı değil mi? Beş yaşındaki küçük Özgür, böyle düşünüyordu işte. Daha sonra, ben sekiz yaşındayken babam öldü... Tanrı öldü. O günden sonra Tanrı'ya hiç inanmadım. Ama şu an düşünüyorum da... Nereye gideceğim acaba ölünce. Benim gibi birini alacak ne bir cennet vardır ne de cehennem..." Hıçkırıklarımı duymasın diye elimi ağzıma bastırdım. O ise, anlatmaya devam etti. "O yüzden ölünce nereye gitmek istiyorum biliyor musun?" Cevap bekler gibi durdu. Ağlamamı kontrol altına alıp sesimin titremesine engel olamayarak, "Nereye?" diye sordum.

"Hani böyle ağlarsın, ağlarsın..." Elimi tuttu. "Gözünde yaş kalmaz ya hiç. Böyle kurur kalır gözlerin... İşte, senin gözündeki o kuruyan yere gitmek istiyorum. Çünkü Yosun... Çünkü senin gözyaşlarının bittiği yer, benim cennetim."

Tuttuğum bütün hıçkırıklarım, Özgür'ün bu cümlesiyle çığlık çığlığa çıktılar dışarıya. "Özgür ne olur," diye yalvarmaya başladım tekrar. "Özgür yalvarırım..."

Beni yok sayıp, konuşmaya devam etti. "Aşk gibi, sevgi gibi duygulara pek kafam basmaz benim, bilirsin. Böyle kavramlarla aram hiç iyi olmadı," dedi. "Ama... Ama seni sevdim Yosun." Elimi tuttuğu elini tüm gücümle sıktım bir şey söyleyemeyip. Canım o kadar yanıyordu ki... O da elimi sıkarak karşılık verdi. Tüm gücüyle... "Ağlama aptal balık..." dedi. "Bak bana, ben ağlıyor muyum? Sonsuza kadar birlikte yaşayıp hep güleceğiz biz. Hiç ağlamadan..." Sesi gitgide alçalıyordu. Kısık bir sesle, "Söz veriyorum," dedi. Bir dakika daha geçmemişti ki sözünün ardından, elimi sıkan eli gevşedi usulca. "Galiba," diye fısıldadı, "yalan söyledim..."

Sanki bedenimin üzerine on tonluk yük bırakmışlar gibi bir ağırlık çöktü üzerime. Gözyaşlarım yerine beton parçaları akıyordu gözlerimden. Titreyen ellerimle, Özgür'ün omzumdaki başını kaldırdım. Kapanmış gözlerinin altındaki mürekkepten balık silinmişti. "Yalancı..." dedim ağlayarak. "Yalancı... Yalancı..." Başını kollarımla sarıp göğsüme bastırdım. "Yalancı...

Yalancısın Özgür... Yalancı... Ağlamamışmış... Sen dünyadaki en kötü yalancısın! Hadi... Hadi uyan, yine yalan söyledim de. Hadi... Aç gözlerini Özgür... Yalvarırım..." Özgür'ün başını omzumdan kaldırıp rengi geleceğimiz gibi solmuş olan yüzüne baktım. O kadar soğuktu ki... Dayanamayıp tekrar göğsüme bastırdım. "Özgür nasıl dayandın sen? Nasıl dayandın..." Tüm gücümle sıktım kollarımı. "Pınar'ın acısına... Özgür çok ağır... Özgür, bu acı çok ağır... Beni geç... Beni geç Özgür... Sen nasıl dayandın?" Yanaklarımdan sicim gibi boşalan gözyaşlarımı elimin tersiyle kurulayıp Özgür'ü geriye yasladım. Ellerine küçük bir öpücük kondurup dönme dolabın korkuluklarını kaldırdım. Üzerimdeki montu çıkarıp üzerine örttüm Özgür'ün. "Hava soğuk, üşüme..." Dönmedolabın kenarına gelip iki yandan ellerimle tuttum. Özgür'e son kez bakıp gülümsedim. Daha sonra derin bir nefes alıp sımsıkı yumdum gözlerimi. "Yürüyemiyorsan uçarsın dedi Özgür," dedim usulca. "Ben de ona uçtum."

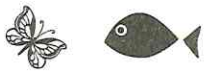
Ve kendimi aşağıya bıraktım.

Ölümün beton gibi ağırlığının, havada süzülmemin verdiği hafiflikle birleştiği an gözlerimi açtım. Hareketsiz dönmedolap, geceye ay gibi doğmuştu yine. En tepesinde, Özgür'ümü saklıyordu. Yere çakılmamın verdiği sersemletici etkiyle hayal gördüğümü düşündüm. Ama değildi. Koluma dokunan soğuk el ile kendime geldiğimde, yere çakılmadığımı ve itfaiye gergisine düştüğümü anladım. Etrafımda bir sürü kişi sağa sola koşuşturuyordu. Ne olduğunu anladığım an, kalkıp kaçmak istedim. Özgür'ün yanına gitmek... Ama yapamadım. Buz gibi elleri olan birkaç kişi beni tuttuğu gibi sedyeye yatırdı. Elimi Özgür'e doğru uzatıp bağırsam da, haykırsam da beni dinlemediler.

Özgür, bir defa daha kurtardı beni.

O, gecemde öylece asılıyken ben yine yerdeydim ve kalbim hâlâ atıyordu.

Daha önce hiç tatmadığım bir acıyla...

O benden gideli tam dört ay oldu. Hiç geçmeyen baş ağrılarım, uyanmak istemediğim Özgür'lü rüyalarım, sanki o her an geri gelebilirmiş gibi hissettiren ince düş sızım... Bedenim bunlara gebe olalı, tam dört ay... Onu en son, itfaiye gergisinde gelinliğimle ağlarken gördüm. En tepede... Geceye asılı bir ay gibi, gecemde asılı kaldı. Sonrasında tamamen yok olan bir Özgür...

İlk iki ay, Özgür'le yaşamış olduğumuz o evden, evimizden dışarı adım dahi atmadım. Belki oraya gelir diye... Sonra, birkaç hafta Anıl'da kaldım. Ağzını bıçak açmayan, tek kelime etmeyen ve Özgür'ün adını ağzına bile almayan, yas tutan Anıl... Daha sonra, kendi evime geçtim. İlk günkü gibi kapımı çalar, geri gelir diye... Ama olmadı. Yapamadım. Nerede kalırsam kalayım, nerede onu ararsam arayım, Özgür'den kalan tek bir ize dahi ulaşamadım. Ne lunaparktaki adamı bulabildim, ne de o gece onu gören başka birini... Eski evimizde benim saçlarımla Özgür'ün saçlarını banyonun ortasında görmeseydim hatta, Özgür'ün benim için sadece bir düş olduğunu bile düşünebilirdim. Ama değildi. İçimdeki acısı, düş olamayacak kadar gerçekti çünkü.

Kollarımda soğuyan bedeni, sanki sıcaklığını dünyaya armağan etmiş gibi gittikten sonra bahar geldi. Benim dünyamda ise, parçalı bulutluydu her günüm. Nasıl olmasın ki? Bana gözyaşlarının kuruduğu yere gideceğim ölünce demişti. Ağlayamazdım ki... Çünkü Özgür oradaydı ve eğer ağlarsam benden tamamen uzaklaşırdı.

Özgür için ağlayamayalı tam dört ay oldu. İçimde hüzünden bir çağlayan akarken benden daha içeri, dışım bir çöl gibi kupkuruydu.

Hep giderdi benden, ama mutlaka geri gelirdi derdim ya... Bir mucize olup geri gelmesini bekleyeli, tam dört ay oldu. Her

kapı çalışında, ilk seferimmiş gibi heyecanla kapıya koşalı ve onu bulamayalı... Tam dört ay oldu, zaman benim için akmayalı...

Arada kendimi kaybettim bu dört ayda. Özgür'ün dediği gibi, tamamen delirmenin eşiğine geldim. Ama, zor da olsa toparladım kendimi. Olur da gelirse, bıraktığı gibi bulsun beni diye.

Boğazımdaki düğüm, çakıl taşlarıyla dolalı tam dört ay oldu. Her biri bin ton olup kalbime ineli...

Tam dört ay oldu. Okyanus kuruyalı ve içindeki balık karaya vuralı...

Son zamanlarda sıkça tekrarladığım gibi, yine Bay K'nin yanına gelmiştim. Yalnız kalmak zor geliyordu bu süreçte ama kimsenin tek kelimesini kaldıracak gücüm de yoktu. Yanımda birileri olsun istiyordum ama hiç konuşmasınlar... Ve ben susunca bir tek Bay K beni konuşmaya zorlamıyordu. Bazı günler sadece boş gözlerle birbirimize bakıyorduk. Bazen, az da olsa konuşuyorduk. Çok nadir, akıl veriyordu.

Bay K, onun yanına her gelişimde bir kâğıda o an için en çok neyi istediğimi yazmamı isterdi hep. Bu defa onu şaşırtarak, "Özgür'ü geri istiyorum" yazmak yerine, "Balık olmak istemiyorum" yazmıştım. Boş gözlerle bakmamızın ilk yarım saatini doldurduğumuzda, elindeki notta yazanları gözleriyle takip ederek, "Bu hafta çok ilginç bir isteğin var," dedi. Tırnağımın kenarındaki minik etle oynarken gülümsedim hafiften. "Evet..." diye fısıldadım. "Peki... Ne olacaksın balık olmazsan Yosun?"

"Kuş..." dedim sesimin titremesine engel olamayarak. Başımı kaldırıp Bay K'nin gözlerinin içine baktım. "Çünkü onu en son gördüğümde..." Titreyen parmaklarımı havaya kaldırıp boş tavanı işaret ettim. "Yukarıdaydı. Gökyüzünde... O yüzden, bir kuş olmak istiyorum doktor. O okyanussa, ben balığım. O gökyüzü ise, ben kuş... Uçurtma olsa, peşindeki ipi... Toprak olsa, üzerindeki çiçek... Anlıyorsunuz, değil mi?"

Bay K, başını hafifçe sallayarak, "Anlıyorum elbette," dedi. Tekrar gözlerimi kenarlarını koparmaktan kanattığım parmaklarıma çevirdim. "Peki... Bu hafta mektup götürdün mü hiç lunaparka?"

Ah, mektuplar... Özgür gittiğinden beri, onu bir yabancıya anlatıyormuşum gibi yazdığım uzun mektuplar... Özgür gittiğinden beri, bu mektuplardan yazıp onu en son gördüğüm dönme dolaba bırakıyordum. Bu, biraz olsun iyi geliyordu bana.

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Her kelimesini ezberler olduğum mektuplardan sonuncusunu Bay K'ye okudum aklımdan. "Saçları dağınıktı hep... Sigarası dudaklarının arasından düşmezdi. Kafasındaki tilkilerin kuyruklarını birbirine bağlardı. Yalanlar söylerdi. Yanındayken üşürdüm. Ama dudağının kenarıyla, öyle bir gülerdi ki, bir daha kimse gülmesin isterdim..." Gülümseyerek Bay K'ye baktım. Mimik yapamadığına inandığım gergin yüzü, sanki biraz yumuşamıştı. "Harika," dedi. "Biraz olsun, rahatlıyorsun değil mi böylece?"

"Rahatlamıyorum. Ama onu anmayı seviyorum doktor."

"Yosun sende bir şey var bu hafta. İlaçlarını alıyorsun, değil mi?"

Birkaç defa, sırf Özgür'ü hayal bile olsa görebileyim diye ilaçlarımı almamıştım. O yüzden soruyordu Bay K. Yine öyle olduğunu düşünüyor ve endişeleniyordu benim için. Hafifçe gülüp, "Bu defa gerçekten ilaçlarımı alıyorum," dedim. "Dedim ya... Hâlâ içimde geri döneceğine dair bir umut var. Ve aklımı kaçırmak istemiyorum."

"Ama?" dedi ağzımdan laf almak için. "Ama bir şey var Yosun."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum o an. Özgür yanaklarımdan kayıp gitmesin diye deli gibi sıkıyordum kendimi. Kalbimin acıyla hızlanmasına ve bedenimin titremesine engel olamadım. Deli gibi titreyen sesimle, "Geçen haftaki mektubumu lunaparka götürdüğümde biraz uzun kaldım dönme dolapta," dedim. "En üste her çıkışımda, aklıma deli gibi acaba

şu an aşağı düşsem ne olur sorusu geldi. Size söyledim doktor. Gerçekten ölmek gibi bir niyetim yok. Belki bu da Özgür'ün planının bir parçası ve beni korumak için içime küçük bir umut parçası ekti giderken. Ama... dediğim gibi, o hep gitse de geri geldi benden..." Elimle ağzımı kapatıp içimdeki ağlama isteğini bastırmaya çalıştım. Biraz toparlandıktan sonra devam ettim. "Ama... dedim ya, birden aklıma geliverdi işte. Pes etsem ne olur ki diye... Defalarca döndü durdu dönme dolap. Benim aklım da öyle... Sonra ne oldu biliyor musun doktor?" Titreyen elimi cebime daldırdım ve bir kâğıt çıkardım. Ayağa kalkıp kâğıdı Bay K'nin masasına bıraktım ve yerime geri oturdum. "Tam oturduğum yerde bunu buldum."

Bay K önce bana, sonra kâğıda baktı. Kâğıda çekinerek uzanıp açtı ve okumaya başladı:

Benimle tanıştığında upuzundu saçları. Sonra kısacık kestirdi. Bir daha hiç uzun görmedim... Sigara içmeyi beceremezdi hiç ama kabul de etmezdi bunu. Hızlı yürüyemez, bir adım gerimde kalırdı. Küçük adımlarla, aramızdaki binlerce kilometrelik mesafeyi kapatmaya çalışırdı. Ne güzeldi o anlarda... Ne ben yavaşlardım ne o koşardı.

Sık sık uykumdan uyanıp onu izlerdim. Bilmediğim acılarını da, o sıralarda dinlerdim zaten. Uyurken sayıklayan tiplerdendi. Ama ne zaman avuç içlerim yanağına değse, dünyadaki en güzel gülümsemeyi yüzüne yerleştirip uykusuna rahatça devam ederdi.

Sık sık içini çekerek beni izlerdi. Ama bilmezdi ki, içine beni çektiğini... Bilmezdi, o her iç çekişinde benim ona biraz daha çekildiğimi. Bilmezdi hiç, omuzları düştüğünde bile zihnimdeki yansımasının can çekiştiğini...

Ağlamayı yasaklasam da, sürekli ağlardı. Ama her ağlayışı, bir sonraki gülümseyişini biraz daha parlatırdı sanki. Ya da günden güne bana öyle gelirdi... Dudaklarının kenarında, güneş ışığı vardı sanki. Yana kıvrılınca, elmacıkkemiklerinde en güzel gün doğumu yaşanırdı.

Sakardı. İnatçıydı. Kırılgandı. Bazen küçük bir çocuk gibiydi, bazen yüz yaşında ruhsuz bir kadındı. Bazen sessizdi, bazen avaz avaz

bağırırdı. Güçlüydü. Cesurdu. Benim için yaşamayı göze alacak kadar... Acıları pul pul dökülürdü yüzüne, parlardı.

Yalanlarıma sürekli inanırdı.

Balıktı çünkü o. Ne dersem diyeyim, inanması gereken, aptal bir balıktı. Gitsem bile, geri geldiğimde bana olan öfkesini otuz saniyede unutması gereken, turuncu bir balık... Her otuz saniyede bir bana tekrar tekrar âşık olması gereken, küçük balık... Ama atladığı bir şey vardı. O balıksa bile, ben okyanustum.

Ve okyanusların dalgaları ne kadar uzağa gitse de, mutlaka geri dönerdi.

SON

Galiba, yalan söyledim...

Devam edecek...

Kaldığımız yerden değil...
Yandığımız yerden defalarca
tekrar tekrar yanabilmek için.

Büşra Yılmaz

Ölüme Fısıldayan Adam